DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

LINDA HOWARD

NEW YORK TIMES BESTSELLER

ALEV ALEV

ROMAN DUNYASI
ONLY
format
9.50 TL
ÖZEL FİYAT
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

LINDA HOWARD

ALEV ALEV

ARKA KAPAK

JENNER REDWINE lotoda büyük ikramiyeyi tutturunca hayatı tümüyle değişir: fakir bir kadın olarak uykuya yatan Jenner, uyandığında artık bir milyonerdir. Arkadaşları ve babası, tüm masraflarını Jennerın üzerine yıkmaya başlayınca genç kadın en geç beş yıl içerisinde meteliksiz kalacağını anlar ve zor olsa da, yalnızca parası için yanında olup, onu sömürmeye çalışan insanların hepsiyle ilişkisini kökten keser ve Floridaya taşınır.

Yeni hayatında etrafı zengin insanlarla çevrilidir ve Jenner, üzerinden yedi yıl geçmiş olsa da hala tam anlamıyla çevreye uyum sağlayamamıştır; parasal zenginliği, içindeki manevi boşluğu doldurmaya yetmemiştir.

Yaşadığı muhitteki tek yakın arkadaşı olan Sydney Hazlett, Hawaiiye yardım amaçlı yapılan bir deniz seyahatine birlikte katılmayı teklif ettiğinde, Jenner gönülsüz de olsa kabul eder ve bu seyahat, genç kadının hayatını bir kez daha değiştirecek anların yaşandığı yer olacaktır. Jenner, kendisini kaçıran adamın büyüsüne kapılacak, kaderin oynadığı anlaşılması güç oyuna boyun eğecek ve kendini, uzun zamandır kapısını çalmayan çılgınca bir aşkın kollarına bırakacaktır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GİRİŞ

Bugün, *Silver Mist*'in üstünde

BU, CEHENNEMDEN GELEN BİR TATİLDİR.

Jenner Redwine soğuk bar taburesinin üzerinde otururken bir yandan Bridget'in ona kâbuslarla ilgili söylediği ve kabul ettirmek istediği şeyi hatırlamaya çalışıyordu. Ona, bir kadın ve bir erkeğin bir konu üzerinde tartıştıklarını söylemişti. Kadın, Tiffany, terk ediyor gibi; adam Cael ise Jenner'e yaklaşıyor gibi duruyordu. Jenner iş birliği yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Adamın söylediklerini yapmaya tamamen hazırdı. Çünkü diğer taraftan hayatta sahip olduğu en değerli arkadaşı Syd'i öldürebilirlerdi.

Bu görünüm Jenner'e hiç de iç açıcı görünmüyordu. Tiffany bardan ayrılmıyordu. Bağırıyor, yalpalaya yalpalaya dans ediyor, bir yandan da öfkeden ateş saçıyordu. Tabi ki bu sarhoş olduğundan değildi. Cael'i Jenner ile yatmakla suçluyordu. Hâlbuki bu gemide ilk geceydi ve muhtemelen saat erken olduğu için de kimse yatmamıştı. Tartışma başlamadan önce Cael, Jenner'e yaklaşmıştı. Tabi ki Jenner onun kim olduğunun henüz farkında değildi. Kalabalığın içinde barda içecek bir şeyler almak için Jenner'in yanında durmuş, ancak ona müstehcen hiçbir şey söylememişti. Bu gece hakkında hiçbir şey Bridget'in ona söylediği şeyleri bitilmiyordu. Diğer yandan çok genel bir tartışma başladı.

Bridget'in söylediği gibi, Cael kurnazlık yapabilirdi. Kesinlikle yapabilirdi. Jenner şimdi ne yapacağını, neyin daha iyi olduğunu bilemiyordu. O bir aktris değildi, yumruklar karşısında bir profesyonel gibi yuvarlanamazdı. Açıkça onlar yapabilirlerdi.

Önce Cael'i iteklemiş olan adam tartışmaya katılmıştı. Tiffany gibi sarhoştu ve bağırıyordu. Ona neden bahsettiğini bilmediğini, çok

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sarhoş olduğunu ve yatağına gidip uyuması gerektiğini söyledi. Tatsızlığı başlatmak için suçu almaya kararlıydı. Sarhoştu ve bu onun hoşuna gidiyordu. *"Belki de onlardandır, "* diye düşündü Jenner. Çünkü Jenner onu tanımıyordu ve onlardan herhangi biri olabilirdi. Sadece önceden tanıdığı insanlar şüpheli olmazdı. Gerçekten kime güvenip güvenemeyeceğini bilemezdi. Ne olursa olsun Syd yüzünden bu işin içindeydi. Ya batacaktı ya da yüzecekti. Şimdi sarhoş olmak istiyordu, çünkü sarhoş olunca bu kadar çok korkmayacaktı.

Bu insanları hem Syd'in hem de kendi hayatından atmanın bir yolunu arıyordu. Yapacaklarının hiçbir işe yaramamasından da fena biçimde korkuyordu. Yakında olacaklardan.
ne olacağını bilememekten korkarak bir çaresizlik içine giriyordu.

Belki kimi detayları ele geçirmenin zamanıydı. Faith ona bekçilik ederken balkona çıkmak bir yol olabilirdi. Taburesinden yavaşça kaydı ve Cael'in etrafından geçerek bulunduğu yerden kaçmaya çalıştı. Ancak tam bu esnada Tiffany onu gördü ve feryat edermişçesine arkasından bağırdı: "Kaçmaya çalışma küçük bayan! Masum rolüne girme! Flörtleştiğini gördüm!"

"Sizi tanımıyorum," dedi Jenner, Tiffany'in konuşmasını keserek. Bunu fark eden Cael döndü, kalktı ve onu engellemek için önünü kesti. "Onu tanımıyorum. Bu yüzden bu iğrenç öfkenizi bana yöneltmeyin." Palm Plajı'ndan tanıdığı biriyle göz göze geldi: Leanne Ivey. Ona çaresizce baktı. Leanne de ona yumuşak bir bakışla cevap verdi.

Faith birdenbire kalabalıktan sıyrıldı ve Tiffany'ye yaklaştı. Dökülen siyah saçlarının altındaki omuzlarına dokundu ve ona güzel şeyler söyledi. Tiffany gözyaşlarıyla cevap verdi. Faith nazikçe ona yol gösterdi ve bu dramaya son verdi. Neredeyse aynı anda da Faith'in kocası, Ryan, Cael'e doğru topallayarak yürüdü. "Onu kamarana göndermen senin için çok güzel," dedi gayet sessiz, sadece etraftakilerin duyabileceği bir ses tonunda.

Cael omzunu silkti. "Onu zor dışarı atabildim. Görmedin mi?" Cael hâlâ Jenner'in gitmesine engel oluyordu ve şimdi Cael ve Ryan'm

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

arasında Jenner sıkışmış duruyordu. Tuzağa düşmüştü. Çok sıkı bir şekilde kolundan yapışmışlardı. Hiçbir şey iyi gitmiyordu. Buradan gitmek istemesine rağmen gidebileceği hiçbir yer yoktu.

Gümüş Sis insanlarla dolu, etrafı engin sularla çevrili bir gemiydi... Bu insanlar arkadaşını tehdit etmiyorlarsa bile, buradan kaçmayı başarırsa nereye gidecekti? Nereye kaçarsa kaçsın Cael onu bulabilirdi. Razı olmaktan nefret ettiği kadar, onun yolunu kesmemesi durumunda kaçınca ne olacağının farkına varmak istemiyordu.

"Süitinde bir kargaşa var," diye devam etti Ryan. "Ve bir tane yerine iki tane yatak odamız var. Eğer istersen bir tanesini sana verebilirim."

"Büyük lütuf. Ama önce başka boş bir kamara var mı diye kontrol edeceğim. Gemi satılabilir mi? Hiç böyle bir şey duydunuz mu?"

Jenner avazı çıktığı kadar bağırmak istiyordu. Bu iki adam sanki çok normal bir konuşma yapıyorlarmış gibi sakin bir ses tonuyla konuşuyorlardı. Başka hiç kimse de ne olup bittiğinin farkında değildi ve dinlediği bu konuşma onun sinirlerini zıplatıyordu.

Ryan omzunu silkti. "Duymadım ama eğer yoksa gerçekten bizimle kalabilirsin. Bunu Faith ile çoktan aştık. Bu yüzden onun böyle bir şeye takılacağını düşünme." Sonra Jenner'e nazik ve içten bir bakışla baktı. "Gemiyle seyahate çıkmak için ne yol ama değil mi?"

"Silahla," diye katıldı. Ve bir kez daha yanlarından sessizce geçip gitmeyi denedi. Ancak tepesinde yükselmiş iki adamın arasından bir nefes alabildi. Onu sıkıştırmışlardı ve adeta nefesini çalmışlardı. Soluk almaya ihtiyacı vardı. Düştü. Aslında ona gerçekte dokunmuyor olmalarına rağmen Jenner aralarında eziliyordu. Ve sonra...

Ryan ona uzandı ve gayet centilmence bir biçimde onu dirseğinden tutarak kaldırdı. Bununla birlikte onu sıkıca olduğu yere oturttu. "Bu insanla tanıştın mı? Ya da büyük bir patlamaya mı yakalandın?"

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır, biz tanışmadık," dedi Cael. Ryan aynı soruyu Jenner'e de sordu.

"Bütün bu olanlar ne kadar da saçma, değil mi?" dedi Ryan. Erkek erkeğe yapmacık bir üzüntüyle güldüler. "Jenner Redwine, bu Cael Traylor."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Cael. Elini uzattı. Jenner'in de elini uzatmaktan başka çaresi kalmamıştı. Adamın sert ılık parmaklan Jenner'i rahatsız etti, avucunun içindeki nasırlan hissetti. Başını kaldırdı ve adamın kendisinin her hareketini dikkatlice izleyen mavi gözleriyle karşılaştı. Bu gözler Jenner'in yüzünde oluşan tüm tepkileri okuyordu.

Cael ve kendisinin çok daha iyi olacağını gösteren bir durum hazırlamış olduklarını fark etti. Tiffany'yi bu yüzden itmiş ve onu göndermişti. Jenner'in karakteri dışında yapmış olduğu bu pis hareketlerden Bridget geçmiş olmalıydı. Kimsenin onların bu aniden olan "romantizm"inden şüphelenmelerini istemiyorlardı. Tiffany'yi uygunsuz ve sarhoş gösterdikten sonra bu yeni çifte bir sempati hissiyle yaklaşabilirlerdi. Ve şimdi onlar gerektiği gibi zararsız, kabul gören bir hâlde tanıştırılmışlardı.

Jenner, *"Üçkâğıtçılık, "* diye düşündü. *"Bu insanlar üçkâğıtçı. "* Bunların bir şey hazırlamış oldukları senaryoyu oynamaktan başka yapabileceği yoktu. Yuvarlanacağı ve adeta bir ölüyü oynayacağı anlamına gelmiyordu bu. Onun için bir karakter de değildi bu.

Syd emniyette olduğu zaman şansı geri gelmiş olacaktı. Syd'in sağ salim kurtarılacağına, bu adamların kendisine ve arkadaşına yaptıklarını ödeteceğine inanmak zorundaydı. Başka şekilde yaşamak onu çaresiz bırakıyordu. O da bunu asla kabul edemezdi. Bir şans yakalayana kadar bu durumu kabullenmek ve Cael ne derse onu yapmak mecburiyetindeydi. Hayalet suya baktı, yüzünü ekşitti. Sonra onu bir kenara koydu. "Bu Tiffany içindi," dedi Jenner'e bakarak. "Bir kez almıştı. Sonra tekrar almak için ısrar etti. Bu yüzden onların ne kadar sert ve vurucu olduklarını biliyorum."

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jenner başını salladı ama cevap vermedi. Bu romantik an için biraz çabalaması için diye bıraktı.

Cael etrafındaki kalabalık bara baktı. İnsanlar kendi sohbetleriyle ilgileniyorlardı. Müziğin tekrar başladığını duydu. Tanıdığı ya da kendi gruplarından başka bir çifti başıyla onayladı. "Haydi bu kalabalık yerden çıkıp biraz yürüyelim. Biraz egzersiz yapmalıyım," dedi.

"İkiniz gidin," dedi Ryan. Jenner'e soran yoktu. Kabul edip etmeyeceği ile ilgilenmediler. "Faith'inTiffany'yi nasıl yerleştirdiğine bakacağım."

Bu kısa emirden sonra Jenner kendini Cael'in yanında, spor güvertesinde gezerken buldu. Çünkü Lido güvertesi insanlar ve sandalyelerle doluydu. Şimdi herkese açık havuzun üstündeki güvertedeydiler, Ses düzeyi ciddi ölçüde azdı. Burada sadece küçük bir gruplardı. Konuşmadılar. Jenner yürürken olduğu gibi gözlerini uzağa dikmişti. Cael onun kolunu yakalayıp yavaşça çekti. "Benden kaçmaya çalışıyor gibi duruyorsun."

"Tahmin et," dedi Jenner iğneleyici bir ses tonuyla. Jenner onun bu derin sesinden, iyi giyiminden, güzel görünüşünden nefret ediyordu. Karşısında katil profiline uyan, ilk bakışta sevmeyeceği birini bekliyordu. Tüm bunlardan sonra o bir çocuk hırsızıydı, aşağılık bir hayat süren bir yüz karasıydı. Çocuk hırsızı, çalan birinden çok daha kötüydü. Ne kadar iyi gözükürse gözüksün. Jenner'in kalbi korkudan, dehşetten, bu gemide aralarındaki kısacık mesafeden romantizm yaşıyormuş gibi görünmeye çabalamaktan sert ve çok hızlı bir şekilde gümbürdüyordu.

"Arkadaşını düşün," dedi. Sesinde hâlâ bir sevgilinin yumuşak ifadesi vardı. Sesi güvertedeki rüzgârla adeta havalanıp dondurucu bir biçimde Jenner'in yüzünden geçerek saçlarının arasına girdi. Titredi. Elleriyle çıplak kollarını sıvazladı.

"Onu düşünüyorum. Şu an seni gemiden denize yollamamamın tek nedeni bu."

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İyi düşün. Biz bir şeyler yapabilecekken, beni kandırmaya çalışman çok zavallıca bir davranış."

"Kimi kandırıyorum? Etrafta kimse yok," diye sert bir biçimde çıkıştı. Jenner'in dedikleri çoğunlukla doğruydu. Etrafta onlar gibi gezinen birkaç çift vardı. Hepsinden başka sigara istemek için gelen ve sonra uzaklaşan yalnız bir adam vardı. O da şimdi epey uzaktaydı. Onların olmasını istediği gibi iyi bir aktris değildi. Tehdit etmeleri de sonucu değiştiremeyecekti. Jenner kesinlikle onları sevmiyordu ve onların istediği şekilde emirlerine boyun eğecek biri de değildi.

"Ne zaman rol yapacağına sen değil ben karar veririm. Hemen şimdi yapmanı söylüyorum." Yüzünü görmesi için kızın etrafında zahmetsizce dolandı. Vücut ısısı kızın çok yakınından onu sardı. Gemi iyi aydınlatılıyordu ama siyah gece onları sarmıştı. Onun yüzüne düşen gölgeler daha kaba, vücut yapısı daha sert ve şiddetli görünüyordu. Kızı yukarıdan aşağıya uzun bir süre süzdü. Sonra ellerini kızın beline dolayıp iyice kendine çekti.

"Arkadaşının sağlığını yapabileceğin hâlde hiç ciddiye almıyorsun."

"Benden yapmamı istediğin her şeyi yaptım!" Jenner bundan nefret ediyordu. Ama oynamaya devam etti. Başka bir seçeneği var mıydı? Sesi panik doluydu. Acaba bu, Syd'e çoktan zarar verdikleri anlamına mı geliyordu?

"Beni öp," diye emretti ve başını kızın başına dayadı.

Yapmadı. Yapamadı. Adamın ağzı sıcak, dudakları sert, tadı temiz olmasına rağmen onun kim olduğunu, Syd'e ne yaptıklarını, onun nasıl bir tehlike içinde olduğunu unutamadığı için yapamadı. Cael onu öperken, Jenner kaskatı biçimde, nefesini adeta tutmuş, kolları yanda duruyordu. Cael'de zerre kadar merhamet olsaydı kızın dehşet içinde olduğunu fark eder ve geri çekilirdi.

"Rol yap," diye kızın ağzının içinde hırladı. Başını kızın başına doğru eğdi ve derin bir şekilde öptü. Bir isyanın altında Jenner ürpermişti. Fakat Syd'i, ona sarıldığını düşündü.

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hâlâ bedenini ondan kurtarmaya, kendisine değmemesine çalışıyordu. Etraftakiler bu mesafeden kızın buna istekli olduğunu düşünebilirler hatta adam bundan memnun olabilirdi. Cael Jenner'in katı bedenini kendine çekiyordu. Bu halleriyle sarmaş dolaş sevgililer gibiydiler. Jenner, Cael'in onun gibi olmadığını, bundan etkilendiğini fark etti.

Olamaz. Cael ereksiyon hâlindeydi. Bu adam diğeri gibi değildi. Şu an kontrol edilemez bir dürtü içerisindeydi. Ondan kurtulmaya çalıştı ama Cael onu çok sıkı tutuyordu. Bu mümkün olmadı. Tamamen onun merhametine kalmıştı. Ne yapmayı tasarlıyordu? Aklına gelen şeyden korkuyordu ve yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Syd'e de benzer şeyler mi yapmışlardı? Syd'in öldürülmüş olabileceği düşüncesine odaklanmıştı hep. Ama şimdi başka olabilecek şeyleri de göz önünde bulunduruyordu. Önceden düşündükleri şimdi ona çok önemsiz geliyordu. Kurtulmak istiyordu, zarar görmek istemiyordu. Aynı şeyleri Syd için de istiyordu. Başka hiçbir şey düşünmedi. Düşündüğü tek şey dehşet ve hayatta kalmaktı.

"Yapma," diye sızlandı. Yalvarmaları bir işe yaramadı. Yalvardığı için kendisinden de nefret ediyordu. Onun suratına tükürmek istiyordu ama yine korku dolu yüzünü göstereceği için bundan da nefret duyuyordu.

"Kastettiğin gibi davran," dedi ikinci defa ve onu tekrar öptü.

Kızgın, çaresiz, yaptı.

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİRİNCİ KISIM

ACEMİ ŞANSI

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİRİNCİ BÖLÜM

Yedi yıl önce...

Jenner Redwine'nin cep telefonu, arabasını park etmek için dolanırken çaldı. Arayan Dylan olmalı diye düşünerek deri ceketinin cebine yöneldi. Telefon alalı daha beş hafta olmuştu. Hemen o da aynısından almıştı. O da istiyor diye düşündü. Konuşma düğmesine bastı ve, "Alo," dedi. Bir yandan kendi kendine girdiği iddiayı kazanıp kazanmadığını merak ediyordu.

"Merhaba bebeğim," dedi her zaman seslendiği gibi.

"Merhaba." Eğer incelikten azıcık nasibini almış olsaydı konuşmasında selamlayışında bir şeylerin eksik olduğunu fark ederdi. Ama maalesef "duyarlılık" ve "Dylan" birbirine zıt iki şeydi.

"İşin bitmedi mi hâlâ?"

Saatine baksa böyle bir şey söylemesine gerek kalmayacaktı. Yine de ona bir şey demedi. "Evet," demekle yetindi.

"Seven-Eleven'de çalışmayı bırakıp hızlıca bir altılık paketlesen, ha? Sana bunun için iyi para öderim."

Hiçbir zaman dediğini yapmadı diye huysuzlanarak düşündü. Jenner artık bundan yorulmuştu. Onun çıkmaz sokak işleri her zaman Jenner'inkinden fazla getiriyordu. Ama buna rağmen hâlâ onun birasını araklıyordu. Son seferde kendisine bir söz vermişti. Ona "Tamam," deyip birasını vermişti. Ama eğer bir dahaki sefere ödeme yapmazsa bu ona vereceği son biraydı.

Jenner, Et Ambalajlama Şirketi'nin ikinci vardiyasının sonunda yeni paydos etmişti. Tükenmişti ve bu sekiz saatin sonunda ayakları ayakta kalmaktan feci derecede zonkluyordu. Dylan'ın ilk vardiyası

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

makine dairesindeydi. Yani kabaca bu sekiz saati benzer biçimde o da yaşıyordu. Ancak kendi birasını almak için hiç rahatsızlık duymuyordu. Tam tersine kızın televizyonunu seyrediyor ve onun yemeklerini yiyordu.

Böyle başka yerlere takılmayan bir erkeğe sahip olmak başta iyi bir şey gibi görünebilirdi. Ama Jenner kendisi enayi yerine konduğunda bile memnun bir şekilde bir aptalı çekmedi. Dylan mucizevî bir iyileşme göstermedikçe, Jenner onu bir "hata" sütununa yerleştirmeye devam edecekti. Ona son şansını verdi. Gitmesi gerekenleri hayatının bir yerinde asılı tutmak bir karakter eksikliğiydi. Ama ona bu şansı vermezse kendini iyi hissetmeyeceğini ve kuşkunun onu canlı canlı yiyeceğini gayet iyi biliyordu.

Mavi Dodge arabasına yaklaşarak kapıların kilidini açtı ve kulbu sert bir şekilde çekti. Şoför tarafının kapısı sıkışmış görünüyordu. Birkaç başarısız denemeden sonra kapı rahatça açılınca Jenner olduğu yerde sendeledi. Öfkesini kontrol ederek arabaya bindi, kapıyı kapattı ve marşa bastı. Motor çalıştı. Bu Mavi Goose pek iyi görünmüyordu. Ama yine de güvenilirdi. Sonunda güvenebileceği bir şey vardı. İstediği zaman tekmeleyebileceği paslı bir arabası vardı.

Ona en yakın Seven-Eleven yolunun üstünde birkaç blok ötedeydi. Dylan'ın çok çaba sarf etmeden gidebileceği kadar yakındı. Mağazanın ışıklan yanıyordu ve bu kadar geç olmasına rağmen park yeri doluydu. Jenner, Dodge arabasını çok küçük bir boşluğa sıkıştırdı. Kahretsin! Böylesine büyük bir arabayla başka nasıl yapabilirdi ki?

Önceden sıkışmış olan kapıyı omzuyla itti. Ancak kapı hızlıca açıldı ve yanındaki arabaya vurdu. İrkildi. Yüzünü buruşturdu. Daha yavaş açıp buradan geçebilirdi. Artık çok geçti. Parmaklarıyla arabanın yüzeyinde oluşan izi ovalamaya başladı. Çabası, bu Goose'den çok da iyi hâlde olmayan bu arabanın üzerinde oluşan bu yeni çiziği sahibinin fark etmemesiydi.

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birbirine karışmış egzoz, benzin ve sıcak asfalt yüzüne vuruyordu. Tipik bir yaz kokusu. Benzinin kokusundan hoşlanıyordu, gaz yağından da. Tuhaf bir şey olmamasına rağmen endişelendi.

Spor ayakkabılarının altı park yerinde yere adeta yapıştığı için güçlükle yürüdü. Rahat deponun içindeki klimanın soğukluğu daha kapıdan girer girmez insanı sarıyordu. Biraz olsun burada bu soğukluğu emmek için öylece durmak istiyordu. Chicago'yu adeta yemek yapan ısı dalgası, ondan dışarı taşan tüm soğukluğu çekmek ister gibiydi. Kahrolsun, çok yorgundu. Eve gitmek istiyordu. Eve gitmek, ayaklarına ağrılar sokan bu ayakkabıları fırlatmak, ter içinde kalan pantolonunu, tişörtünü çıkarmak, yatağına uzanıp tavandan ona gelecek olan soğuk havayı hissetmek istiyordu. Yine Dylan'ın birasını alıyordu. Peki, mağlup olan kimdi? Dylan mı kendisi mi?

Jenner uzun bir süre sayaca baktı. Aniden kafasında bir ışık parladı: piyango. Yorgun olabilirdi ama neler olduğunun farkına varamayacak değildi. Büyük bir birikim oluşuyordu ve çekiliş yarın geceydi. Neden park yerlerinin bu kadar dolu olduğu anlaşılıyordu. Bu yüzden sayaca o kadar uzun süre bakmıştı. Her zaman aynı sayıya oynamıştı. Birkaç sefer de çok büyük miktarlarda olmasa da bir şeyler kazanmıştı. Ama bu onu rahatsız etmemişti. Bu gece... Bu cehennem yerinden geçerken neden olmasın? Bırak Dylan birasını beklesin.

Jenner altılı paketi kaptı, ikili koridor hâlinde devam eden sıraya girdi. Sonra kayarak diğer koridora girdi. Fiyatları inceleyerek, şekerlere bakarak ve hangi numarayı seçeceğini düşünerek vaktini geçirdi. Bira ve ekşimiş ter kokan iki adamın arasında sıkıştı kaldı. Kızla çok az konuşuyorlardı. Görmezden geliniyordu. Acaba başında bir görünmezlik alameti mi vardı? "Bütün kaybedenler buraya mı başvurur?"

Belki sadece onun birasını istiyorlardır. Bu sıcak yaz gecesinde bira çok değerlidir. Hatta "Hasat Et Ambalajı" sözleriyle süslenmiş kötü bir mavi bluz giyen yorgun sarışın Clariol'dan bile daha değerlidir. Çalışırken koruyucu giysilerini ve başı sağlama alan plastik başlıkları giymek zorundaydı. Aynı zamanda şirket, çalışanlarından ev

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve iş arası şirket tişörtlerinden giymelerini istiyordu. Böylece bedava bir tanıtım oluşturuyorlardı. Çalışanlar bunları almak zorundaydılar. Fakat sonunda, ne zaman Jenner işi bırakacak, o zaman tüm bu tişörtleri uzağa bir yere fırlatmak için saklayacaktı.

Diğer taraftan bu iki adam belki onun tişörtüne bakıp, "Bu kadının bir işi ve birası var!" diye düşünebilirlerdi. Jenner bu tişörtün bilindik bir şey olması düşüncesinden nefret ediyordu.

Ayak sürüye sürüye ilerlenen sıra nihayet Jenner'i gişeye getirdi. Jenner cebinden parasını çıkardı ve üç tane bilet aldı. Çünkü üç onun için uğurlu sayıydı. Doğum günleri, telefon numaralan, adresler ve ona anlamlı gelen başka şeyler düşünerek setten rastgele üç tane sayı seçti. Sonra biletleri çantasına koydu ve arabasına zar zor yürüyerek ulaştı. Arabası bıraktığı yerin yakınındaydı. Ancak arabasının yanındaki kamyonet öyle bir park edilmişti ki arabaya girmek için şoför kapısını açmak olanaksızdı. Söylenerek yolcu kapılarından birini açtı ve sarsıntılı bir biçimde konsolu geçip oturdu. En azından zayıftı, yoksa hayatta oraya giremezdi.

Direksiyonun altında ayaklan sıkışmışken cep telefonu çaldı. Aniden zıpladı ve başını çarptı. Bir yandan hâlâ söyleniyordu. Elinde değildi. Telefonunu buldu, sinir hâliyle düğmeye bastı: "Ne var?" dedi.

"Seni bu kadar geciktiren ne?" diye soruyordu Dylan.

"Beni bu kadar geciktiren senin lanet olası biran oldu. Müthiş bir kuyruk vardı."

"İyi, biraz çabuk ol, tamam mı?"

"Benim elimde." Eğer ses tonu isteksiz olmasaydı, Dylan tüm detayları tamamen kaçıracaktı. Ama sonra Dylan tüm detayları kaçırmış gibiydi.

Yaşadığı yerin her bölümünde dışarıya park etmek zorunda olmadığı için takdir etti. En azından bunu yapmadı. Bu gece Dylan'ın Mustang'ı Jenner'deydi. Bu yüzden boş bir yer aramak zorundaydı. Nihayet bir yer buldu. Sonra evine ağır adımlarla ilerledi. Nefesi onu yakıyordu. Evine girdiğinde ilk Dylan'ın kendi kanepesinde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yayıldığını, iş botlarının sehpaya yaslandığını, televizyonunda bağırışlarla dolu güreş maçını izlediğini gördü. Dikkatini televizyondan kısa bir süreliğine alıp doğruldu ve gülümseyerek, "Merhaba bebeğim," dedi. Jenner'in elinden hemen altılı paketi aldı ve kartondan birini çıkardı. "Hey, bu soğuk değil!"

Dylan'ın daha önce mutfaktan aldığı açacakla şişenin kapağını açtı. (Birasını bu kadar beklemenin zahmetini dile getirmeye girişmeyecekti.) Sonra birasını kafasına dikledi.

"Diğerlerini buzdolabına koymaya ne dersin? Üzerini değiştireceksin ya yolunun üzerinde," diye teklif etti. O her zaman eve geldiğinde üzerini değiştirirdi, çünkü üzerinde pis kıyafetlerle durmaktan hiç hoşlanmazdı.

"Tabi ki," dedi Jenner paketi yerden kaldırırken. Dylan'a biralara ne kadar ödediğini söylüyordu.

Ağzını ona doğru açtı ve, "Ne?" diye sordu.

"Bira." Sesini olağan düzeyde tutmaya çalışıyordu. "Bana parasını ödeyeceğini söylemiştin."

"Ha, evet. Yanımda para getirmedim. Sana yarın öderim ben."

Dang. Kafasında bir zil sesi duydu aniden. Bu ses Dylan'ın söyledikleri üzerine parasını hiç alamayacağını anlatıyordu. Rahatlamaya çalıştı ama kendini çok yorgun hissediyordu. "Önemli değil," dedi. "Sadece çık git buradan ve bir daha geri gelme."

"Ne?" dedi tekrar Dylan. Bu kez sesinde düşüncelerinden ötürü duyduğu rahatsızlık, sıkıntı hissediliyordu. Dylan çok iyi görünümlüydü. Ancak yakından bu güzel görünüş onun kusurlarını telafi etmeye yetmiyordu. Jenner, yaklaşık dört aydır Dylan'ın masraflarını karşılıyordu. Jenner gelecekte daha iyi olacağını biliyordu.

"Çık dışarı. İlişkimiz bitti. Beni son defa sömürdün." Jenner kapıyı açtı ve onun çıkması için kapının yanında dikildi.

Ayaklarının üzerine kalktı. Yüzünü Jenner'i etkilemek için etkileyici bir gülümsemeyle doldurdu. Bu önceden onu etkilemişti. "Bebeğim, sadece yorgunsun."

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Defol buradan. Yorgunum evet, senden dolayı yorgunum. Haydi çabuk git buradan." Onu kovar şekilde hareketler yapıyordu: "Dışarı!"

"Jen, haydi ama..."

"Hayır. Bu kadar. Senin o biraların parasını ödemeye hiç niyetin yoktu. Benim de sana başka şans vermeye hiç niyetim yok."

"Bu, bu kadar sana dokunuyorduysa söylemen yeterliydi. İçine atman gerekmiyordu." Dylan karşı atağa geçmişti. Etkileyici gülümsemesi kaybolup, yerini tehditkâr çatık kaşlar almaya başlamıştı.

"Evet. Derinleri severim. Su iyi ve soğuktur. Dışarı!"

"Deneyebiliriz..."

"Yapamayız Dylan. Bu senin son şansındı." Ona dik dik öfkeyle baktı. "Ya dışarı çıkarsın ya da polis çağıracağım."

"Tamam, tamam." Küçük adımlarla sundurmadan aşağı indi ve sonra Jenner'e baktı: "Ben de senden yoruldum zaten, sürtük."

Jenner, kapıyı Dylan'ın suratına kapadı. O anda Dylan kapının tahtasına atladı. Kesinlikle bu, onun engel olamadığı kaslarının hareketiydi. Çünkü yaklaşık on dakika sonra Dylan'ın arabasının sesini duydu. Perdeyi araladı. Onun yolda ilerleyişini ve orayı terk etmesini izledi.

Peki. Nihayet. Sonunda erkek arkadaşından ayrılmıştı ve kendini iyi hissediyordu. Hatta iyiden de öte. Ferahlama ve özgürlük hissi muhteşem bir şeydi. Derin bir nefes aldı. Sanki omuzlarından büyük bir yük kalkmıştı. Artık kendisi için ayakta duracak ve acılarını dindirecekti. Bir ders daha öğrenilmişti.

Başlangıç başlangıçtır. Jenner geriye döndü, Kaz'ını park ettiği yerden aldı ve kendisine ait garaja park etti. Ve sonra evinde güvendeydi. Kapılar kilitliydi. Perde hafifçe kapatıldı. Ardından kız arkadaşı Michelle'i çağırdı. Sonra odasına geçti ve üzerindeki kıyafetlerden kurtuldu. Bir sevgiliden ayrılmak önemli bir şeydir ve hemen bir arkadaşla paylaşılması gerekir.

"Dylan hikâyesi," dedi Jenner, Michelle cevap verince. "Ona giderken sadece botunu verdim."

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Neler oldu?" Michelle şok olmuş bir şekilde sordu. "Seni dolandırıyor muydu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Ama bu öyle olmadığını da göstermez. Onun araklamalarından yoruldum artık."

"Kahretsin. Çok da güzel çocuktu." Geçici bir üzüntü hissetti. Telefonu aşağıya indirdi.

Jenner yatağının üzerine oturdu. Bir yandan üzerindeki pis kıyafetlerden kurtulmaya çalışıyor, diğer yandan da omzuyla boynu arasına sıkıştırdığı telefonla Michelle ile konuşuyordu. "Evet, ama aptaldı. Haydi artık şu aptalın konusunu geçelim."

Michelle bir an için sustu. Sonra sesi büyük bir heyecanla yükseldi: "Yani! Gece daha erken ve sen özgürsün. Dışarı çıkalım mı?"

Michelle'i aramasının nedeni buydu. Michelle her zaman parti için hazırdı. Kendisinin de bu sıkıntılı durumdan kurtulması için böyle bir şeye ihtiyacı vardı. Ayaklarının ağrısını unuttu. Jenner daha yirmi üç yaşındaydı ve daha yeni bir pisliği çöpe yollamıştı. Bunu kutlamak istiyordu. "Kesinlikle. Bana yıkanmak için biraz vakit ver. Seninle *Bird"*te buluşuruz." Burası Dylan'dan önce beraber takıldıkları bardı.

"Heyyyy!" diye Michelle çığlık atıyordu. *"Bird* bizi bekle, dönüyoruz!"

Jenner ve Michelle kendilerine sıcak takım diyebilirlerdi. Michelle, Jenner'den biraz daha uzundu. Kıvırcık siyah saçlı, büyük kahverengi gözlü ve hafif sağa eğik başlı biriydi. Jenner ise ortalama boyda biriydi. Zayıftı. Ama saçlarına biraz baktığında, biraz makyaj yaptığında ve üzerine dar kısa bir şeyler giydiğinde gayet iyi görünüyordu. Bir saat sonra *Bird'*in kapısına geldiklerinde neşeyle bağırıyorlardı. Gayet mutluydular. Bir yandan da *"Hit the Road, Jack"* şarkısını söyleyip etraftaki bayanları buna katılmaya teşvik ediyorlardı. Jenner şarkıdaki Jack adını Dylan olarak değiştirmişti. Şarkıya pek oturmuyordu ama kimin umurundaydı ki? Eğleniyordu ve etrafta onunla dans etmek isteyen hiç de küçük sayılmayacak erkekler vardı.

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Evde düşüşünün bedelini ödemişti. İkinci vardiyada olup evde biraz uyuyabildiği için de müteşekkirdi. Aslında çok içmemişti. Geçen beş saat içinde sadece birkaç tane bira içmişti. Ama yorgunluk onun gücünü iyiden iyiye emiyordu. Belki yirmi üç yaş onun düşündüğü kadar genç bir yaş değildi. Çünkü ne zaman zıplasa bir öncekinden daha alçağa yükseliyordu. Ve artık ayaklarını bir diğerinin yanma koymakta güçlük çekiyordu.

Jenner yatağının yanındaki alarmı kurmayı hatırladı. Bu saat sekiz saat sonraya kadar çalmayacaktı. Gözlerini kırparak tavana bakıyor, bugünün hangi gün olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Evet, Cuma. Cumaydı. Hemen ardından Dylan'ı düşündü. Gitmişti, gitmiş, gitmiş. Sonra işe gitmesi gerektiğini hatırladı. Yatağından fırladı. Banyoya gitti. Bir yandan keyifle şarkı mırıldanıyordu. Kendini adeta bir kahraman gibi hissediyordu. Komikti ama bu 'temiz' kirli mavi tişörtü gözüne olağanüstü görünüyordu. Bu tişört bile onu bugün rahatsız edemezdi.

Neden daha önce Dylan ile bittiklerini fark edememişti? Neden etrafında dolanmasına izin vermişti? Tabi ki bu kötü durum bu kadar uzun sürmemişti. Ama o dört beş hafta daha sürmesine izin vermişti. Bu her şeyin daha iyi olacağına dair inancından dolayı böyle olmuştu. Fakat kahretsin ki tam tersi olmuştu. Etrafında olanlara gözünü daha iyi açmalıydı. Bir körlüktü onunkisi. Ama tamamen bir körlük de değildi. Dylan'ın olmasını istediği kişi olmadığını biliyordu. Jenner de iyi baba olmaktan vazgeçmişti. İlk başta Dylan ciddi sözler vermişti. Sonrasıysa pek iyi olmamıştı.

Jenner işteki vardiyasına gitti. Yüzünde benzer tepkiler vardı. Ne istiyorsa, ne zaman istiyorsa onu yapabilirdi. Neden Michelle ile tekrar dışarı çıkmasındı? Onunla beraber yine *Bird'te* geceyi kapatabilirlerdi.

Piyangoyu duyduğunda henüz pazartesi akşamı olmamıştı, işteydi. Dinlenme odasında çalışma arkadaşlarıyla hamburger yiyip Pepsi içiyordu. Arkadaşları aralarında büyük ikramiyeyi kazanandan bahsediyorlardı. Dediklerine göre, kazanan kişi ikramiyesini almaya

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gelmemişti. "Şu yirmi yedinci sokaktaki dükkândan satış yapılmış," dedi Margo Russell. "Ya bilet kaybolduysa? Eğer üç yüz milyon dolar değerindeki bir bileti kaybetseydim, kendimi öldürürdüm."

"İki yüz doksan beş milyon," diye düzelti birisi.

"Çok yakın," dedi Margo.

Jenner şoktaydı. Oturduğu yerde donakalmıştı. Boğazı felçli gibiydi. Şu yirmi yedinci sokaktaki dükkân? Onun bira aldığı dükkândı.

Bu onun olabilirdi, mümkündü. Acaba o...? Tamamen karmaşa içindeydi. Oturduğu yerde titriyor, olduğu yerden düşecekmiş gibi hissediyordu. Saçlarının arasından terler akıyordu.

Sonra tüm dünya normal hâline dönmeye başladı. Ağzındakini çiğnedi ve yuttu. İşte etrafındaki insanlara bir şey olmamıştı. Beş dolar bile kazanmış olabileceğinden kuşku duymaya başladı. O gün orada bilet satın alan çok fazla insan vardı. Kazanma ihtimali binde bir hatta iki bin, üç binde birdi. Cuma gecesi çekiliş sonucuna bakmamıştı, televizyon seyretmemişti, gazete okumamıştı. Çünkü Michelle ile eğlenmekle meşguldü. Biletler hâlâ deri ceketinin sağ cebindeydi.

O günün birden fazla gazete baskısı etrafta dağınık hâlde duruyordu. Birini aldı açtı ve ikramiye numaralarını aramaya başladı. İlgili bölümü buldu ve kopardı. Ne kadar güzel ki duvarda asılı duran saat ona işin bitmesine beş dakika olduğunu söylüyordu.

Kapıya geldiğinde aceleden kalbi küt küt atıyor, kilidi açmaya çalışırken elleri titriyordu. İyice güçlenen umutlan büyük bir hayal kırıklığına dönüşebilirdi. Şüpheleri kendisinin karşısındaydı. Bu, emin olmak içindi. Yoksa vardiya arasını bunu düşünmekle harcayamazdı. Aynı Dylan'ı hayatından çıkarmakla iyi mi kötü mü yaptığına emin olmak gibi bir şeydi. Biletleri kontrol edip kazanmadığını görünce Margo ve diğerleriyle bu konu hakkında şakalaşabilir, Dylan hakkında da Michelle ile şakalaşabilirdi.

Çantasını kaptı. İçindekileri tamamen boşalttı. İki çekiliş bileti buradaydı. Peki ya üçüncüsü neredeydi? Ya üçüncüyü bulamazsa? Ya

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

onu hiç bulamazsa ve kimse çekilişte büyük ikramiyeyi alamazsa? Muhtemelen hayatını üç yüz milyon dolar kazanma şansım kaçırdığını düşünerek geçirecekti.

Sakinleş. Sen kazanmadın. Hiçbir zaman kazanacağını düşünerek bu bileti satın almamıştı. Sadece kafasında bir ses *"Ya olursa? "* dediği için almıştı.

Derin bir nefes aldı. Malzeme yığınının içini eşelerken kaybolan bileti bulunca derin bir ferahlama hissetti. Gazete' den kopardığı parçadaki numaralan elindeki numaralarla eşleştirmeye başladı. Koca bir şaplak yüzünde patladı. Hiçbir numara eşleşmiyordu. Boşuna paniklemişti.

Bir sonraki bilete baktı, tekrar baktı. 7,11,23,47... Bakışları bocalıyordu, kalan numaraları göremiyordu. Güçlükle soluk alıp verdiğini duyuyordu. Dizleri zayıfladı ve kapının yanma yığılıverdi. Çekiliş bileti elinden kaydı. Biletler çok uzağa gitmemiş olmalarına rağmen büyük bir panik vücudunu sarstı.

Güçten kesilen dizlerine rağmen bileti kaptı ve tekrar karşılaştırmaya başladı. Her birine çok zor biçimde yoğunlaşabildi: 7,11,23,47,53,67.

Gazete parçasını tekrar kontrol etti. Tekrar tekrar, bir ona bir elindekine baktı. Numaralar değişmedi.

"Kahretsin," diye fısıldadı. "Kahretsin."

Bileti dikkatlice yerleştirdi. Gazete parçasını pantolonunun ön cebine yerleştirdi. Ayağa kalktı. Kapağı kapadı, asma kilidi kilitledi. Sonra uyuşmuş şekilde başında o iğrenç başlıkla işe geri döndü. Ya yanlışsa? Ya bu bir şakaysa? Eğer birine söylerse bir aptal gibi gözükecekti.

Jenner içeri girince, Margo, .'İyi misin?" diye sordu. "Yüzün yeşile çalıyor."

"Çok sıcakladım." Margo iyi yürekli bir insan olsa da içinden bir ses bu durumu gizlemesi gerektiğini söylüyordu.

"Evet. Bu sıcak felaket. Git biraz su iç."

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nasılsa vardiyasında bir dinlenme almıştı. Mavi Kaz'ın direksiyonunun altında elleri ağrımış olsa da bir şekilde eve gitmeyi başardı. Çok hızlı nefes alıyor, adeta havayı yutuyordu. Dudakları uyuşmuştu, başı dönüyordu. Arabasını garajına koyup ışıklan söndürüp motoru kapatınca derin bir nefes verdi. Kalbi sanki saatte yüz kilometre hızla dörtnala gidiyordu. Arabadan indi, kapıları kilitledi. Gıcırdayan sundurmadan yukarı çıktı, evinin kapısını açtı ve güvenle içeriye girdi. Çok geçmeden arkasından kapıyı kilitledi. Hemen sonra biletini ve ön cebindeki gazeteyi sehpanın üzerine açtı. Kendini numaralara bakmak için zorladı.

7,11,23,47, 53, 67.

Gazetedeki numaralarla aynıydı.

Bir süre numaralan kontrol etti. Sonra tekrar kontrol etti. Ardından bir kalem aldı. Biletin üzerindeki numaralan gazetenin üzerine yazdı. İkisini karşılaştırdı. Hiçbir şey değişmedi. Kalbi tekrar hızlanmaya başladı.

"Tanrım kahretsin!" Güçlükle yutkundu. "İkramiyeyi kazandım!"

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İKİNCİ BÖLÜM

Uyumak imkânsızdı. Saatin tik taklan durmak bilmiyordu. Jenner büyük bir heyecan içindeydi. Nihayet o mükemmel sayılara bakmayı bırakabildi. Sayılar değişmiyordu. Gazetede gördüğü sayılarla elindekiler aynıydı işte. Ama gazete basımda bir hata yapmış olabilirdi. Ya sonraki basımda düzeltilmiş metin yayımladılarsa? Belki de çıldırmıştı. Bu yüzden numaralan yanlış görmüştü. Yine de... İşte iki yüz doksan beş milyon dolar!

Peki, diyelim ikramiyeyi aldı. Bununla ne yapacaktı? Beş bin, evet. Beş binini kullanabilirdi. Bu parayla ne yapacağını biliyordu; arabası için ödeme yapacak, yeni kıyafetler alacak, belki de Disney World'e ya da onun gibi bir yerlere gidecekti. Bu ne kadar garip gözükse de hep Disney World'e gitmek istemişti. Beş bin dolarla bu çok kolay olacaktı.

Yirmi bin dolar olsaydı bile bu hiç sorun olmazdı. Peki, elli bin? Evet, elli bin dolarla bir araba alabilirdi. Ya da belki kolay onarılabilecek küçük bir ev alabilirdi. Ama ucuza olmalıydı. Bunlara bu kadar ödeme yapamazdı. Mal sahibi olup da bir sürü saçma şeyle uğraşmaktansa kiracı olmak da onun için iyiydi. Yine de kendine ait bir evi olması hoş olurdu.

Elli bin... Korkutucu geliyordu. Parayı değerlendirme saçmalıkları hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Hiçbir zaman böyle 'deste', 'gerçek' bir parası olmamıştı. Ama eğer olsaydı bankaya

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

koyacağından hiç şüphesi yoktu. Öyle bir parayı işe yatırmaz, gizli alışverişlerde kullanmazdı.

Bunlarla ne yapacağını kestiremiyordu. Hisse senetleri, çeşitleri hakkında bilgisi vardı ama bono nedir, ne işe yarar bilmiyordu. Dümenciler kesin onun bu avantajım kullanmayı bekliyorlardı. Bunların başında da babası, yaşlı Jerry, vardı. Kendini ondan zor korumuştu.

Sonra bilete tekrar bakamadan iğrenç bir mide bulantısı onu boğdu. Jenner koşarak banyoya gitti ve ağzına sıcak su çıkmayana kadar tuvalete kustu. Bittiğinde derin bir nefes aldı. Lavaboda yüzüne biraz soğuk su çarptı. Elleriyle lavabodan destek alarak aynada kendini seyretmeye başladı. Aynaya göre hiçbir şey değişmemişti. Buna rağmen aslında her şey değişmişti. Artık o eski alıştığı hayatı olmayacaktı.

Banyoda ayaklarını sürüyerek etrafına göz gezdiriyordu. Ucuz duşu, aynası ona bütün bu olanların gerçek olmadığını hissettiriyordu. Tüm bu eşyalar ona kendini iyi hissettiriyordu. Burası onun ait olduğu yerdi. Burada rahattı. On yıl içerisinde burası gecekondu olabilir ve o buradan daha iyi başka bir yere taşınmak zorunda kalabilirdi. Ama bununla mutlu olacaktı. Bu onun hayatıydı. Çabalayacaktı, faturalarını ödemeyi başaracaktı, Michelle ile yine *Bird'te* buluşacak, bu dünyada nereye ait olduğunu bilecekti.

Midesi yine onu zorlamaya başlamıştı. Tuvalete gitti. Tabi ki hakkını almaya gitmezse hayatını aynı şekilde devam ettirebilirdi. Gergindi, daha hazmedememişti ama aptal değildi.

Buradaki hayatında elveda diyebilirdi. Buradaki hem uzak hem de yakın arkadaşlarını düşündü. Ama tüm bunların arasında bir tek Michelle'e takılıyordu. Onunla lisede tanıştıklarından beri arkadaşlardı. Michelle ile çok zaman geçirmişlerdi; daha çok da Michelle'in evinde. Fakat daha sonra hep kendi evindeydi. Jerry'nin peşinde, her biri birkaç ayı geçmeyen ve kirası ödenmeyen evlerde kalarak sürüklenmişti. Jerry bir evde birkaç ay oturur, zaten kirayı

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

vermediği için çok geçmeden ev sahipleri tarafından dışarı atılırdı. Ona göre düzenli kira vermek aptalların işiydi.

Jeny büyük bir problem oluyordu. Onun için problem olup olmadığı sorusu yanlıştı. Ne kadar oluyor diye sorulmalıydı.

Jenner'in, babası hakkında bir hayali yoktu. Onu aylardır görmüyordu. Chicago'da olup olmadığını bile bilmiyordu. Ama Jenner'in bir ikramiye kazandığını duyarsa kesin hemen koşar gelir ve ne kadar çabuk yapabilirse o kadar elinden alırdı. Bu yüzden parayı korumaya almadan ikramiyesini almamalıydı.

İkramiye kazanan insanların parayı korumak ve kendilerini güvence altına almak için başvurdukları kimi yolları duymuştu. İkramiyesini almaya çok sonra gidenler vardı. O da öyle yapacaktı. Parayı alana kadar işe gitmeye devam edecekti. Ama bugün acilen bu parayla ne yapılması gerektiğini bilen biriyle görüşmeliydi.

Sabah üç olmuştu. Hem bedenen hem de ruhen çok yorgundu. Kalktı yatağına gitti. İşe geç kalmamak için saati sekize kurdu. Uyuyakalma riski çok fazlaydı. Rahatsız bir uykuya daldı. Uyandıkça geç kalmamak için saatine bakıyordu. Sabah olduğunda, kurduğu zamandan daha önce uyandı. Duş aldıktan sonra kendisine kahve yaptı. Bir yandan kahvesini yudumlarken bir yandan da saçlarını düzeltti ve makyajını yaptı.

Gözü saatteydi. Saat sekiz buçuk olmuştu. Telefonunda reklam bildirimlerine baktı ama para işletenler diye bir ilan göremedi. Belki de "banka" bölümünün altındaydı. O anda Chicago'da ne kadar çok banka olduğunu ve neredeyse hepsinin kendini "tüm hizmetler için" diye tanıttığını öğrendi. Peki, "tüm hizmetler" neydi? Belki müşteri için arabaya gaz doldurup kontrol ediyorlardı. Bankalar çekleri bozduruyorlar, değil mi? Başka ne olabilir? Maalesef reklamlar yeterli bilgi vermiyorlardı. Yine karanlığa düşmüştü.

Şiddetle telefon defterini kapadı ve sinirle mutfaktan çıktı. Kendisini böyle cahil hissetmekten nefret ediyordu. Sarı sayfalarda aradığını bulamamasından da nefret ediyordu. Çünkü ilanların nasıl listelendiğini bilmiyordu. Fakat onun hiç banka hesabı olmamıştı.

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Daha doğrusu bankaya koyacak kadar çok parası olmamıştı. Bu tarz şeyler ona hep aptalca gelirdi. Sadece faturalarını yatırır ya da parayla bir şeyler alırdı. O kadar. Bu yanlış bir yöntem değildi, değil mi? Birçok insan parasını bu şekilde harcar (tanıdığı birçok insan).

Jenner çoktan o duvardan içeri girmişti. O duvar ki birinde bu zamana kadar yaşadığı hayatı, diğerinde de paranın ona vereceği hayatı bölüyordu. Diğer insanlar başarabildiyse o da başarabilirdi.

Telefon defterini tekrar açarak o "tüm hizmetler" yazan bankalardan birinin numarasını alarak aradı. Telefonu gayet yumuşak bir ses tonuyla açan telesekretere, "İlanınızı san sayfalarda gördüm. Orada "tüm hizmetler" yazıyordu. "Tüm hizmetler"den kastınız nedir?" diye sordu.

"Bu finansal planlarınızı, yatırım araçlarınızı ki bunlar ev, araba, tekne, ipotekli yatırımlarınız gibi alanlardaki plan ve kontrol değişiklerinizi düzenlemek ve ihtiyaçlarınıza uygun hâle getirmek için sunduğumuz bir hizmet anlayışıdır," diye bir çırpıda söyleyiverdi.

"Teşekkür ederim," diyerek telefonu kapattı. Jenner artık ihtiyacı olduğu şeyi öğrenmişti: Finansal planlama. Bunun üzerine düşünmeliydi. Aslında bu konuyu televizyonda defalarca duymuştu. Finansal marketler, borsa devamlı böyle şeylerle uğraşıyordu. Çıkışlar inişler...

Ders bir: Çok parası olan insanlar bu parayı "para" diye değil "finans" diye kabul ediyorlar.

Gazeteye geri döndü ve "Finans Planlayıcıları"nı buldu.

Genel olarak verilmiş ilanlar için birçok numara buldu. Bununla birlikte alt kategorilerde ortak sermaye, stoklar ve senetler, yatırım ve broker şirketleri ile ilgili ilanlar da buldu.

Listenin altında "Finansal Yatırım Danışmanlığı" başlığında ilanlar gördü. Bunlar arasından Payne Ekol Finansal Hizmetleri'ni seçti. İlanları çok daha basitti. Sayfanın büyük bölümünü kaplamıyordu. Bu kasabada da en büyüğü olmadığını biliyordu. Büyük firmalar ya onunla gizliden dalga geçebilirler ya da elindeki

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

fırsatı alabilirlerdi. Böyle orta ölçekte bir firma ise onun istediği şeyi karşılayabilir ve ona iyi davranırdı.

Bir firma seçmek sadece bir karardı ve bu onu biraz daha iyi hissettirdi. Kendini kontrol ediyordu. Yapmak istemediği hiçbir şeyi yapmayacaktı. Eğer Payne Ekol'ü beğenmezse başka bir yatırım şirketine giderdi.

Derin bir nefes verdi ve telefon numaralarını tuşladı. İkinci çalışta yine profesyonel bir ses telefonu açtı: "Payne Ekol Finansal Hizmetleri. Sizi nereye aktarayım?"

"Bilmiyorum. Ne kadar kısa sürede olursa uzman birinden randevu istiyorum."

Sekreter çok kısa bir süre durdu: "Ne çeşit bir hizmet talep ettiğinizi öğrenebilir miyim? Bunu öğrenebilirsem sizi doğru uzmanlığa yönlendirebilirim."

"Ah..." Jenner hızlıca düşündü ve ağzından kaçırmaktan endişelendi. "Bana yaklaşık elli bin kadar miras kaldı. Bunu değerlendirmek istiyorum." Küçük bir oyun yapmıştı. İyi bir numaraydı. Dikkat çekmeden istediği tavsiyeyi alabilecekti.

"Lütfen bekleyin. Sizi ilgili birime bağlıyorum," dedi.

"Bekleyin. Beni kime bağlıyorsunuz?"

"Bayan Smith'in asistanına bağlıyorum. Size bir randevu ayarlayacak."

Kısa süreli ama sıkıcı bir bekleme başladı. Şirketin otomatik bekleme müziğini dinliyordu. Ne bu böyle? Onu sıkıp telefonu kapatmasını mı istiyorlardı? Neden şirketler daha canlı, ilginç parçalar kullanmazlardı ki?

Bu birkaç dakikayı kendi iyiliği için müziği yok saymaya çalışmakla geçirdi. Bir telefonu açmak ne kadar uzun sürebilir ki? İyice gerilmeye başlamıştı. Sıkıntıdan parmaklarını vuruyordu. Tam telefonu kapatmayı düşündüğü anda silik bir klik sesi duydu ve yine düzgün ses tonlu bir bayan telefonu açtı: "Bayan Smith'in ofisi. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu samimiyetsiz, harika seslerden yorulmuştu. Bu insanlar eğer bu işten sıkıldıklarını belli etseler kovulurlar mıydı? "Benim adım Jenner Redwine. Bayan Smith ile bir görüşme yapmak istiyorum."

"Tabi ki Bayan Redwine. Sizin için ne zaman uygun?"

"Mümkün olduğunca çabuk. Hemen."

"Hemen? Peki. Bayan Smith, kırk beş dakika içinde ofisinde olur. Gelebilir misiniz?"

"Orada olacağım."

Jenner telefonu kapadı. Biletini ve gazete parçasını cüzdanına koydu. Cüzdanını da pantolonunun cebine koydu. Evden çıktı. Arabasına gitti. Şoför kapısı her zamanki gibi sıkışmıştı. Söylendi. Kırk beş dakika Chicago trafiğinde hiç de uzun bir süre değildi ve bu zamanı kapıyla boğuşarak geçiremezdi. Kapıyı sıkıca tuttu ve açmak için şiddetle asıldı. Kapı açıldı.

"İlk yapacağım şey bir araba almak olacak," diye mırıl- dadı. Çok süslü bir araba olmak zorunda değildi. Sadece gıcırdamayan, kapısı sürekli sıkışmayan yeni bir şey olsun yeterdi. Sonra... Sonrasını bilmiyordu. Sonrası için çok düşünmüyordu. Adım adım ilerleyecekti. Şimdi ilk adım bu parayı organize etmek ve bir çözüme bağlamaktı.

Direksiyonda Michelle'i arayıp olan biteni ona anlatmayı düşündü. Telefonu alıp birkaç numara taşladıktan sonra kapama düğmesine basıp telefonu kenara attı. Michelle onun şaka yaptığını düşünürse? Ya düşünmezse? Jenner ihtiyatlı davrandı. Bu haberi etrafa duyurmadan önce parayı koruma altına almalıydı.

Payne Ekol'ün ofisi kasabanın aşağılarındaydı. Arabayla ilerlerken şirketin özel bir park yerinin olduğunu ve etrafta genel güvenlik biriminin bulunduğunu fark etti. Jenner turuncu bariyer kolunu çekti ve güvenlik camekânına yanaştı. Güvenlik Goose'u görünce muhtemelen şüphelendi. "Bayan Smith ile bir görüşmem vardı."

"Adınız ne?"

"Jenner Redwine."

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Güvenlikçi parmaklarını ekranın altındaki klavyede gezdirerek Jenner'ın adını yazdı. Listede onun adını görünce geçmesine izin verdi. Jenner arabasıyla ilerledi. Park yerinde gördüğü ilk boş yere arabasını bıraktı ve görüşmeye yetişmek için acele etti.

İçeri girer girmez sırtında bir ürperme hissetti. Payne Ekol Ofisleri soğuk, yalın ve sessizdi. Öyle ki kendi nefes alış verişini duyabiliyordu. Binaya hâkim olan renkler genellikle gri ve kahverengiydi. Sanki buranın dekorasyonunu yapan kişi renklerden korkuyordu. Diğer yandan gerçek olamayacak derecede mükemmel, etkileyici bitkiler vardı etrafta. Ancak elini cebinden çıkarıp ekiciye dokunduğunda parmaklarına kir bulaştı. Resepsiyonun çaprazındaydı. Hemen elini arkasına götürdü ve bu pisliği elinden çıkarmaya çalıştı.

Resepsiyonda duran, zayıf ve esmer biriydi. Kafasını kaldırdı ve Jenner'e uzatarak, "Size yardımcı olabilir miyim?" dedi. Sesi mükemmel derecede düzgündü. Ne dediğini anlamaya çalıştı.

Resepsiyonist gibi sesini sakin ve düzgün bir seviyede tutmaya çalışarak, "Jenner Redwine. Bayan Smith ile bir görüşmem vardı."

"Lütfen oturun. Geldiğinizi Bayan Smith'in asistanına bildireyim."

Jenner rahatsız, gri kanepeye adeta tünedi. Gözlerini duvardaki tablolardan birine dikti. Bu soyut bir tabloydu. Sanki bunu yapan kör bir maymundu. Ne kadar zor olabilirdi ki? Gerekli olan resim fırçaları, tuval ve kullanılacak renklerin etrafa yayılmasıydı. Gelişigüzel yapılmış, büyük, çirkin bir tabloydu.

Odalardan birbirine geçen birkaç iş adamı gördü. Onunla aynı yerdeydiler. Çok meşguldüler. Ya telefonda konuşuyorlar ya gazetelere odaklanmış bir şeyler inceliyorlar ya da bilgisayarda işleniyorlardı. Gördüğü kadarıyla aralarında hiç kadın yoktu.

Sonunda zayıf kısa boylu bir kadın, halı kaplı koridordan belirdi ve ona doğru yöneldi: "Jenner Redwine?"

Jenner hemen kalktı ve çantasına sımsıkı yapıştı.

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sizi beklettiğim için özür dilerim. Ben Bayan Smith'in asistanıyım. Benimle gelir misiniz?" Asistan yolu gösterdi. Jenner de hızlıca geniş holde ilerledi.

Geniş, yalın bir şekilde dekore edilmiş ofislerden geçtiler. İçerisini görebilecek kadar kapılan açıktı. Diğer ofislerin kapılan kapalıydı. Bu yüzden Jenner içeride ne olup bittiğini tecrübelerine dayanarak hayal etti. Aşağı koridora indiler. Buradaki ofisler daha az eşyalı ve daha küçüklerdi. Galiba Bayan Smith, Payne Ekol için önemli biri değildi. Jenner bu yüzden, kazandığı paranın daha yüksek bir miktar olduğunu söylemeliydim, diye düşündü.

Asistan bir kapının önünde durdu. Kapıyı hafifçe çalarak tokmağı çevirdi, içeri girdi. "Bayan Redwine sizinle görüşmeye geldi." Kız geri çekilerek Jenner'in içeri girmesine izin verdi. Ardından kapıyı kapadı. Jenner daha küçük bir kutu gibi bir odaya gelmişti.

Kısa saçlı, tıknaz bir kadın ayağa kalktı ve Jenner'e elini uzattı: "Ben Al Smith."

"Al?" diye tekrar etti Jenner. Yanlış duymuş olduğunu sandı.

İnce gülüş, kısa bir süreliğine genişledi. "Alanna'nın kısaltılmış hâli. Hiç kimse bana öyle hitap etmez." Al Smith devam etti: "Küçük bir miktar mirasa sahipsiniz ve bunu değerlendirmek istiyorsunuz."

Küçük mü? Jenner'in tanıdığı hiç kimse bu beş bine küçük diyemezdi. Tabi bu savurgan ofistekiler böyle bir mirasa aptalca bir şans diyebilirlerdi. Jenner tekrar altındaki şeye tünedi ve masanın karşı tarafında oturan Al Smith'i dinledi.

Bayan Smith'e hoş biri denemezdi; saçlarının çok kısa olmasından değil, fazla makyaj da yapmamıştı. İçinde olduğu gri takımı da onu çok kötü gösteriyordu. Şu kırışıksız kıyafeti üzerinde olmasa aslında Jenner'den çok da yaşlı değildi. Ama takındığı bu imaj ona fazladan birkaç sene ekliyordu. Gözleri rahatsız edici biçimde solgundu. Çok fazla gülmüyormuş gibi görünüyordu.

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jenner kolayca inanmadı. Bu kadının bir finans şirketinde çalışıyor olması, onun dürüst ve güvenilir olduğu anlamına gelmiyordu. Bu saçma duruşu seviyor olmalı, diye düşündü.

"Size bir soru sorabilir miyim?" dedi sonunda.

Bayan Smith pek ilgili değilmiş gibi duruyordu. "Tabi ki. Cevap verebilirim umarım.",

"Ne kadardır burada çalışıyorsunuz?"

"İki seneden biraz daha fazla oldu." Soruya pek de şaşırmış gözükmüyordu. "Açık ki burada aşağı seviyede biriyim. Ama bu, işimi iyi yapmadığım anlamına gelmiyor. Giderek işimi yükseltiyorum."

"Kaç yaşındasınız?"

Bayan Smith hafifçe gülümsedi. "Aslında bu özel bir soru ama bunu size açıklamaktan rahatsızlık duymuyorum. Yirmi yedi yaşındayım. Evet gencim. Kaygınızı anladım. Fakat size yardımcı olmak için buradayım ve her zaman bu derecede kalmayacağım."

Bu açık yüreklilikle ifade edilen hırs, Jenner'i verilecek birçok teminattan daha fazla etkiledi. Etrafına bir göz gezdirdi ve Al Smith'in ileride beklediği şeye ulaştığı zaman burayı terk edişini düşündü. Bakışları masanın arkasındaki raflara takıldı. Burada, lobide gördüğü harika bitkilerden biraz daha küçük bir çift bitki gördü. Bir fotoğraf çerçevesi ve içinde birbirine sarılmış gülen iki kız gördü. Biri Bayan Smith idi. Çekim onu etkilemişti ve uzun bir süre onu izledi.

Fotoğrafta Bayan Smith ona kısa bir bakış atmış ve ağzı daralmıştı. "Evet, Bayan Redwine. Ben lezbiyenim ama merak etmeyin. Zayıf, sarışın kadınlar tipim değildir."

Fotoğrafa bakarak, Bayan Smith'in uzun, kızıl, kıvırcık saçlı bir 'bayan'dan hoşlandığı söylenebilirdi.

Jenner rahatladı ve gülümsedi. Bu açık sözlü kadını sevmişti. "Bana miras kalmadı," dedi. Çantasından gazete parçasını çıkardı. Gazeteyi Bayan Smith'in masasının üzerine serdi. Sonra biletini çıkardı ve gazetenin yanına iliştirdi.

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bayan Smith önündekine dikkatlice baktı. Sonra gözlüklerini taktı ve gazeteyle bilete tekrar baktı. Jenner onun yüzündeki değişimi izledi. "Oh... Kahretsin! Affedersiniz, bu benim düşündüğüm şey mi?"

"Evet."

Al Smith kabaca geriye yaslandı. Bir eliyle gözlüğünü tutuyor ve adeta gördüklerinden emin olmaya çalışıyordu. Sonra Jenner gibi gazete parçasıyla bileti ayrı ayrı tutup numaralara teker teker baktı. Sonunda başını kaldırdı ve Jenner'e yeni bir müşteri gibi baktı. İlk olarak gözlerinde bir parıltı belirdi. "Bence sıska sarışınlar tam benim tipim."

Jenner gülümsedi. "Benim tipim erkekler. Bununla beraber sizin kızıl kafa beni fena hâlde dövebilir."

"Yapar." Birbirlerine bu kadar benzeyen Al ve Jenner birbirlerine sırıttılar. İkisi de bulundukları yere çok zor gelmişlerdi. Şüphe yok ki Al, Jenner gibi büyük bir ikramiye kazanmamıştı ama savaşıyordu ve daha iyi bir kariyer için tırmalıyordu.

Jenner yatırım nasıl olur bilmiyordu ama bildiği bir şey, insanların böyle bir şeyi gagalamaya çalıştığıydı. Bu ikramiye AV a büyük bir fırsat olacaktı. Böylesine bir miktarı işletme işi onu birden yukarılara fırlatabilirdi. Benzer meblağlara sahip olanlar Al'a güvenip parasını ona emanet edebilirlerdi. Bu da daha büyük ofislere girmek demekti. Bu etki onu büyük yatırımlara götürürdü. Jenner m düşündüğü kadar varsa, ileride kendine ait bir yatırım şirketi kurabilir ya da Payne Ekol'de kıdem sahibi önemli biri olabilirdi.

Al sakince gözlüklerinin üzerinden Jenner'e baktı. "Birçok ikramiye kazananlar ne kadar çok kazanırlarsa kazansınlar beş yıl içinde tüm paralarım tükettiler."

Ürkütücü bir dalga Jenner'i sarstı. Nasıl bu kadar büyük bir miktar harcayarak bitebilirdi? Ancak bunun olma ihtimali düşüncesi midesine şiddetli bir ağrı soktu. "Bu yüzden buradayım. Beş yıl içinde züğürt olmak istemiyorum."

"Dikkatli olmalısınız. Öncelikle şunu bilmelisiniz: Size yatırdığınız yerden düzenli olarak ödenecek bir X hesabına

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

güvenmelisiniz. İster yıllık ister aylık ne şekilde düzenlerseniz. Bunun geri dönüşü yok. Başta kontrol elinizden gidebilir."

Jenner parasını bir başkasının kontrolüne vermeye razı olamıyordu. Hem de kendi isteğiyle vereceği bir talimatla. Geri dönülemez... Bunun söylenişini hiç sevmedi.

"Düşündüğüm buydu," dedi Al. Jenner'in tepkilerini izliyordu. "Yani... İster kabul edersin ya da beş sene zengin yaşarsın sonra da bitmeyen çalışma hayatıyla bütünüyle karşı karşıya kalırsın. Eğer eşkıyaları geri püskürtebilirsen istediğin yere gidebilirsin. Diğer yandan geri dönülmez bir güven neticesinde senin için bütün yekûn yerine yıllık parçalar hâlinde sana ödeme yapılmasını salık verebilirim. Toplu ödeme de gösterişli bir tercih, tabi onu bırakabilirsen."

"Onu ellemeyebilirim," diye cevap verdi Jerry'i düşünerek. "Bu parayı korumak istiyorum, yatırım yapmak istiyorum ve ben izin vermeden ona kimse dokunmasın istiyorum. Babam..." Durdu. Tepkisinden hoşnutsuz olduğu belliydi. "O, dikkat etmem gereken en önemli kişi."

"Her ailede böyleleri vardır," dedi. "Evet, haydi planımız üzerine çalışmaya başlayalım. Alacağın meblağ yaklaşık- hesap makinesinde hesapladıktan sonra-bin yüz elli milyon dolar."

"Ne?" Jenner panikle ayağa kalktı. "Kalan bin dört yüz elli milyona ne oldu?"

"Vergiler. Hükümet sen bunu almadan senden bu miktarı alacaktır."

"Ama bu neredeyse yarısı demek!" Çok öfkeliydi. Tamam, bin yüz elli milyon dolar çok kuvvetli bir rakamdı. Ama... Kalanını da istiyordu. Çünkü o adil biçimde kazanmıştı. Evet biliyordu. Vergiler olacaktı ancak kahretsin bu kadar da çok olamazdı!

"Kesinlikle. Bütün vergileri toplarsan-gelir, sosyal güvenlik, alışveriş, telefon ve benzine ödenen vergiler ve daha birçokları- insanlar için yüzde altmış vergi vermek alışılmadık bir şey değil. Ama

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çoğu da saklanıyor. Yoksa ortalama bir insan Washington'dakilerin bunları ceplerine indirdiklerini fark etse sokaklarda ayaklanma olur."

"Yaba taşıyacağım," diye mırıldandı Jenner.

"Bahse girerim yapacaksın. Hâlâ bin yüz elli milyonu bir yerlere taşıyabiliriz. Bu ciddi bir iş." Hesap makinesine bazı numaralar girdi. "Yıllık yüzde dört oranla altı milyon getirecek. Tabi ki ellenmemesi önemli. Yüzde dört çok düşük bir tahmin. Daha yükseğini yapabilirsiniz."

Tamam. Harika. Başta paraya dokunmayacak, sonra senede tam altı milyon kazanacaktı. Şimdilik altı milyona ihtiyacı yoktu. Biraz daha böyle devam edebilirdi. Böylece parası daha da katlanırdı. Daha çoğuna sahip olacaktı, daha çok kazanacaktı, parası daha da değerlenecek ve büyüyecekti. Kapının birden açıldığına ve içeride ne olduğuna tanık olmuş gibi hissetti. Kazanmıştı.

Şimdi yapması gereken tek şey, zekice davranmalı ve bunu çar çur etmemeliydi.

Al çeşitli yatırımlar üzerine küçük bir bilgilendirme konuşmasına başlamıştı: kâr, hisse senetleri, paylar, Hazine tahvilleri. Jenner anlatılanları anlamaya çalışmıyordu. Ama imkân buldukça aklındaki bir sürü soruyu sordu. İsteklerini bir dengeye oturttu. En önemlisi kimse onun izni olmadan parasına dokunmayacaktı. Al ya da Payne Ekol'deki herhangi başka birinin parasını riske atacak işler yapmasını istemiyordu. Parasından olabilirdi. Tüm kararlarda son sözü kendisi söylemek istiyordu. Aynı zamanda evinde de istemiyordu. Çünkü herhangi bir hırsızlık olayı yaşanabilirdi. Jerry'e hiçbir şey vermek istemiyordu. Bu parayı almak için elinden geleni yapardı. O ve onun gibiler de böylece ellerine geçen parayı en geç beş yıl içinde kaybederlerdi.

Al bir plan hazırladı. Paranın küçük bir kısmı, mesela yüz bin kadarı, Jenner'in gündelik kullanımları için bankada tutulabilirdi. Bu miktar para çekme, ihtiyaç karşılama gibi nedenlerle kolaylıkla kullanılabilirdi. Ayrıca bankada başka bir kasa daha olur ve bu kasanın içinde Jenner'in tüm evrakları tutulurdu. Buna giriş ise sadece

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kişinin özel izniyle gerçekleşirdi. Al bu planı işlemeye koyar ve ne zaman Jenner ikramiyeyi almaya giderse, Al da bu parayı bahsi geçen hesaba aktarırdı.

Jenner rahat bir nefes aldı. Her şey yoluna girmeden parayı alamazdı. Ama Al'ın dediğine göre o geri kalan her şeyi bekletecek ve evrak işlerini hazırlatacaktı. Bir sonraki hafta her şey hazır olmuş olacaktı.

Tüm plan oturmuştu. Jenner arabasına geri döndü ve uzun bir soluk verdi. Payne Ekol'den nasılsa çıkmıştı... Değişmişti. Finans dünyasının bir insanıydı artık. Bu ona hem garip geliyor hem de heyecanlandırıyordu. Kalbi hızlanmaya başlamıştı. Kendini güler ya da dans eder gibi mutlu hissediyordu. Bunu kutlamak istiyordu. Artık milyonerdi! Yani hemen hemen. Yakında. En fazla bir hafta sonra.

Saatine baktı. Michelle öğle yemeğinde olmalıydı. Telefonuna sarıldı. Arayacakken bir an durdu, düşündü. Cepten konuşmak ne kadar pahalıydı. Belki de bekleyip akşam evden aramalıydı. Sonra gerçek aklına geldi ve güldü. Artık cep telefonu faturasının ne kadar geleceği önemli değildi. Michell'i aradı.

Michelle panikle telefonu açtı: "Bir problem mi var?" Çünkü Jenner gün içinde Michelle'i aramazdı.

Olanları açıklamak pek de kolay değildi. Bu nedenle ağzından birden çıkıvermeliydi: "Büyük ikramiyeyi kazandım."

"Ha, ha. Gerçekten ne oldu? Dylan mı sıkıştırıyor? Goose mu bozuldu?"

"Hayır, Goose'da problem yok. Büyük ikramiyeyi kazandım," dedi Jenner tekrar. "Şu büyük olan, iki yüz doksan beş milyon. Sonra bir finans danışmanıyla görüştüm. Vergiler çıktığında toplamda bir buçuk milyon kalacakmış."

Gergin bir sessizlik oldu. Sonunda Michelle cılız bir ses ile, "Sen ciddisin," dedi.

"Kalp krizi kadar."

Ardından tiz bir çığlık duyuldu. Jenner kahkahalarla gülüyordu. Sonra Jenner de Michelle ile beraber çığlık attı. Arabanın içine oturdu,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kulağında telefon ve gözünden yaşlar gelinceye kadar güldü. Hayatı değişmişti, bunu biliyordu ve en azından Michelle buradaydı.

"Eğer beni kandırıyorsan seni öldürürüm!" diye püskürdü Michelle.

"Biliyorum inanması zor. Dün gece öğrendiğimden beri bir şeyleri düzene koymaya çalışıyorum. Bu haberi ilk söylediğim kişi de sensin, tabi finans danışmanım saymazsak. Şimdilik bunu kimseye söyleme."

"Ağzım kilitli. Aman Tanrım, sen artık zenginsin!"

"Hemen hemen. Yaklaşık bir hafta sonra olacağım."

"Çok yakın!" Michelle tekrar bağırdı. "Arkadaşım, bunu bu akşam *Bird'*te içerek, eğlenerek kutlamalıyız!"

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Alışkanlık garip bir şeydir. Başına gelenlere hâlâ inanamıyordu. Akşam vardiyası için işyerine gitti. Çıkışta Michelle ile eğlenmeye gidecekti. Belki bu yüzdendi. Al'ın prosedürü oturtmak için çok çalışmasına rağmen, Jenner işlemleri başlatmak için telefon açmamıştı. Kendini uyuyan bir kaplam kaldırmaya çalışan biri gibi hissediyordu. Onu uyandırırsa her şey kontrolden çıkacaktı.

Bunu dünyaya açıklamaya hazır değildi. Yaşadığı hayattı hemen terk etmeye hazır değildi. Böylece o çirkin polyester tişörtü tekrar giydi, işe gitti. îş takımlarım ve başlığını taktı. Margo'yla şakalaştı, her zaman yediği sandviçini yedi, işini yaptı. Ama sonra aynı anda bu iki dünyanın arasında kalma hissi ona acı verdi. Çok keskindi. Muhtemelen bu insanların hiçbirini bir daha görmeyecekti. Gerçi onlarla yakın değildi. Onlar sadece gündelik hayatının büyük bir parçasıydılar.

Halka açık bir yere gidip sıradan şeyler yapamayacaktı; en azından bir süreliğine. Bakalım o kadar parası olduğunda burada et paketlemek isteyecek miydi? Hayır, hem de hiç. Fakat şimdi parası yoktu ve sıradan şeyler çok özel geliyordu. Bu tatlan hafizasında saklayacaktı.

İşten sonra üzerini değiştirip Michelle ile *Bird'*te buluştular. İçkilerini söylediler. İçtiler, durmamacasına dans ettiler, her şeye güldüler. Mutluluk, bira vızıldaması gibi damarlarında dolanıyordu. Gençti ve *zengin* idi. Bir hayat daha başka nasıl güzel olabilirdi? Arabasında gaz vardı, evinde de yemek. Burada Michelle ile doyasıya eğleniyordu. Para hakkında endişelenmenin ne lüzumu vardı? Birkaç gün içinde hiç endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

Sabah, gerçeği beraberinde getirdi. Jenner'in yapması gereken telefon görüşmeleri ve işleri vardı.

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jenner derin bir nefes aldı ve önemli numarayı çevirdi. Telefon açıldığında bir kez daha nefes aldı ve, "İkramiyeyi kazanan biletin sahibiyim," dedi açıkça. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Kazanan tek kişi misiniz?" Telefonu açan adamın sesi gayet ilgisizdi. Belki günde onlarca sahte kazananlar arıyordu. Muhtemelen Jenner bugün arayan ellinci kişiydi. Bu insanların kendi kazandığı parayı almaya çalıştığını düşündü. Onların evde sahte piyango bileti hazırladıklarını hayal edebiliyordu. İkramiyeyi hemen almaya ve asıl sahibi gelmeden ortadan yok olmaya çalışıyorlardı.

"Evet, evet."

"Tabi ki piyango biletiniz ve yanınızda fotoğraflı bir kimliğiniz ve sosyal güvenlik numaranızın belgesini, eğer böyle bir kartınız yoksa vergi faturalarından birini ya da yerine geçebilecek başka bir şeyi getirmeniz gerekiyor."

Jenner sosyal güvenlik kartının nerede olduğunu hatırlamaya çalışıyordu ama bir türlü aklına gelmiyordu. Son koyduğu yeri hatırlamıyordu. Belki vergi faturalarından birini bulabilirdi. Bununla en son ne yapmıştı? Paniklemeye başladı. Ya onu bulamazsa ne yapacaktı?

Ödenecek başka fatura alana kadar beklemeye karar verdi. Sıkıntıyı biraz olsun üstünden attı ve rahat bir nefes aldı. "Tamam, başka ne vardı?"

"Bu kadar. Bilet, kimlik, sosyal güvenlik doğrulaması. Ne zaman geleceksiniz?"

"Bilmiyorum." Kafası hâlâ vergi numarası kartının nerede olduğundaydı. Onu da nasıl ve ne zaman bulacağını bilmiyordu. "Muhtemelen yarın gelirim. En geç cuma öğleden sonra. Randevu almam gerekir mi?"

Görevli hafifçe güldü. "Hayır, gerekli değil. Burası sabah sekiz buçuk ile akşam dört buçuk arası açık." Jenner'e ofisin adresini verdi. Burası kasabanın aşağı tarafında, belediye binasının yanındaki binanın yedinci katındaydı. Belediyeye hiç gitmemişti. Ama orada park yeri

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bulmak kesinlikle imkânsızdı. Bu yüzden otobüsle gitmeye karar verdi.

Adama teşekkür edip telefonu kapattıktan sonra koşarak odasına gitti. Sosyal güvenlik kartını bulmak için odasını, dolabını, eski cüzdanını karıştırdı. Bu konuda hiç endişe duymamıştı. Çünkü numaralar hafızasındaydı. Hiçbir zaman bunu kullanacağı bir yer de olmamıştı. Şimdi, milyonlarca insanın istediği bir şeye sahipti ve onu almak için o kartı bulması gerekiyordu. Bir yandan dolaplarda, çekmecelerde, eski cüzdanlarda, ceplerinde kartını bulmak için delicesine bir sırama yaparken bir yandan da yaptığı aptallığa sinirleniyor, kendine söyleniyordu. Bir daha böyle bir aptallık yapmayacaktı. Kahretsin, o lanet olası kartı bulamıyordu işte!

Tükendi. Aramayı bıraktı. Kart bir yerlere atılmış olmalıydı. Kartını sürücü belgesini aldığı zaman almıştı. Daha sonra sürücü belgesini yenilediğinde kartı muhafaza edememişti. Çünkü onu aldıktan sonra üç kez taşınmıştı.

İş vergi faturalarına kalmıştı. Ama Jenner faturalarını da saklamazdı. Ödemesini yaptıktan sonra ya çantasına ya da arabasının torpidosuna atardı. Goose'un çok dolmasını beklemeden orayı temizlerdi. Çünkü bu külüstür karmakarışık olunca, böyle olduğundan daha berbat gözüküyordu. İşte Jenner bu birikmiş kâğıt yığınını ne zaman hallettiğini hatırlamıyordu.

Hemen dışarı çıktı. Arabasının yolcu kapısından girdi. Torpidoyu açtı. İçinde fast food lokantalarından kalma peçete, pipet, paket tuz ve biber, ketçap, erimiş soslar, sakız ve buruşmuş iki fatura koçanı. Jenner onları hemen kaptı. Gözlerini kapatıp onları göğsüne bastırdı. İçinden Tanrı'ya kendisini duyduğu için şükranlarını sunuyordu.

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir yandan koçanları cüzdanına düzgünce yerleştirdi, diğer yandan da tüm bu dağınıklığı çabucak içeriye sıkıştırdı.

Makasla bu koçanları düzgünce keserek küçülttü ve gereksiz bölümleri de tuvalete attı. Şu andan itibaren evrak işinde çok dikkatli olacaktı.

Saate baktı. Neredeyse öğlen olmuştu. Kasabanın aşağısına gidip gelmek için vakti yoktu. İşe gidecekti, içinden bir ses henüz işini bırakmamasını söylüyordu. Belki gelecek hafta, diye düşündü. Hah! Bundan sonra para kazanmak için daha iyi yollan olacaktı.

Telefonu aldı ve 'tekrar arama' tuşuna bastı. Biraz önce görüştüğü adam telefonu açtı. "Ben biraz önce aramıştım. Bileti getirdikten sonra parayı almam ne kadar sürer acaba?"

"Dört ile sekiz hafta alır," diye cevapladı.

"Kahretsin! Şaka yapıyor olmalısınız." Çok şaşkındı, iyi ki dün işi bırakmamıştı.

"Hayır. İşlemleri gerçekleştirmek zaman alıyor. Hata yapmak istemeyiz."

"Teşekkürler," dedi ve telefonu kapattı. Bir yerlere saldırası vardı. Sekiz hafta! Sekiz hafta bekleyemezdi. Parasını almadan işlemler de başlamayacaktı. Sonra işe gitti. Kahretsin ki bu et paketleme işine bir-iki ay daha katlanmak zorunda kalacaktı.

Yaşadıklarını anlatacağı tek insan vardı: Michelle. Onu aradı. Açınca: "İki ay!" dedi aniden. "Paralarımı alabilmem için daha iki ay beklemem lazımmış."

"Dalga geçiyorsun."

"Keşke öyle olsaydı."

"Ne kadar zor olabilir ki? Sadece bir çek kesecekler, hepsi bu."

"Bana anlatma. Anlayacağın bir süre daha kutlama yok," dedi Jenner sinirle. "Dün gece neredeyse paramın hepsini harcadım ve önümde çıkarmam gereken daha iki ay var. Kahretsin!"

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kahretsin! Ne zırva ama! Ben de güzel bir alışveriş yapar, bir tatile çıkarız diyordum. Ama bu daha iki ay sürecekse sonraki yazı bekleyeceğiz gibi duruyor."

"Farkındayım." Bu sıcaklar onu mahvetmişti. Bir yerlere gitmek ona iyi gelecekti ama şu an için bu mümkün değildi. "Sanırım planlar önümüzdeki kışa kalacak. Yarın sabah kasabanın aşağısına işlemleri başlatmaya gideceğim. Ne kadar beklersem, paramı almak o kadar gecikecek."

"Yarın seninle gelmeyi çok isterim aslında ama işi bırakamam. Bu yüzden tüm detayları kafana kazı, çünkü hepsini öğrenmek istiyorum."

"Söz veriyorum."

Ertesi sabah saçı ve makyajıyla ayrı sorunlar yaşadı. Dipleri gelmişti ama çok da kötü görünmüyordu. Koyu renkler çok belli olmasın diye saç diplerinden zigzaglar çizerek saçlarını ayırdı. Cenazelerde giydiği kısa kollu ceket, içine bir bluz ve koyu lacivert eteği üzerine geçirdi. Ayağına da sandalet giydi, çünkü bu sıcakta diğer ayakkabıları onu sıkıyordu. Başka bir şey satın alacak parası da yoktu şu an. Otobüs için yeterli parası vardı, o kadar. Gelecek maaşına kadar biraz sıkıntı çekecekti.

Ne kadar garip ki yeni çorap almadan da idare edebiliyordu.

Kendini toplamak ve düşünceleriyle baş başa kalmak için otobüse bindi. *Al* ile yaptığı diğer konuşmada *Al,* birkaç konuyu açıklığa kavuşturmuştu. Eğer Jenner tam anlamıyla ona güvenirse, Jenner'in kimliğini gizli tutmak problem olmayacak mıydı? Hayatında hiç banka hesabı olmamış Jenner Redwine'nin birdenbire işten ayrılıp bir araba alması ve çok daha iyi bir yere taşınması tuhaf olacaktı. İnsanlar bunda bir gariplik olduğunu anlayacaklardı. Diğer taraftan Michelle çok uzun süre ağzını kapalı tutamazdı. Jenner onu severdi ama Michelle konuşurken önce aklına geleni söyleyen sonra düşünen bir insandı. Tamamen güvenebileceği bir avukat tutmak da bunları biraz olsun geciktirebilirdi. Ama avukat da iyi bir şeyler isteyebilirdi. Jenner artık bir şeylerin başlamasını istiyordu.

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir sonraki durakta indi ve aradığı binayı buldu. Asansörle yedinci kata çıktı. Kapıyı açtığı anda içerideki herkes dönüp ona baktı. Kalbi çok şiddetli çarpıyordu. Buradaki herkes yüklü miktarlar mı kazanmışlardı? Sanmıyordu.

İçeridekilerden üç kişi küçük bir bekleme odasındaydılar. Muhtemelen küçük bir meblağ kazanmışlardı. Biri gazete okuyor, diğer ikisi ise onu izliyorlardı. Bunlar ne için bekliyorlardı? Aman Tanrım, bunlar onun evrağı imzalayıp geri dönmesini mi bekliyorlardı? Bu yeterince gergin bir bekleyişti.

Jenner gişeye ulaştığında yaşlıca bir kadın ona içten görünen yapmacık bir şekilde gülümsedi. Jenner güçlükle yutkundu. Arkasından piyango biletini, vergi kartını ve sürücü belgesini çıkararak tezgâhın üzerine koydu.

"Kazandım," dedi fısıldayarak. Etraftakilerin bunu duymasını istemiyordu.

Kadın evrakları aldı, bileti inceledi. Yüzünde geniş bir gülümsemeyle, "Evet, kazanmışsınız," dedi. Arkasındaki insanlara başını salladı. Etrafta oturanlar ayağa kalkmışlardı. Jenner arkasını döndü. Yüzündeki parıltı söndü, bir an etrafı göremedi. Bir kadın ve iki erkek ona sorular soruyor, o da hepsine cevap vermeye çalışıyordu. Sorulan teker teker duyamıyordu; hepsi birbirine karışmıştı. Geri geri gitti. Bir anda kendini gişenin başında buldu; ne sağa gidebiliyordu ne sola.

Biri ayağına bastı. O da bir hışımla, "Hey!" dedi. Daha doğrusu bağırıyordu. "Geri çekilin, tamam mı? Biriniz feci şekilde parmaklarıma bastı." Meraklılardan birkaçı geri çekildi. Jenner de bir nefes aldı ve açıkladı: "Adım Jenner Redwine."

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Zili çalmadan yapamazsın.

Jenner elindeki resmi kâğıtlara bakarak ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. İş yerinin otoparkına arabasını park edip arabadan indikten sonra yakınında tuhaf bir adam fark etti. Ona yaklaşıyordu.

"Jenner Redwine?"

Kim olduğu öğrenilmiş diye düşünebilirsiniz. Çünkü iki hafta önce resmî piyango dairesine gittiği gün etrafı işi için para yatırmak isteyen, ondan para isteyen, şans isteyen, ikramiyesini onlara vermesini isteyen ya da 'Bana Para Ver' konulu konuşmalar yapan insanlarla doluydu. Şimdi koşabildiği kadar hızlı koşup gitmeliydi buradan. Ama şaşırttı. Döndü: "Evet?"

Adam ona kalın bir zarf verdi. Jenner de gayri ihtiyari zarfı aldı. "Görevlendirildin," dedi. Aşağılık adam gitmeden de Jenner'e döndü, göz kırptı.

Görevli?

"Henüz param yok!" diye bağırdı arkasından.

"Benim problemim değil," diye cevap verdi ve beyaz Nissan marka arabasına binip gitti.

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jenner zarfı açtı. İçinde katlı olan resmî evrakları gördü. Hemen eline alıp inceledi. Müthiş bir öfkeyle doldu, kıpkırmızı kesilmişti. Şu an Dylan yanında olsaydı onu boğazlaya- bilirdi.

"Problem mi var?" dedi iş arkadaşı yanından geçerken. "Zengin olmanın böyle sürtüklük olacağını kim bilir?" dedi. Yaptığı şakadan çok hoşnuttu. Etraftakilerle birlikte güldü.

Eğer bilseydi, eğer başka bir fikri olsaydı kesinlikle güvenmez ve daireye gitmezdi. Parayı alana kadar Michelle'e hiçbir şey anlatamazdı. Michelle'in kötü bir insan olduğundan değildi bu. Sadece bu iki hafta cehennem gibiydi, şimdi de bu... Dylan, beraber oldukları dönemde ortaklaşa harcama yaptıkları zırvalarıyla paranın yansını almaya, ne kadarını koparabilirse o kadarım elde etmeye uğraşıyordu. Onu tehdit ediyordu.

Ölüm tehdidi, onun bu iki hafta boyunca sürekli ensesinde hissettiği bir şeydi. Adının piyango talihlisi olarak duyulduğu günden beri telefonları sürekli çalıyordu. Sürekli, sürekli... Sabah akşam, günün her saatinde telefonu çalıyordu. Bu sebeple telefonu iptal etti. İyiliksever, yakın-uzak tüm akrabaları, tanıdıkları, arkadaşları kendilerine yardım etmesi için, bir ev ayarlaması, işlerine destek olması için onu arıyorlardı.

Bu liste bitmiyordu... Başta kibarca onlara henüz eline para geçmeğini, önümüzdeki dört ay içinde geçebileceğini anlatmaya çalıştı. Ama bu onların ısrarlarım kesmedi. Çoğu da inanmadı zaten.

Jenner telefonu fişe taktı ve Al'ı aradı; Kendisine yakın hissettiği ve akıl sağlığı yerinde olan tek insandı onun için. Al cevap verince, "ikramiyenin yansını almak için bana dava açıldı," dedi. "Eski erkek arkadaşım açmış. Çekilişten önce ayrılmıştık. Bunu kanıtlayabilirim. Çünkü ayrılmamın arkasından arkadaşımla bunu kutlamaya gitmiştim."

"Beraber mi yaşıyordunuz?" diye sordu.

"Hayır. Kesinlikle. Her şeyi çabuk tüketti."

"Bunu yapmak istemediğini anlıyorum. Ama bunun için bir avukat tutman gerekecek. Dava senin lehine sonuçlanmalı, yoksa

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

maalesef o da payını alır." Al ona bir avukat önerdi. Jenner önce buna karşı koydu. Çünkü henüz ortada para yoktu ve bu maliyetli bir şey olacaktı. Ama bunun ehemmiyetini tüm bu olanlara bakınca daha iyi anladı.

"Tamam. Avukat bunlara çare olacak, değil mi? Artık Dylan kazanamayacak?"

"Emin değilim. Bir avukat benim söylediklerimden çok daha fazlasını söyleyecektir sana. Senden ona defolup gitmesi için para vermeni isteyecektir. Çünkü avukat fiyatları zaman ilerledikçe yükselir. Sana Dylan'ın avukatıyla görüştükten sonra gelip bu işi halletmek için elli bin ya da daha fazla teklif ederse şaşırma."

"Ne kadar avukat tutarsa tutsun Dylan'a beş kuruş vermeyeceğim," dedi dişlerini gıcırdatarak. Saatine baktı, sonra binanın saatiyle kontrol etti. Biraz daha oyalanırsa işe geç kalacaktı. "Gitmeliyim, geç kalacağım."

"Sana tekrar söylüyorum: İşi bırak."

"Elime bir şeyler geçene kadar çalışmalıyım."

"On beş-yirmi bin dolar kredi al bankadan. Onlar sadece bir imzayla bunu sana seve seve vereceklerdir. Her şey durulana kadar git bir yerlerde tatil yap."

Jenner'in adı duyulduktan sonra Al tavsiye edilir olmuştu. Fakat Jenner paraya bu kadar yakınken hâlâ aydan aya maaş almak çok kabaydı. Yirmi bin onun için çok fazlaydı. On beş bin kadar onun için yeterli olabilirdi. Onun için bu, parayı çarçur etmek gibiydi. Gereksiz bir şey için uçup gidecekti. Kendisi için şimdi böyle bir şey yapamazdı. Henüz değil, hayır. Ama iş de çok rahatsızdı. Bir şey yapamıyordu.

"Bunu düşüneceğim." Bu sözü ilk defa veriyordu. Biraz daha gücü olsa çalışacaktı. "Bunu daha ne kadar devam ettirebileceğimi bilmiyorum." Böyle çaresizlik duymasından dolayı suçluluk hissetti. Sanki Wusville'e taşınmıştı. Görüşmeyi bitirdi ve binanın girişine doğru ağır adımlarla ilerledi.

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu sadece insanların ya da Dylan'ın para için sıkıştırması ile ilgili değildi. Her şeyle ilgiliydi. İlk etapta, iğnelemeler başlamadan önce iş arkadaşları onu kutlamışlardı. Ama sonra çoğu onun burada olmasından dolayı kızgınlaşmalardı. Paraya ihtiyacı yokken neden burada çalışıyordu? Gerçekten işe ihtiyacı olan birinin hakkını gasp ediyordu. Bunun kim olduğu önemli değildi. Hepsinin kafasında birileri vardı. Ya arkadaşları ya akrabaları... Yani işe ihtiyacı olan insanlardı. O da herkese parayı alana kadar işe ihtiyacı olduğunu ve bu yüzden yapacağı bir şey olmadığı açıklamıştı. Bahanesi yoktu. Belki de Al'ı dinleyip bankadan kredi çekerek kimsenin, özellikle Jerry'nin onu bulamayacağı bir yerlere gitmeliydi.

Babası, tahmin ettiği gibi hemen ortaya çıktı. Gazetelerde adının çıkmasının hemen ardından telefonları susmak bilmedi. "Merhaba, benim güzel kızım!" diye telefon açmıştı hemen. Tabi ki ona böyle davranmazdı önceden. Onun nerede olduğunu aylar hatta yıl olmuştu bilmiyordu. "Bunu kutla- malıyız!" dedi.

"Neredesin?" diye kutlama teklifine cevap vermeden sordu. Bir sürü insan onunla kutlama yapmak için uğraşıyordu zaten. Jenner niyetlerini de çok iyi biliyordu. Ama Michelle farklıydı. O onun kötü günlerinde de yanında olmuştu. Peki diğerleri?

"Nerede olduğum önemli değil. Bir-iki saat içinde yanında olurum."

"Yok, gerekmez. Haydi, çalışmam lazım. Bu teklifi iki ay önce para kazanmadan yapmış olsaydın olabilirdi."

"İki ay!" Şaşırmıştı. "Ne kadar uzun sürüyor!"

Hey gidi Jerry... Kızını görmek için can atan biri gibi davranmadı. Çünkü Jenner onun kızıydı ve onu seviyordu; kendince. "İşlemler o kadar kısa sürede bitmiyor," dedi Jenner basmakalıp bir biçimde.

"Evet. Devlet iki yüz doksan beş milyon doları kazanırken bu işlemlerin sürmesi zırvalığından bahsetmiyorlar."

"Bu da var." Bu iki ayda devlet bu paradan iyi bir kâr elde etmişti ve Jenner'in bu konuyla ilgili yapacak bir şeyi yoktu. İşin asıl

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

can sıkıcı tarafı bu süre zarfında o paranın kendi hesabında kazandıracağı faizden mahrum kalmasıydı.

"Boş ver. Hâlâ bunu kutlayabiliriz."

"Sen ısmarlayacaksan olur. Benim beş kuruşum yok." Böylece babasının yaptığı teklife bir son verdiğini düşünmüştü. Çünkü Jerry'nin hayatında o bir şeyler ısmarlamaz, daima birileri ona bir şeyler ısmarlardı.

"İşe gitmem lazım demiştin. Gitmen lazımsa gitmelisin. Ben yarın seni bir ara yakalarım."

Her zaman böyle yapardı. Eğer sabah sundurmanın altında onunla kahve içmeyi beklemiyorsa-artık onun için yapabileceği bir şey olmadığını düşünecekti-babası telefonda ona çok tatsız bir şeyler olduğunu söyleyecekti. Çünkü Jerry'nin etrafındakiler, onun huyu gereği, başına bir aksilik gelebileceğini düşünmezlerdi. Ama başına gerçekten kötü bir şeyler gelmiş ve Handout Central'e yetiştirilmişti. Etrafta ne olursa olsun, ne yapmak istiyorsa onu yapan biriydi.

Jenner onun gitmesi için ne yapacağını bilmiyordu. Diğer yandan onun hakkında çok fazla umut da besliyordu. Bu konuşması onu etkilemişti. Bu sefer Jenny'nin mutluluğunu istiyor olabilirdi. Onu paranın bir kısmını almak için de ikna etmeye çalışmayabilirdi. İnanç ve umut iki farklı şeydi: Ona dair hiç inancı yoktu ama hâlâ hırsızlık huyundan kurtulacağını umut ediyordu.

Buna rağmen önlemini aldı. Çantasını onun bulabileceği bir yere bırakmadı. Eğer o evdeyken banyoya gitmesi gerekirse çantasını yanına alacaktı. Her şey ikramiyeye bağlıydı. Önceden yaptığı ve hâlâ devam eden finansal görüşmeler vardı. Bu iş için kiraladığı ve epey de iyi para verdiği kiralık kasası vardı. Bu kasanın anahtarını diğer anahtarlarıyla beraber koymuştu. Hepsini korumak için bütün gün cebinde tutuyordu. Yatmaya gittiği zamanlarda da yastığına yaptığı küçük cepte tutuyordu.

Binaya girdiğinde müfettiş onu karşıladı. "İşe başlamadan önce seninle konuşmam gerekiyor."

"Geç kalacağım," dedi. Gözü saatindeydi.

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sorun olmaz. Ofise geçelim."

Müfettişi takip ederken soğuk ve acı bir ağrı midesine girdi. Dan Gorski'nin ofisi küçük, sevimsiz bir yerdi. İçeri girildiğinde soğuk beton oda insanı karşılıyordu. Duvarlar beyaza boyanmış, yer boyasız ve çıplaktı. Metal bir sıra, metal bir dolap ve iki de sandalye vardı.

Masanın arkasında duran koltuğu yavaşça çekip oturdu. Jenner'e oturmak isteyip istemediğini sormadı bile. Eliyle çenesini tuttu ve etrafa bakmaya başladı.

"Sen iyi bir çalışansın," dedi sonunda. "Fakat bu geçtiğimiz iki ay boyunca varlığın aksamaya sebep oldu. İnsanlar..."

"Ben aksamaya sebep olmadım." Siniri sesine yansıyordu. "Her zamanki gibi işimi yapıyorum."

"Başka bir şekilde anlatayım: Sen aksamanın sebebisin. Muhabirler arıyor, kapıda bekliyorlar, insanlar şikâyet ediyorlar. Hâlâ neden burada olduğunu anlamıyorum, işe ihtiyacın yok. Yapacak bir sürü şeyin var. Neden kendine bir iyilik yapıp bu işi bırakmıyorsun?"

Kendisine yapılan bu haksızlık karşısında kafasını duvarlara çarpmak geliyordu içinden. Buna rağmen omuzlarını iyice dikleştirdi ve hazırlandı. "Çünkü ben de diğer insanlar gibi kiramı ve faturalarımı ödemeye çalışıyorum." Ses tonu öfkeliydi. "İnanın paramı aldıktan sonra çıkıp gideceğim buradan. Ama şimdi ne yapabilirim? Sokakta mı yaşayayım?"

Bay Gorski tekrar baktı ve, "Bak, ben de işimi yapmaya çalışıyorum. Adamlar senin gitmeni istiyorlar," dedi.

Çileden çıkmışçasına hayal kırıklığıyla ellerini kaldırdı. "Tamam, kovun beni. Kovun da para gelene kadar tazminatımla idare edeyim."

"Onlar istemiyorlar..."

"Onların ne istedikleri umurumda değil. Ben yaşamaya çalışıyorum." Masanın karşısına geçti ve ellerini öfkeyle oraya dayadı. "İşsizlik vergilerimi on altı yaşımdan beri ödüyorum ve daha

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

on sentini bile almadım. Eğer buradan adınıza herhangi bir dava açılmadan kurtulmak istiyorsanız ki sizi temin ederim mahkemede sizi yıllarca uğraştıracak bir avukatı çok rahat ayarlarım, bu da size birkaç ay ödeyeceğiniz işsizlik ödeneğinden pahalıya mâl olur. Anlaşma bu. Beni kovun, tamam. Tazminatımı alır buradan giderim. Eğer bir sorun çıkarırsanız yasal yollardan tazminatla burayı batırırım. Anlaştık mı? Adamlarla konuşun, anlaşın, sonra bana geri dönün."

Ofisten çıktı. Çirkin iş kıyafetlerini giydi, başlığını taktı ve işe başladı. Vardiyaya geç kalmıştı. Ne olmuş? Fırsat vermemişti. Öfke hâlâ damarlarında dolaşıyordu ama kendini müthiş iyi hissediyordu. Tamam, hiç parası yoktu belki ama düşüncelerini gerçekleştiriyordu ve birini denemişti bile.

Çevresindekilerden hiçbiri hatta Margo bile onunla konuşmuyordu. Onların Jenner'i yok saydığı gibi o da onları yok saydı, umursamadı. Çoğu idareye gidip kendisini şikâyet etmişti, biliyordu. Varlığının dikkatlerim dağıttığını haykırmışlardı. Olsun. Her gün tatlı bir şeyler satın alabilir, herkese ikram edebilirdi. Ama hiç parası yoktu ki... Bunu anlamak ne kadar zordu!

Çünkü bu onların anlayabileceği bir şey değildi. Bunu fark etmişti. Onların düşüncelerine göre para kazanmıştı ve tüm sıkıntılar son bulmuş, refah bir hayat başlamıştı onun için. Eğer bir araba alsa ya da onlara satın almayı düşündüğü bir evi anlatsa ve bu evde zaman zaman kalabileceklerini söylese çok daha mutlu olabilirlerdi. Ama Jenner bunu yapmıyordu. Sürekli parasız olduğundan dem vuruyordu. Onların isteklerini yerine getiremedi ve fantezilerini yerle bir etti. Bu yüzden Jenner'i yakınlarında istemiyorlardı.

Bir saat içinde Dan Gorski yanına geldi ve "İmzalaman gereken bazı evraklar var," dedi. Onu takip etti. Ama bu sefer onun ofisine değil, daha büyük bir ofise gittiler. Burada önceden gördüğü ama adlarını bilmediği iki adam vardı.

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Teklifinizi kabul ettik," dedi içlerinden biri, elindeki kâğıdı ona doğru uzatırken.

Jenner kâğıdı eline aldı ve her satırını dikkatlice okudu. Jenner'e ödenecek tazminat karşılığında "Hasat Et Ambalajlama" şirketine ya da personellerine dava açılmayacaktı. İmzasını atmak için bir yer bırakılmıştı.

"İki şey," dedi. "Aslında üç şey var. Öncelikle bir tane kopya var ve bu kopya da sizde kalacak. Kendim için de bir kopya istiyorum. Ayrıca burada tazminatı ödemeyi ne zaman kabul ettiğinize dair bir tarih yazmıyor. Burada ikramiyeyi almadan önce elime geçeceğine dair bir onaylama olmalı, yoksa bu durum tarafınızca yadsınabilir ve almam haftaları bulabilir. Üçüncüsü de burada sizin imzanız yok. Sadece benim imzam var. Hakkımı vereceğini taahhüt eden kişi veya kurumun imzası olmalı."

Al ona defalarca, bir şeyi okumadan, kelimesi kelimesine anlayıp onaylamadan imzalamaması gerektiğini söylemişti. Ona elindekine dikkatlice bakabilmesi için bir şeyler söylemişti. Fakat Jenner'in kendi mizacındaki keskin görüş ve Jerry ile yaşanmışlıkları, Jerry'nin her legal işte bir delik bulma yeteneği ona çok şey öğretmişti. Al'ın jargonundan da kapmıştı. Yani bu 'adam'ların diliyle konuşuyordu. Onların gözlerinde zokayı yutmayışının hüsranını gördü.

Ayağa kalktı ve ona evrakı uzatan adama kâğıdı verdi. "Değişiklikleri yapacağız," dedi. Sakin bir şekilde odadan ayrıldı.

Odada adamın gelmesini sessizce bekledi. Ortalama on beş dakika sonra adam elinde iki kâğıtla geldi. Jenner kâğıdı aldı, dikkatlice incelemeye koyuldu. Evrakta şirketin sahibi ve başkanının imzalan ve tarih yer alıyordu. Bunun karşılığında da anlaştıkları gibi Jenner'den işini bırakması ve gitmesi isteniyordu.

Sessizce adını iki sayfaya da yazdı, ardından atılan imzaları izleyerek belirlemiş oldukları yere imzasını attı. Evraklardan birini aldı ve dikkatlice katladı.

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gorski ona dolabına kadar eşlik etti. îş kıyafetlerini ve başlığını çıkardı ve ona verdi. Eşyalarını topladı. Bu o kadar da uzun sürmedi. Son kez olarak kapıdan çıkıp gitti.

Güneş hâlâ parıldıyordu. Saatine baktı; vardiyası için gideli yaklaşık bir saat olmuştu. Arabasının camını aralık bırakmasına rağmen kapıyı açtığı anda sıcak hava yüzüne çarptı. İçeri biraz hava girsin diye bekledi. Beklerken de Al'a telefon açtı. "Kovuldum. Kredi almam gerekecek. Bunu daha önce hiç yapmadım. Şimdi bana bu nasıl olur anlat."

Al ne yapması gerektiğini ve prosedürü açıkladıktan sonra, Jenner arabasına bindi. Oradan uzaklaşınca Michelle'i aradı.

"Selam. Bir tatile gitmeye ne dersin?"

Tarama ve Düzenleme : Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BEŞİNCİ BÖLÜM

Geç kaldı. Yedide buluşacaklardı ama saat çoktan sekiz buçuk olmuştu. Yeni arabasını bir iki blok öteye park edip Bird'e yürüyerek gelmiş, zamanı da geçirmişti. Arabayı buraya park edip bir sorunla karşılaşmak istemiyordu. Ya lüks bir araba değilse? Arabası bir Camry idi-yük taşınanlarından ama yine de bir Camry-Çünkü bir araba için iki yıllık geçmiş maaşını yatıracak gücü yoktu. Birkaç haftada bir Camry'si olmuştu ve bununla gurur duyuyordu. Arabaya her girdiğinde 'yeni araba kokusu'nu derin derin içine çekiyordu.

Yorgundu. Arabanın içinde oturduğu yerde gözleri kapanıyordu. Bu gece için Michelle'e söz vermemiş olaydı çoktan eve gitmişti. Hala önceki evinde yaşıyordu. Çünkü yeni bir eve taşınmak bir araba almaktan çok daha pahalı bir şeydi. Bu lanet olası parayı idare etmenin full-time bir iş yanında harika bir şeye dönüşeceğini kim bilebilirdi?

Al için işler harikaydı. Çok daha iyi bir ofise geçmişti. Jenner ise Payne Ekol'de bu kadar çok zaman harcamanın saçma olduğunu

ona dayatıyordu. Jenner neler olduğunu, Al'ın neden böyle yaptığını ve bu bütün baş ağrıtan koşullan anlamaya çalışıyordu. Al'a güveniyordu ama Al her zaman onun yanında olamazdı. Jenner de başka birine güvenmek zorunda kalmak istemiyordu. İçgüdüleri eğitilmiş ve kontrollüydü. Piyango biletini seçtiğinden beri olanlar hiç kontrolü altında olmamıştı. Şimdi elindeydi ve bu his onu afallatıyordu.

Parası artık onundu. Büyük bir seremoni ile parasını almıştı. Flaşlar gözünün içinde defalarca patladı, kameralara gülümsemekten yüzü ağrıdı ve eline o kocaman teşhir çekini- Piyango dairesindekiler ona dikkatlice bunun sadece göstermelik bir kart olduğunu ve bozdurulmayacağını anlatmışlardı-taşımaktan kramp girdi. Evrak işleri de tamamlanınca artık adının bilinmeyenler listesine girdiğini düşündü. En azından umdu. Medya da ondan uzaklaştı. Eğer yeni bir yere taşınır ve hayatını orada kurarsa çok daha mutlu olabilecekti.

Bunların bir bölümü eğlenceliydi. Michelle ile beraber büyük bir alışverişe çıktılar. Jenner sadece kendi gardırobunu değil, Michelle'inkini de yeniliyordu. Cüzdanlar, ayakkabılar, iyi mücevherler, ipek bluzlar, kısa ve seksi kıyafetler... Günler geçtikçe canını sıkan bir şey oldu. .Alışveriş yapmaktan sıkılmıştı. Milyon yıl düşünse böyle hissedeceği aklına gelmezdi. Ama öyleydi. Fütursuzca para harcamak güzeldi. Baştaki neşe ve curcunadan sonra yapacak hiçbir şey göremedi. İçini bir sıkıntı kapladı. Evren ona ihanet etmiş gibi hissediyordu.

Hayatı ciddi anlamda değişti. Birçok arkadaşı ilk etapta silinip gittiler. Avukatı olan William Lourdes ile iyi arkadaş oldular. Dolandırıcı biriydi. Ama 'onun' dolandırıcısı. Dylan'ın Jenner'e açtığı dava dosyasını görünce gülmüştü. Davayı, Dylan'ın elinde olanı da alabilecek bir konuma sokarak Jenner'in lehine çevirmiş, Dylan da açtığı davadan geri çekilip Jenner'in hayatından çıkmıştı. Bili-Lourdes, Jenner'den ona böyle hitap etmesini istemişti-aynı zamanda Jenner'in mülklerini akrabalarından korumak için de düzenlemeler yapmıştı.

Jenner burada, arabanın içinde, karanlıkta otururken yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. 'Mülk' sahibiydi. Vay be!

Paralarını bankada hem koruyor hem de kontrol ediyordu. Bankada çalışanlar ve idareciler ona adıyla hitap ediyorlar ve bankaya her gelişinde kibar ve ilgili davranıyorlardı. İki ay önce az bir miktar para çekmek için gittiğinde öyle olmamıştı. Şimdi bankada zamanının çoğunu harcıyordu. Bir şeyler alıyordu, evrak işlemlerini kasadan hallediyordu. Hiçbirini eve taşımıyordu. Jerry etrafta olabilirdi.

Hiç vazgeçmedi. Ama sonra gerçekten bir şey yapacağını düşünmedi. Ona elbiseler aldı. Para verdi; hiçbir zaman onun umduğu kadar olmadı ama. Babasını tanıyordu. Jenner'in şüphelerini yok etmek için bir süre durdu. Sonra yeni bir arabaya neden ihtiyacı olduğunu anlatarak onu ikna etmeye çalıştı. Birkaç yüz dolar onun hırslarını karşılamaya yetmiyordu.

Sonunda Jenner gücünü topladı ve arabadan indi. Artık açmak için kapıya omzuyla abanmak zorunda değildi. Gooseda böyle ateşleme sistemi yoktu. Ama motoru güvenilirdi. Bu yüzden onu bir hayır kurumuna bağışladı. Bir zamanlar bu çirkin arabaya ihtiyacı vardı, şimdi de başka birinin olabilirdi. Şükürler olsun şimdi muhtaç biri değildi.

Bird'ten içeri girdiğinde omzundaki pahalı çantası onu havalı hissettiriyordu. Bol eğlenceli, danslı bir gece tam ihtiyacı olan şeydi. Bir biradan sonra kendini çok daha iyi hissediyordu. Michelle şimdiden bir ya da iki tane içmişti. Bir iki belki de üç kez kalkıp Jenner'in karşısında dans etmişti. Ama sorun değil. Ona bu gece göz kulak olabilirdi.

Bar çok kalabalık ve gürültülüydü. Gerçi bugün cumaydı ve böyle olması normaldi. Etrafa şöyle bir baktı ve gözüne kestirdiği birkaçını Michelle'e gösterdi. İlerideki masada oturan üç adam gayet düzgün ve hoştular. Masalardaki şişeler bu gece herkesin epey içtiğini gösteriyordu.

Jenner, Michelle onu bulmadan önce hemen hemen masanın yanındaydı. "Vayyyy! Ne güzel saç!" diye uzaktan bağırdı.

Jenner tepesinde küçük başaklar olan siyah saça dokunmamak için kendini tuttu. Bunu daha sabah yaptırmıştı. Yeni stili çok zarif ve seksiydi. İnsanların dikkatini hemen çekiyordu. Birkaç ay sonra bunun güzel bir şey olduğunu anladı.

Bir sandalye çekti ve oturdu. Bir garson arıyordu. "Ayakkabılarıma bak!" Michelle ayaklarını Jenner'in görebileceği kadar kaldırdı. Bunlar çok pahalı şeylere benziyordu. Beş yüz dolar vermişti. Michelle'in asıl istediği Jenner'in bunların ne kadar değerli olduklarını fark etmesiydi. Onları giymekten çekinmişti. Burada onların çizilmesinden, bir yerlere sürtülmesinden korkuyordu. Evde onları birkaç kez denemiş ve ayakaltından kaldırmıştı. Bu ayakkabılarıyla ilk dışarı çıkışıydı. Jenner parmaklarını havaya kaldırdı.

"Çok yeni," dedi gösterişle.

"Bu ne?" diye sordu Michelle. Ayaklarını kendine çekti ve elmasa yaklaşarak hayranlıkla baktı. Ayaklarını iyice kaldırdı. Şu hâliyle alt masadaki iki kadın ve erkek de onu görebiliyordu. Yandaki masada oturan adam, Michelle ayaklarım kaldırdığında ıslık çaldı. Anlaşılan bacakları ayakkabılarından fazla ilgi çekmişti. Güldü. Konuşmasını adama bakarak sürdürdü ama ayaklarını topladı.

"Gelecek sefer," dedi diğer üçüne. "Bunun takımı bir cüzdan var. Onu alacağım. Muhteşem. Derisi yağ gibi akıyor, çok yumuşak."

Jenner bir şey demeden, garson elinde bir tepsiyle geldi. "Ne istersiniz?"

"Bira," dedi Jenner. Çok içmek istemiyordu; yorgundu. Kendine limit koymuştu. Bir tane içecek ve eve gidecekti.

"Hesabınız doksan dört dolar elli sent," dedi garson Michelle'e. Ses tonu başka bir şey istemeden önce ya nakit ya da kredi kartından bir ödeme yapması gerektiğini söylüyordu.

'Tepsisine koy," dedi Michelle dikkatlice. Jenner'in bardağının kenarına bahşişi iliştirdi. "Bununla ilgilenecektir. Yaget yii. Yani gayet iyi." Bu aptalca hatasına güldü. Elini neşeyle sallayınca biraz içki döküldü. Parmaklarını oynatmayı bıraktı. Hemen ağzını bardağın kenarına yapıştırdı. "Upps!" dedi.

Upps? Bu, içkiyi döktüğü için mi, yoksa biraz önce dedikleri için miydi?

Jenner'in gözleri oturduğu yerde kapanıyordu. Duyduklarına tam olarak inanmadı. Belki bunların bir kısmını duymayı bekliyordu zaten. Düşündü. Belki de beklemiyordu. Çünkü duydukları içini acıtmıştı. Yoo! Michelle de mi?

Olacakları izlemeliydi. Hesabı hep o vermişti. Ondan beklenmişti. Bu ana kadar bundan hiç rahatsız olmamıştı. Buna rağmen daha bir şey içmemişti. Ve şu üç kişi... Onları tanıyordu. Çünkü önceden de onları burada görmüştü. Yine de soyadlarını bile bilmiyordu. Peki, onların hesabını niye o ödüyordu?

Bu eğlenceli manzara ucuz bir tişört gibi çabuk soluyor ve çirkinleşiyordu.

"Aslında, birayı iptal et," dedi garson kıza. Ayağa kalktı. "Kalamayacağım," dedi Michelle'e. "Sadece bir uğramak ve senin gelmeni beklemek istedim. Çünkü burasının çok kalabalık olacağını ve telefonun sesini duyamayacağını biliyordum," diye açıkladı.

Michelle de kalktı. Yüzünde saçma bir gülümseme vardı. "Ne oldu?"

"Yorgunum."

"Tabi. Bütün gün alışveriş yapıp parayla uğraşmak insanı yorar." Yaptığı şakaya hem kendi hem de diğer masa güldü.

Jenner gülmedi. "Gidiyorum," dedi. Arkasını döndü ve onun kalması için ısrar etmesine engel olmak için oradan hemen çıkmaya çalıştı. Jenner ve Michelle uzun süredir arkadaşlardı. Ama ilişkileri geri dönülmez bir biçimde çatlıyordu. Jenner böyle hissediyordu. Yine de arkadaşlıkları bozulsun istemiyordu. Michelle yan sarhoştu. Muhtemelen yarın gelip özür dileyecek ve her şey eskisi gibi devam edecekti. Jenner artık böyle olmamasını umuyordu.

Kapıya yöneldi ve tam çıkacakken o sessizlik içinde kesilen gülüşmelerin ardından Michelle'in çakırkeyif sesi yükseldi: "Gidemezsin. Gelirken hiç para almadım. İçkilerimizin parasını ödemek zorundasın."

Jenner arkasını döndü ve ona yaklaşan Michelle'in gözlerinin içine baktı. Michelle küstahça kıvrımlı saçlarını salladı. Arkalarında barın müşterileri gülüyor, eğleniyor, dans ediyorlardı. Kalabalığı sıkıştırarak ilerledi. "Buraya gelip her şeyi ödemem için mi çağırdın?" dedi Jenner.

Michelle'in tavrı inanılmaz değişmişti. "Tabi ki." Bu sanki dünyada herkesçe bilinen bir şeydi.

Sanki omuzlarına tonlarca yük koymuşlardı. Yıkılmıştı. Babasından, Dylan'dan, bitmek bilmeyen yardım isteklerinden, dolandırıcı hayırseverlerden ne farkı vardı Michelle'in? Artık Michelle de diğerleri gibi geçmişte kalmıştı onun için. Bir şeyler ifade ediyordu. Önceden. Cüzdanını çıkardı, bu gece hesabı ödemek için yeteri kadar para çıkardı. Belki yarın bir şeyleri düzeltebilirlerdi. Belki Michelle bu kadar aşağılık bir modda olmazdı.

"Biliyorsun," diye başladı Michelle, karşısındakini aşağılar bir şekilde, "sen bu parayı kazandıktan sonra çok değiştin. Önceden eğlenceli biriydin. Para dışında başka şeylerle uğraşırdın. Şimdi para, para, para... Artık sadece..."

"Senin kişisel ATM kutun gibiyim!" diye Jenner, Michelle'in sözünü tamamladı. Ses tonu iğneleyici ve yakıcıydı. Değişmiş miydi? Evet, değişmişti. Paradan sonra etrafındaki her şey değişmişti. O da hayatında değişmeyecek, aynı kalacak bir şeyler umuyordu. Çabalıyordu. Bir şeyler düzgün gitsin diye çabalıyordu. Bu savaş da onu değiştiriyordu.

Michelle'in duruşu sertleşti, gözleri daraldı. "Artık seni o kadar da sevmiyorum. Önceden tanıdığın insanlar da senin için yeterli gelmiyorlar artık. Çünkü sen onlardan farklı olarak bir şeyler *alabiliyorsun."*

"Sen beni sana mücevherler, ayakkabılar, yeni kanepeler alırken seviyordun!" diye patladı Jenner. "Dışarıda yemeğe, tatile yanımda götürdüğümde, her buraya gelişimizde hesabı ben ödediğimde seviyordun." Michelle'in elini avucuna aldı ve parayı eline sıkıştırdı. "Al, yanımda olan tüm para bu. İyi eğlenceler."

Michelle'in parmaklan parayı sıkıca tuttu. Parayı almasına rağmen yüzündeki küçümseyici ifade kaybolmadı. "Sürtük!" dedi.

Michelle'in bu sözü onu sersemletti. Burada Michelle'in yanı başında durup hâlâ bir şeyleri düzeltebileceklerini düşünürken, ümit ederken bu söz... Şimdi, Michelle'in yüzündeki o kini görünce arkadaşlıkları adına yapılabilecek hiçbir şeyin olmadığını anladı. Bunun özrü olamazdı.

Boğucu bir üzüntü içerisinde ama tuhaf bir şekilde gayet kibarca, "Hoşça kal," dedi. Arkasını döndü ve yola indi. Arkasından Michelle'in kapıyı kapatıp içeri girişini duydu. Bu kadar çabuk kapanan kapının sesi, Michelle'in durup bakmadığını ifade ediyordu.

Bitti. Bir şeyler sanki göğsünü sıkıştırıyor, onun nefes almasını engelliyordu. Michelle senelerdir eğlence ve parti için buradaydı. Birbirlerine erkek arkadaşlarından ayrıldıklarında, başı sıkıştıklarında, sıkıntı yaşadıklarında hep destek olmuşlardı. Hep aynı dünyada yaşamışlardı. Ama artık yaşamıyorlardı.

Ruh gibi arabasına bindi. Titreyen elleriyle anahtarı yerine sokamıyordu. Çok yorgundu ve sadece eve gitmek istiyordu. Ama yanındaki tüm parayı Michelle'e vermişti. Bir yerlerden nakit çekmesi lazımdı. Yanında nakit para bulunmamasından hoşlanmıyordu. Önceleri çoğu kez meteliksiz kalmıştı ve bunu sevmiyordu. Yanında para olmamasına alışkın değildi.

*Bird'*te müşterilerin erişimi için bir ATM bulunuyordu. Ama oraya dönmek istemiyordu. *Bird'e,* son gidişi olduğunu fark etti. Yaşadıklarını, burayı geçmişe yolluyordu. Başka nereden para çekebileceğini düşünüyordu. Aslında buradan birkaç blok ötede bir ATM vardı ama oranın komşularından hoşlanmıyordu. Daha güvenli olduğu için kendi bankasının şubesine gitmeye karar verdi. Hem kullanım ücreti de ödemek istemiyordu. Arabasını o yöne sürdü.

Arabadan inip ATM'ye ilerlerken soğuk hava onu titretti. Michelle'e verdiği paranın yerine, onu hafta sonunda idare etmesi için bir yüzlük çekmeyi tasarlıyordu. Kartı yerleştirdi, PIN kodunu girdi.

YETERSİZ BAKİYE

Yazılanları anlamak için küçük ekrana dikkatlice baktı. Aşağı yukarı hesap bakiyesini biliyordu. Bir haftadan fazladır göz atmamıştı. Yine de hesapta yaklaşık yirmi beş bin kadar olmalıydı. Sadece birkaç yüz dolar çekmişti.

Hem yorgun hem de üzgündü. Muhtemelen yanlış kod girmişti. Tekrar denedi. Bu sefer her numarayı dikkatlice kodladı.

Ekranda aynı mesaj göründü: YETERSİZ BAKİYE

Bu saatte her yer karanlıktı. Bankada ona yardım edecek kimse de yoktu. Kısa bir süre düşündü. Sonra başka bir işlem yapmaya karar verdi. Hesap özetine bakacaktı. Muhtemelen makine arızalıydı ve her para çekmeye çalışana aynı cevabı veriyordu. Ya da makinede para kalmamıştı; bu yüzden yetersiz bakiye diyordu. Bu düşünce ona keyif vermişti. Ama bu uzun sürmedi. Dudağındaki hafif gülümseme birdenbire dondu.

Üç dolar yirmi iki sent mi?

Bakakaldı. Bu imkânsızdı. Biliyordu. Hesabında bin hatta daha fazlası vardı. Ne olmuştu?

Kesinlikle dolandırılmıştı. Biri-ki o, iki kişiden şüpheleniyordu- onun çek defterini alıp oraya yirmi beş bin dolar yazmıştı. Dylan ya da Jerry. İkisinden biri. İkisi de yaşadığı yeri biliyordu. İkisi de ondan para koparmaya çalışmışlardı.

Onun şansını ellerine geçirmek için pazarlık bile yapmış olabilirlerdi.

Jenner, Dylan'ı çoktan dolandırıcı diye etiketlemişti. Ama şimdi çaldığından emin değildi. Eğer yapmışsa bile hepsini almaya cesaret edemezdi. Birkaç yüz dolar için birkaç çek çalmış olabilirdi. Jenner'in fark etmeyeceğini düşünür; fark etse de polise gitmek yerine onu biraz azarlayacağını umardı. Dylan buydu.

Fakat babası... Jerry öyle değildi. O, paranın hepsini koparmaya bakar ve ortadan toz olurdu.

Kapıya şiddetle yaslandı. Yapacağı hiçbir şey yoktu. Ona ulaşamazdı, onu arayamazdı. Jerry onu aramayacaktı. O beceriksizce yapılan öğle yemeği teklifleri, yaranmalar olmayacaktı. Jenner'in onu

son reddedişi, Jerry'e onu kandıramayacağını göstermişti. Bu yüzden o da çaldı. Olanların geri dönüşü yoktu.

Peki, nasıl yapmıştı? Onda Jenner'in şifresi yoktu ki... Diğer taraftan ATM paranın belli bir miktarını verebilirdi. Muhtemelen Jenner'in çek defterine ulaşmıştı.

Jenner o evdeyken çok dikkatli davranmıştı. Cüzdanım sürekli cebinde saklamıştı. Etrafta fazla dolandığını fark ettiğinde arabaya kilitlemişti. Fakat ya o fark etmeden babası yakınlarda durmuşsa? Dışarıda pusuya yatıp o duştayken ya da uyuyorken sessizce içeri girmişse? Bunu çok çabuk fark ederdi. Bir alarm sistemi olsaydı, diye düşündü. Evden çok fazla uzakta olmayan biri için bu masraf gibi gelmişti. Böylece her şeyin olmasına izin vermiş oldu. Küçük harcamalarla bir şeyleri engelleyebileceğini düşünürdü. Ama şimdi pahalıya mâl olmuştu.

Eve gittiğinde hemen çek defterini aldı. Aralarından biri kaybolmuş mu diye dikkatlice numaraları inceledi. İçinde yirmi beş tane çek vardı. Sadece bunu evde tutuyordu. Diğer tüm evraklar bankadaki kasasındaydı. Ne kadar kullandığını biliyordu, çünkü kayıtlan çok iyi tutuyordu. Tüm yazılmamış çekler seri hâlde defterdeydi. Hepsi bura... Sonuncusu burada değildi.

Son kez dökümünü aldığı hesabım aradı. Yazdığı çekleri teker teker çıkardı. Tutar düşündüğünden de fazlaydı. Yirmi yedi binden geriye kalan dört yüz üç dolar yirmi iki sentti. Jerry dört yüz dolan almıştı bile. Kahretsin! Kendisi için ne kadar çekebileceğini hesaplamıştı! Eğer almasa, Jenner'e birkaç yüzlük bıraksa fark etmesi günler alırdı.

Bu kadar. Limitini aşmıştı. Bugün iyice cehenneme dönüyordu. Önce Michelle, şimdi Jerry. Jerry çoktan tüymüştü. Olanları öğrenmiş olsa da, Jenner'in yapacağı bir şey yoktu. Onu çarşambadan önce göremezdi; yani iki gün. Çabucak kaçmıştı. Çünkü Jenner'in onu sahtekârlıktan polise şikâyet edeceğini tahmin etmiş olmalıydı.

Yapmayacaktı. Parayı almasına izin verecekti. Bunun son olmasını dileyerek, Büyük ikramiyeyi kazandıktan sonra ikinci defa

olarak bekleyecekti. O zaman bunun nelere mâl olacağını merak etmişti, artık biliyordu: Yirmi yedi bin dört yüz dolar.

Koca bir boşluk ve tükenmişlikle sessizce oturdu. Parayı kazandığından itibaren geçen zamanı düşündü. Paranın hayatını değiştirdiğini görmüştü. Bazı şeylerin insanı sarstığını anlamıştı. Ama bu kadar değişeceğini beklemiyordu.

İKİNCİ KISIM

KÖTÜ ŞANS

Tarama ve Düzenleme : Only

ALTINCI BÖLÜM

Yedi yıl sonra

"Bir gelişme var," dedi tanıdık bir ses, Cael Traylor'ın güvenliğine.

Cael sesten kim olduğunu anladı. Yolun ortasında onun ne yaptığını öğrenmek istemişti. Fakat sürüş onu radardan uzaklaştırdı. Eğer uçmazsa anlaşılmayacaktı. Yine de adı yolcu listesinde gözüküyordu. Kesin, Amerikan hükümetinin elemanları bunu öğrenmişti. Şu an konuştuğu kişi Emniyet Güçleri, Devlet Birimleri'nde değil, karanlık işlere uzanmış biriydi.

"Detaylar," dedi kısaca. Televizyonu kapattı, bilgisayarı önünden aldı, böylece yoğunlaşabilecekti. Not almıyordu. Bir şeyi atlamamak için çok dikkat ediyordu. Ama not almak onun alışkanlığı değildi. "North Koreans ile yaptığımız görüşmelerde bizi şüpheye düşüren şeyler oldu. İstemediğimiz kimi teknoloji yatırımları yaptıklarını düşünüyoruz."

Cael bu teknolojinin ne olduğunu sormadı, şimdilik. Şu an için bilmeye ihtiyacı yoktu. Ne zaman ki ilerleme için bunun ne olduğuna

ihtiyaç duyacaktı, o zaman bu teknolojinin ne olduğunu bilmek isteyecekti.

"Kaynak kim?"

"Frank Larkin."

Larkin multi milyonerdi. Washington D.C.'nin arkasındaki önemli bir güçtü. Önemli yerlerde birçok tanıdığı vardı. Dost canlısı iş diye de anılan yeşil sürüye kadar yükselmişti. Ama bu şirketin ürünleri kuşkulu ve tamamen şüpheliydi. Cael aslında işin nedenlerine burnunu sokmak istemiyordu. Diğer taraftan görülüyordu ki iyi bir şeyler yapmaya çalışan insanlardan bu işi almak pislik bir şey olacaktı.

"Bayağı sıkıntı çekecek," dedi doğal bir ses tonuyla. Larkin'in ilişkileri epey sağlam olmalıydı. Kaldı ki yapacakları bu işin de olumlu sonuç vereceğinin bir garantisi yoktu. Diğer taraftan verilen bu işin resmî hiçbir bağlayıcılığı yoktu. Problem dikkate alınmıştı. Her şey kâğıt üstünde bir kalp krizi ya da sıkışması gibi görünecekti. Aslında kafasından yediği bir kurşunla her şey bitecekti. Yalnız tüm bu olanlar nasılsa muayenede gözükmeyecekti.

Bu kaypak işte kendine düşeni yapmıştı. Bu iş başka bir ülke içindi. Onun uzmanlığı ajanlıktı. Bu yüzden aranmıştı. Larkin'i izlemesi isteniyordu.

"Kesin," dedi.

"Larkin lüks gemi seyahat işletmeleri birliğinin bir üyesi. İlk gemi, *Silver Mist,* hemen işe başlamak için ayarlandı. Bu geminin ilk seyahati Hawaii'ye olacak ve yolculuk iki hafta sürecek. Yolcuların hepsi elit olacak ve elde edilen gelir de hayır kurumuna bağışlanacak. Larkin de muhtemelen bu geminin mihmandarı olacak. Biz onun North Koreans şirketi ile Hawaii'de görüşeceğini düşünüyoruz. Ancak ne zaman ve tam olarak nerede olacağı görüşmenin hemen öncesinde düzenlenecek. Bu yüzden görüşmenin ne zaman ve nerede olacağını bilmemiz gerek."

Cael iyice düşündü. Bilgisayar çağı sahtekârlığa dönüşmüştü. Var olan prototipler ve ürünler çalınmamalıydı. Buna rağmen bilgiler bir göze iletilebilir ve oradan tüm dünyaya yayılabilirdi. North

Koreans paranoyak bir şirketti. Yüz yüze görüşmeler yapıyordu. Küçük şeylerin büyük risklerden daha fazla zarar verdiğini düşünüyorlardı.

"Bu tür şeyler çoktan bitti. Niçin Koreans böyle bir şeyde mutabık? Neden yüz yüze görüşmeye ihtiyaçları var?"

"Bilmiyoruz. Muhtemelen bizim çözemediğimiz bir şeyler var. Bildiğimiz kadarı yeterli."

Cael gayri ihtiyari omzunu silkti. Sonunda Koreans'in neden böyle bir yolu seçtiği önemli değildi. "Seyahat ne kadar sürecek?"

"İki hafta."

Çok zamanı yoktu. "Bana ve adamlarıma bir oda ayarlar mısın? Larkin'in yanında bir süite ihtiyacımız var."

"Kaç odaya ihtiyacınız var?"

"İki," diye cevapladı. O ve Tiffany bir odada, Ryan ve Faith diğer odada yatardı. En iyi düzenleme Ryan ve Faith'in Larkin'in bitişiğinde bir odaya yerleştirilmesiydi. Varlıkları şüphe uyandırmamalıydı. "Aynı zamanda gemi mürettebatına iki adamımı yerleştirmem lazım."

"İsimlerini söyle."

Onları da koşul olarak koymuştu. İstekleri doğru ilerliyordu. Bu kadar geç düzenlenmesi mümkün görünmüyordu ama güvenlik ekibinden de adama ihtiyacı vardı. Bu yüzden ekibin içinden birinin satın alınması gerekiyordu. Bu isteklerini de dile getirdi tabi.

"Tüm düzenlemeleri ayarlayacağım. Sen adamlarını hazır tut."

İkisi de kalktılar. Cael kahve almak için sandalyesinden kalktı. O da bir saatten fazladır bilgisayarın başında ayaktaydı. Saat yaklaşık sabahın beşiydi. California'da adamlarından birini çağırmak için çok erken bir saatti. Fincanını sundurmanın üzerine koydu, rahat bir sandalye çekip oturdu. Ayaklarını da sundurmanın parmaklıklarına dayadı. Gün henüz ağarmamıştı. Fakat kuşlar ve böcekler eşsiz senfoniyi sahnelemeye başlamışlardı. Onları dinledi. Bu müzik ve sessizlikten hoşnuttu. Sabahın yumuşak dokunuşunu çıplak göğsünde hissediyordu.

Bu manzaranın içerisinde 'dışarıdan' tek gelen şey onun eviydi. Böyle oluşundan zevk duyuyordu. İki katlı bir evdi burası. Kereste ve taştan yapıldığı için etrafla bir bütün olmuştu. Dikkat çekecek kadar büyük değildi ama rahattı. Bu yaptıkları belki bir paranoyaydı ama rezil bir duruma düşmektense bunu tercih ederdi. Tehlikeli bir işin içindeydi. Kaldı ki diğer işler bu kadar tehlikeli olmamıştı. Ve bu tarz işler insana pek de arkadaş kazandırmazdı.

Onun ilişkilerinde hem profesyonel hem de kişisel olarak düşünülürse 'güven' anahtar kelimeydi. Profesyonel olarak, adına çalıştığı kimselere güvenmez ama çalışacağı kişileri kendi seçerdi. İyi bir ekibe sahipti. Yalnız başlarına çalışmazlardı. O olmadan yapılacak işleri de birçoğu reddederdi.

Her şeyin başına geçmek için çok çaba sarf etmemişti. Karanlık işlere kalkışmamıştı. Koşullar ve doğal yeteneği onu şu an bulunduğu yere getirmişti. İtiraf etmeliydi ki bu işi iyi yapıyordu.

İsrail'de doğmuştu. Annesi yahudiydi. Babası Mississippi bir adamdı. Annesini inançları konusunda hiç zorlanmamıştı. Diğer taraftan annesi, Cael ile ilgili hassas bir konu dışında dinî inançlarını uygulamamıştı. "Eğer kendi geleneklerine bağlı kalmayı istemiyorsan neden lanet olasıca sünnet derisini de boş veremedin?" diye şikâyet etmişti bir gün.

"Şikâyet etmeyi bırak," diye çıkıştı. "Ona ihtiyacın yoktu."

"Olsun. Öyle kalmasını isteyebilirdim. Artık hiçbir zaman bilemeyeceğim, değil mi?"

Bu bir ilke meselesiydi. Hangi nedenle olursa olsun onun izni olmadan kendi vücuduyla ilgili bir karar verilmesi hoşuna gitmiyordu.

On yaşına kadar İsrail'de yaşamıştı. Bu yüzden büyüdüğünde üç dil biliyordu: İbranice, İngilizce ve güneye ait, Afrika'ya özgü bir dil. Sonra İspanyolca ve Almanca da öğrendi. Çat pat da Japonca öğrenmişti ve giderek ilerletiyordu. Amerika'ya taşınması onu sarsmıştı ama yine de ilk etapta boşuna gitmişti. Hayatının ilk on yılını İsrail'de geçirmişti ama her zaman bir Amerikalı olduğunu hissediyordu. Burası onun ait olduğu yerdi.

Buna rağmen İsrail için derin hisler besliyordu. Çünkü orada doğmuştu ve çift vatandaşlığı vardı. On sekiz yaşına geldiğinde bir maceraya atılmak istedi ve İsrail ordusuna katıldı. Orası Mossad'ın onun varlığını fark ettiği bir yerdi. Orada birçok macera yaşamıştı. Aklı başına gelene ve durulana kadar onlar için iş yaptı. Ardından Amerika'ya gitti ve idarecilik üzerine gecikmiş fakülte eğitimini tamamladı.

Kaderden kaçılmaz, diye düşünüyordu. Fakültedeki derecesi araba yıkama işinde ve sonradan sahip olduğu bol kazançlı işlerde işe yaradı. Kendisine küçük ama iyi bir servet yaptı. Gerçek şu ki; bu bol kazançlı araba işi onun gerçek geçim kaynağını (başkalarının ondan gizlemesini istedikleri şeyleri) temize çıkarmak için iyi bir yol olmuştu. Ona ödeme yapanlar sene sonunda 1099'dan sonrasını sağlamıyorlardı. Bu yüzden paranın bir bölümünü Ulusal Vergi Dairesi'ne rapor etmek zorundaydı. Parasının bir bölümünü İsviçre'de biriktirdi. Ancak ona verilen paranın büyük bir çoğunluğu işletilmek için yatırılmıştı. İşletmek için de onun Amerika'da olması gerekliydi. Yatırımla bu küçük çaplı işler de bir altın madenine dönüştü. Ne olursa olsun insanlar neye alet olduklarından habersiz arabalarını ve kıyafetlerini yıkatmaya devam ettiler.

Kahvesini hazırlayana kadar şafak sökmüştü. Dağlan, etrafı kaplayan koyu yeşil ormanları ve biraz önce seslerini duyduğu kuşları görebiliyordu. Midesinden gelen gurultu ona kahvaltı vaktinin geldiğini hatırlatıyordu. Kahvaltıdan sonra adamlarını arayacak ve bir plan yapacaktı.

Kristal avize başının üzerinde parlıyordu; avizeden masaların üzerlerindeki kristal bardaklara, saçlardaki, kulaklardaki mücevherlere, parmaklardaki yüzüklerden ayakkabılara, çantalara

kadar her şey bütünüyle parlıyordu. Balo salonu baştan aşağı parlıyordu.

Jenner boğulmuştu. Bu parıltı onu yormuştu. İyi bir amaçla olsalar da yardım kuruluşlarının burada olmasından sıkılmıştı. Niçin onlara hemen bir çek yazıp her şeyi sonlandıramıyordu?

Jenner bu sosyal aktivitelerin şarap tatma, ardından pahalı bir yemek yeme gibi taraflarından hoşlanıyordu. Ama bunların arkasından hiç zevk almadığı açık arttırma bölümü geliyordu. Maalesef yine onlardan birindeydi.

Burada olması Sydney'in suçuydu. Sydney Hazlett, güney Florida seçkinlerinin arasındaki tek gerçek arkadaşıydı. Sydney, Jenner'e çoğu kez bu tarz şeylere kendisine destek olması için katılmasını isterdi. Tuhaf bir durumdu. Sydney, lüks bir hayatın içine doğmuş, şımartılmış, el üstünde tutulmuştu. Ama güvensizlik yüzünden çok acı çekmişti. Jenner ise yokluktan gelmişti. İnsanlara aşağılık gibi bakabilen biriydi. Onlara aslında hiçbir şey ifade etmediklerini hatırlatmak için kolayca küçümseyici gözlerle bakabilirdi.

Bu, Chicago'dan sonra yedi sene boyunca onu ayakta tutan tek yol olmuştu. Kabul etmeliydi ki burada herkes ince, bir o kadar da kibardı. Yine de hiçbir zaman onu içlerine kabul etmediler. Birçok tanıdığı vardı ama sadece bir tek arkadaşı vardı: Syd.

Syd'e göre Jenner'in varlığı zorunluydu. Bu yüzden Jenner de bu sıkıcı duruma katlanmak zorundaydı. Diğer yandan bir çek yazıp çocuk hastanesi için gerekli yardımı yapma ve bu sıkıntıdan kurtulma taraftarıydı.

Şarabı hiç sevmezdi. Çünkü çocukluğundan beri kırmızı şarap ona kan kırmızısını ve elit değil işçi sınıfına ait olduğunu hatırlatıyordu. Ona bir bira verilse çok daha mutlu olabilirdi. Her yudumda duyduğu iğrenme hissini kontrol edebildi. Çok şükür ki bu iğrenç şeyin hiçbir damlasını dışarı tükürmedi. En azından yemekle beraber en sevdiği içkisine kavuştu: tahterevalli. Bu, yansı şampanya yansı elma suyundan oluşan köpüklü bir kokteyldi. Tek başına

şampanyadan çok hoşlanmıyordu ama elma suyuyla harika oluyordu. Tüm hizmetliler ona ne içeceğini sormadan ne istediğini bilirlerdi.

Syd neredeydi? Etkinliğe katıldıktan sonra birileriyle sohbet etmeyi severdi ama çoktan burada oturuyor olmalıydı. Arkadaşının zoruyla buradaydı ve o hâlâ gelmemişti. İyice somurtuyordu. Ama bunu bekliyordu aslında. Syd genellikle geç kalırdı. Yine de korkmaya başlamıştı. Çünkü Syd'in gecikmeleri on beş dakika ile yarım saat arasında değişirdi. Bu sefer ise bir saati geçmişti.

Jenner dışarıya çıkıp onu aramayı düşünüyordu ki Syd yanında belirdi. "Tekrar sarışın olmuşsun. Bu ton sana yakışıyor."

"Geç kaldın. Eğer şarap tadımını kaçıracağını bilseydim buraya gelmezdim," dedi durumdan hiç hoşnut olmadığını belirterek.

"Gelemedim," dedi. Jenner'e affedilme umuduyla baktı. Jenner de onu süzüyordu. Krem rengi gece kıyafeti, Syd'in bal rengi saçları ve altın sarısı teninde çok hoş duruyordu. Duruşunda doğal bir güzellik vardı. Buna rağmen Syd kendini aşın derecede eleştirirdi. Daima babasının beğenisini kazanamayacağından, insanların onunla dalga geçeceğinden korkardı. Hiçbir zaman ilk denediğini giyip çıkamazdı. Hep kararsız kalır, bir sürü kıyafet denerdi. Denediği bir sürü kıyafete rağmen de umutsuzca yine ilk baktığını giyerdi.

Jenner, Bay Hazlett'in bu yaptıklarından nefret ederdi. Diğer yandan kızına tapması, onun kendi öz saygısını geliştirmesi için çabalamasına da gıpta ederdi. Bay Hazlett, Jeruıer'in onun arkadaşı olmasından mutlu ve minnettardı. J. Michael Hazlett gerçekten kusursuz bir zevke sahipti. Yakışıklıydı. Yumuşaktı. Çetin bir iş adamına özgü rahat bir yüzü vardı. Bu güne kadar kızına hiçbir tehlikeyi yaklaştırmamıştı. Adeta onu korumak için en güçlü kaplanlarla savaşabilirdi. Kötü olmayan bir adamdan, özellikle kendince erkeklere özgü biçimde, sevgisini ifade etmeye çalışan bir adamdan nefret etmek zordur, ki bu adam beceriksizce de olsa kızına özel olduğunu, sevilmeye değer biri olduğunu anlatmaya çalışıyorsa daha zordur. Jenner, Bay Hazlett'in çabasını görüyordu. İkisi de ona

değer veriyorlardı. İkisi de her an tetikte, Syd'in desteğe ihtiyaç duyduğu anı bekliyorlardı.

Şu an olduğu gibi.

"Harika görünüyorsun Syd," dedi Jenner. "Ama beni şarap tadımında yalnız bırakman hiç de doğru değildi."

"Gecikmem yerine saçın hakkında konuşmanı tercih ederim," dedi ve güldü. "Hala söylüyorum. Sarı saçlar sana çok yakışıyor. Seni canlı ve parıltılı gösteriyor. Tabi kumral da etkileyiciydi. Ama böyle çok daha güzel. Gerçi siyah da zarif duruyor. Neyse, senin gerçek saç rengin ne?"

"Açık-bulanık sarı." Gerçek saçlarını düşündü. Pek de hoş değildi. Bir psikiyatrist onun neden bu kadar sıklıkla saç rengini değiştirdiğini söyleyebilirdi. Saç onun saçıydı. İstediği zaman değiştirirdi. Bir analistin söyleyecekleri de hiç umurunda değildi. Siyah saçlı olmayı seviyordu. Bu ona asabi, despot bir hava katıyordu. Kızıl saç ona seksi hissettiriyordu. Tabi ki bunu da seviyordu. Bu sarı saçtan sıkıldığı zaman bir süre için yine kızıla dönebilirdi.

Salonda her biri sekiz kişilik olan zarif bir şekilde düzenlenmiş masalar vardı. Jenner'in hesabına göre balo salonunda elli masa vardı. Bu da yüzlerce insanın davette olduğu anlamına geliyordu. Balkonda yerlerini alan orkestra çok hatif bir müzikle davetlilere eşlik ediyordu.

Jenner masadaki yerine otururken topuklarının uzun gece elbisesine takılmaması için hafifçe eliyle eteğinin bir bölümünü çekti ve oturdu. Aklına yaklaşık yedi sene öncesinde katıldığı yardım yemeği geldi. İlk davetine katılmıştı. Çok huzursuzdu. Kendini insanlara kanıtlama mecburiyeti hissediyordu. Hiç kimse onunla tartışmıyordu ama kendini hoş karşılanmış da hissetmiyordu.

Yemekte kendini yedi yabancıyla bir gümüş mağazasında sanmıştı. Şoktaydı. Korkuyordu. Masada beş çatal vardı. Kahretsin, bunlarla ne yapacaktı? Her lokmada çatalını mı değiştirecekti? En korkuncu, masadakilerin alaylarından kendini nasıl koruyacaktı?

O esnada genç ve güzel bir kadın onun bakışlarını fark etmiş, ona dostça bakmıştı. Gayet sağduyulu bir biçimde ona kılavuzluk

etmişti. Takımın en dış tarafındaki çataldan başlamıştı. Kadında hiç alay eden bir hâl yoktu. Sadece samimi bir yardımdı onunki. Jenner de sonsuz bir minnetle kabul etti bunu. Daha sonra birbirlerine yaklaşıp gerçek bir konuşma yaptılar. Tüm olanların ardından ikisi de bir arkadaş kazanmışlardı.

Bu geçen sürede ne kadar değişmişti. Gerçi tek bir şey değişmemişti: Hâlâ buraya uymuyordu. Chicago'yu arkasında bırakmıştı. Orada ailesi ve arkadaşları tarafından incitilmiş kız artık yoktu. Ama buraya ait olmadığı hissini çok yoğun hissediyordu. Otuzuna gelmişti. Altı senedir Palm Beach'te yaşıyordu. Bu altı senede birçok yardım organizasyonu, parti, kokteyle katılmıştı. Tüm bunlara katılmıştı ve katılacaktı. Ama o, işçi sınıfından bir et paketleyicisiydi. Onlar gibi olamazdı. Muhtemelen Syd olmasaydı başka bir yere taşınırdı. Ama Syd vardı. Bu yüzden Palm Beach'te kalmıştı.

Jenner bu yedi seneyi çalışarak, parasını korumaya çabalayarak geçirdi. Al, birçok defa onu uyarmıştı, ikramiye kazananların çoğu parasını beş yılda kaybederek meteliksiz kalıyorlardı. Jenner de bu duruma düşmemek için çok uğraşmıştı. Al gibi bir yatırımcının da yardımıyla Jenner, kazandığı parayı katladı. Şimdi, kazandığından da zengindi. Hem de en az iki katı kadar. Piyasa şiddetli bir düşüş yaşasa da parasını çekmediği için borsa ona minnettardı. Borsa düşüşe geçebilirdi. Ama parasının sadece yüzde yirmisi kadar bir kaybı olurdu. Bu günlerde parasını Al'ın yardımıyla koruyabildi. Al da artık Payne Ekol'ün sayılı ortaklarından biri olmuştu.

Sarı sayfalarda Payne Ekol'ün ilanını gördüğü gün hesap ettiklerinden çok daha fazlasına sahip oldu. Bu kadar çok parayı idare etmek için, düşündüğünden de çok vakit harcıyordu. Yardım kuruluşları dışında birçok sosyal aktivite ve kursa katılıyordu: sanat, yemek yapımı (Fransız ve İtalyan mutfağı), dekorasyon, judo, salon dansları, çömlekçilik, bilgisayar, dalış, yelken... Yani çok doluydu. Bir amaca yönelik olmasa da doluydu.

Bahçeyle uğraşmaktan ve örgü örmekten sıkılmıştı. Gerçi diğerlerinden de zevk almıyordu. Çoğu zaman kim olduğunu, ne yapmak istediğini bilemiyordu. Bildiği tek şey şuydu ki; o Suzy Homemaker değildi. Mutfakta iyiydi ama internette gezinmeyi tercih ederdi. Syd'e yemek hazırlamak dışında kim için mutfağa girip bir şeyler hazırlıyordu ki? Eğer dünyaya bir kez geliyorsa bir şeyler yapıp kendini bu ızdıraptan kurtarmayı tercih ederdi.

Güvenlik alarmlı lüks bir evi vardı. Aynı zamanda onu kendi temizlemek zorunda da değildi. Bunun için birini tutmuştu. Harika kıyafetleri vardı. Muhteşem bir spor BMW'si vardı. Flörtleri oluyordu. Ama çok sık değildi. Bulduğu adam kendi statüsünden değilse nasıl ona güvenebilirdi? Ya parası için kendisiyle ilgileniyorsa? Michelle, Dylan ve babasından yaşadığı tecrübeler ona hiç de iyi şeyler hissettirmemişti.

Çevresindeki insanlar tarafından seçtikleri kişilere çok fazla dikkat ediliyordu; bunu biliyordu. Kuşkular bir şeylerin olmasını engelliyordu. Diğer taraftan şüpheleri doğruysa, kırılmaktan ve incinmekten kendini korumuş oluyordu.

Masanın etrafına bakınca onların iyi insanlar olduklarını düşündü. Senede milyonlarca doları hayır kurumlarına bağışlıyorlardı. Bu vergi kesintisi nedeniyle değildi. Kendi mali düzeyi kesinti yapılacak kadar değildi. Bunu fark edince dehşete düştü. Hiç kişisel kesinti uygulanmamıştı. Yani bu insanlar iyi bir şeyler, farklı bir şeyler yapmak için yardımı yapıyorlardı. Vergi kesintisinden yararlanmak için değil. Hayır toplantılarında birleşmek fena bir şey değildi. Yüksek meblağlı çekler yazmadan önce arkadaşlarla bir araya gelmek neden kötü olsundu ki?

Jenner hemen hemen hepsini seviyordu. Ama hiç birine yakın değildi; Syd dışında. Syd, Jenner bir adamla ilgili ikilem yaşadığında onun için üzülürdü. Çünkü benzer şeyleri o da yaşıyordu. Ne zaman bir adam onunla ilgilense acaba babasının parası için mi kendisiyle ilgilendiğini merak ederdi. Bundan nefret ediyordu ama böyleydi. Syd

ne kadar hoş ne kadar sevecen olursa olsun ona aynı şüphelerle acı çekmesinin yanlış olduğunu nasıl söyleyebilirdi ki?

Yemekten sonra mezadın akşamki bölümü başladı. Bağışlanan parçaların sergilendiği bitişikteki odaya gittiler. Buradaki hiçbir şey ona cazip gelmemesine rağmen kendine düşen görevi yerine getirip istese de istemese de birkaç parça için mezatta fiyat artışı yapmasının iyi olacağım düşündü. Kalın, beyaz zarflar vardı. Bunlar davetlilerin tekliflerinde kullanmaları içindi. Dikkatli bir kısa incelemeden sonra Sydney en sevdiği yüz ve vücut masajına teklif verdi. Jenner ise dikkat çekmeyen bir çift inci küpeye fiyat verdi. Küpeyi alabilirse onu işkence gören kadınların kaldıkları merkeze bağışlayacaktı. Bir çift mücevher de aşağılanmış bir kadının öz saygısını kazanmasına yardım edebilirdi.

Müzayedenin sonunda ikisi de istediklerini alamamış olmalarına rağmen bağış yapmışlardı. Şimdi dans zamanıydı. Jenner, *Bird*'teki ilginç dansından epey ileri seviyedeydi. Bir çiftin dansım seyrederken Syd sordu; "Seyahat için heyecanlı mısın?"

Jenner kendini zorladı ama anlamadı. "Ne seyahati?"

"Ne seyahati mi?" Jenner deli olmalıydı. "Yardım seyahati. Dünkü gazetede okumadın mı? Geliyorsun, değil mi?"

Jenner'e baktı. Cevabının olumsuz olacağından korkuyordu. "Babam o sırada görüşmeleri için Avrupa'da olacak. Ben de onun yanında olmalıyım."

Jenner bu konuşmanın nereye gittiğini görüyordu. Herkes bu yardım gezisine katılmayı beklerdi. Ve eğer Syd bu geziye giderse kendisinden ona eşlik etmesini isteyecekti. Kahretsin, o da Sdy ile beraber gidecekti. Daha önce hiç gemiyle okyanus aşırı seyahat etmemişti. Aslında suyu seviyordu. Dalış ve yelken derslerini de seviyordu. Neden daha önce denememişti?

"Dün gazete okumadım," dedi. Bu bir yalandı. Çünkü gazetedeki ilan ilgisini çekmişti: "Beni doldurun."

"Bu, Gümüş bilmem ne işte adını unuttum, onun ilk seferi. Ya da Kristal bilmem ne bir şey işte. Hatırlamıyorum." Syd tam

hatırlamıyordu, çünkü adı umurunda bile değildi. "Dünyanın en lüks butik gemisiymiş. İlk seferi de hayır için para toplamak amacıyla kullanılacakmış. Gazinonun kârı, yolcuların ücretleri, tüm hâsılat bağışlanacakmış. Bir sanat müzayedesi, maskeli balo, moda gösterisi olacakmış. Ki orada beğendiğin kıyafetleri sana göre uyarlayacaklarmış ve daha bir sürü şey. Sana da eğlenceli gelmiyor mu?"

"En azından ilginç geliyor. Peki, ne zaman ve özellikle nerede olacakmış?"

"Iıı.. Sana zamanını sonra söylerim ama iki hafta boyunca Pasifik'te geçecekmiş."

"Hawaii? Tahiti? Japonya? Nereye gidilecek?"

"Sanırım Japonya'dan güneye gidilecek. Japonya'ya gemi ile seyahat var mı? Hawaii ya da Tahiti'ye olacak. Birincisi ya da ikincisine gidilecek. Ya da ikisine birden. Bilmiyorum. İkisi de harika olur. Kimin umurunda."

Syd'in muhakemesine güldü. Aslında haklıydı. Lake Erie'nin etrafını dolaşabilirlerdi. Yine de gidilmeliydi. Çünkü iyi bir amaç için yapılıyordu.

"Tamam, geliyorum. Bana detayları anlat."

Syd'in yüzünde bir rahatlama belirdi. Şükran doluydu. "Tek başıma gitmekten çok korkuyordum. Babam çatı katında bir oda rezervasyonu yaptırmış. İkimizin de özel yatak odalarımız olacak. Geminin harika olması bekleniyor. Kamaraların her biri en azından küçük birer süit, hepsinin balkonu var. Tabi gerçek süitler de var, ki onlar dünyanın en iyileri."

"Geminin sahibi hangi deniz yolu şirketi?"

"Bir şirket olduğunu sanmıyorum. Bu bir konsorsiyum gemisi. Sahiplerinden biri de Frank Larkin, babamın tanıdıklarından birisidir. Geminin mihmandarlığını yapacak."

Bu, Jenner'i şaşırtmamıştı. J. Michael Hazlett herkesi tanıyordu.

Sakin bir iki hafta... Hayattan kendini izole etme fikri gayet iyi duruyordu. Uyuyabilecek, yeri yerler keşfedecek ve harika yemekler

yiyecekti. Diğer taraftan orada da geceler buradaki gibi olabilirdi. Ama en sonunda o da güçlü ve zengin olacaktı.

İki hafta. Belki bu sessizlik ve huzuru istemeyecekti. Birden sıkıntıya düştü. "Bu kadar uzun süre iletişimsiz kalabileceğimden emin değilim," dedi.

"Aptal. Tüm odalarda telefon ve internet girişi var. Tüm gemilerde internet kafeler olur. Ama bu geminin her yerinde çeken kablosuz internet var."

Bu sürede yanma bilgisayarım alabilir ve her şeyi buradan kontrol edebilirdi. Rahatlamıştı. Bilgilendirilememek onda paranoyaya neden oluyordu. Çünkü her zaman yaptığı gibi parasını kazanamayacaktı. Geçmişi düşündü. Parasının onu çabucak bulduğu gibi aynı hızda elinden kayıp gitmesinden korkuyordu. O hayatta kalma sorumluluğu taşımıyordu. Dilsiz bir şans sorumluluğunu taşıyordu.

"Belki denizin üstünde özel insanlarla tanışırız," dedi Syd.

"Tabi. Bu gemi de zaten tanıdığımız insanlarla dolmayacak. Kendi küçük hayallerimiz için para sağlayabildiğimiz, bizim aramızda hiçbir şeyi umursamayan yakışıklı, namuslu, elde edilebilir erkeklerle dolu olacak."

Sydney ağzını kapadı ve gülüşünü engellemek için öksürdü. "Çok isteksizsin."

"Ama söylediklerim doğru."

Syd'in gülüşü soldu, dudaklarının kenarında duyduğu hayal kırıklığından ötürü bir büzüşme oluştu. "Belki sadece biz böyleyiz. Diğerleri kendi paraları için onlara yaklaştıklarını düşünmüyorlar. Evleniyorlar. Gidip hayatlarını yaşıyorlar."

"Ve boşanıyorlar," diye düzelti Jenner. Ama birden Syd'in yaşadıkları aklına geldi. Hatırlamamasını umuyordu. Gerçekten on iki yaşında bir çocuk için anne ve babasının acı bir biçimde ayrılması kötü bir şeydi. Manevi açıdan onu çok sarsmış olmalıydı.

Bunun bir yıldan daha az bir sürede sonuca bağlanması da ona yardım etmemişti. Annesi, Syd'i babasının gözetimine bırakarak yeni

kocasıyla Avrupa'ya gitmişti. Hayatı duygusal anlamda büyük bir değişime uğramıştı. Atılmış bir nişan da buna dâhildi.

Diğer taraftan Jenner'in kalbi olacaklara açıktı. O da kalp kırıklıkları yaşamıştı. Gençken birkaç kez âşık olmuştu. Ama o kadar. İkramiyeyi kazandığından beridir de birinin ona yaklaşmasına izin vermekte zorlanıyordu. Belki daha yakınlaşılabilir biri olsaydı erkekler kendini daha rahat gösterebilirlerdi. Belki o kendinin et ambalajında çalıştığını unutamayan biriydi. Kendisinin bile istemeyeceği biriydi.

Başıboş düşünceler kendisine karşı sabırsız olmasında yol açmıştı. Ama bu, onun erkeklerden umudunu yitirmesine neden değildi. Yine de ona göre gezegendeki tüm erkekler aç gözlü ve züppeydiler. Peki, onun pozisyonunda birisi, ikisi de olmayan bir adamı bulmak hakkında nasıl konuşabilir, nasıl anlatabilirdi?

Bir hafta sonra tüm ayarlamalar yapılmıştı. Gemi, *Silver Mist,* San Diego'dan hareket edecekti. Tabi ki içinde nice milyarderler, trilyonerler olacaktı. Jenner kazanılacak ortalama miktarı düşündü. Joe bir takım zengin insanın bir gemi ayarlayıp gemi sahiplerinin de buradan gelecek geliri tamamıyla bir hayır kurumuna bağışlaması fikrini umursamıyordu. Buna rağmen bu meblağ ciddi bir miktardı. Çok müthiş

bir miktardı.

Jenner heyecanına engel olamıyordu. İlk defa bir gemiyle gezecekti. Seyahati dört gözle bekliyordu.

Syd bir sosyal aktiviteye katılmadan önce hissettiği endişeleri yine yaşamasına rağmen seyahat için mutluydu. Kolej yıllarından tanıdığı San Diego'da yaşayan bir arkadaşı vardı. Onu ziyaret etmeye karar verdi.

"Benimle gelmelisin," diye ikna etmeye çalıştı. "Caro'yu seveceksin, o da seni sevecek. Eğer onun evinde kalmaktan rahatsız olursan Del Coronado'da bir süit ayarlayabiliriz. Eski güzel bir oteldir. Deniz Kuvvetleri'nin kafilesi plajın sağ tarafında misafir odalarının

hemen önündedir. Eğer onlardan birine rast gelirsen ona küçük yer zırvalığından hemen bahsetmek zorunda değilsin."

"Evet. Burada müthiş bir arabuluculuk var. O küçük bir ülkeyi geçer, ben de onu satın alabilirim. Ne güzel. Gereken her şeye sahibiz."

Bahriyelilere rağmen Syd'in düşüncelerine karşı koydu. Sorun şu ki; Caro, Jenner'i davet etmemişti. Aynı zamanda adı gibi biliyordu, Syd, Jenner'e sormadan konuyu Caro'ya açmıştı. Aralarında geçen konuşmadan sonra Caro davet işini Syd'e bırakmıştı. Bunu tahmin etmek zor değildi.

Fakat Al ve Jenner yüz yüze görüşmek için bir buluşma ayarlamışlardı. Son zamanlarda ikisi de uygun zaman bulamıyorlardı. İkisi iyi arkadaş olmuşlardı ve Jenner, Al'ın hayatında neler olup bittiğini öğrenmek istiyordu. Her şey ayarlanmıştı. Jenner, Al'ı ziyaret etmeyi Syd'in kolej arkadaşıyla tanışmaya tercih ederdi.

Jenner'in iki en iyi arkadaşı, Al ve Syd, bekâr iki kadındı. Ne garipti.

"Sağ ol ama Al ile görüşmem var. Pazartesi öğleden sonra Chicago'ya dönüyor. Eşyalarımı hazırlamam için sadece o akşamım var. Sonra erkenden uçuşa gideceğim. Seninle rahat bir şekilde limanda buluşacağız. Caro ile görüşmekten mutlu olacaksın. Ben de Al ile görüşmekten mutlu olacağım. Sonra Pasifik'in etrafında beraber harika bir iki hafta geçireceğiz."

"Gemiyi görmeyi bekleyemiyorum," dedi Syd. Jenner'in balkonunda batan güneşin ardından gökyüzünde beliren yıldızlara bakıyorlardı. "Tüm süitler farklı tarzda dekore edilmiş. Babamın rezerve ettirdiği oda bir harikaymış. Beyaz ve gümüşe küçük mavi dokunuşlarla boyanmış bir odaymış. Huzurlu ve sakinleştirici bir havası varmış. İnternetten öyle gözüküyor. Uyuma dışında orada zaman geçireceğimizi düşünmüyorum."

"Ee, o zaman neye benzediği kimin umurunda?" diye sordu.

"Çirkin bir odada uyumak istemiyorum," dedi. Sesinden içerlediği belli oluyordu. "Neyse, her gece düzenlenmiş bir etkinlik varmış. Aynı zamanda gün boyu yapacak da birçok şey olacakmış."

"Daha önceden gemiyle seyahat etmiştin, değil mi?"

"Tabi ki. Çok eğlenceli oluyor. Ne şekilde istersen eğlenebiliyorsun. Kaplıca, masaj, filmler, dans yarışmaları ve bitmeyen yemekler... Her gece için ayrı kıyafete ihtiyacımız var."

"Hazırlamak feci olacak," dedi Jenner. Kaç tane valiz çıkacağını düşünüyordu. Sadece on dört tane gece giysisi *de*ğil, bir o kadar ayakkabı, mücevherat... "Aaa!"

"Kimin umurunda? Bunların hepsi iyi bir amaç için. Şu geçen ay aldığın siyah harika gece elbisesi sana beklediğimiz o yakışıklı, namuslu trilyonerle tanışman için bir fırsat yaratabilir."

"Bahriyeli daha yakın gözüküyor."

"Hazırlıklı olmalısın. Neler olacağı hiç belli olmaz."

YEDİNCİ BÖLÜM

Frank Larkin yolcu listesini okuyordu. Tanığı kimselerin adım ve gemide nereye yerleştirildiklerini not ediyordu. Özellikle süitinin yakınındaki odalara yerleşenleri inceliyordu. *Silver Mist* iki gün sonra seferine çıkacaktı ve her şey mükemmel olmalıydı. Süitinin bitişiğindeki odalara yapılan yerleştirme canım sıkmıştı. Kişisel olarak ya da ismen de olsa tanımadığı bu insanlar onun yanındaki odaya rezervasyon yaptırmışlardı. Şüpheyle listedeki adlarına baktı: Ryan ve Faith Naterra. Belirli bir nedenle kendi odasının yanını mı istemişlerdi? Ya da öylesine süitlerden birine rezervasyon yaptırmak istemişler ve şanslarına burası mı düşmüştü?

Frank şansa inanmazdı. Gizli bir nedenle bu süiti istemiş olabileceklerini de düşünmüyordu. Tabi ki gizli bir güç vardı. İnsanların nefes alması gizli bir dürtüydü. Bu güç onu kişisel olarak kapsamıyordu ama mümkün olma durumu her zaman vardı.

Diğer taraftan Ryan ve Faith Naterra'yı tanımıyordu ve bu onu şüphelendiriyordu.

Başı ağrıdı. Her zaman olurdu. Kendisine orada olduğunu hatırlatırdı. Üstesinden gelemediği bir şey olduğunda hemen başlardı. Sakince şakaklarına masaj yaptı. Bunun, acısını hafifletmeyeceğini biliyordu. Ama hareketi içgüdüseldi. Kendisini durduramıyordu. Aslında baş ağrısına o kadar alışmıştı ki varlığını çok nadir fark

ediyordu. Ancak son zamanlarda öyle hissediyordu ki sanki kafasının içinde bir şey vardı ve beynini kemiriyordu.

Kanser miydi? Beynindeki tümörün büyümesini mi hissediyordu? Doktoru böyle bir şeyin olmadığını söylemişti. Ama o hıyar herif bunu nereden bilebilirdi ki? Hiç beyin kanseri olmuş muydu? Hiç beyninde bir hastalık varken ve kimse bunu durduramazken yaşamak zorunda kalmış mıydı?

Doktoru ona beyninin bir şeyler tarafından yenmediğini anlatmaya çalışmıştı. Bu hastalık beyne yeni hücreler ekliyordu ve bunlar normal bir beynin çalıştığı gibi çalışmasını engelliyordu. Laf, laf, laf... Peki, bu farklılık neydi? Bu her neyse onu yiyip bitiriyordu. Isıyı hissedebiliyordu. Acıyla başa çıkabilirdi. Amansızdı ama şiddetli değildi. Kontrolünü kaybettiğinde ne yapacaktı? Kahretsin. Acı içinde kıvranarak, üzerine işeyerek ölecekti. Çünkü o zaman mesanesini kontrol edecek takati olmayacaktı. Kendince dışarı çıkacaktı. Böylece kimse Frank Larkin'i unutamayacaktı.

Şimdi vakti değildi; tam olarak. O zaman gelene kadar yapacağı çok şey vardı.

Kendi güvenlik şefine, "Bana şu Ryan ve Faith Naterra hakkında bilgi topla," dedi. "Onlar hakkında hiçbir şey duymadım. Bu da hiç hoşuma gitmiyor."

Dean kırklarının başında sarışın, keskin mavi gözlü, tıknaz bir adamdı. Tıknaz oluşu onun güçlü kaslarını saklamıştı. Çoğu insan da onun tıknaz oluşuna aldanırlardı. Larkin ise onun fiziksel gücünü, zekâsını ve ahlak kurallarını hiçe sayarak onun adına yaptığı bütün işleri takdir etmişti. Dean verilen iş ne olursa olsun merhametsizce o işi hallederdi. Naterralar ile ilgili araştırmasında onların odanın bitişiğine rezervasyonu yaptırmak koşuluyla ayarlama yaptıklarım öğrendi. Kazmayı her vuruşunda elde edeceği bilgilerden hoşlanmamaya başlamıştı.

Larkin yolcu listesine döndü. Yolcuların çoğu birebir tanışmamış olsa da tanıdığı insanlardı. Bu seyahati karşılayabilen bu insanlar, yardım işlerine paralarını harcayabilecek küçük, nispeten

birbirine bağlı süper zengin zümreye aitlerdi. Eğer aynı çevredeyseniz bunlarla önceden tanışmış olmak o kadar da zor değildi. Larkin onlarla aynı kefede değildi. Ama böyle münasebetlerle aynı amaç için bir araya gelebiliyorlardı.

Bu insanlarla yaşamıştı. Onlarla yakın olmak kendisine iyi bir iş ağı kazandırmıştı. Şimdi "yeşil inisiyatif' adlı şirket ve programlarından çok daha fazla para kazanıyordu. Zengin ahmaklar çok fazla para sahibi olmaktan kendilerini sorumlu hissediyorlar ve gezegeni kurtarmak için bir şeyler yapmaya hevesli oluyorlardı. Onun için hava hoştu. Onların paralarını almaktan dolayı çok daha mutluydu. Onların paralarını alır ve bir yerlere aptal birkaç ağaç dikerdi. Aynı tüccarlar gibi şansına güvenmezdi. Yeşil inisiyatif de denen bu şey bir hilekârlıktan başka bir şey değildi. Ama insanlar böyle amaçlarla kendilerini çok daha iyi hissediyorlardı.

Onun insanları küçük görmesi, onların kolay aldatılmasını sağladı. Ürünlerini satıl aldılar. Böylece çok kolay kârlar elde etti. Genellikle Amerikalı aptallar ahmakça isteklerine kapılıp "Dünyayı kurtarın" saçmalığıyla ya da Don Kişot vari bir havayla bir şeyler yapılmasını istiyorlardı. Bazıları ideallerine hayran kalıyorlardı. Onlar da aptaldı şüphesiz. Zeki insanlar ise nasıl para kazanılır görüyor ve bunu değerlendiriyorlardı.

Kendine ait hisseyi iyi ayarlamıştı. Hükümet ilkelerince aleyhinde olacak herhangi bir şey bırakmıyordu. Böylece şimdi kullanabileceğinden çok daha fazla parası vardı. Henüz bu para ona iyi gelmemişti. Yaşadığı bu hastalığı düzeltebilecek kadar iyi değildi. Onu tedavi edemiyordu. Geleceğini, sağlığını da garanti altına alamıyordu.

Dean, Larkin'in ferah ofisine girmeden önce kapıyı çaldı. Ses, Larkin'i düşüncelerinden uyandırdı.

"Şüphe uyandıracak bir şey yok," dedi. "San Francisco'da yaşıyorlar. Yaklaşık altı yıldır evliler ve çocukları da yok. Para üvey annelerinden kalmış. Ölen kadın Waltonlardan biriymiş. Kadının kendi çocuğu yokmuş. Naterraların babasıyla da çocuk daha üç

yaşındayken evlenmiş. Yani kendi çocuğu sayılır. Microsoft da dâhil birkaç işle amatörce uğraşmış."

Kendini şüphelendirecek bir şey yok. Dean'in ona verdiği çıktıyı aldı, dikkatlice inceledi. Onu kuşkulandıracak bir şey de çıkmadı.

Ya burada göremediği bir şey varsa? Derin bir incelemeyle görülebilecek bir şeyler saklıysa? Hawaii'de hükümet üyeleriyle yapacağı görüşmeyi düşündü ve, "Herkesin odalarım değiştir. Hepsini dağıt," dedi.

"İnsanların seçtikleri..."

"Onların neyi seçtikleri umurumda bile değil. Burası benim gemim ve ne diyorsam onu yap. Yanımda olmayı özellikle istemiş olanlarla yan yana kalmak istemiyorum, tamam mı? Eğer bir sorun yaşanırsa sistemden kaynaklanan bir hata olduğunu ve şu an herhangi bir değişiklik yapamayacağımızı söylersin." Geride kalan kırk sekiz saatte nasılsa kimse gemiye binmeyecekti. Gemiye binmeden de bu saçmalığı öğrenmeyeceklerdi. Özür işe yarayabilirdi. Yaramazsa... Umurunda değildi. Eğer ölüm tüm sorunları çözerse o zaman özgürleştirici bir tarafı var demektir. Çok nadir kurallara uyardı. Ama şimdi tam anlamıyla özgürdü. Çünkü hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

Yolcu listesine tekrar döndü. Güvertesine tahsis edilen yolcular hep evli çiftlerdi. Çoğu da yaşlıydı. Çünkü ancak bu zamanda yeterli paraya sahip olmuşlardı. Bunların arasında farklı tek çift vardı: Sydney Hazlett ve Jenner Redwine. Sydney, J. Michael Hazlett'in kızıydı. Bay Hazlett aslında başta ikisi için bir rezervasyon yaptırmıştı. Ama sonra işi dolayısıyla kendisi katılmaktan vazgeçmiş, yerine aileyi temsilen kızını göndermişti. Redwine ise bilindik işçi sınıfından biriydi. Piyangoyu kazanınca Palm Beach'e taşınmış, oraya ayak uydurmaya çalışmış biriydi. Fakat Sydney ile o, iki iyi arkadaşlardı. Bu herkesçe biliniyordu. İkisi de bir tehlike oluşturmuyordu.

"Hazlett ve Redwine'yi Queen Anne Süiti'ne yerleştir. Ve Albert ve Ginger Winnigham da Neptün'e." Çoğu gemi süitlerini rakamlarla adlandırır ama *Silver Mist* değil. Aşağı güvertedeki odaların hepsi

numaralandırılmıştı, ancak kendi güvertesindeki süitlerin hepsinin birer adı vardı. Bu onları daha özel kılıyordu.

Albert Winnigham seksen dört yaşındaydı ve ağır işitiyordu. Karısı Ginger da arteritti ve kola şişesinin dibi kadar kalın gözlükler takıyordu. Larkin rahatlıkla eğlenebilir ve gülebilirdi. Çünkü Bay ve Bayan Sağır ve Kör'ün aralarında olacaktı.

Dean düzenlemeleri not ediyordu. "Başka bir şey var mı efendim?"

"Gemi böceklere karşı ilaçlandı mı?"

"İki kez efendim."

Dean bir an Larkin adına bir şaşkınlık duydu. Patronu bunu zaten önceden sormuştu. Alnım kaşıdı. "Dikkatli olmalıyız," dedi. "Bütün mürettebatın kontrol edildiğinden emin misin?"

"Tüm beş yüz yirmi çalışan kontrol edildi. Geçmişleri incelendi. Tucker, Johnson ve benim tarafımdan da iki kez mülakata alındı."

Maalesef ki bu gemide bu kadar çok sayıda çalışana ihtiyaç vardı. Böylesine lüks bir gemide kusursuz hizmet vermek zordu. Bu yüzden çalışanlar da ayrı bir özen istiyordu. Yalnız, bu kadar geniş tarama yapılmış olmasına rağmen tam olarak güvenebilir miydi? Larkin'e göre hiçbir kontrol dikkatli yapılmamıştı. Çünkü onların payım da kendi vermişti.

Dean ekipten çok memnundu. Bu yüzden Larkin de her şeyin iyi gitmesini umuyordu. Eğer bir şeyler ters giderse... Neyse, Dean harcanabilirdi. Ona göre herkes harcanabilirdi.

"Bir sorunumuz var," dedi Tiffany panikle. "Sanchez bu sabah yolcu listesini kontrol etti. Süitler dağıtılmış. Artık Ryan ve Faith Larkin'in yanındaki süitte değiller."

Cael yatağından kalktı telefonuna uzandı. "Paranoyak pislik," diye homurdanıyordu. Odanın ışığım yaktı. "Peki, şimdi kim yerleştirilmiş o süite?"

"Yaşlı bir çift. Albert ve Ginger Winnigham, Neptün süitine yerleştirilmişler. Bu süit Ryan ile Faith'in kalacağı süitti ve yerleri kusursuzdu. Larkin'in diğer tarafındaki süitte, Queen Anne'de, de Sydney Hazlett ve Jenner Redwine kalacak. Bu düzenleme sakat duruyor ama hâlâ bir şeyler yapılabilir."

Cael bilgisayarını bekleme modundan çıkardı, açtı. Süit çizelgelerini çıkardı. Elinde olan tek şey Larkin'in kalacağı Platinyum süit ve Neptün süitin bilgileriydi. Neptün'ün oturma odası Platinyum'la uyuşuyordu.

"Queen Anne'nin bilgileri elimde yok. Onları bana indirir misin?"

"Bekle."

Klavyenin tuşlarının sesini, ardından indirme işleminin yapıldığını haber veren melodik bir ses duydu. İndirilen dosyaya tıkladı. Karşısına süitlerin olduğu katın planı çıktı.

"Ne demek istediğini anladım." Süitlerin arasındaki tüm duvarlar yatak odalarına aitti. Queen Anne'nin tarafında hiçbir sorun yoktu. Eğer bu süiti kullanmak zorunda kalırlarsa bir problem olmayacaktı. Ancak Platinyum'un oturma odasına girmek, yatak odasına girmekten daha faydalı olursa oraya fiber optik bir izleme sistemi kurmaları gerekecekti. Tiffany'nin dediği gibi hâlâ 'yapılabilir'di. Daha zor ama yapılabilir. Larkin'in kalacağı süitin girişine ihtiyacı vardı. İki süitin arasına küçük deliklerden kablolar geçirecekti. İş şimdi daha da tehlikeli bir hâl almıştı.

Beyni düşüncelerine yetişemiyordu. Larkin herkesten ve her şeyden şüphelenen biriydi. Ama şimdi paranoyaları adeta sınıf atlıyordu. Cael geleceği göremiyordu ama hiç şaşırmamıştı. Tek istediği, plan suya düşmeden bir şeyler ayarlamaktı. Bu sonradan uydurulan işlerden nefret ediyordu. Çünkü dikkatten kaçan bir şey her şeyi mahvedebilirdi.

"Süitlere yerleştirilen yolcuların yerleri tekrar değiştirilemez," dedi. Sesli düşünüyordu. "Eğer Sanchez'den yerleri değiştirmesini istersek, Larkin bir şeyler olduğunu anlar." Plan şekilleniyordu. Ancak

ya Neptün ya da Queen Anne'dekilerin kendi adamlarıyla değiş tokuş edilmesi gerekiyordu.

"Şu yaşlı çift çok iyi tanınıyor. Onlarla ilgili yapılan herhangi bir şey çok dikkat çekecektir. Ayrıca ikisinin de çok sağlıklı oldukları söylenemez." Tiffany onun ne düşündüğünü gayet iyi biliyordu. Ancak buradaki süitlerdeki yolcuları bu işe karıştırmanın tehlikeli olduğunun farkındaydı.

"Diğer ikisine ne dersin?" İkisi... Açıkça burada kastedilen, Tiffany'in bunu yapamayacak olmasıydı. Cael ve Tiffany kişisel olarak değil profesyonel anlamda kan kocaydılar. Belki de bu yüzden bu işi Matt'e vermeliydi. Cael durumdan biraz rahatsızdı. Matt yaptığı işte iyiydi ama ikna edici şekilde bir ibneyi oynayamazdı. Diğer taraftan Matt çoktan mürettebata alınmıştı. Şu an itibariyle onu oradan alıp yolcu listesine yazdırmak çok sakat olurdu.

"Hata," diye okudu Tiffany. Bilgisayardaki listeye baktı. "İkisi de kadın. Birinin adı Sydney, bir mirasçı. Diğeri Jenner Redwine, piyangodan kazandığı büyük ikramiyeyle zengin olan bir kadın. İkisi çok iyi arkadaşlar ama lezbiyen değiller. En azından lezbiyenseler giysi çantaları gibi birbirlerinden ayrılmazlar."

"Lezbiyenler mi değiller mi?" Çanta benzetmesini beğenmesine rağmen komikliğe zamanı yoktu.

"Güçlü bir içgüdüyle... hayır, değiller. Sydney'in babasının gelişini iptal etmesi nedeniyle beraber gidiyorlar. Tahminimce babası kendini temsilen kızının gitmesini istedi, kızı

da bu seyahate arkadaşını davet etti. Hmmm. Başta iki yatak odalı bir süit ayarlanmış. Queen Anne'nin ise sadece bir yatak odası var."

"Bu onlar için sorun olabilir."

"Yok, problem değil. Bu büyük yataklar ikiye ayrılabiliyorlar. Bunun yanı sıra kadınlar erkekler gibi aynı odayı paylaşmak konusunda sorun yaşamazlar."

Cael, Tiffany'in iğnelemelerine aldırmadı. Hep onun rahatını kaçırmaya çalışırdı. Doğası buydu. Cael'in işine dikkat edişi ve ona

yoğunlaşması adeta bir efsaneydi. Bu yüzden Tiffany onu zihinsel yönden sarsmayı deniyordu.

Planlarında beliriveren bu sorun aklını kurcalıyordu, "Hazlett ve Redwine ile ilgili bulabildiğin tüm bilgileri bana getirmeni istiyorum. Ne severler, ne düşünürler, seyahatle alakalı planlan ne... Her şeyi bilmek istiyorum."

"İlgileniyorum."

"Ryan ve Faith yedekte kalacaklar. Etrafta dolaşıp durmasınlar. Bu Larkin'i kuşkulandırabilir. İlk etapta ikimiz göz önünde bulunacağız."

"Tamam!" dedi. Mutluluğu her hâlinden okunuyordu. Ön planda olmak gibi Tiffany'i heyecanlandıran bir şey olamazdı.

Ayarlamaların ardından, Cael kendi başına kalıp düşünmeye fırsat buldu. Çok az zamanlan vardı ve esas işleri halletmeliydi. Önce adamlarını kaldırmakla işe başlamalıydı. Kimse bundan hoşnut olmayacaktı ama madem o bu saatte ayaktaydı, onlar da uyanmalıydı. Düşünceli olmanın sırası değildi.

Ryan ve Faith'i bu görev için sorumlu seçmişti. Yetenekleri bu iş için uygundu. Larkin yolcuların yerlerini değiştirmeseydi, onlar işlerini gayet iyi halledeceklerdi.

Cael bilgisayar ekranından yolcuların yüzlerini ezberlemeye çalışıyordu. Tiffany o iki kadını derinlemesine araştırıyor olmalıydı. Ama Cael onların nasıl insanlar olduğunu tahmin edebiliyordu. Aralarında en hoş olanı Hazlett'ti. Ona bir farklılık katan koyu sarı saçlı ve yumuşak yüzlü bir kızdı. Diğeri, Redwine, Hazlett'ten daha sevimliydi. İçten pozu böyle olduğunu gösteriyordu. Baktığı fotoğraflar onun ayakkabısını değiştirir gibi saç rengini değiştirdiğini gösteriyordu. Buradan maceracı olduğu söylenebilirdi. Bu da sorun yaratabilirdi onlar için. Yapılması gereken şeylere Hazlett'in yüreği yeter miydi?

Bu bir karar anıydı. Hazlett görünüşe göre daha uysal ve daha kolay etkilenen biriydi. Ama sinirleri bu işi halletmeye

dayanamayabilirdi. Redwine'in sinirleri ise daha sağlam duruyordu. Ama o da olan biteni anlamaya çalışabilir ve sorun çıkarabilirdi.

Redwine'nin fotoğrafına uzun süre baktı. Tiffany onun aklını çelmek için uğraşabilirdi ama ona katılmıyordu. Bu iş önemliydi ve bu işten layıkıyla çıkmak yürek isterdi. Bu da Hazlett'in sahip olduğu bir şey değildi. Bu yüzden adamları Redwine olacaktı. Eğer Cael'e sorun yaşatırsa ikisini de ortadan kaldırırdı.

"Merhaba tatlım," dedi yumuşak bir sesle. "Sevgili olmak üzereyiz."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

O sabah gemi iki haftalık yolculuğu için harekete hazırdı. Sydney çok erken kalkmıştı. Acele etmekten nefret ederdi. Acele ettiğinde kesinlikle bir şeyleri yanlış yapardı. Ya iki ayakkabının birer tanesini alır çift diye koyar ya da takacağı mücevherleri koymayı unuturdu. Onları birbirine uyumlu hâlde kullanmaya çalışır ama nadiren başarılı olurdu. Bu yüzden bu sefer bagajına herhangi bir şeyi koymayı unutmak veya pasaportunu ardında bırakmak istemiyordu. Bunu düşünerek her şeyden emin olmak için çantasını iki kez kontrol etti.

Geçirdiği hafta çok güzeldi. Havuz karşısında uyuklamak, alışverişe gitmek... Her şey çok iyiydi. Caro ile vakit geçilmekten keyif almıştı. Yanında kendini rahat hissettiği çok az insan vardı ve Caro da bunlardan biriydi. Harika bir kişiliği vardı. Jenner de öyle. İki arkadaşının da çok farklı kişilikleri olmasına rağmen ikisini de seviyordu.

Aslında tamamen de farklı değillerdi. Jenner de harika bir insandı. İronik bir yana kaymasına rağmen Jenner hakkında hiçbir şey kötü olamazdı. Dinlenirken sanki yeni bir enerjiyle canlanırdı. Sevdiği ve sevmediği şeylerle karşılaştığında takındığı o aşırı gergin hâlinden kimi zaman rahatsız olurdu.

Belki Syd'in hissettikleri, onların yardım yemeğinde aynı masaya oturtuldukları zaman duyduğu acımasız bir yetersizlik hissi yüzündendi. Sıradan bir gözlemciye göre gece elbisesinden makyajına ve mücevherlerine kadar her şey onun sakin, bastırılmış, hafife alınmış olduğunu gösterebilirdi. Diğer taraftan Syd başkalarının ifadelerine çok fazla duyarlı birisiydi. Herhangi bir alay ya da hoşnutsuzluk göstermeden onun gözlerinin içindeki yardım çağrısını fark edip çatal bıçak takımının kullanımı için onu yönlendirmişti. Daha o anda Jenner'in derinliğinin olmadığını fark etmişti. Bu onun katıldığı ilk resmî yemeğiydi. Bu yüzden çatal kaşığın nasıl düzenlendiği hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Normalde ilk deneme, bir konuşmaya başlayıp başlayamayacağı düşüncesi Syd'e acı veren bir şeydi. Kendini psikolojik olarak buna hazırlaması gerekiyordu. Ama bunu nefes alıp verir gibi çok rahat yaptı. Ne yapacağını düşünmesi gerekmedi. Jenner'in gözlerini yakaladı, doğru çatalı kaldırdı ve ömür boyu sürecek bir arkadaşlığı başlattı.

İlk başta babasının Jenner'i sevmeyeceğinden çok korkmuştu. Kimse onu aptal yerine koyamazdı. Syd'in o feci nişan tecrübesinden sonra babası onun herhangi bir kimse tarafından incitilmeyeceğinden emin olmak istiyordu. Bu yüzden de onlara çok gaddar davranıyordu. Jenner'in geçmişi pek de parlak değildi. Piyangodan ikramiye kazanarak köşe olmak, günün yirmi dört saati çalışıp elde ettiklerini korumak için her an zekice bir karar vermek zorunda olmanın yanında saygı duyulacak bir şey değildi. İkramiyeyi kazanmak için zeki olmak gerekmiyordu. Biraz şans yeterliydi. Jenner'in Florida'nın güneyine yeni geldiği zamanlar birçok yüzeysel bilgiye rağmen onu tanımıyordu. Babasının kaygısı Jenner'in Syd'e vefalı bir arkadaş olup olmayacağıydı. Bu topluluğa girmek için Syd'i sadece kullanmış mıydı?

İkisinin de anlaşması Syd'e sürpriz olmuştu. Jenner o zümreye dâhil olmak için delirmiyordu. Ne ise oydu. Bir insanla anlaşmakta mantıksız hiçbir şey yok, diye düşünmüştü. Olmuştu işte, arkadaşlardı. Ve Jenner ile arkadaş olmaktan çok memnundu.

Bir yerde iki hafta boyunca kalmak normalde Syd'i deli ederdi. Ama nasılsa bu gemide olma fikri ona farklı geliyordu. Buradaki atmosfer ona daha rahat hissettiriyordu. Gemide olmak kimsenin rahatsız edemeyeceği bambaşka bir dünyada olmak demekti. Yapılması gereken telefon görüşmeleri yoktu. İnsanlar göründüklerinden daha fazla eğlenmek ve dinlenmek ile meşgullerdi. Genel anlamda eğleniyordu. Gerçi eğlence taahhüdünü vermeyen tek gemi buydu. Jenner'in de eğlendiğini umuyordu. Kontrol delisi biriydi. Bu dürtüyü yok etmek ya ona bir ferahlama verecekti ya da büsbütün yıkacaktı. Syd, bunlardan hangisinin onu gerçekten yıkacağını bilemeyecekti.

Belki ilk başta çılgına dönecekti ama sonra rahatlayacak ve eğlencenin tadını çıkaracaktı. Onsuz bir on dört gün de gayet iyi olabilirdi. Jenner ile vakit geçirmek kadar güzel bir şey yoktu. Onunla her şey daha anlamlıydı ve bu muhteşemdi. Aynı zamanda Jenner'in, Syd'in sahip olmadığı ama çok takdir ettiği birçok özelliği vardı: güç, öz güven ve gözlerindeki o meydan okuyuş.

Kısa bir iç geçirdi. Kendisinde bu özellikler yoktu ama belki bir gün o da öyle olabilirdi.

Limuzin onu almak için Caro'nun evinin önüne geldi. Kendini "Adam" olarak tanıtan şoför, Syd'in pek fazla olan eşyalarını bagaja yerleştirmeye başladı. Bu esnada iki arkadaş birbirlerine uzunca sarılıp arayı bu kadar uzatmadan yeniden görüşeceklerinin sözlerini veriyorlardı. Bu vedalaşmanın ardından Syd limuzine yöneldi. Şoföre endişeli kısa bir bakış fırlattı. Ağır, bitmek bilmeyen bagajından ötürü ondan özür dilemek istedi. İki haftalık bir seyahate çıkıyordu. Bu gemi seyahatinde her gün ve akşam bir etkinlik olacaktı. Özür ve açıklama isteğini yarıda bıraktı. Birincisi Adam saygısız ya da sabırsız biri gibi durmuyordu. İkincisi o uzun, yakışıklı, sağlam bir adamdı. Bu tipler de onun kusurlarını çok kötü fark ettirirlerdi. Her şey için özür dilemek zorlama olacaktı.

Koltuğa oturdu, çantasını da hemen yanına aldı. Ödediği miktara çoktan eklenmiş olan bahşişe biraz daha ekleme yapmayı

düşündü. Hiç kimse bu kadar çok bagajı ekstra ücret almadan taşımazdı.

Dışarıya, güneşle yıkanmış dağlara bakıyordu. Sağında

Pasifik uzanıyordu. Bugün ayrı bir güzeldi. Her gün bu manzaraya bakmak ne muhteşem bir şeydi kim bilir. Önündeki on dört günün de böyle olacağını düşünmek onu gülümsetti.

Kolundaki elmas işlemeli saatine baktı. Babası ona on sekizinci yaş gününde hediye etmişti. Gemiye giriş yapan ilk yolculardan biri olacaktı. Eğer Jenner'in uçağı zamanında iniş yapar ve kendisi de trafiğe takılmadan oraya ulaşırsa aynı anda limanda olabilirlerdi. Syd bu sefer geç kalmayacağı için rahatlamıştı. Gideceği yere zamanında gitmemek çok kötü bir alışkanlıktı, biliyordu. Her seferinde geç kalmamak için uğraşmasına rağmen yine geç kalıyordu. Sanki bir şeyler onun kontrolü dışında gerçekleşiyordu. Hiçbir zaman geç kalmayı planlamıyordu. Buna karşılık olmuyordu. Ama daha iyisini yapmaya çalışıyordu. Özellikle gemideyken çok daha iyisini yapacağına dair kendisine söz vermişti.

Adam sakin bir şekilde arabayı sürerken çevre düzenlemesine çok da dikkat etmedi. Sınırlar onu pek de ilgilendirmiyordu. Bunun yerine o ilerideki günleri düşünüyordu. Kendisine özel balkonunda güneşlenecek, daha önce hiç yemediği yemekler yiyecek ve bunların kalori hesaplamalarını yapmayacaktı. Belki de şimdiye kadar içmediği kadar içecek ve yakışıklı Latin dansları hocasıyla dans edecekti. Hı, hı. Kesinlikle. Ne kadar yeteneksiz olduğunu bilmiyordu sanki. O kadar içemezdi, hiç içmemişti. Ayrıca nasıl dans edilir biliyordu. Bu yüzden bir eğitmene ihtiyacı yoktu. Fakat Jenner ile dinlenecek, eğlenecek, belki de on yedisinde güvenilir bir çocukla flört edecek, gerçek bir tatil yapacaktı.

Ani bir hareketle araba durdu. Kapılar kilitlendi. Kafası karışmıştı. Şoföre şöyle bir baktı. Şu ana kadar hep sakin kullanmıştı. Kapılar neden kilitlenmişti onu da anlayamıyordu. Kilitlerin açıldığını işitti.

Birden karşısındaki yolcu kapısı açıldı. Siyah saçlı bir kadın yanma oturdu ve arkasından sert biçimde kapıyı kapadı. Ağzı açık kaldı. Anlam veremediği sesler duydu. Araç yeniden hareket etti. Kapılar tekrar kilitlendi. İyice şaşkın bir hâldeydi.

"Adam..." diye başladı. Araba hızlanmıştı. Koltuğun kenarından destek alarak kapının kolunu sıkıca tutmuştu. Şoförle aralarındaki ince duvarın tepesine ulaştı. Şoför istenmeyen bir yolcu olduğunu anladı.

"Sadece yerinizde kalın Bayan Hazlett," dedi. Eşofmanının cebinden çirkin bir silah çıkardı. "Eğer dediklerimizi yaparsanız size zarar vermeyiz," dedi.

Biz?

Sürücü de onlardandı. Planlı bir şekilde durmuştu. Böylelikle kilitler açılacak ve kadın içeri girecekti. Her şey önceden ayarlanmıştı. O burada olacağını biliyordu.

Baş döndürücü uzun bir süreden sonra Syd nefes alabildi. Cüzdanını sıkıca kavradı. Çünkü tutunabileceği başka hiçbir şeyi yoktu. Kaçırma olayları zengin olanlar için daima var olan bir şeydi. Babasının da çok parası vardı. Bunun için güvenlikleri vardı ama bu da sadece ev güvenliğiyle sınırlıydı. Özel koruma kullanan birkaç insan tanıyordu. Ama çevresindeki çoğu insan mümkün olduğunca normal yaşıyorlardı.

Bildiği kadarıyla babası da hiçbir kaçırılma yaşamamıştı. Şimdi Syd ise iki yabancıyla aynı arabadaydı ve biri ona silah tutuyordu.

Panik yok. Panik yok. Kendine bunu tekrar tekrar söylüyordu. Eğer paniğe kapılırsa kontrolünü kaybedebilir ve ağlamaya, bağırmaya başlayabilirdi. Bu da şu an ihtiyacı olan son şeydi. Düşünebildiği tek şey, eğer öldürülürse babasının ne kadar üzüleceğiydi. Diğer yandan buradakilerin kendisini vurmamaları için yapabileceği hiçbir şey de yoktu.

Her şey iyi olacaktı. Onlar kendisi için babasından fidye isteyeceklerdi, babası verecekti, o da kurtulacaktı. Her zaman böyle olurdu.

Onların yüzlerini gördü. Ne kadar berbat bir şey! Gazetede parayı aldıktan sonra yüzünü sakladıkları kurbanlarını serbest bıraktıklarını okumamış mıydı? Peki, onları gördüğüne göre tanınmayacaklar mıydı? Eğer kaçıranlar yüzlerini gizlememişlerse genellikle kurbanın yaşamasına izin vermezlerdi.

"İnsanlar beni bekliyorlar. Gemiyle bir seyahate çıkacaktım. Bu yüzden buradaydım." Fakat onlar zaten bunu biliyorlardı, değil mi? Adam onun şoförüydü ve onu rıhtıma götürüyordu. Başka bir yol denemeye karar verdi. "Nakit param var," dedi.

"Senin paranı istemiyoruz," dedi kadın. Syd gözünü kadına dikti. Kadın uzundu. Kısa siyah saçları vardı. Uzun bacaklı, zarif bir kadındı. Aslında çok hoştu. Elinde silah olmasına rağmen ses tonu hiç de sert ya da acımasız değildi.

"Fakat... Ben..." Sesi titriyordu. Beyni tamamen durmuştu. Eğer parasını istemiyorlarsa, ondan ne istiyorlardı?

"Sakin dur," dedi. "Ne diyorsak onu yap. Bütün bunlar sona erdiğinde seni ve arkadaşını sağ salim bırakacağız. Ama eğer John Wayne saçmalıklarına kalkışırsan bunu arkadaşın fena öder, anlaştık mı?"

Sydney'in fikirleri paramparça olmuştu. Caro'yu mu yakalamışlardı? Eğer para istemiyorlarsa neden? Ve daha da saçması John Wayne olmak mı? Kendisi mi?

"Bayan Redwine de elimizde. Kısa bir süre içinde onunla görüşmeniz için bir telefon konuşması ayarlayacağız. Bu şekilde birbirinizin iyi olduğunu anlarsınız. En azından şimdilik."

Caro değil, Jenner'i yakalamışlar.

İsterik bir gülme boğazını sıkıyordu. Aman Tanrım, John Wayne olacak kişi o değildi, Jenner'di.

"Sakinleş," dedi kadın. Sydney'in sinirlerinin ne kadar çabuk yıprandığını fark ediyordu.

Sydney çantasını o kadar sıkı tutuyordu ki parmaklarının boğum yerleri beyazlaşmıştı. Göğsüne giren ağrı nefes almasını zorlaştırıyordu. Dudakları uyuşmuştu. "Ne istiyorsunuz?" diye

fısıldadı. Gözlerinden akan yaşlara engel olamıyordu. Hemen sildi. Olduğundan zayıf gözükmek istemiyordu. Kadının bunu çoktan görmüş olduğunu biliyordu. Kadın da bunun ne anlama geldiğini bilecek kadar akıllıydı. Onu korkutmak istiyorlardı. Ona bir şey söylediklerinde hemen yapması için onun ödünü koparmak istiyorlardı. Tebrikler. Başarmışlardı. Syd dehşet içindeydi.

"Sadece sana söylenileni yap. Eğer bizimle iyi anlaşırsan sana iyi davranılır. Bu deneyim tatsızlıkla sonuçlanmayabilir."

Limuzin yavaş bir dönüş yaptı. Caddenin üstünde bir sürü otel vardı. Hepsi de iyi gözüküyordu. Sydney onlara körmüşçesine bakıyordu. Otellerin çevresinde bir sürü insan vardı. Belki onların dikkatini çekerdi. Ama limuzinin camlarının koyu olduğunu hatırladı. Ne yaparsa yapsın kimse onu göremeyecekti. Ne yapacaktı peki? Ne olacaktı? Bu kadın onu vuracak mıydı?

"Otele gireceğiz," dedi kadın sakin, kısık bir ses tonuyla. "Olay çıkarmadan, bizim arkadaş olmadığımızı belli etmeden. Tekrar söylüyorum: Sana söylenileni yap ve sen de Bayan Redwine de zarar görmesin. Giriş işlemlerini yapacağız. Sen her zaman yapıyormuş gibi kredi kartınla girdiyi yapacaksın, makbuzu imzalayacaksın ve beraber asansöre gireceğiz. Seni izliyor olacağım. Herhangi farklı bir şey, birine bir şeyler ima etmeye çalıştığını anladığım an Bayan Redwine için hiç de iyi olmaz."

Duydukları onun yapmaya kalkışacağı şeyden vazgeçmesine neden oldu. Jenner'in hayatı onun yapacaklarına bağlıydı. Hiç rol yapamazdı. Ya o lanet olası kadın ona silahı doğrulturken otele kaydını yaptıramazsa? Aktris değildi, cesur hiç değildi. Cesaretini nasıl toplayacaktı?

Yapamazdı. Jenner'i mahvedemezdi. Bunu yapmalıydı.

Limuzin kavisli sütun girişli bir otelin önünde durdu.

Burası ziyaretçilerin taksiyle giriş yaptıkları ya da kendi arabalarıyla gelenlerin araçlarım valelere verdikleri yerdi. Yaşlı otel kapıcısı merdivenlerden indi ve yolcu kapısını açtı. Kadın dışarı çıktı ve ayakta Syd'i bekledi. Diğer taraftan şoför indi ve Sdy'in kapısını

açtı. Ayaklarını dışarı alarak çıktı ve ayağa kalktı. Şoföre bakmamak için özel bir çaba sarf ediyordu. Eğer kadın silahlı olsaydı arabadan dışarı çıkmaz, Sydney'i de içeride bırakırdı.

Adam, Sydney'in yanında bir gölge gibi dolanıyordu. Dikkat çekecek kadar yakın değildi. Fakat fırlayıp bütün bu olanlara bir son vermek şansını da engelleyecek kadar da yakındı. Eğer Jenner'i düşünmeseydi böylesine umutsuz şeyleri bile deneyebilirdi. Tehditleriyle Sydney'i kendilerine bağlamışlardı.

Kadın arabanın etrafından dolandı, gülümseyerek Sydney'in koluna girdi. "Bahşişe dikkat et Adam, lütfen," dedi kibarca. Ardından Sydney'i önüne katarak ilerledi.

Sydney'in başka çaresi yoktu. Havayı sanki emerek ayakta durmaya çalışıyordu ve ondan ne yapması istendiyse onu yapıyordu. Kalbi çok hızlı çarpıyordu. Zayıf olduğunu düşünüyordu. Kendi sesi kulaklarında adeta çınlıyordu. Yine de hiçbir şey yokmuş gibi Amerikan Express kredi kartını çıkardı. Adını yazdı. Kadının ona fısıldadığı şekilde oraya not etti. Giriş işlemleri bittikten sonra otel görevlisi eğer bagajları varsa taşıyabileceklerini söyleyince kadın gülümseyerek, "Şoförümüz eşyalarımızı taşıyacak," demekle yetindi.

Asansöre geldikten sonra kadın yukarıya çıkmak için asansörü çağırdı. Beklerken olağan bir şekilde etrafa bakıyordu. Yumuşak bir ses duydu, asansör katlarına gelmişti. Kapı yavaşça açıldı. Birkaç insanla beraber içeriye girdiler. Kadın en üste, yirmi beşinci kata bastı. İçerideki yaşlı bir kadın on dördüncü katta inecekti. Genç adam on yedinci katta indi. Genç inip kapılar kapanınca Sydney cesaretini toplayarak, "Jenner'in iyi olduğunu nasıl bileceğim?" diye sordu.

Kadın Sydney'in kolunu sıktı ve kameraya doğru imalı biçimde baktı. Syd de arkasını dönerek kameraya baktı. "Televizyonda asansördeki nezaret bandının sesi yok."

Kadın güldü. "O televizyon değil."

Yirmi üçüncü katta başka bir kadın onlara katıldı.

Yirmi beşinci kata geldiklerinde beraber indiler. Sonradan gelen kadına bir bakış fırlattı. Karşılaştığı şey onun kanını dondurdu. Tüm vücudunda bir ürperme hissetti. Kadın da onlarla beraberdi.

Sessizce birinci kadını takip etti. İkinci kadın da koruma görevini üstlenmişti. Sağa döndüler. Uzun bir koridorun sonunda iki tane kapı vardı. Arkasından da süit göründü.

Kadın anahtar kartlardan birini aldı ve kapıyı açtı. Kuvvetli bir el Sydney'i antreye soktu. Sonra onu salona götürdü. Birinci kadın hemen pencerelere yöneldi ve perdeleri kapattı. Sydney'in arkasındaki ikinci kadın ışıkları ve klimayı açtı. Sydney masanın yanında ayakta onları seyrediyordu. Kendisini hiç olmadığı kadar zayıf hissediyordu. Neler oluyordu?

Uzun, kahverengi saçlı kadın atkuyruğunu şöyle bir attı. Birinci kadından daha hoştu. Vücudu daha gergin ve kaslıydı.

Ceketini çıkarınca, Sydney kadının belinin arkasına doğru bir bıçak gördü. Bıçak! Bu ne demek şimdi böyle? Charlie'nin Melekleri kötü mü oldular?

Bıçak silahtan daha korkutucu geliyordu. Silahlar çok ses yapar ve insanların kaçmasına neden olur, böylece ters giden bir şeylerin olduğu anlaşılırdı. Ama bıçak sessizdi ve cesedini günlerce bulamayabilirlerdi.

Cesaretini topladı. "Bana birisi burada neler olup bittiğini anlatabilir mi?" Korktuğunu göstermemek için çok sert biçimde söylemeye çalışmıştı, fakat yine de hissettikleri sesinden anlaşılıyordu.

"Bilmen gerekmiyor," dedi birinci kadın. "Sadece sana söylenileni yap. Benim adım Dori, bu da Kim. Adam'ı beklerken lütfen yerinde sessizce otur."

Oturdu. Sakin olmaya çalışıyordu, ancak bu o kadar da kolay değildi. Eğer onu salacaklarsa neden kimliklerini saklı tutmadılar? Onların eşkâlini verebilirdi, kim olduklarını söyleyebilirdi. Tabi ki adları uydurma olabilirdi. Yine de yüzlerini bu kadar güzel biçimde değiştirmeleri mümkün değildi.

Tüm bu alçaklık yüzüne bir tokat gibi indi. Yutkundu. Bu şiddetli sarsılmayı kontrol etmeye çalışıyordu. Gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıyordu ama gözlerinden fışkırıyorlardı adeta. Yaşlar yüzünden aşağıya damlıyordu. Duyduğu umutsuzluk, iradesini tıkıyordu. Elleriyle yüzünü kapattı. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Sadece kendisi için değil, babası için de ağlıyordu. Babası kaçırıldığını duyunca çok üzülecekti. Ya da daha da kötüsü sadece ortadan kaybolduğu haberi gelecek ve başına neler geldiğini bilmeyecekti. Ve Jenner... Bu durumu kontrol altında tutabiliyor muydu? Havalimanında bunlar gibilerden daha kaç tanesi onu yakalamıştı. Kim bilir nereye götürmüşlerdi?

Dori ve Kim onu birkaç dakika yalnız bıraktılar. Sonra güçlü bir el onu ayağa kaldırdı. Eli bir süre kolunda kaldı. Ayakta durmasına destek oluyordu.

"İlkler ilktir," dedi Dori. Sydney'in çantasını aldı. Syd hâlâ sıkıca çantasını tutuyordu. Dori çantayı açtı. İçinden iPod, cep telefonu, oje, iki kalem ve iğne, kullanılabilir ne varsa çıkardı. Telefonu çalmaya başladı. Sydney yerinden zıpladı. Melodi onu ürkütmüştü. Gayri ihtiyari telefona uzandı.

Dori sakince telefonu aldı ve cebine koydu.

Kim, Sydney'in kolundan tutup yatak odalarından geçerek antreye götürdü. "Bayan Redwine ile kısa bir görüşme yapmana izin vereceğiz. Zamanı kendiniz için akıllı kullanın. Sana verdiğimiz talimatları Bayan Redwine'ye açıklayacaksın. Eğer ona söyleneni yaparsa ve sen de sana söyleneni yaparsan her şey güzel sonuçlanacak. Sana söz veriyorum."

Söylediklerinde samimi görünüyordu. Peki, bu insanlara güvenebilir miydi? Onların istediklerini başka çaresi olmadığı için yapıyordu. Yani sözlerinin hiçbir önemi yoktu. Hangi aptal, bir suçlunun verdiği söze güvenirdi ki?

Köşedeki rahat yatak odasına girdiler. Mavi ve bejin ağırlıklı olduğu odayı güçlü ışıklar aydınlatıyordu. Çok büyük bir yatak, camın önünde rahat gözüken bir koltuk ve özel banyosu olan bir odaydı.

"Bir ya da iki gün içinde babanı aramana izin vereceğiz. Senin gemide olmadığını bilecek."

Evet, Sydney neler olacağını hayal edebiliyordu. Bir elektronik posta ya da telefon ile Sydney'in gemide olmadığı ona bildirilecekti.

"Ona seyahate çıkamadığını, muhtemelen bir yerden virüs kapıp hasta olduğunu ama şimdi çok daha iyi olduğunu; Bayan Redwine seyahatten dönene kadar San Diego'da Caro'yla beraber olacağını söyleyeceksin."

"Eğer iyiysem neden bir uçağa atlayıp Hawaii'ye gitmiyorum?" dedi Sydney.

Kim ona dikkatlice baktı ve, "İyisin ama virüs hâlâ seni etkiliyor," diye yanıtladı.

"Ondan para istemeyecek misiniz?" Başka niçin onu burada tutabilirlerdi?

"Hayır," dedi Kim sertçe. "Durum bu, Bayan Hazlett. Bu odanın diğer odalarla yakınlığı ya da bağlantısının olmadığını fark etmişsinizdir. Bu odanın yanında dışarıda iki duvar daha var ve üçüncü duvarın yanında acil çıkış merdiveni var. Biz en üst kattayız. Acil çıkış dışında buranın geliş gidişleri de sınırlı."

Haklıydı. İnsanlar egzersiz olsun diye katlarına yürüyerek çıkabilirlerdi. Ama herhâlde yirmi beşinci kata değil.

"Eğer bağırırsanız ya da duvarlara vurmaya çalışırsanız emin olun ki kimse sizi duymayacaktır. Ama biz duyarız. Yine de bizimle iş birliği yapacağınızı umuyoruz. Burada tamamen hapis hayatı da yaşamayacaksınız. Hizmetçiler ihtiyaçlarınızı karşılamak için buraya gelecekler. Ancak onlar buraya geldiklerinde siz bizimle antrede olacaksınız. Aynı zamanda yemek servisi istediğimizde siz de bizimle beraber yiyeceksiniz."

Oda servisi muhtemelen Sydney'in ödemesinin içinde yer alacaktı. Ne kadar iğrenç bir durumdu. Kaçırılmasının maliyetini de o ödüyordu.

"Eğer bizimle iş birliği içinde olmadığınızı sezersek ya da ne bileyim gelen hizmetçilerden birinden yardım istemeye kalkışırsanız

Bayan Redwine'nin yanında olan arkadaşlarımız bundan haberdar olurlar." Gözleri iyice buzlaştı. "Bunu hiç istemezsiniz."

Sydney çıldırtan güçsüzlüğüyle orada dururken, Kim j odanın içinde dolandı ve otelin verdiği kalem not defteri ne varsa topladı. Odadaki telefonun fişini çekti-kabloyu da yanına aldı-ama telefonu odada bıraktı. Böylece hizmetçiler bunun bir kaçırılma olayı olduğunu anlamayacaklardı. Ardından banyoya girip orayı kontrol etti. Onların kendisine bakmadığı bir sırada kapıdan kaçıp gitmeyi düşündü ama Jenner için duyduğu korku elini kolunu bağladı.

Kim, banyodan çıkıp Syd'i orada duruyor görünce yaptığım onaylayan bir bakış attı. "İyi seçim," dedi. Tabi ki Syd'in buradan kaçıp gitmeyi düşündüğünü biliyordu. "Gerçi Dori girişte duruyor. O oradayken kaçamazdın zaten."

Hemen sonra kapının çalındığını duydular. Kalbi yerinden fırlar gibi oldu. Ama sonra Dori'nin, "İyi patron!" diye karşılamasını duydu. "Burada üçümüze de yetecek kadar eşya var."

Sydney yüzünün yandığını hissediyordu.

"Biraz hesap yap," dedi Adam. "Bu iki haftalık bir seyahat. Kadınlar böyle zamanlarda iç çamaşırlarını bile yedekleyerek koyarlar."

"Ben çamaşırlarımı her akşam yıkarım," diye cevap verdi Dori. îkisi de çok eğleniyordu.

"Sadece konuş. Bagajm çok mu az mı olduğuna karar verecek pozisyonda değilsin."

Şakalaşmaları uzun süreli bir arkadaşlıkları olduğunu düşündürüyordu. Ama Syd'e göre aralarında romantik bir şey yoktu. Ardından Adam onun ağır iki valizini taşıyarak yatak odasına geldi. 'İçinde sorun yaratacak bir şey olup olmadığından emin olmamız gerekiyor," dedi ve valizleri yatağın üzerine koydu. "Sen bunlara bak," dedi Kim'e. "Dori ile ben de diğerlerini halledeceğiz." Sydney'e boş baktı. "Nasıl gidiyor?"

"İyi," dedi Sydney dişlerinin arasından. Burada tutsak değilmiş gibi davranmasına deli oluyordu. Yalan söylüyordu tabi ki. İşler onun için hiç de iyi gitmiyordu. Ama en azından yerlerde sürünmüyordu.

"Güzel iş," dedi Syd'e sırıtarak.

Bu pislik ona nasıl sırıtabiliyordu?

Adam hâlinden memnundu. Çünkü onun mutlu olup olmadığı, bu durumdan hoşlanıp hoşlanmadığı onun umurunda değildi tabi ki.

Dönerek Kim'in yanına, girişe, ona yardım etmeye yöneldi. Sonra yatak odasının kapısında durdu, cebinden bir şey çıkarıp çantanın kilidini söktü.

Kilidin zayıf olduğunu ve çabuk açılacağını bilmesine karşın yine de mahremiyetinin ifşa edilmeyeceğini ümit etmişti. Ama mahremiyetini yitirmişti. Üstüne bir su içebilirdi.

Dizleri yine titremeye başlamıştı. Bir sandalyeye oturdu ve kendine ait olan şeylerin bölüştürülmesini izledi. Kim, narin kumaşlara özen gösteriyordu. Onları teker teker çıkarıyor ve düzenli bir şekilde kenara koyuyordu. Ama incelemesini titizlikle yapıyordu. Valizlerin astarlarına bile bakıyordu. Aman Tanrım, bunlar Syd'i ne zannediyorlardı? Ajan mı? J

Sonunda bitti. Kapıda durarak, "Şimdi sana Bayan Jen-1 ner ile konuşman için bir telefon getireceğim. Rahat olmalı-1 sın," dedi Kim.

Rahat? Rahat mı?

Sydney bunu yapabileceğini düşündü. Etrafına baktı. Yatak odası gayet güzel görünüyordu. Lüks bir otel değildi ama zarifti. Peki, o da Jenner de tutsakken nasıl rahat olabilirdi? Hem de bu iş bitmeden ölmeleri muhtemelken?

Hâlâ bu lanet olası insanların ne istediklerini anlayabilmiş değildi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Uçağı San Diego'ya indiğinde Jenner saatine baktı. Uçağı iki saat gecikmişti ve gemiyi kaçırmaktan endişeleniyordu. Gerçi akşam dörde kadar hareket etmeyecekti. Dallas'ta hava nedeniyle yapılan gecikme çok sinir bozucuydu. Finansal değişikliklerini yapmış olmasına rağmen seyahate hazır değildi. Mesela; hiç Avrupa'ya gitmemişti. Aslında Palm Beach'teki hemen hemen herkes kışın İsviçre'ye kayak yapmaya giderlerdi. Ama o, iki tahta parçası üzerinde karlı bir dağdan aşağıya kaymayı merak etmediğinden oraya gitmek için pek nedeni yoktu. Belki bir gün Avustralya'ya gidecekti. Görmek istediği birkaç ülke vardı. Ama bu ileride yapacağını planladığı şeylerdi, şimdi değil.

Daha önce hiç 'first class'ta uçmamıştı. Ama orada olmakla burada olmak arasında çok fark yoktu. Oturmak hiç istemediği bir şeydi. Uzun uçuşlardan hep huzursuz olurdu.

Bu yüzden Dallas Havaalanı'nda bir oraya bir buraya yürüyüp durmuştu. Ya insanların arasından yavaş yavaş ilerliyor ya da onların arkalarından gelerek hızlıca geçiyordu. En azından hareket ediyordu.

Dallas'tan Syd'e ulaşmaya çalışmıştı. Ona fırtına yüzünden geciktiğini haber verecekti. Ama aramaları telesekretere düşüyordu. Syd restoranda ya da başka herhangi bir mekândayken telefonunu

kapatırdı. Çünkü insanları rahatsız etmekten çekinirdi. Bu konuda çok hassastı. Yalnız işin kötü tarafı sonradan açmayı unuturdu. Jenner onun kadar kibar olamazdı. Bir yere girdiğinde telefonunu kapatmaktansa titreşime alırdı. Onun için hava gibi, su gibi, Stuart Weitzman ayakkabıları gibi gerekli bir lükstü.

Jenner, geç kalması hâlinde Syd'in telefonunu kapalı unuttuğunu hatırlayıp açacağını ve Jenner'e ulaşmaya çalışacağını biliyordu. Uçak terminale doğru ilerlerken Jenner telefonunun güç düğmesine bastı ve sistemin çalışmasını bekledi. Birinci sınıf yolcularının olduğu kabinde hemen herkes aynı şeyi yapıyordu. Duyduğu başlangıç müziği bunu kanıtlıyordu.

Mesaj yoktu. Belki de bağlantı yeni oturacaktı. Ama arkasındaki gençle hemen hemen aynı zamanda telefonlarını açmalarına rağmen o mesajlarını dinlemeye başlamıştı bile. Uçak menzile girmeden hemen önce tekrar kontrol etti. Mesaj yoktu.

Şimdiye kadar Syd'in kendisini aramış olması gerekirdi. Belki de mesajı ulaşmamıştı. Syd'i tekrar aradı. O esnada yolcular kemerlerini çözerek koridora çıkıyorlardı. Herkes eşyalarını toplamakla meşguldü. O da çantasını koluna asarak bu takıma dâhil oldu. Telefon hâlâ kulağındaydı. Ona yol veren beye teşekkür etti ve ilerlemeye devam etti. Merdivenlerden inerken-kaçıncı defadır aynı şeyi duyuyordu bilmiyordu-aramasının ardından gelen telesekreterin sesini duydu. Tekrar mesaj bıraktı ve telefonunu çantasına koydu.

Eğer Syd geç kaldıysa ki bu sürpriz olmazdı, bir haber vermeliydi.

Belki de bir şeyler olmuştu. Telefonun şarjı bitmiş veya bozulmuş olabilirdi. Ne olduğunu gemiye binene kadar öğrenemezdi. Cüzdanını çaldırmış olması da muhtemeldi. Ya da gemiye binmiş ve süitlerinin balkonunda parmaklıklara dayanmış, manzaranın tadım çıkarıyordu. Bunlardan herhangi biri olmuş olabilirdi. Ama hiçbiri Syd'in başına gelen felakete yaklaşamıyordu. Syd bir sorunun içindeydi ve kimseyi arayamıyordu.

Jenner geç kalabileceğini limuzin şirketine bildirmişti. Ama varış zamanı tahmininden çok daha iyiydi. Bu yüzden telgraflarının oraya ulaşmamış olmasını umuyordu. Bagajların teslim edildiği yere geldiğinde üzerinde "Redwine" yazan bir kart tutan üniformalı bir adam gördü. İşaret edince adam koşarak Jenner'in yanma geldi ve eşyalarını almak için acele etti. Döner sistem bir süre dönmeyi durdurdu. Onun ilk valizinin görünmesinden epey sonra kalan eşyaları tablaya geldi.

Her gecikme onu sinir ederdi. Bir dakika bile olsa geç kalmaktan nefret ederdi. Senelerce işe zamanında gitmek, çalışmak, geç kalırsa ücretinden kesileceğini hatta kovulacağım bilmek ona dakik olmayı öğretmişti. Bu bir alışkanlıktı. Bu gecikme onun suçu değildi. Bunları kontrol edemezdi. Ama bu onu çaresiz hissettirdiği için sinirleri daha da zıplıyordu. Maalesef akışa uymak zorundaydı ve bugün akıntı da çok yavaştı.

"Bagajınız bu kadar mı?" diye sordu şoför. Ellerinde iki valiz vardı.

"Evet, hepsi bu." Syd dağ kadar valizle yola çıkmıştı. Jenner ise her zaman yaptığı gibi gerekli olan şeyleri iki valize sığdırmıştı. İkisi de büyük, ağır valizlerdi. Jenner taşıyamazdı. Önemli olan hiçbir şeyi unutmamış olmayı diliyordu. Çünkü gideceği yer, öyle bir şeyi unuttuğunda yerine başkasını bulabileceği bir yer değildi. Keşke şöyle yolcuların ihtiyaçlarını karşılayan tam teçhizatlı bir gemi olsa diye hayal ediyordu.

"Limana ne kadar sürede ulaşırız?" diye sordu Jenner. Saatine tekrar baktı. Vakit ilerliyordu. "Geminin bensiz yola çıkmasını istemiyorum."

Sırıttı. Beyaz dişleri dudaklarının arasından görünüyordu. "Merak etmeyin. Sizi oraya tam zamanında ulaştıracağım. Söz veriyorum."

Şükürler olsun yol açıktı. Öğle tatili başlamış ve bitmişti. Akşam trafiğine de daha vardı. Daha sonra limuzin o etkileyici alana girdi. *Silver Mist* terminalde etkileyici biçimde duruyordu.

Anlatılanlardan üç dört kat daha büyük olmasını bekliyordu. Ama gemiyi görünce nefesi kesildi. Geminin çok büyük olmadığını biliyordu. Yine de ona kocaman görünüyordu. Aslında yaşadığı yerde çok gemi görmüştü ama hiç bu kadar yakından bakmamıştı.

Silver Mist çok güzeldi. Daha önceden gördüğü gemiler farklı renk ve şekillerle süslenmiş parlak bembeyaz gemilerdi. Bu ise bütünüyle beyaz değildi, gri de değildi. İkisinin arasında bir renkti. Parıldıyordu. Titrek bir parıltısı vardı. Sanki... adı gibi gümüş bir sis rengindeydi.

Caddenin karşısında kocaman bir park yığını vardı. Tüm yolcular arabalarla gelmişlerdi. Jenner'in etrafta görebildiği tek şey limuzinlerdi. Şoförü araçtan valizlerini çıkarıyordu. Etraf yığınla valiz çıkaran bir sürü adam ve bavullarla doluydu.

Jenner internetten valiz fişinin ve valizlerin taşınacağı süit numaralarının çıktısını almıştı. Böylece valizi doğru yere yüklenebilecekti.

Görevli, Jenner'in bagaj fişini görünce yaklaştı ve fişi inceledi. "Güvertenin bu kısmındaki süitlerin ayrımında bir karışıklık var. Gemiye giriş yaptığınızda kırmızı ceketli bir asansörcü sizi girişte bekliyor olacak. Nerede kalacağınızı size o gösterecek. Bagajınız yerleştiğiniz süitin numarası elimize geçene kadar kenarda hazır duracak."

Sıkıntısı giderek yükseldi. Yorgundu ve Syd'i merak ediyordu. Bir de karışıklıklarla uğraşmak istemiyordu. Bagajının kenarda hazır bekletilmesini istemiyordu. Ya gemi o yüklenmeden hareket ederse? Bu da kontrol edemediği bir şeydi. Bıkkınlıkla ellerini kaldırdı ve pes etti.

"Şimdi ne yapacağım?" diye görevliye sordu. "Daha önce hiç gemiyle seyahat etmemiştim."

Gülümsedi. "İlk deneyiminiz olacak o zaman. Merak etmeyin seveceksiniz."

Jenner'e girişi gösterdi. "Oraya gidin, yürüyen merdivenlerle yukarı çıkın. Kapıcı size yardım edecek, işlemlerinizi yapıp girişinizi halledecek."

Syd ona süitlerde kalan yolcuların girişlerinin diğerlerinden bağımsız ve öncelikli olarak yapıldığını söylemişti. Ama buradakilerin hepsi VIP grubundandı zaten. Bu yüzden işlemlerin nasıl halledileceği hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Ama yolcuların çoğu küçük süitlere kayıt yaptırmışlardı. Yani daha büyük ve daha pahalı süitlere para verenlerin diğerlerinden ayrı tutulması beklenebilirdi.

Jenner görevlinin talimatlarını takip etti. Giriş işlemlerinde özel, kişisel bir servis sunulmuştu. Ciddi bir güvenlik uygulamasından geçti. Fotoğrafı çekildi; taratılarak bilgisayardaki kayıtlı sistemle bilgileri karşılaştırıldı. Kendisine süite giriş ve seyahat kartı verildi. Seyahat kartı tanımlanması için gerekliydi. Gemi içinde yapacağı her türlü alışverişte bunu kullanacaktı. Tüm bu işlemlerin ardından güzergâhı takip ederek gemiye girdi. Kırmızı ceketli adam onu bekliyordu. Yolculara tarif ederek doğru odalara gidişi sağlıyordu. Jenner'in kartını gördüğünde birini arayarak Jenner'in geldiğini haber verdi. Sonra ona asansöre kadar eşlik etti ve çıkacağı katı söyledi. Süiti çatı katındaydı. Asansörden indiğinde biri onu karşılayacak ve doğru süite götürecekti.

Hol, koridor, gemide buna her ne deniyorsa, bir sürü insanla doluydu. Kimileri valizlerini odalarına almaya çalışıyor, kimileri tanıdıklarıyla ayaküstü sohbet ederek yolu iyice daraltıyordu. Jenner tanıdığı birilerini gördü. Durup konuşmak yerine selam verdi ve devam etti. Süitine gidip Syd'i bulmak istiyordu. Asansöre ulaştı ve ikisini de çağırdı. Yorulmuştu. İlk gelene bindi.

Kapı açıldığında karşısında onu bekleyen kırmızı ceketli başka biri vardı. "Bayan Redwine?" diye gülümseyerek sordu kadın. "Lütfen benimle gelin. Size süitinize kadar eşlik edeceğim. Bu karmaşa yüzünden sizden özür dilerim. Rezervasyon yaptırdığınız süit çok hoştu ama size tahsis edilen yeni süiti de beğeneceğinizi umuyorum. Gemi sahibinin bitişiğindeki süit. Yardımcınız Bridget sizi bekliyor."

Görevli koridorda hızla ilerliyordu, Jenner de peşinden gidiyordu. Görevliye Syd'in gelip gelmediği sormak istiyordu ama kızın yürüyüşü ona biraz daha beklemesi gerektiğini anlatıyordu. Çift kanatlı etkileyici bir kapıyı geçtiler. Muhtemelen burası mihmandarın süitiydi. Hemen yanındaki odada durdular. Sözleşmiş gibi kapının önünde kuvvetli gözüken, kızıl saçlı bir kadın duruyordu. Masmavi gözleriyle onlara bakıyordu. "Bu Bridget," dedi görevli. "Bridget, Bayan Redwine. İşleriniz vardır. Ben izninizle gidiyorum," diyerek diğer yolculara değişmiş olan yerlerini göstermek için yanlarından ayrıldı.

"Size ve süitinize göz kulak olacağım," dedi. Ardından kendine ait anahtar kartını çıkardı ve kapıyı açtı. Jenner'in girmesi için kapıyı tuttu. "Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber vermekten çekinmeyin."

Jenner süitin oturma odasına geçti. Yedi sene boyunca lüks evler görmeye alışmıştı. Ama beyaz ve altın sarısının hâkim olduğu bu zarif oda, geçmiş zamanların cazibesiyle insanı kışkırtıyordu. Duvarlar yağlı boya tablolarla kaplıydı. Hiçbiri kopya değildi. Çerçeveler çok süslüydü. Balkondan içeri giren güneş adeta boydan boya duvarı bir kumaş gibi kaplamıştı. Balkon onu çağırıyordu. Daha hareket etmemişlerdi bile.

"Sydney?" diye seslendi. "Syd?" İçeriden hiçbir ses duymayınca Bridget'i çağırdı. "Arkadaşım Bayan Hazlett daha gelmedi mi?"

"Bir dakika." Telsizini eline aldı ve numarayı çevirdi. Gülümseyişi sakin ve telaşsızdı. Muhtemelen geç gelen yolcuların giriş işlemleri vardı. Kısa bir süre sonra hiçbir şey söylemeden telsizi kapadı.

Şaşırmıştı. "Burada mı?" Daha bunları söylerken telefonu çaldı. Telefonunu çantasından çıkardı. Eline aldığında arayanın numarasını görünce rahatladı, Syd'di. Nihayet! "Sorun yok. Arkadaşım arıyor," dedi Bridget'e. Hemen telefonu açtı. "Syd ben yeni geldim. Sen neredesin? Sana iki tane mesaj bıraktım. Almadın mı?"

Kısa bir sessizlik oldu. Ardından Syd cılız bir tonda: "Jenn, ne diyorlarsa onu yap," dedi.

Jenner kalakaldı. "Ne?" Jenner denilenlerden hiçbir şey anlamıyordu.

"Ben iyiyim. Bana zarar vermediler. Ancak sana ne de*dilerse ya da ne* diyeceklerse onu yap."

"Ne?" Jenner olanlara anlam veremiyordu. Telefonu kulağından çekti, bir an elindeki şeyin ne olduğuna baktı. Sonra tekrar kulağına götürdü. "Sen neyden bahsediyorsun? Kimin dediğini yapayım? Bu bir şaka mı?"

Derinden, beklenmedik bir adam sesi cevap verdi: "Bu bir şaka değil Bayan Redwine. Size ne söylenirse onu yapın. Böylece seyahat sona erdiğinde siz de Bayan Hazlett de zarar görmeden bu işten kurtulabilirsiniz. Eğer bir sorun çıkarırsanız arkadaşınızı tekrar göremezsiniz."

Tüm vücudu soğuyor gibiydi. Şoktaydı. Dehşete düşmüştü. Titremeye başlamıştı. "Kimsiniz siz? Syd'i tekrar telefona verin, hemen!"

Boğucu bir sessizlik oldu. Telefona tekrar baktı ve telefonun kapandığını fark etti.

Bridget kibarca Jenner'in yanma gelip titreyen ellerinin arasından telefonu aldı ve kendi ceketinin cebine koydu. "Panik yapacak hiçbir şey yok," dedi. "Size zarar vermek istemiyoruz. Ama yapmamız gerekeni yapacağız, bundan şüpheniz olmasın. Telefondakinin dediği gibi size ne söylenirse onu yapın; ikiniz için de en iyisi bu."

ONUNCU BÖLÜM

Jenner'in sevmediği bir şey varsa o da birisinin ona ne yapması gerektiğini söylemesiydi. Chicago'nun sokakların dan ayrı olalı uzun zaman geçmişti aslında ama eski içgüdüleri yerindeydi. Düşmanlarının elinden kurtulmak için girişimde bulunmayı planlıyordu. Gözlerini elinde olmadan kısmış, çenesini de kuvvetle sıkmıştı.

"Deneme," dedi Bridget. "Ter dökmeden seni halledebilirim."

Jenner ona dikkatlice baktı. Kabul etmeliydi ki Bridget'e karşı hiç şansı yoktu. Jenner de fena değildi ama Bridget'in kasları üniformasından belli oluyordu. Jenner hep bü*yük* göğüsler isterdi. Fakat bundan vazgeçmişti. Şimdi şu gittiği judo kurslarındakiler gibi güçlü kasları olsun istiyordu.

Maalesef Bridget kendisinin temel korunma tekniklerinden çok daha fazlasını biliyordu. Kaslardan da öte bir şey daha vardı: Syd. Arkadaşının kim olduklarını bilmediği insanlar tarafından tutulduğu düşüncesi onu kıyasıya dövüşmekten ve bağırmaktan alıkoyuyordu.

Bununla birlikte güçlükle, "Eğer Syd'e bir zarar gelirse dünyanın neresinde olursanız olun sizi bulurum," dedi. Belki tüm kozların karşı tarafta olduğu bir zamanda bunu söylemek pek akıllıca değildi. Ama hissettiği buydu. Gözlerinin içinden bu okunuyordu zaten.

"Onun zarar görüp görmeyeceği tamamen sana bağlı. Senin ne kadar iyi bir aktris olduğuna bağlı," dedi gayet rahat bir biçimde ve arkasını döndü.

Aktris? Kendisinin aktris olduğunu mu düşünüyorlardı? Neler oluyor? Jenner kendini tavşan deliğine düşmüş hissediyordu. Anlamak için etrafa bakmıyordu. Çünkü duyduklarının hiçbir anlamı yoktu. "Ben aktris değilim," dedi. Şaşkındı. "Beni başkasıyla mı

karıştırıyorsunuz?" Bunun yaran dokunmayacaktı. Fakat aktrisler sarışın ve zayıf olurlar. Jenner de daima zayıf ve geçici olarak da sarışındı. Yani olabilirdi. "Ben Jenner Redwine'yim. Hayatımda hiçbir zaman rol yapmadım."

"O zaman hemen öğrenmelisin," dedi Bridget. "Aynı zamanda bir karışıklık da yok. Bunu yapmayı tercih etmezdik ama koşullar bunu gerektirdi. Ve işte buradayız. Buyurun oturun Bayan Redwine. Sizden ne istediğimizi açıklayacağım."

Jenner başka şansı olmadığını görüyordu. Yine de gözleri sonu iyi ya da kötü olsun hiçbir şekilde rol yapmadığını ve yapmayacağını küstahça ifade ediyordu. Şam kumaşından döşenmiş sofaya oturdu. Tavrı asiydi. Artık gözleri onlara hak ettikleri cezayı vereceğini söyler gibi parıldıyordu.

Bridget iç geçirdi. "Cael benden daha iyi," diye mırıldandı.

"Ne? Kim?" diye sordu. Söylediklerinden çok azını yakalamıştı.

Bridget de Jenner'in yanma oturdu. Bir hizmetçinin böyle kural dışı hareket etmesi hiç hoş değildi. O gerçek bir hizmetçi değildi ki zaten. Kaçırılma eylemine dâhil olmuş birisiydi. Öyleyse bu kurallara neden takılıyordu? "İlk olarak," diye başladı, "burada bizden birçok adam var. Ama tabi ki sana bunların kimler olduklarım söylemeyeceğim. Sen bunlardan bazılarıyla karşılaşacaksın, ancak seni çok daha fazlası her an izliyor olacak."

Zekice, diye düşündü Jenner. Olanların gerçek olup olmadığını, birilerinin kendisini izleyip izlemediği ya da sadece Bridget'in kendisini kontrol altında tutmaya mı çalıştığını bilemeyecekti. Ama mecburen söylenilenlerin hepsini gerçek kabul etmeliydi. Çünkü Syd'in hayatı, yapacaklarına bağlıydı.

Jenner'in şüphe duyduğunu anlayan Bridget, "Fazla düşünme. Sadece sana söylenileni yap," dedi.

"Tabi," dedi Jenner. Sesinde hafif bir ironi vardı. "Çünkü sen çok dürüstsün."

"Dürüstüm ya da değilim. Yine de yapabileceğin bir şey yok."

İlginç. Hangi suçlu, kurbanının kendisi hakkındaki düşüncelerini merak eder? Böyle olmasından az da olsa hoşlanmıştı. Jenner bilgileri çok küçük de olsa topluyordu. İçlerinden birisine bir başkasının kötülüğü için rol yapabilirdi. Yaparsa ne olurdu ki? Her şey Syd'in durumunu daha da kötüleştirmez miydi? Acele etmemeliydi. Çabuk karar verip her şeyi berbat etmemeliydi. Öncelikle Sydney'i düşünmeliydi.

"Odadaki telefon kullanım dışı," dedi Bridget. "Yatak odasındaki de aynı şekilde, inanmazsan kendin de bakabilirsin."

Ona inanmak mı? Hah! Onu aptal mı sanıyordu? Ya içlerinden biri çalışıyorsa? Kalktı ve hepsini kontrol etti. Odalardaki tüm telefonlar kabloluydu ve kablolar ortada yoktu. Dediği gibi telefonlar kullanım dışıydı.

Bridget onu yavaşça takip etti. Onu seyretmekten keyif alıyordu. "Haklısın. Hiçbir yerde telefon yok," dedi Jenner. Onun herhangi bir kimseyle iletişime geçmemesi için telefonları iptal etmişlerdi. Gerçi Syd ellerindeydi. Syd ellerindeyken bile durumu tehlikeye sokacak bir aptallık yapabileceğini düşünmüşlerdi.

Bridget haklı olduğunu başıyla onayladı. "Şimdi sana olacakları söyleyeyim. Bu akşam denizin üstündeki ilk akşamımız. Yolcular yerleşme telaşından çok yorgun oldukları için bu akşam resmî bir yemek yok. Ama tüm kafe ve barlar açık. Şimdi sen yemeğe tek başına gideceksin. Eğer biri sana Bayan Hazlett'i sorarsa onlara Bayan Hazlett'in şiddetli bir mide ağrısı yüzünden gelişini son anda iptal ettiğini söyleyeceksin. Yakın bir zamanda o da babasını arayıp aynı şeyi söyleyecek. Böylece gemideki biri babasına kızının durumu için

telefonla ya da mailleulaşmaya çalışırsa herhangi bir aksilik yaşamayacağız."

Jenner, Syd'in birkaç gün daha hayatta olacağından emin oldu. Ancak tersi bir durumun olma olasılığım düşünmek onu dondurdu.

"Yemekten sonra güvertenin kıç tarafındaki Fog Bank'a gideceksin. Lido güvertesinin orada."

"Kıç neresi?"

Bridget bir an Jenner'in kendisiyle dalga geçip geçmediğini anlamak için durakladı.

"Bak," dedi Jenner. "Ben daha önce hiç gemiye binmedim. İlk seyahatimde de bana her türlü konuda Syd'in yardım edeceğini tasarlamıştım. Ama siz bunu alt üst ettiniz. Bu yüzden eğer benden bir şeyi belli bir zamanda yapmamı istiyorsanız beni sizin oraya götürmeniz gerekiyor."

"Kıç, geminin arka bölümüne denir," diye açıkladı Bridget. "Süit geminin sol tarafında, liman yönünde kalıyor. Odadan çıkarken sağa döndüğünde geminin kıçını bulacaksın."

"Tamam. Geminin kıç tarafında, Lido güvertesinde. Lido Güvertesi nerede?"

"Asansörde kat tuşları numaralı değil. Her katın bir adı var. Asansöre bindiğinde güvertenin adını göreceğinden eminim. En üst güverte genellikle spor katı oluyor. İkincisi ise Lido. Lido oyunların oynandığı yerdir."

"Nasıl da biliyor," diye mırıldandı.

Bridget'in çenesi bir an olsun kapandı. Sakinliği Jenner'i neredeyse çatlatacaktı. Ama Jenner'in sözünü kesti ve devam etti. "Oraya vardığında bir çift tartışıyor olacak. Adlan Tiffany ve Cael. O esnada herkesin içinde ayrılacaklar. Sonra Cael seni fark edecek. Sana yaklaşacak ve bu ilk görüşte aşk olacak."

"Sevimsiz. Ben öyle hemen atlayan biri değilimdir."

"Rol icabı."

"O anda tüm kontrolümü de kaybedeceğim. Olduuu!"

"Of!" dedi Bridget ve iç geçirdi. "Cael güzel görünümlü bir adamdır. Bu yüzden senin beğenmen de garip durmayacak. Sana vurulacak, sen de âşık rolü yapacaksın. Buraya seninle beraber dönecek. Bundan sonra her şeyi o idare edecek. Artık onun baş ağrısı olacaksın."

"Benim bekçim mi olacak?" Bir erkeğin merhametine kalmak onu fena hâlde rahatsız ediyordu. Bu genellikle doğru çıkan bir kadınlık içgüdüsüydü.

Sonunda Bridget parlak dişlerinin arasından sırıtarak, "O, bundan daha fazla anlam ifade ediyor. Patron odur. Arkadaşının ne kadar canlı kalacağı, senin Cael'i ne kadar memnun ettiğine bağlı," dedi.

Gemi rıhtımdan uzaklaşmıştı. Ama Jenner seyahatle tüm heyecanını yitirmişti. Kendi süitinde bir tutsaktı. Bridget' in yapması gereken başka işler vardı. Bu yüzden onun yerini başka bir kadın aldı. Adı Faith'ti. Bu onun gerçek adı mı değil mi bilmiyordu. İnce yapılı ve uzundu. Syd gibi sevimliydi. Saçlarının şekli de onun gibiydi. Düzgün kesilmiş koyu kahverengi saçları kusursuz bir şekilde omuzlarından dökülüyordu. Hafif makyajı iri elmacık kemiklerini ve elâ gözlerini ortaya çıkarıyordu.

Geçen yıllardan sonra Jenner giysilere bakarak hangi tasarımcı tarafından yapıldıklarını anlar hâle gelmişti. Faith, Roberto Cavalli sandaletleri giyiyordu; ki bunlar sekiz yüz dolardan aşağı değillerdi. Boynundaki mücevher kolye ve parmağındaki tek taş pırlanta evlilik yüzüğü sahte değildi. Onları çalmış mıydı, yoksa o alacak kadar zengin miydi? Eğer zenginse neden adam kaçırmaya alet oluyordu?

Faith'in güzelliği, giyimindeki zevk ve takılarındaki zarafetle birlikte vücudu da çok düzgündü. Düzenli olarak egzersiz yapıyor olmalıydı. Bridget kadar güçlü değilse peki? Yine de namlunun ucunda kendisi vardı. Çünkü Syd ellerindeydi.

Syd çok korkmuş olmalıydı. Onu nerede saklıyorlardı? Onun canını yakmışlar mıydı? Belki de istediklerini yaptırmak için tokatlamışlardı. Syd'e vurmuş olduklarını düşünmek onu öfkeden kudurtuyordu. Syd hiç kimseyi incitmemişti. Onun nasıl dövüşeceği hakkında hiç bilgisi yoktu. Böylesi bir şiddete nasıl göğüs gereceğini bilmezdi.

Jenner, Syd ile ilgili düşünceleri kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Çünkü düşündükçe öfkeleniyordu. Bu da kontrolünü kaybetmesine neden oluyordu. İhtiyacı olan son şey buydu. Diğer yandan aklını kurcalayan sorular bir kısır döngüdeydi. Sürekli aynı şeyleri soruyordu kendisine. Kimdi bunlar? Ne istiyorlardı? Dertleri

para değildi. Syd'i fidye için kaçırmamışlardı. Onu Jenner'e istediklerini yaptırmak için tutuyorlardı. Ne istiyorlardı? Şu Cael denen adama âşık olmuş rolü yapacaktı. Ne için?

Bir dolandırıcılık işi miydi bu? Babasından edindiği acı tecrübelerle dolandırıcılığın ne olduğunu biliyordu. Eğer bu bir düzenbazlıksa, bu bildiği hiçbir şeye benzemiyordu. Dolandırıcılar insanları bazı aptal yollara sürüklerlerdi; böyle planlı adam kaçırma olayına dönüştürmezlerdi. Bu federal bir suçtu.

Hiçbir dolandırıcı anlaşılmaz değildi. Bunlar birçok insanın içinde olduğu planlı, ciddi bir eylemin içindeydiler, dolandırıcı olamazlardı. Bu işin içindekilerden dördünü tanıyordu: Bridget, Faith ve henüz karşılaşmadığı Cael ve Tiffany. Bir de Syd ile konuşurken araya giren adam vardı. En az beş kişiydiler. Muhtemelen Syd'i tutan daha fazla insan vardı. Aynı zamanda Bridget'in dedikleri doğruysa gemide onu izleyen bir sürü insan vardı.

Onların isimlerini ve yüzlerini bilmek Jenner'i korkuttu. İsimleri gerçek olmayabilirdi ama yüzleri değil. Onları ele vermesinden korkmuyorlar mıydı? Belki de bu gemiden sağ çıkmasına izin vermeyeceklerdi. Balkonun parmaklıklarından dışarıya bakarken onların istediklerini yapma fikri çok kolay görünüyordu. Böylelikle serbest kalabilirdi.

Gemide onu ve Syd'i tanıyan insanlar ne olacaktı? Eğer bir adamla gemide uygunsuz biçimde romantizm yaşarsa diğerleri bunu fark edeceklerdi. Karşılaştıklarına onu tanıştırmak zorunda kalacaktı. Böylece birçok insan onu tarif edebilecekti. Sadece bu da değildi. Girişte herkese uygulanan güvenlik işlemleri ona da uygulanmıştı. Sistemde fotoğrafı vardı. Tüm gemiyi ve içindekileri yok etmeden kaçmasının imkânı yoktu.

Ne kadar mantıksız düşündüğünü fark etti. Bu insanlar intihar misyonuna sahip insanlar değillerdi. Belli bir amaçlan vardı ve bunu yapmak için ona ihtiyaçları vardı.

Yani ona ihtiyaçları vardı. Syd'i de isteklerini yapacağından emin olmak için kaçırmışlardı. O bir kozdu. Muhtemelen ona zarar vermeyeceklerdi ama yine de korunmasızdı.

Jenner kendini bir çare bulmaya zorluyordu. Onlara engel olmalıydı. Ama sonunda çaresiz olduğunu kabul etti. Çaresiz olmaktan nefret ediyordu. Kendini zayıf hissetmekten nefret ediyordu. Ne yapacağını nereye gideceğini bilememek onu delirtiyordu. Daha da korkuncu bu kadındı. Kendisine ait süitte yayılıyor, kendisinin aldığı dergileri okuyor, sanki Jenner yokmuş gibi davranıyordu.

Ayağa kalktı, balkona yöneldi.

"Lütfen yerine otur," dedi Faith. Sesi sanki hizmetçiye çay kahve emreder gibiydi.

"Oturacağım, balkonda." Kalbi korkudan küt küt atıyordu. Syd'i düşündü. Onun parmaklarını, kulağını ya da vücudunun herhangi bir uzvunu kesip denize atabilirlerdi. Ama eğer böyle bir şey yaparlarsa, ona zarar verirlerse Jenner'den istediklerini koparamayacaklarını biliyorlardı. Bu bir denge saldırışıydı. İki taraf da akılsızca bir şey yapmaktan çekini-

yordu. Küçük eşiği geçerek balkona çıktı.

Nemli, ılık hava etrafını sardı. Gemi ilerledikçe rüzgârla beraber hoş bir hava getiriyordu. Parmaklıklara yaklaştı. Onları sıkıca tutarak Silver Mist'in arkasında kalan manzaraya baktı. Kaliforniya ve Meksika tarafında kalan güneşi seyretti. Silver Mist güney batıya ilerliyordu. Aslında daha da batıya, Hawaii'ye gidiyordu. Bu kadarı başını döndürmeye yetmişti. Kapının uzağındaki bir sandalyeyi çekip oturdu. Ayaklarını uzatıp sırtını dayadı ve bu anın keyfini çıkardı.

Faith de elinde dergisini getirerek balkona çıktı. Kapıya en yakın olan sandalyeye oturdu. Böylece Jenner salakça bir şey yapmaya kalkışırsa onu engelleyecekti. Bu çoktan Jenner'in aklına gelmişti ama böylesine aptalca bir şey yapmayacaktı.

Dışarıda olmak insanı sakinleştiriyordu. Deniz ve gökyüzü onları sarıyordu. Ayakkabılarını çıkardı. Ayaklarında yorgunluk hissediyordu. Güvertenin zemini tik ağacından yapılmıştı. Tahtaların aralarında suyun akması için küçük boşluklar bırakılmıştı. Parmaklıkların üzerinden bir çeşit camla çevreleme yapılmıştı. Böylece görüşü engellemiyordu. Beyaz martılar yuvarlanıyor, yükseliyor, çığlıklar atıyorlardı. Gümüş dev önüne kattığı dalgaları mavi ve yeşilin bütün tonlarına döndürerek yara yara gidiyordu. Koşullara rağmen bu harika bir şeydi.

Faith sessizce dergi okur ya da uyuklarken birilerinden yardım isteyebilirdi. Ama diğer balkonlarda kimse yoktu. Herkes yeni gelinen bu dev gemiyi keşfediyor ya da arkadaşlarıyla eğleniyorlardı.

"Bana ondan bahset," dedi. Bahsettiği kişi muhtemelen çift görünümünde olacağı kişiydi.

Faith kitabından başım kaldırdı. Kaşlarını çattı ve başını konuşmayacağını anlatan bir şekilde salladı. Konuştukları duyulabilirdi. Ona bu şansı vermeyecekti.

Jenner sesini yükselterek bağırdı: "Hey komşu! Burada kimse var mı?"

Faith olduğu yerde doğruldu. Paniklemişti. Bir an Jenner'in ağzına vurup onu içeri iteklemeyi düşündü. Fakat ne duyan ne cevap veren oldu. Etrafta kimse yoktu. Geminin tahmin ettiğinden de sessiz olduğunu fark etti. Duyduğu tek şey makinelerin derin, güçlü sesiydi.

Omzunu silkti. "Bak. Kimse yok. İstediğin kadar konuşabilirsin."

"Hayır," dedi Faith. "Yapamam. Bilmen gerekeni öğreneceksin." Jenner'in dediği hiçbir şey onu konuşturmaya yetmedi. Faith sabrını yitirip onu içeri götürene kadar konuşmaya devam etti.

"Yakında," dedi. Yedide Jenner'i alıp Lido güvertesinde açık hava bir kafeye gitti. Orada Jenner'i siyah saçlı, güler yüzlü bir adamla tanıştırdı. Bu, kocası, Ryan'dı. Adam hafif topallıyordu. Elinde bir baston vardı. Jenner'in elini hiç kuşkuya mahal vermeden samimi bir şekilde sıktı. Tabi ki bu da onlardan biriydi. Tanıştığı beşinci insandı.

Ardından Ryan ve Faith yemek yemek için onu yalnız bıraktılar. Büfeye girdi, eline bir tabak aldı. İçine ne koyduğuna dikkat etmeden tabağı doldurdu. Sonra tabağını alıp parmaklıkların yakınındaki bir masaya oturdu. En azından o ikisi tarafından izlendiğine emindi. Diğerleri de onu izliyor olabilirlerdi. Bridget ona 'onların' kim olduklarını öğrenemeyeceğini söylemişti.

Stres onda iştah bırakmamıştı. Bir şeyler yemeğe çalışsa bara gidişini daha fazla geciktirebilirdi. Faith'e Cael hakkında sorular sormasına rağmen onunla tanışmak istemiyordu. Onun hakkında hiçbir şey bilmek istemiyordu. O yüzden yemekte oyalandı. Ardından bir tatlı yedi. Limon krema çok hafifti. Midesini rahatsız etmemişti. Değişik durumlarda eğlenmesini bilirdi. Ama bu eğlence değil, işleri geciktirme taktiğiydi.

Daha fazla geciktiremeyeceğini anladığında oradaki çalışanlardan birine Fog Bank'ın nerede olduğunu sordu. Açılır kapılardan ilerleyince görebileceğini öğrendi. Kapılan takip etti ve karşısına oturduğu kafeye benzeyen bir yer çıktı. Barın üstü kapalıydı ama oturma yerleri açıklıktaydı. Barın müzisyenleri herkesin birbirini duyabileceği bir tonda çalıyorlardı. Pist birlikte dans eden çiftlerle doluydu.

Broşürden gemideki bazı barları görmüştü. Ama bu kadar hareketli olacağını tahmin etmemişti. Belki insanlar gemideki ilk gecelerinde heyecanlıydılar ve içeride kalmak istemiyorlardı. Yıldızlar tepelerinde ışıl ışıldılar. Dalgalar mürekkep rengi okyanusta gümüş şapkalar gibi parlıyorlardı. Gecenin meltemi başına ve kıyafetlerine çarpıyordu. Jenner bu hareketliliğe rağmen çevrelerinin ne kadar durgun olduğunu fark etti. Onları saran uçsuz bucaksız bir okyanus vardı. Kapkaranlıktı ve sanki onlara ne kadar yalnız olduklarını anlatıyordu.

Barda bir tabure boşalınca hemen oraya çöktü. Etrafı müthiş bir kalabalıkla kaplıydı. Kalabalığın içinde aradığı çifti nasıl bulacağını düşünüyordu. Neyse bu onların sorunuydu. Madem ona ihtiyaçları vardı, onunla kontak kuracak kadar yakınlaşmalıydılar.

Barmen ona gülümsedi. "Sana ne verebilirim?"

"Tahterevalli."

"Hayalet suyunu denedin mi? Gemiye özel içeceğimizdir." Bahsettiği içkiyi uzaktan gösterdi. İçki soluk kahverengi bir karışımdı. Uzun, sıska bir bardağa konmuş, yanından da kül rengi güle benzeyen bir demet sarkıyordu.

"Senin yerinde olsam bu kokteyli denerdim." Kolunu bardan yana dayamış bir adam ona tavsiye veriyordu.

Jenner elinde olmadan başını kaldırdı. Tanımadığı bir adamın bu kadar laubali oluşundan hoşlanmamıştı. Bu adam haddini aşıyordu. Birden kendisini onun masmavi, istekli gözleriyle dip dibe buldu. Adeta o an dondu. Kalbi göğüs kafesinden çıkacak gibiydi. Vücudu çok sıcaktı. Sanki midesi çıkacaktı. Aniden gözlerini indirdi ve adamla arasındaki göz temasını kesti. Adam, Jenner'in vücut sıcaklığını hissedecek kadar yakındı. Onun sert göğüsleri Jenner'in omzuna değiyordu. Nihayet iradesi onu yatıştırdı. Aslında yabancıların ona dokunmasından hiç hoşlanmazdı; özellikle uzun boylu, kaslı bir erkeğin ona dokunmasından hiç. Ne olmuştu kendisine böyle? Oradan çıkmaya çalıştı ama etraf o kadar kalabalıktı ki birilerini itmeden çıkmak mümkün değildi.

"Bir tahterevalli ve bir hayalet suyu geliyor," dedi barmen ve kokteyli yapmaya gitti.

Uzaklara baktı. Adamla tekrar göz göze gelmek istemiyordu.

Onu etkilemeye mi çalışıyordu? Diğer yandan ne yapsa dikkatini başka yöne veremiyordu. Başka tarafları göremiyordu. Ona odaklanmıştı. Etrafında insanlar konuşuyordu ama birisi ona ne konuştuklarını sorsa söyleyemezdi, içkisini aldıktan sonra daha sakin bir köşeye gitmek istedi.

"Yalnız mısın?" diye sordu adam. Çünkü çok yakınlaşmışlardı. Sesini adeta kulağının içinde duyuyor, nefesini yüzünde hissediyordu.

"Hayır," dedi. Yalnız değildi çünkü. Yalnız oturuyor olsa bile en az dört kişi onu izliyordu. Hâlâ onun suratına bakmıyordu.

"Yazık, ben de değilim zaten," dedi adam.

Ses tonu kendi hissettiklerinin tersine derin ve imalıydı. Başını kaldırıp adama baktı. Midesine tekrar ağrı saplandı. Daha önceden birçok hoş erkekle tanışmıştı ama hiçbiri onun kadar erkeksi değildi. Ondan gözlerini ayıramıyordu. Uzundu ama çok değildi. Kaslı bir vücudu vardı ama o da abartılı değildi. Siyah, kısa saçlı, mavi gözlü, güçlü çeneli bir adamdı. Basit giyinimliydi. Altında bol bir pantolon, üstünde beyaz ipekli kumaştan bir gömlek vardı. Kollarını dirseğine kadar çekmişti. Bu haliyle diğer tüm erkeklerden daha şık görünüyordu.

Barmen içkileri onların önünde hazırladı. Jenner konuşmalarına ara verdikleri için biraz olsun rahatlamıştı. Jenner hesabı vermek için seyahat kartını uzattı. Ama adam Jenner'in kartını itti ve kendisininkini barmene uzatarak, "ikisini de buradan al," dedi.

"Tabi ki."

Artık adama tekrar bakmak zorundaydı. Ama bunu hiç mi hiç istemiyordu. Bakışlarını adamın burnuna odaklamaya çalışıyordu. Çünkü gözleri dayanılmazdı. "Teşekkür ederim," dedi. Sesini yapabildiği kadar doğal göstermeye çalışıyordu.

"Rica ederim," dedi. Kartını barmenden geri aldı. O esnada gemi hafifçe sola çark etti. Jenner ilk defa geminin hareketini fark etti. Ne kadar yumuşak bir dönüş olsa da iyiden iyiye sarhoş olan kalabalık için bu hareket yetmişti. Bir kargaşa oldu. İnsanlar ciyaklamaya başladılar. Jenner'in yanındaki adam da vücuduyla onu kolladı.

"Özür dilerim," dedi bir adam, tam Jenner'in yanındaki adam da onu kollayarak, "Özür dilerim," dedi. Sesi biraz dikkat etmesi gerektiğini ima eder gibiydi.

"Kahretsin." Bunu söyleyen bir kadındı. Sesi öfke doluydu. "Seni gördüm. Hiçbir zaman bir kadına dokunmadan içki alamayacaksın, değil mi?"

Jenner huzursuz bir şekilde etrafına baktı. Gözleri yeşile çalan esmer bir kadın önünde duruyordu. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla ayakta zor duruyordu. Geminin sallantısı ya da kanındaki alkol buna sebep oluyor, diye düşündü. Kadın onlara bakıyordu. Her kafasını oynatışında uzun kristal küpeleri ışıl ışıl parlıyordu.

Jenner adamın iç çekişlerini göğsünden fark edebiliyordu. "Çok sarhoşsun ve rezalet çıkarıyorsun," dedi. "Masaya dön."

Adam mahçup bir biçimde etrafına baktı. Durumu açıklamaya çalışıyordu. Sadece, "Bak, benim suçumdu," dedi.

"Ne gördüğümü biliyorum," dedi köpürerek. Jenner'i kollayan adamın yanma yaklaşırken diğer adamı itti. "Bana neden yalnız mısın diye sorduğunu anlayamadım," dedi.

"Ben de." Adamın ses tonu sert ve acımasızdı. "Fakat pişman oldum," dedi.

"Düzeltelim öyleyse. Eşyalarını al ve çık git buradan pislik!" Sesi iyice yükselmişti. Yaşlar gözlerinden akıyordu. Maskarası bulaşarak yanaklarına indi. Kalabalık bir anda susmuş, olanları seyrediyordu. Jenner kendini bir enkazda hissetti. Kaçacak hiçbir yeri yoktu. Umutsuzca etrafına baktı. Sıvışmayı umuyordu.

Adam başım yana eğdi. Tavrı iyice sertleşiyordu. "Beni kamaramdan kovabileceğim sanmıyorum Tiffany. Ama sana söyleyeyim: Odamı sana bırakıyorum. Seninle kalmaktansa çamaşırhanede yatmayı tercih ederim."

Tiffany!

Aman Tanrım! Başından aşağı buz gibi bir su dökülmüştü sanki. Bu, Cael'di.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Manzara gittikçe daha da kötüleşiyordu. Tiffany'in yüzü bağıra çağıra ettiği abuk subuk hakaretlerle renkten renge giriyordu. Cael hiçbirine cevap vermiyordu. Vermek zorunda da değildi. Duruşu konuşmadan her şeyi anlatıyordu. Sanki bir böceğe bakıyormuş gibi duruyordu. Ona kıyasla Jenner Redwine bar taburesi üstünde şaşkın ve dehşet doluydu.

O, Tiffany'in adını söylemeden önce bu tatsız durumun ortasında kaldığı için yalnızca huzursuzdu. Cael ona yalan davranıyordu. Herhangi bir zorlama Jenner'in karşısındaki adamın aslında kim olduğunu anlamasına yeterdi. Gerçekten şüphelenmemişti. Ona kim olduklarım ve senaryoyu söylememişti. Çünkü böylesi daha inandırıcı olacaktı. Ona sürpriz olmuştu. Cael haklı çıkmıştı.

Her şeye rağmen Jenner gafil avlanan tek kişi değildi.

Fotoğraftan gördüğü birinin gerçek hayatta tahmin ettiğinin aksine farklı tepkiler vermesi komikti. Jenner'in fotoğrafına baktığı zaman, onun sorun çıkaracak bir tip olduğunu düşünmüştü. Fakat sonra onu bırakacaktı. Ama artık onu uzaklaştırmak yoktu.

Kız uzun değildi. Boyu normalden biraz aşağıdaydı. Cılızdı. Ama açlıktan ölecek gibi de durmuyordu. Göğüsleri küçük olmasına

karşın kalçaları yerindeydi. Büyük değildi, sadece yuvarlak hatlıydı. Bu hâlini çok sevmişti.

Akşam için giyinmemişti. Faith ona kıyafetlerini değiştirmemesini söylemişti. Altındaki yulaf rengindeki pantolon, üstündeki kolsuz zümrüt yeşili bluzla kalabalığın arasında fark ediliyordu. Tamam, zaten kalabalıkta onu arıyordu ama gerçek şu ki çok farklı gözüküyordu: Kendini koruyan dimdik bir duruşu vardı. İnsanlara baktığında onlar kendilerine bir çeki düzen veriyorlardı. Her yaptığında anlaşılması zor bir saldın vardı. Duruşunda Jenner Redwine'nin istediği ya da yoluna çıkan şey için herkesle savaşabileceği anlaşılıyordu.

Onu her an izlemeliydi. Çünkü o kendisine söylenileni sorgulamadan yapacak bir tip değildi. Çok geçmeden onun oturduğu tabureden inip buradan kaçabilmenin bir yolunu arayacağım anladı.

Tiffany de ne yapmaya çalıştığım anladı ve çığlık atarak, "Küçük Masum Bayan! Sakın buradan kaçmaya çalışma! Kur yaptığını gördüm!" dedi.

"Sizi tanımıyorum," diye cevap verdi. Cael zamanında hareket etti ve Jenner'in kaçma girişimini engelledi. Jenner, ona, kısılmış yeşil gözleriyle ağzı açık bir hâlde kaldı. Onların kafasını patlatacak gibi bakıyordu. "Ve o beyi de tanımıyorum. Bu yüzden bu çirkin oyuna beni daha fazla dâhil etmeyin." O esnada birinin gözlerini yakaladı. Onu tanıyordu. Onlardandı. 'Ne yapabilirsiniz ki?' der gibisinden bakmıştı. İyi kız; gerçek gibi duruyordu. Belki Bridget'in söylediğinden çok daha iyi bir aktristi.

Başlama işareti olarak, Faith, Tiffany'ye yaklaştı. Kolunu ona doladı ve sakince onunla konuştu. Tiffany ağlamaya başladı. Yanaklarına dökülen yaşlar gerçekti. Bunu nasıl yapabiliyordu? Sonunda Faith onu bardan dışarı çıkardı. Etraflarında bir sessizlik oldu. Sonra Ryan, Cael'e topallayarak yürüdü. Gözlerinde endişe vardı. Ryan da rol yapıyordu tabi ki. Çok hafif topalladı. Toplum içindeyken bunu çok daha abartarak yapıyordu. Bu da işe dâhildi. Cael onun bunu bir kez bile olsun yapmasını unuttuğunu görmedi. "Ona

kamaram vermekle çok iyi bir şey yaptın," dedi Ryan. Etraftakilerin dediklerini duyması için sesini yükseltmişti.

Cael omzunu silkti. "Onu ne kadar zor dışarı yolladım. Gördün mü?" Ryan ve Cael, Jenner'in etrafında dikildiler. Onu aralarına almışlardı. Jenner'in bir yerlere gitmesini engelliyorlardı. Jenner hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Cael'in yüzünde ise hafif bir sırıtma vardı.

"Süitimizde bir karışıklık var," dedi Ryan. "Bir yatak yerine iki yatağımız var. Sizin için de sorun olmazsa diğer odayı alabilir misiniz?"

"Duruma bağlı. Fakat önce diğer kamara uygun mu diye bakmamız gerekir. Geminin satıldığına dair haberleri duydunuz mu?"

Ryan dudak büktü. "Yok, duymamıştım. Ama eğer öyle bir şey varsa bizimle kalabilirsiniz. Biz Faith ile bu konuları çoktan aştık. O yüzden onun bundan hoşlanmayacağını düşünmeyin." Sonra Jenner'e bir bakış fırlattı. Sırıtarak, "Seyahate başlarken ne olay ama!" dedi.

"Silahla," dedi fısıltıyla. Çevrelerinden tekrar sıvışmaya çalıştı.

Ryan onu tuttu ve dirseğinden olduğu yere oturttu. "Önceden tanışmış mıydınız? Yoksa burada mı karşılaştınız?"

"Hayır, tanışmamıştık," dedi Cael. Jenner'in cevaplamasına izin vermemişti.

"Bütün bu olanlar ne kadar saçmaydı, değil mi?" dedi Ryan. Birbirlerine bakarak güldüler. "Jenner Redwine, bu Cael Traylor."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Cael. Elini uzattı. Jenner'in gözleri elini bir yılana uzatmayı tercih edeceğini anlatıyordu ama maalesef elini o da uzattı. Cael elini sıkıca sıktı. Jenner'in parmakları iri ve soğuktu. Teni yumuşaktı. Tokalaşmanın ardından Jenner elini sertçe geri çekti. Başını kaldırıp adama baktı. Bakışları kilitlendi. Adam ona boş bakıyordu. Jenner'in gözleri ise adeta baş kaldırıyorlardı. Jenner'i buradan çıkarmalıydı, hem de acele.

Ryan ve Cael havadan sudan konuşmaya bir süre devam ettiler. Çünkü hemen yakınlarındaki birçok insan ne konuşulduğunu merak ederek kulak kabartmışlardı. Ryan'a yaptığı nazik oda teklifi için

teşekkür etti ve döndü. Jenner için istediği içkiyi aldı. İçki, votka ve birtakım başka şeylerin karışımından oluşuyordu. Adı gibi biliyordu ki yüzlerce insan bunu su gibi içiyordu.

Hayalet suyu denen içkiye baktı ve masanın kenarına koydu. "Tiffany içindi," dedi Jenner'e. "Aslında bir tane içmişti ama ikincisi için çok ısrar etti. Bu yüzden bunun nasıl çarptığını iyi biliyorum."

Kız cevap vermemişti ama başını sallamıştı. Bu iyi bir şeydi, en azından şimdilik. Artık sadece onu takip etmesini söylemesi yeterliydi.

Cael bara göz attı. Müzik tekrar başlamıştı. Etraflarındaki insanlar kendi hâllerine dalmışlardı. Tanıdığı bir çifti görünce selam verdi. "Haydi bu kalabalık yerden çıkalım. Yürürüz."

"İkiniz gidin," dedi Ryan. "Ben Faith'in Tiffany'i nasıl yerleştirdiğine bakacağım."

Lido güvertesi çok kalabalıktı. Cael, Jenner'i sakin bir yerlere götürmek istiyordu. Yürüdüler. Merdivenleri çıktılar. Böylece Jenner kendisini Cael ile spor katında yürürken buldu. Etraf hemen hemen boştu. Yürürken konuşmadılar. Jenner sadece önüne bakıyordu. Sanki ordudaydı ve on beş dakika süren bir yolu yürümek zorundaydı. Cael onun kolunu tutarak yavaşlattı. "Sanki benden kaçmaya çalışıyor gibisin."

"Bunu düşünüyorum," dedi iğneleyici bir biçimde. Evet, bir ağzı vardı. Ne kadar kötüydü ki her ona bakışında ağzından daha, daha fazla hoşlanıyordu.

"Arkadaşım düşün," dedi. Sesinde hiçbir çekim yoktu ama daha sevecendi. Geminin hareketi oldukları yere tatlı bir esinti getirmişti. Rüzgâr onun saçlarının arkasından dolanıp giysilerini vücuduna yapıştırdı. 'Güzel rüzgâr' diye düşündü. Vücuduna hayran kaldı. Ürperince kollarını göğsüne kavuşturdu. Bu yüzden daha fazla bakamadı.

"Zaten onu düşünüyorum," dedi. "Seni denize atmamamın tek nedeni bu."

"İyi düşün. Biz bir şeyler yapabilecekken beni kandırmaya çalışman çok zavallıca bir davranış."

"Kimi kandırıyorum? Burada kimse yok," dedi. Dediklerinde haklıydı. Burada birkaç çift vardı. Kimileri yürüyordu. Bir adam da köşede durmuş ayakta sigara içiyordu. Cael onu tanıdı. Bu Dean Mills'ti, Larkin'in güvenlik şefi. Buraya bir sigara içmek için çıkmıştı. Yoksa Larkin mi onu göndermişti? Ne olursa olsun her şey gerçek gözükmeliydi.

"Rol yapacağın zamana sen değil ben karar veririm. Hemen şimdi yapmanı söylüyorum." Başını kızın arkasına saklayarak adama bakmaya çalıştı. Kıza tam olarak değmiyordu. Onu ürkütmüştü. *Kız* ona baktı. Çok kısa bir an onu altına aldığında kendisine böyle baktığını hayal etti. Bu hayali hemen kafasından attı. Bu işte böyle saçmalıklara yer yoktu. Ona uzun süre baktı. Sonra kollarını onun beline dolayarak kendisine çekti. "Öp beni," dedi ve başını kızın başına yasladı.

Öpmedi. Cansız bir manken gibi kaskatı durdu. Kolları gövdesinin yanında, dudakları da sımsıkı kapalıydı.

"Rol yap." Adeta hırıldadı. Dudağına yapıştı. Dilini onun ağzında gezdirdi. Kız ürpermişti. Cael onun kollarını alıp kendi boynuna dolandırdı.

Kız hâlâ vücudunu ondan geri tutmaya çalışıyordu. Ama geri çekilemezdi. Larkin'in adamı onları izlerken çekilemezdi. Cael kızı kendine iyice çekti. Onu sımsıkı tutuyordu. Kızın göğsünü, kalçasını, bacaklarını hissediyordu. Ereksiyon hâline girmeye başlamıştı. Onu yakınında tuttu. Tüm bunları hissettiğini biliyordu. Vücudunun doğal reaksiyonunu bir silah gibi kullandı. Onu ve Bayan Hazlett'i incitmek gibi bir niyeti yoktu. Tabi ki o bunu bilmiyordu. Ama Larkin buradayken onu bu şekilde tutmak için korkutmaktan başka çaresi olmadığım biliyordu.

"Yapma," dedi. Adeta ona yalvarıyordu. Kızın kalbinin atışını duyabiliyordu. Sanki kalbi göğsünden çıkacaktı. Güdülerini dizginleyip onu rahatlattı.

"Yapıyormuş gibi davran," dedi ve onu öptü.

Bir an tereddüt etti ama Cael'in söylediğini yaptı. Belki korku onun için doğal bir reaksiyon değildir. Adamın tek duyduğu şey öfkeydi. Kız karşısındaki bedene yapıştı ve sanki onu alevlendirmeye çalışan bir kadın gibi öptü. Ereksiyonu başka dikkatlere kapanmıştı ve onu parmaklıklara dayadı. Sanki kendi vahşiliğiyle onu tanıştırmış gibi onu orada tuttu.

Kahretsin. Bu pazarlık yaptığı şeyden de fazlaydı.

Frank Larkin *Fog Batık'*taki herkes gibi çıkan tatsız olayı izliyordu. Jenner Redwine'yi tanımıştı. Çünkü o ve arkadaşı Bayan Hazlett'i odasının yanına kendisi yerleştirmişti. Ama ağız dalaşı yapanları tanımıyordu.

"Bu kim?" diye Keith Gazlay'a sordu. Gazlay gözleri keskin bir adamdı. Seattle'de endüstriciydi. Üçüncü evliliğini yapmıştı. Her evlendiği kadın bir öncekinden gençti. Bu sonuncu evliliğini yaptığı bayan kendi çocuklarından da gençti. Kendisinden elli yaşçık küçüktü. Birinci evliliğinden üç çocuğu vardı. İkinci eşinden bir kız bir erkek olmak üzere iki çocuğu olmuştu. İlk eşi onu fena alt etmişti. Bu yüzden sonraki evliliklerinde evlilik sözleşmesi yapmıştı.

"Tanımıyorum." Gözleri hemen kadının kırmızı dar elbisesini germiş göğüslerine kaydı ve, "Ama tanışmak isterim," dedi Gazlay.

Dördüncü evliliği sıkıntıdaydı. Frank Gazlay'a teessüf etti ve dönüp Dean Mills'e işaret etti. Gazlay'a güvenlik şefi hakkında biraz bilgi verdi ve Dean, onun talimatlarını yerine getirirken şovu seyretmeye koyuldu.

Siyah saçlı kadın sarhoştu ve saçmalıyordu. Etrafındaki kimsenin dediklerini dinlemiyordu. Kadının bağırdığı adam hiç tepki vermiyordu. Boş bir bakışla ona her şeyin bittiğini söylüyordu. Kadın ise kabul etmiyordu. Başka bir adam da tüm olanların kendi suçu olduğunu açıklamaya çalışıyordu. Diğer taraftan Jenner Redwine

durumdan rahatsız, olan biteni izliyor ve kalabalıktan kendini kurtarmak için sakin bir köşeye geçmeye çalışıyordu.

Dean Mills öğrendiklerini bildirmek için Larkin'in yanına geldi. Merak ettiği adam Cael Traylor'du. Kuzey Kaliforniyalıydı. Araba yıkama zinciri ve Laoundromats'ın sahibiydi. Kadının adı Tiffany Marster, kendini yemek ve burada yolcu olmak için satan biriydi.

Dean ayrıntı vermedi. Gerek de yoktu. İkisi de Traylor'un bu işinin diğer pis işlerini temize çıkarmak için icat edildiğini biliyorlardı. Frank bunu kaygı verici buldu. Saklayacak bir şeyleri olan bir adam başkasının gizlediklerine burnunu sokmaz.

Frank'in başı ağrıyordu. Ağrı her zamankinden de şiddetliydi. Müzik başını ağrıtıyordu. Başı zonkluyordu. Bu akşam gemideki ilk akşam olduğu için ortalıkta görünmeliydi. Ağrıyı defetti. Kimse sıkıntısını bilmiyordu. Aksi takdirde akbabalar hemen leşe üşüşürlerdi. Hepsi paralarının kendilerini daha iyi biri yaptığına inanan akbabalardı. Onları görmüştü. Aslında onlara paralarını alarak ne kadar aptal olduklarını gösteriyordu.

Barda başka birini daha gördü: Faith Naterra. O ve kocası Ryan değişim yapmasaydı kendi süitinin bitişiğinde kalacaklardı. Onu Marsters'in koluna girip bardan çıkarırken gördü.

Bu, melodramdan daha iyiydi. Ama aptalcaydı. Sonra Ryan Naterra'nın Traylor'ın yanına gittiğini gördü. Onunla konuşuyordu. Ardından Jenner Redwine'yi Traylor ile tanıştırdı. Tokalaşıyorlardı. Dean'e döndü. "Neler dönüyor? Git bir bak," dedi. Dean kalabalığa karıştı. Redvvine ve Traylor barı terk derken Dean onları takip etti.

Frank Traylor'ın milyon dolar eden bir kadını ağına düşünmek için elverişli zamanı kolladığını düşündü. Onun için iyiydi. Çok fazla yaşamayacaklardı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Süite geldiklerinde Jenner nefes alamıyor gibiydi. Öfkeli ve dehşet içindeydi. Ne kadar uzun ya da ne kadar derin öpüştükleri umurunda değildi. Kahretsin ki onun istediklerini yapmasına izin verecekti. Ona dokunmak istiyordu. Kendisine dokunsun istiyordu.

Lanet iyi bir aktördü. Bu onu daha da korkutuyordu. Çünkü onun zararınaydı. Neye inanıp neye inanmayacağını nasıl bilebilirdi? Rolünde çok başarılıydı. Kalbi yerinden fırlayacak gibi olmuştu. Eğlenceli değildi. Kıza onu tanımak içinde fırsat vermiyordu. Her bakışı, her hareketi istediği bir kadına bakar gibiydi.

Gerçek hayatta ona karşı dominant olmaya çalışan erkeklere izin vermezdi. Baskıcı erkeklerden hiç hoşlanmaz ve onlara hoşgörülü olmazdı. Cael baskıcı olmaktan da öteydi. O daha çok acımasızdı. Bu onu çok korkutuyordu.

Jenıer'in kırmızı deri çantasını aldı. Çantadan kapı kartım çıkardı. Sessizce ayakta öylece durdu. Dişlerinin titremesine engel olmaya çalışıyordu. Hiç kimse Cael'in yaptıklarını yanma bırakacağını düşünmezdi. Fakat Syd'in dışında kim onu gerçekten tanıyordu ki? İkisi çok yakın arkadaşlardı.

Birisi holden onlara doğru geliyordu. Jenner gelene dikkatlice bakmadı. Başım öne eğdi ve Cael'in girişe soktuğu kartın altındaki parmaklarım izledi. Küçük yeşil ışık yandı. Elleri büyüktü. Fakat biçimli, düzgün ve serttiler. Uzun zaman boyunca sık sık idman yapmış olmalıydı. Bu yüzden bildiği küçük judo teknikleri onda işe yaramazdı.

Kartı geçirdi. Kapıyı açtı. Kızı arkasından yavaşça iterek içeri soktu. Elleri sıcaktı.

İçeri girdiler. Kapı arkalarından kapanınca Jenner korkudan zıpladı. Vücudu alev alevdi. Bağırdı: "Bana tecavüz etmene izin vermeyeceğim, anladın mı?"

"Sesini alçalt," dedi. Onu dirseğinden tutarak içeriye götürmeye, kapıdan uzaklaştırmaya çalıştı. Durdu. Bakışlarıyla kızı eziyordu. Kırmızı deri çanta da hâlâ elindeydi. "Yanlışsam düzelt. Benim bildiğim şekilde tecavüz 'izin'le olmaz. Sakinleş. Seninle ilgilenmiyorum."

"Evet. Ne kadar ilgisiz olduğunu gördük," diye mırıldandı. Duymamasını umut ediyordu. Çünkü onun uzvuyla ilgili münakaşa etmeyi hiç istemiyordu. Hâlâ sinirleri yatışmamıştı. İçgüdüleri mücadele ediyordu.

Eğlenmiş gözüküyordu. "Erkekler hakkında çok şey bilmiyorsun, değil mi?"

"Yeteri kadar biliyorum, teşekkürler! *Hey!"* Ağzından son kelimesi Cael onu yatak odasına sürüklerken çıktı. Midesine vuruluyordu sanki. Panik bütün vücudunu sarmıştı. İçinde büyük bir patlama yaşanıyordu. Değerleri için onunla savaşıyordu. Boşta kalan eliyle gücünün yettiği kadar onu yumruklamaya başladı. Diğer yandan kolunu ondan kurtarmaya çalışıyordu. Kolunu büküyor, çekiyor, kendini geri çekmeye çalışıyordu. Ayağına basıyor, bağırsaklarına dirseklerini indiriyordu. Kafasıyla vuruyordu. Ne yapabilirse onu yapıyordu. Bir kör gibi mücadele ediyordu. Mücadele etmeliydi. Cael , çenesine inen ilk darbeden sonra hırıldadı. Ardından gelen darbelerde vücudunu kolay hareketlerle bunlardan korudu. Jenner de omzuna ve

sırtına vurmaya devam etti. Yaptıklarılarının bir işe yaramadığını fark edince başka bir şey denedi. Sırtını ve kolunu dişlerinin yettiği kadar var gücüyle ısırmaya başladı.

"Lanet!" dedi dişlerinin arasından. Koluyla Jenner'i çekti. Bir süre havada yalpaladıktan sonra yatağın üstüne düştü. Umutsuzca yerinde döndü. Dengesini sağlamaya çalıştı ve yatağın diğer tarafından kalkmayı denedi. Fakat Cael bir yılan gibi çabucak onu bileğinden kavradı ve yatağın yanındaki sandalyeye fırlatmak için sürükledi.

Bu kadar hızlı yapılan sert hareketlerden dolayı, oturtulduğu sandalyeye yayıldı. Sersemlemişti. Yönünü şaşırmış bir şekilde oturduğu yerde bir süre öylece kaldı. Sonra cebinden plastik kayış çıkardı ve iki sert çekişle ellerini bağladı. Jenner'e öfkeyle bakıyordu. Gözleri buz gibiydi ve parlıyorlardı.

"Bridget bela olduğunu söylemişti. Ama bir kuduz olduğunu söylemeyi unutmuş."

Nefes almaya, başının dönmesini durdurmaya çalışıyordu. Böylece neler olduğunu daha iyi anlayabilecekti. Jenner sessizce başını kaldırıp ona baktı. Bu ne? O yapmamış mıydı?

"Ben senin kalkıştığını..." Durdu.

"Düşünme." Sesi hırlamaya yakındı. "Bunu yapamıyorsun." Cep telefonunu çıkardı. Bir numara tuşladı. "Bir kova buz getirin," dedi. Ses tonundan hâlâ sakinleşemediği belli oluyordu. "Küçük bir sürtük beni ısırdı." Jenner oturduğu yerden telefonun diğer ucundaki kişinin kahkahasını duyabiliyordu.

Tuhaf. Kahkahalar Cael'in canını sıkmıyordu. Ağzı hafif bir gülümsemeyle aralandı. "Haklıymışsın," dedi ve telefonu kapattı.

"Ben sürtük değilim," dedi kendini savunma ihtiyacı hissederek. Sesi can sıkıcıydı. "Korkmuştum."

Kızı yok saydı. Yatağa gitti. Kızın çantasını açarak içinde ne var ne yoksa döktü. Çok bir şey yoktu. Zaten küçük bir çantaydı. Ruj, seyahat kartı, nane şekeri, ehliyet, pasaport, kredi kartı, nakit para

hepsi yatağa saçılmıştı. Cep telefonu yoktu, çünkü Bridget onu almıştı.

Çantanın fermuarlı küçük cebini de kontrol etti ama boştu. Oje, tırnak makası gibi şeylere çok ihtiyacı yoktu. Faith onun taşıma çantasına da silah ya da alet bulur muyum diye baktı. Jenner şu an o tırnak makasının yanında olmasını çok istiyordu. Böylece onu sandalyede tutan plastik kayışları kesebilirdi.

Aynı zamanda onu bir törpüyle bıçaklamak da çok hoşuna giderdi. Gerçi elinde törpü olsa bile pek işe yaramazdı. Metal olanı alamamıştı, çünkü uçuş kurallarına göre metal bulundurmak yasaktı. Onunkiler de yumuşak köpükten yapılmıştı. Bu da ancak tırnaklarındaki pürüzleri düzeltmeye yarıyordu.

Cael gömme dolabın oraya gitti. Yatak odasının diğer tarafındaydı. Kapının açılmasıyla çoktan açılmış valizini gördü. Bridget süite geri dönmüş olmalıydı. Cael tüm kıyafetleri kontrol etti. Bridget'in eşyaları kontrol etmesine rağmen, o hepsinin ceplerine, Jenner'in bütün ayakkabılarına, el çantalarına tekrar baktı. Tekrar bakması Bridget'e güvenmediği anlamına gelebilirdi. Ya da tekrar kontrol etmek onlar için elzemdi. Bunun ilk olmasını umdu ama sonuncusuydu. Bu insanlar korkutucu derecede azimliydiler.

Bridget kapıyı çaldı. İstediği buzu getirmişti. Cael, Jenner'i sandalyede bağlı bırakıp kapıyı açmaya gitti. Bridget'in sesini duyuyordu. "İstediğiniz buzlar efendim."

"Teşekkürler. Masanın üzerine bırak, lütfen."

"Peki efendim."

Konuşmaları herhangi bir yolcu-hizmetli konuşması gibiydi. Kapının kapandığını duydu. Ardından Bridget yatak odasına girip Jenner'i sandalyeye saplanmış görünce sırıttı. Bu hâliyle erkek eşeğe benziyordu. Cael hemen arkasından geçerek banyodan bir havlu aldı. Antreye döndü. Bridget hiçbir şey söylemeden geri çekildi. Gözleri parlıyordu. Besbelli eğleniyordu. En çok Jenner'in Cael'i ısırması ona eğlenceli gelmişti. Gerçi onun için Jenner'in sandalyeye bağlanması da eğlenceliydi.

"Aman! Burada da bir çürük var."

Jenner bağlı olduğu yatak odasından bir şey göremiyordu ama konuşulanları duyabiliyordu. Ve onların da odadan gelebilecek herhangi bir sese kulak kabarttıklarını biliyordu. Onu sandalyeye bağlayan kayışa baktı. Eğer bir elini aradan kaydırabilirse onu rahatlıkla çözebilirdi. Ama ne kazanacaktı ki? Hiçbir yere gidemezdi. Kimseden yardım isteyemezdi. Syd'i tehlikeye atmaktan başka hiçbir işe yaramazdı. Olduğu yerde kalmalıydı.

Vakit ilerledikçe korkularından sıyrılıyordu. Kendini sıkı bir idmandan çıkıp ardından beş mil koşmaya zorlanmış gibi hissediyordu. Nefes alıp verişi hâlâ çok hızlıydı. Kalbi hâlâ çok sert atıyordu. Adrenalin patlaması onu zayıf bırakmıştı. Sersem gibiydi. Fakat zihni yeniden çalışmaya başlıyordu.

Nihayet şunu kabul etti ki; istese de istemese de onların elindeydi. Syd de ellerindeydi. Bu yüzden nasıl bir plan yapmışlarsa o plana uymak zorundaydı. Bu kendisi ve Syd için yapabileceği en iyi şeydi. Herkesin içinde yapılanların hiçbir anlamı yoktu. Ondan bu pisliğe âşıkmış gibi davranmasını istedikleri zaman onlara Oskarlık bir performans göstermeliydi.

Kolundaki ağrı onu kendine getirdi. Aşağı baktı. Kendisini sürüklediği zaman verdiği mücadele esnasında kolunu incitmişti. Kolunda Cael'in parmaklarının izi vardı. Kolundaki çürükle eğlenen tek kişi o değil, diye düşündü.

"Hey!" diye seslendi. "Benim de buza ihtiyacım var."

"Tabi," dedi. Buzu onunla paylaşmaya hiç niyeti yoktu.

"Bir gömlek senin çürüğünü kapatır. Benim kolumu kapatacak uzun kollu hiçbir giysim yok. Ve bu gemide beni tanıyan herkes kolumu görünce bir problem yaşadığımı anlayacaktır. Bu yüzden bana buz getirmen senin için daha iyi olacak."

Cael ve Bridget odaya geldiler. Cael'in üzerinde gömlek yoktu. Elinde hazırladığı buz tamponu vardı. Jenner onun kaslı vücuduna bakmak istemiyordu. Gözlerini Bridget'e çevirdi. Kolunu ona doğru kaldırdı, kolundaki kırmızı şeritleri gösterdi.

"Buzu getireyim," dedi Bridget. Oturma odasına gitti ve bir iki dakika içinde elinde buz kovası ile geri döndü. Elindekiyle banyoya gitti. "Siz ikiniz ne hâldesiniz böyle? Kapıdan içeri girer girmez sokak dövüşü mü yaptınız?"

"O başlattı," diye mırıldandı. "Yaptığım tek şey onun poposunu sandalyeye oturtup onu bağlamaktı."

Dedikleri kelimesi kelimesine doğruydu-Jenner fark etti. Ona misilleme yapmamıştı, vurmamıştı. Sadece onu ısırdıktan sonra Jenner'i sandalyeye bağlamıştı. Fakat bu yüzden bir melek olduğunu düşünüyorsa yanılıyordu. "Senden özür dilemeyeceğim," dedi. Hâlâ kızgındı. "Adam kaçıranlardan özür dilenmez. Çünkü onlar ne yaşıyorlarsa onu hak etmişler demektir." Yine de gerçekten onun canını acıtmamıştı. Yaşamının on yılını düşündü, korktu. Yine de geçmişe baktığında olanların kazara olduğunu görüyordu.

Burada bir şeyler oluyordu, görünenin de ötesinde bir şeyler. Fakat ne?

Bridget havluya sardığı buzla geri döndü. Jenner'in koluna tampon yaptı. Soğuk, acıyı dindirmeye başladı.

"İhtiyacın olan her şey var mı?" diye Cael'e sordu. "Geri dönmem gerekiyor. Birilerinin bana ihtiyacı olabilir."

"Eğer listemdeki her şey buradaysa sorun yok."

"Her şey burada. İki kez kontrol ettim."

"İşe başlayacağım. O süitine geldiğinde beni ara."

Bridget başıyla onayladı ve dışarı çıktı.

Bahsettikleri kişi kimdi? Jenner merak ediyordu. Sormadan öğrenemeyecekti. "Kimden bahsediyorsunuz? O kim?"

"Seni ilgilendirmez," dedi. Dolaptan bir kamp çantası çıkardı. Jenner bunu daha önce görmemişti. Bunu oraya Bridget koymuş olmalıydı.

"Pardon ama o kişinin kim olduğu beni çok ilgilendirir," dedi bağlı ellerini göstererek. Artık bir gömlek giymesini umuyordu. Çünkü ona direkt bakmamak için kendini kasmaktan yorulmuştu.

"Kapat çeneni! Yoksa ağzını tıkayacağım."

Yapabilirdi, farkındaydı. Ona bakmak istemediğini unutarak baktı. Ama boşuna; o Jenner'e bakmıyordu. Kamp çantasından ona lazım olan şeyleri çıkarıp yatağın üzerine serdi. Elektronik bir düzenek vardı. Henüz ne için olduğunu anlayamadığı kablolar, aletler ve bir zımbırtı daha titizce çıkarılmıştı. O alet neye benziyordu? Iıı...

"O matkap mı? Neden bir matkaba ihtiyacın var? Ne deleceksin?"

"Senin tabutunu vidalayacağım," diye hırladı. "Kapat çeneni."

Yüzünde bir memnuniyet vardı. Jenner biraz bekledi. Tam konsantrasyonunu toplamıştı ki araya girdi: "Tuvalete gitmem gerek. Darth Weder'in bile tuvalete gitmesi gerekiyor. Gerçi hâlâ nasıl oluyor da kıyafetini çıkarıp yapıyor anlamıyorum. Eğer bana kokteyli vermeseydin tuvalet ihtiyacım olmayacaktı. Bu senin suçun," dedi. Onu bu kadar sıkıştırmasının nedeni, kızdırıldığı zaman ne kadar ileri gideceğini öğrenmek istemesiydi.

Hiçbir şey söylemeden, gayet hoşnutsuzca yataktan kalktı. Kablo kesici bir alet alarak onu sandalyeye bağlayan plastik kayışı kesti. Kollarını daha sıkı tutabilirdi ama yapmadı.

Cael onu banyoya götürürken çözülmüş eliyle buzu koluna bastırdı. Banyoya kadar neden ona eşlik ettiğini anlamadı. Çünkü banyodan bir yerlere kaçmaya kalkışsa bile yatak odasından geçmek zorunda kalacaktı. Banyoya önceden Faith ile beraber geldiğinde orada silah olarak kullanılabilecek bir şeyin olmadığını görmüştü. Tabi onu banyoda sabun kalıbına basıp kayması ve düşerken başını bir yerlere çarpması için ikna ederse başka.

"Kapıyı kilitleme," dedi.

Jenner onu tam şu an itip ondan uzaklaşmayı düşündü.

Çocuk işi. Bununla beraber onun sabrını taşırdığında nasıl tepki vereceğini tahmin edemiyordu. Onu tanımıyordu. Ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Yanlış bir şey yapıp Syd'i tehlikeye atmak istemiyordu. Kapıyı kilitlemedi. Dinlediği için tuvaletini yaptı.

Ellerini yıkarken kendisini aynada gördü. Solgun, yorgun bir yüz ona bakıyordu. Ne kadar sürecekti? Kol saatine bakınca neden bu

kadar yorgun göründüğünü anladı. Gün doğumundan beri uyanıktı. Doğu zamanıyla saat sabahın ikisiydi. Pasifik saatine göre akşam on bir. Neredeyse yirmi dört saattir ayaktaydı.

Cael kapıyı açtı. "Yeterince uzun kaldın. Dışarı çık."

Ellerini kurulamayı bitirdi. Kolundaki kızarıklığa baktı. İhtiyacı olan son şey tartışmaydı. Havluyu kaldırdı ve içindeki buzları kovaya attı. Sonra havluyu kuruması için astı. Banyodan çıkınca Cael kızın önüne geçerek yürüdü. Jenner onunla kapı arasında kalmıştı. O an Cael'in kolundaki ısırık izlerine baktı. Aslında onun buza daha çok ihtiyacı vardı. Gömleğini çıkaramayacaktı.

Cael'in sırtına baktı. Derin bir çizgi kaslarını ikiye ayırıyordu. Bir gömlek giymesini umuyordu. Hemen!

"Yorgunum," dedi. Dikkatini ondan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Onun hayatına girenler arasında en hoş olanı Dylan'dı. Yıllar önceki bir meseleydi. Sadece yirmi üç yaşındaydı ve bu çılgınlık pek de uzun sürmemişti. Kendini topladı. "Her ne yapıyorsan bu yarına kadar bekleyebilir. Beni buraya kilitle. Kapının önünde uyu. Hiçbiri umurumda değil. Sadece uyumama izin ver."

"Yaptığım iş yarını bekleyemez. Sen benim işimi böldükçe daha da uzayacak. Bu yüzden yerine otur ve çeneni kapat. Anlaşıldı mı?"

Anlamıştı. Eğer dediğini yapmazsa onu aynı sandalyeye oturtup, kelepçelerle sandalyeye bağlayabilirdi.

Bileğindeki metal prangaya baktı. Bu plastik olandan daha korkutucuydu. Bunlar gerçek kelepçelerdi. Anlamıştı ki bu insanlar ne yapıyorlarsa bu işte ciddiydiler.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cael karnının üzerine uzanmış, Larkin ile bu süitin arasındaki duvarda küçük bir delik açıyordu. Larkin her an süitine geri dönebilirdi. Geminin mihmandarı olarak bir yerde ne kadar kalacağı onunla kimin konuşmak istediğine bağlıydı. Eğer o gelmeden bu işi bitiremezse ilk geceden kör ve sağır olacaklardı. Bu olasılıktan hoşlanmadı. Her şeyi kafasından çıkardı ve yaptığı işe yoğunlaştı. Başka hiçbir şeyi olmasa da bu süitte kulaklarına ihtiyacı vardı.

Normalde yoğunlaşmak sorun değildi. Normalde, yani devamlı olarak sızlanan bir kadın olmadığı zaman.

Jenner'in bu işi kotarabilecek, rolünü iyi yapabilecek biri olduğunu düşünmekte haklı çıkmıştı. Aynı zamanda sorun çıkaracağını düşündüğünde de haklı çıkmıştı. Bir kez olsun haksız olmak istiyordu. Sydney Hazlett'e biraz benzeseydi her şey çok daha kolay olurdu. Tamam, o çok korkuyor.

ağlıyordu ama en azından vücudunda iz bırakmazdı. Redwine'ye de Hazlett'e de hayatlarının birbirine bağlı olduğu söylenmişti. Ama ikisi de farklı tepkiler vermişlerdi. Adamlarına göre Hazlett çok sessizdi. Redwine ise onun verdiği hiçbir tepkiyi vermemişti ama hiç de sessiz sayılmazdı.

Cael bir yandan Larkin'e son anda süitleri değiştirdiği için küfürler savuruyordu. Değiştirmeseydi planlan gayet başarılıydı. Faith ve Ryan, Larkin'in yanındaki odada olacak ve Larkin'e dair tüm bilgileri toplayacaklardı: telefon konuşmaları, gemide görüştüğü insanlar, onu ziyaret etmeye gelenler. İkisi her şeyi halledecek, bütün bu zırvalıklara da gerek kalmayacaktı, adam kaçırmaları gerekmeyecekti. İzleme sistemi çoktan denenmişti. Yatak odasına yerleştirdikleri izleme cihazlarıyla onun her hareketini takip edeceklerdi.

"Nesin sen, hırsız mı? Ne yapıyorsun? O kamera mı?"

Jenner'in hareketlerini duyabiliyordu. Muhtemelen ona doğru eğilerek donanımı daha iyi görebilmek için çaba sarf ediyordu. "Başını belaya sokuyorsun."

Cael delmeye ara verdi ve işin gidişatına baktı. Bir geminin duvarını delmek evde herhangi bir duvarı delmeye benzemiyordu. Matkabı dengede tutmak ve çıkan ses tamamen farklıydı. Aralıklar farklıydı, elektrik tertibatı farklıydı.

Larkin'in süiti en büyük süitti. Yaklaşık üç yüz metre karelik bir alana sahipti. Oturma odası Ryan ve Faith'in ayarladığı süitin hemen bitişiğindeydi. Süitin ortasında yemek odası vardı. Banyo da aynı taraftaydı. Donanım onun yatak odasında, kısmen de yemek odasında konuştuklarını alabilecek bir hassasiyetteydi. Oturma odasında konuşulanları duymanın imkânı yoktu. Larkin'in telefonuna bir böcek takmaları gerekiyordu. Aynı zamanda eğer bilgisayarı varsa ona da girişi sağlamaları lâzımdı. Bu eksiklikleri hemen tamamlamaları gerekiyordu ama birçok sorun vardı. En büyük sorun ise arkasındaki sandalyede oturandan kaynaklanıyordu.

Eğer ağzını açıp yine her şeye karışırsa bu hiç de mucize olmazdı. Onu her an kontrol altında tutması gerekiyordu. Adamlarının da onunla baş edebileceğinden endişeliydi.

Bridget ile olmazdı. Faith ile de görünmüştü. Tiffany? Tiffany de olmazdı. Barda yaşananlardan sonra kimse onların arkadaş olduklarına inanmazdı. Matt de olmazdı. Çünkü burada bir gemi

çalışanıydı. O yüzden süite girmesi uygun düşmezdi. Ryan. Evet, Ryan iyi bir tercihti. Hem iyi bir insandı hem de evliydi. Herkes Faith ile mutlu bir evlilikleri olduğunu biliyordu. Onun süite gelip gitmesi garip karşılanmazdı. Ama Larkin acayip paranoyak bir adamdı. Ryan süitler değiştirilmeden önce kendisinin bitişiğine yerleşmişti. Şimdi yine onun yanma gelmesinden şüphelenmeyecek miydi? Şüphelenecekti. Muhtemel ki zamanının büyük bir bölümünü süitinde ondan uzak tarafta geçirecekti. Böylece hiçbir bilgi elde edemeyeceklerdi.

Eğer Jenner onu, onun kendisini öptüğü gibi öpmeye devam etseydi inanabilirlerdi. Cael hafızasındaki bu kısımdan kurtulmak istiyordu. Çünkü şu an istediği son şey ona dönmekti, işine odaklandı. İki ince kabloyu birbirine bağlamaya uğraşıyordu. Birinin ucunda mikrofon, diğerinde ise küçük bir kamera vardı. Onları açtığı küçük delikten Larkin'in odasına geçirdi. Bridget'in ona verdiği süit planına göre kamera ve mikrofonu yatak odasının köşesindeki büyük bitkinin yanına yerleştirdi.

Tek kabloya bağlı bir video ve sinyal verici de kullanabilirdi. Ama kullandıklarının daha hassas olduklarını düşünüyordu. Kabloları ortadan geçirseydi aletler yan duyarlıklarını yitireceklerdi. Bunun yerine onları boş bir yere koydu. Kamera çalışıyordu. Duvarın karşı tarafında da bir alıcı vardı. Alıcıyı bantlamıştı. Böylece hareket etmeyecekti. En büyük problem onun yere düşmesiydi.

Olan tam olarak buydu. Videonun kablosu alıcıya değince alıcı düştü. Cael söverek tekrar düzenlemeye koyuldu. Onları doğru yere yavaşça yerleştirmeye çalışırken alnından terler dökülüyordu. Fark edilmemek için çok küçük bir delikten sokmaya çalışıyordu. Nefesini tuttu. Monitörden kontrol ederek kamerayı doğru yere oturttu. Düzeneği yerleştirmenin huzuruyla derin bir nefes aldı. Kabloları boruya bağladı.

"Cael nasıl bir ad? Bunu sebzeden mi esinlenerek koymuşlar sana?"

Bitirmişti. Kıza soğuk bir bakış attı. "Adımın baş harfleri C-A-E-L. Lahana çorbası anlamına gelen 'kale'ye benzediğini biliyorum. Ama bunu onlara sormaya hiç fırsatım olmadı. Jenner nasıl bir ad peki?"

Jenner omzunu silkti. "Annem ve babam Bruce Jenner'den çok etkilenmişler. O yüzden adımı Jenner koymuşlar. Adımı Bruce koyamayacakları için Jenner koymuşlar."

Nasıl hâlâ bu kadar çok konuşabiliyordu? Yorgundu; gözlerinin altında siyah torbalar oluşmuştu. Cael hâlâ dövüşebileceğim sanıyordu. Asıl sorun şu ki; odada beraber kalacaklarını öğrenince asıl darbeyi vuracağını düşünüyordu.

Önce, diye düşündü. Hemen Bridget'i aradı. "Her şey yolunda. Biraz dinlenin."

"Memnun olurum," dedi. "Tutuklu nasıl?"

"Çeneli."

Güldü. "Korkutursan susar. Yardıma ihtiyacın olursa ara."

Güzel fikir. Redwine ile savaşmak istemiyordu. Sadece biraz uyumak istiyordu. Omuzlarını çevirdi. Kolundaki ısırıkları gördü. Mengene gibi dişleri vardı. Sıska sarışın adeta bir pit bull gibiydi. Cael onu boğazlamadığı için şanslıydı.

Banyoya gitti. Yüzüne soğuk su çarptı, rahatladı. Duşa baktı. Bu bir tehlike oluşturur muydu? Redwine'ye uzun süre arkasını dönemeyeceğini biliyordu. Sandalyeye bağlı olmasına rağmen göründüğünden daha kuvvetli olabilir, onu kaldırıp taşıyabilirdi. Sanmıyordu. Çünkü gemi eşyaları ev eşyalarından çok daha ağırdı. Onu kaldırmaya gücü yetmezdi. Ama yine de emin olamıyordu.

Yine de kendini bir sonraki mücadeleye hazırladı. "Haydi Mike Tyson, yatağa!"

Jenner çok bitkindi. Algılayamadığı sözler duymuştu. *Mike Tyson?* Onu ısırmasından bahsettiğini düşündü. Komiklik olsun diye söylemiş olmalıydı ama o kadar yorgundu ki tüm takatini kaybetmişti.

Kelepçelendiği sandalyede sıçradı. "Haydi yatağa derken neyi kastediyorsun? Seninle birlikte uyumayacağım! Dışarıdaki lanet olası kanepede yatabilirsin. Yatak odası dışında başka yerde kapı yok. Bu yüzden..."

"Tercih yapma hakkına sahip olduğun tek şey dolapta gördüğüm pijamalar. Ya da istersen çıplak yatabilirsin," diye sözünü kesti.

Çıplak yatma tercihi öylesine söylenmiş bir şeydi. Bunu biliyordu, çünkü Cael odaya geldiğinde sırıtıyordu. Gelip onun ellerini çözdü. Kelepçeleri bileklerinden çıkararak eline aldı. "Haydi git, üstünü değiştir."

Dolaba gitti. Rastgele bir pijama seçti. Sonra banyoya geçti. Cael kapıda onu bekledi. Onun bu baskıcı tavırları Jenner'i kızdırıyordu. Bunlara hiç gerek yoktu. Adeta patronun kim olduğunu ona öğretmeye çalışıyordu.

Her an kapıya gelmesi korkusuyla acele etti. Pijamalarını giydikten sonra her zaman yaptığı gibi dişlerini fırçaladı. Daha hızlı fırçalamalıydı. Çünkü eğer kapı açılırsa köpüklü ağzıyla yakalanacaktı.

Neredeyse macundan boğulacaktı. Cael de bu arada ayakkabılarını ve pantolonunu çıkardı. Sadece siyah bir şort çamaşır giydi. Bu, vücudunu ve kaslarını ortaya çıkarıyordu. Jenner arkasında onu görünce panikle ağzındaki macunu lavaboya tükürdü. "Nereye gideceğim burada?" diye homurdanıyordu. "Kanaldan aşağı mı?"

"Yeterince sıskasın," dedi.

İçgüdülerini kontrol ederek kızgınlıkla, "Söyle Bridget'e pijamalarını getirsin," dedi.

"Hiç yok ki." Eğlenmiş görünüyordu.

"O zaman o kahrolası giysilerini tekrar giy." Onun saatlerce gömleksiz dolaşması yeterince kötüydü zaten. Hemen hemen çıplaktı. Elinde olmadan tüyleri ürperiyor, karıncalar tüm vücudunu sarmış gibi hissediyordu.

"Giysilerimle uyumayacağım. Biraz erdem sahibiysen merak etme benden yana şüphen olmasın. Ama artık eski dönem bakireler gibi davranma."

"Erdem mi? Bana bunu adam kaçıran biri mi söylüyor? Emin ol senden çok daha erdemli bir insanım."

"Tabi, tabi. Haydi Cujo. Gecikme. Ağzından akan salyaları sil, gel. Örtündüm."

Jenner aynada kendine baktı. Macunun köpükleri hâlâ dudağındaydı. Rahatsız olmuştu. Ağzını iyice duruladı. Temiz bir havluyla sildi. Yeni bir tartışmaya hazırlanıyordu. "En azından pantolonunu giy. Beklenmedik küçük misafirin çıkarsa şaşırmayayım."

"O çıkmasa da sen ve gözlerin şaşkınlar zaten." Ses tonu tek düze ve düşüktü. Onun gülüp kendisini yere indirmek isteyip istemediğini bilemedi.

Kızın kolunu tuttu ve banyodan çıkardı. Jenner kıyafetlerini giyerken o yeniden giyinmemişti. Odanın başucu lambaları dışındaki tüm ışıklarını söndürmüştü. Gitti yatağa yattı. Jenner de arkasından. Yatak çarşaflan dümdüz ve bembeyazdı. Jenner'in tüm vücudu ağrıyordu. O burada olmasaydı sevinçten inleyecekti.

"Yat!" diye emretti. Cael kapının tarafında onu yatağa göndermek için duruyordu. Mücadele vermek için çok yorgundu. Ruhu mücadele vermek istiyordu ama bedeni eğer şimdi uyumazsa tükeneceğini söylüyordu. Jenner çarşafın üzerine kıvrılıp üstüne battaniyeyi örttü. Cael de Jenner'in tarafındaki ışığı söndürdü ve yatağın diğer tarafına geçerek kızın yanına yattı.

Jenner onu kollamaya çalışmasına karşın gözlerinin kapanmasına engel olamadı. Elleri birbirine değince ikisi de zıpladı. Kelepçe Jenner'in sağ bileğinde şıkırdadı. Sonra Cael sakince diğer

kelepçeyi kendi sol bileğine bağladı. Sonra sağ kolunu kaldırarak kendi tarafındaki ışığı söndürdü.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Çok yorgundu. Ama iyi uyuyamadı. Birisine kelepçelerle bağlı olmak çok rahatsız edici bir durumdu, hem de kendisinden çok fazla ağır basan biriyle. Her hareket edişinde vücuduyla onu çekiyordu. Aynı şey kendisi için olmuyordu. Sanırım bu ağırlık yüzündendi. Onu kımıldatamıyordu.

Biraz kestirirken hiçbir şeyin farkında olmamak, öylece sürüklenmek çok iyiydi. Yarı uyku hâlinde rüya görüyordu. Rüyada bu tatsızlıkların hiçbiri olmadan önce barda oturuyordu. Onu fark ediyordu. O da kendisini görüp yanına gelince vücudundaki ısınmayı hissediyordu. Onun mavi güzel gözlerine baktığında müthiş gerilmiş ve karnında bir düğüm oluştuğunu hissetmişti. Uzun süredir hiçbir erkekte böyle hissetmemişti. Ama onda farklı, derin bir şeyler vardı ve gözleri insanı kendinden geçiriyordu.

Bu durum onu uyandıracak kadar kızdırmıştı. Uyandığında birkaç dakika yattığı yerden tavana boş boş baktı. Cael ondan çok az uzaktaydı ve onun sıcaklığını hissedebiliyordu. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama bu sıcaklık ona iyi hissettiriyordu. Nasılsa battaniye ve yatak örtüsü tekmelenmişti. Nasılsa? Battaniyeleri tekmelemekten daha fazlası mı vardı? Onun dünyasında battaniyeler

sarmalanmak için kullanılırdı. Üzerinde pijamaları ve örtü olmasına rağmen üşüyordu. Gerçi Sol kolu neredeyse tamamen açıktı.

Huzursuzca yataktan doğruldu ve örtüyü boynuna doğru çekmeye çalıştı. Ama mümkün değildi. Cael'in ağır kolu örtüyü sıkıştırmıştı. Uykusundan can sıkıcı bir şekilde uyanıp yapacak bir şey bulamayınca başını ona çevirdi ve Cael'i izledi. Görebildiği tek şey karanlıktı.

Jenner sırtüstü yatıyordu. Sağ eli havaya kalkıp Cael'in çenesinin altına indi. Çünkü Cael'in sol eli oradaydı. Yani onun eli ne zaman hareket ederse Jenner'in eli de o zaman hareket ediyordu, istese de istemese de. Daha da sinir bozucu olan şey ise elinin üzerinde onun sıcak nefesini hissetmesiydi.

Kendisini hareket ettirmeyi bir kez daha denedi. Ağır perdeler pencereyi tamamen örtmüştü. Dışarıdan hiç ışık gelmiyordu. Bu yüzden içerisi çok karanlıktı. Oturma odasına açılan aralık kapıdan cılız bir ışık geliyordu. Cael'in nefes alış verişleri yavaş ve derindi, lanet olası mışıl mışıl uyuyordu. Kendisi uyuyamıyorken onun uyuması haksızlıktı. Hem de onun yüzünden uyuyamıyordu. Ne kadar hoşnut olmasa da uyumasını uyanık olmasına tercih ederdi.

Kahretsin. Bu pozisyon onun kolunu acıtıyordu. Kolunu rahatlatmak için biraz sağa doğru kaydı. Aynı zamanda ona fazla yaklaşmamaya çalışıyordu. Bu hareketle örtü daha da aşağı kaydı ve onu tekrar yukarı çekemedi. El yordamıyla örtüyü çekmeye çalıştı ama maalesef örtüyü kurtarmak için kolunda bir eklem yeri daha olmalıydı.

İkilemde kaldı: Ya daha da üşüyecekti ya da onu uyandıracaktı.

Üşümesinin nedeni oydu. Omzunun yaralanmasının nedeni de oydu. Yine de o uyurken ondan korkmasına, ona bir şey yapar diye kendini korumaya ihtiyacı kalmıyordu.

Korkmaktan nefret ediyordu, fakat korkuyordu. Kendisi ve Syd için endişeliydi. Çünkü neler olacağını kestiremiyordu. Belki o Jenner'den çok daha fazla endişeliydi. Onlar ne dediyse yapmıştı. Buna rağmen ikisinin de zarar görmeden bu işten kurtulmasının bir

garantisi yoktu. Onların gitmesine izin vermeleri çok safça bir düşünceydi ve bunu yapmaları çok aptalca olurdu.

Eğer ne istediklerini, ne yapmaya çalıştıklarını bilseydi her şey çok daha kolay olabilirdi. Syd de kendisi de zengin olmalarına rağmen dertleri para değildi. Eğer öyle olsaydı fidye talep ederlerdi. Jerry'nin kendisinden yirmi beş bin dolar arakladığı günden beri onu görmemişti. Eğer fidye istemek için babasına başvururlarsa, diyebileceği tek şey iyi şanslar olurdu. Babasının, Jenner'in hayatta kalması için para vereceğinden şüpheliydi.

Peki... Ele gelen bir şey yoktu. Parayla ilgili bir denklem kuramıyordu. Bu gece süite geldiklerinde Cael bir matkap alıp duvarı delmişti. Delikten birtakım kablolar geçirip monitör kurmuş, kamera, alıcı vesaire yerleştirmişti. Çalışırken kızı tamamen yok saymıştı. Jenner'in onun sinirlerini zıplatmaya uğraşmasına karşılık işine yoğunlaşması çok etkileyiciydi.

Bunlar ajan mıydı? Cael bir çeşit ajanlık yapıyordu işte.

Jenner adeta dürtüklendi. Beyni uyarıldı. Bütün bu yaptıkları James Bond işi hareketlerdi. Başka türlü bir anlamı yoktu çünkü. Gemide bunlardan birçok kişi çalışıyordu. Çok fazla kaynağa sahiplerdi. Sorulması gereken sorular şunlardı: Kimin için çalışıyorlardı? Kime casusluk ediyorlardı? Ne istiyorlardı? En önemli soru ise eğer önlerine biri çıkar ya da planı bozmaya kalkışırsa onu gözlerini kırpmadan öldürebilirler miydi?

Eğer bitişiğindeki odada kalan kişinin kim olduğunu öğrenirse en azından merak ettiği bir soru cevaplanmış olacaktı. Ama muhtemelen onları kiralayan adamla konuşmadan ne kadar ileri gidebileceklerini öğrenemeyecekti. Tanıştıklarının hepsi Amerikalıydı ya da kapsamlı bir çalışmayla onları getirmişlerdi. Eğer hükümet için çalışıyorlarsa ne onu ne de Syd'i öldürmezlerdi. Öyle umuyordu. Birçok neden ajanlığa neden olabilirdi. En büyük neden de paraydı. Eğer işler iyi gitmezse onlara hiç de iyi şeyler olmayacağını biliyordu. Bazı insanların önüne konacak para, onlardaki ahlaki sınırları eritmeye

yeter. Ama eğer ki o kişinin ahlaki sınırları derinse endüstriyel bir casus olma yolunu seçmez.

Durum onun için pekişmeye başlamıştı. Evet, onlar ajandılar. Birtakım şeylerin peşindeydiler. Muhtemelen yan süitten elde edeceklerini umdukları bilgilerin peşindeydiler. Cael bu yüzden kablolar çekmişti. Ona da amaçlarının gizli kalması için ihtiyaçları vardı. İşte bu: Jenner bir paravandı! Büyük ihtimalle süitlerin yerleri değiştirilmeden burayı ayarlamışlardı. Süitler değiştirildikten sonra ise planları için en uygun olan bu süite şüphe uyandırmadan girmenin bir yolunu aramışlardı. Fakat ne kadar zaman önce bundan haberdar olmuşlardı da bu oyunu düzenlemişlerdi?

Bunu çözmek çok kolaydı. Bunlar sanki gemi mürettebatı gibi çalışıyorlardı. Bridget bunlardan biriydi. Jenner bir hizmetçinin süitte kim olacağını ne zaman öğrendiğini bilmiyordu. Onun ne zaman gemiye alındığım da bilmiyordu. Başkaları da olabilirdi. Belki geminin sahiplerinden biri de onlarla çalışıyordu. Para olsun yeterdi. Gerisi sorun değildi.

Tüm olanlar iddiasını pekiştiriyordu. Onun tanımadığı insanlar tarafından izlendiğini söylemişlerdi. Evet, bu mümkündü. Yer değişikliğini nasıl öğrendikleri de önemli değildi. Kendisi ve Syd sadece şanssız insanlardılar. Bu süite bilgileri olmadan yerleştirilmişlerdi. Cael de Jenner'i giriş kartı olarak kullanmak için bir plan hazırlamış ve Jenner'e istediklerini yaptırabilmek için Syd'i kaçırmışlardı.

Bu düşündükleri yanlış olabilirdi ama sanmıyordu. Tüm taşlar yerine oturmuştu. Ona ihtiyaçları vardı. Sinirleri biraz olsun yatıştı ve düşündü. Az da olsa güç elindeydi. Tabi Syd'i serbest bıraktıracak kadar değildi. Syd güvende olmadan ne gemi güvenliğine haber verebilir ne de Cael'in kıçına bir tekme atabilirdi. Ama yapabileceği çok önemli bir şey vardı. Dikkatli olmalıydı. Durumu tersine çevirene kadar unutmamalıydı ki bunlar kötü adamlardı. Diğer taraftan Cael'in sınırlarını zorlamasına rağmen o Jenner'i boğazlamamıştı.

Eğer biraz daha beklerse kendine güvenini kaybedebilirdi. Güçsüz ve korkak olmaktan nefret ederdi. Bu yüzden sesini iyice yükselterek Cael'i dürttü: "Hey!"

Tatmin edici bir hareket olmasına karşın Cael dikelmek için yeltenmedi. Ama onu uyandırmayı başardı. Çünkü Cael duraksamadan, "Her şey gayet iyiydi," dedi.

"Benim açımdan hiçbir şey iyi görünmüyor," diye hemen karşılık verdi. "Üşüdüm. Battaniyeyi tekmelemişsin, örtüyü de altına aldın. Kolumu büktün ve omzum neredeyse çıkacaktı. Ayrıca üstüme nefes veriyorsun!"

"Yaşıyorsam tabi nefes alacağım," diye homurdandı.

"Harika değil mi?" Kolunu hızla çekti. "Beni yatağa ya da başka bir yere kelepçelemen çok saçma."

"Yatağa bir bak. Seni buraya kelepçeleyen hiçbir şey yok, ne kazık ne de kullanışlı küçük demir halkalar. Sadece bir bileklik diye düşün. Bu, senin için çok iyi bir seçenek. Diğer seçenekse seni denize atmam. Ne dersin?"

Jenner onu yok sayarak devam etti. Bu biraz daha devam ederse sinirlerine hakîm olamayacaktı. "Bir şey daha var. Her gün Syd ile konuşacağım, yoksa sizinle işbirliği yapmam. Anlaşıldı mı?"

Sessizlik oldu. Cael olduğu yerde doğruldu ve yatağa oturdu. Başucundaki ışığı yaktı. Jenner ışık birden açılınca gözlerini kırpıştırdı. Hemen sol kolunu ışıktan korumak için yüzüne kapadı. Kendisinin kalmak için mücadele verirken yapamamasına karşılık, onun olduğu yerde oturmasından hiç hoşlanmadı. Ayağa kalktıktan sonra içine sutyen giymediğini hatırladı. Çok geçti. Pijamasının örgüleri seyrekti. Üşümüştü. Bu yüzden göğüs uçları kıyafetinden çıkıyor olmalıydılar. Eğer küçük bir kız çocuğu gibi korkarak önünü kapatırsa rezil olacaktı.

Cael elleriyle yüzünü ovalıyordu. Avuç içleri sakallarına dokununca zımparalamaya benzer bir ses duyuluyordu. Yorgun görünüyordu. Gözleri uyumaktan şişmişti. Saçları karışmıştı. Ama sesi soğuk ve donuktu. "Ültimatom verecek konumda değilsin."

"Uyuyamadım ve bolca düşündüm," dedi. Sesi tıpkı onun sesi kadar donuktu. "Tam anlamıyla o konumda olduğuma karar verdim. Burada oluş nedeninizi gizlemek için bana ihtiyacınız var. Neden ihtiyacınız olduğunu bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum zaten. Sadece ne yapmaya çalıştığınızın farkındayım. Bu yüzden işbirliğim her gün Syd ile konuşup konuşamama bağlı, tabi onun bana anlatacaklarına da. Eğer Syd'e bir zarar gelirse anlaşma biter. Bu değişmez şartım."

"O elimdeyken ne olursa olsun dediğimi yapacaksın."

"Ne bildin? Plan sadece o iyi olursa işleyecek. Onun iyi olduğuna inanmam gerek. Ve biliyorsun güven sallantıdadır. Buna inanmam için ise onunla her gün konuşmam ve iyi olduğunu duymam gerek." Aldığı riskin büyüklüğü midesini bulandırdı. Fakat sözünden geri dönemeyeceğini de biliyordu. Bu Sydney'i güvende tutmanın tek yoluydu. Kullanabileceği tek koz buydu.

Cael kızı izliyordu, gözleri öfke doluydu. Jenner nefesini tuttu. Cael bunları tüm yönleriyle gözden geçiriyordu. Syd çoktan ölmediyse kaybedeceği bir şey yoktu. Aman Tanrım! Eğer Cael bunu reddederse ne yapacaktı? Ya telefon konuşmasından sonra Syd'i öldürmüşlerse?

Göğsüne bıçak saplıyorlardı sanki. Syd olmadan ne yapardı? Onun gibi tatlı, güzel bir insan yoktu ki bu dünyada. Bu olanların hiçbirini hak etmemişti. Onun ölmüş olabileceği düşüncesi... Hayır! Bacakları sallanıyor, dudakları titriyor, yaşlar gözlerine batıyordu. "Pislik herif!" Nefes almaya çalıştı. "Eğer ona zarar verdiyseniz..."

Cael onun sol kolunu herhangi bir şey yapmadan önce tuttu ve, "Rahatla," dedi. Sakinleştiğinden emin olmak için ona baktı. Kolundan sıkıca tuttu. Çünkü Jenner yarı oturur yarı düşecek gibi yatakta ağlıyordu. Jenner'ın biraz daha sakinleşmesine rağmen Cael baskısını korudu. "Sakın bir daha beni ısırma. Çünkü ikinci defa bu kadar ucuz kurtulamazsın. Ve merak etme, o iyi."

"O zaman onunla konuşmama izin ver." Jenner ısrar ediyordu. Yaşlar gözlerinden akarak yanaklarına inmişti. "Şimdi. Onunla

konuşmama izin ver. Lütfen." Yalvardığının bilincindeydi ama umursamıyordu. Kendisi için değil, Syd için yalvarıyordu çünkü. Onun sol kolunu hâlâ sıkıca tuttuğu için diğer eliyle yaşlarını sildi. Cael'in eli Jenner ile beraber hareket ediyordu mecburen. Elini alnına koydu. "Ou.." Birden geriye çekildi ve ona gözyaşları içinde baktı.

Titredi. Jenner'den gözlerini ayırmadan elini başına götürdü. "Eğer Katolik olsaydım hemen bir ruh kovucu çağırırdım," diye mırıldandı. "Biz birbirimize kelepçeliyiz. Ne olmasını bekliyordun?"

"Senden farklı olarak benim kelepçelerle çok fazla tecrübem olmadı." Burnunu çekti. Elini kaldırdı ve gözyaşlarını daha yavaş sildi.

Cael can sıkan bir nefes verdi. Başını arkaya yasladı ve tavana baktı. "Saatin kaç olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Jenner yüzünü yıkarken kol saatini çıkarmıştı. Yani saati hâlâ banyoda lavabonun üzerindeydi. Onun tarafına doğru eğilerek yanındaki saati görmeye çalıştı. "Üçü yirmi altı geçiyor. Neden?"

"Çünkü Kaliforniya'da da saat aynı."

"Yani? Senin aptal adamlarının tatlı uykularından uyanmaları umurumda mı sanıyorsun?"

"Umurunda olmalı. Onlar senin arkadaşına göz kulak olan insanlar. Onları sinirlendirmek istemezsin."

"Sen onların patronusun. Onlara iyi davranmalarını söyle."

Cael gözlerini kapadı ve, "Lanet!" dedi. Ardından gözlerini tekrar açtı. "Eğer telefon açarsam çeneni kapatıp yatacak mısın? Uyuyup uyumaman umurumda değil, sadece çeneni kapatacaksın."

"Yatacağım," diye söz verdi. "Çenemi kapatıp kapatmamam, üzerimden örtüyü çekmemene ve üstüme nefes vermemene bağlı, kendimi korku filminde gibi hissediyorum."

Cael kızın kolunu fark etti. Jenner'in tam olarak anlayamadığı; 'deli', 'etçil' gibi şeyler mırıldanıyordu. Yanındaki masadan telefonunu aldı ve hızlı arama tuşuna bastı. Konuşmaları normalden uzun sürdü. Hemen hemen yirmi saattir denizin üstündelerdi. Yani sahilden çok fazla uzaklaşmış olmalıydılar. Görüşme bir ya da iki uydudan

sağlanıyor olmalıydı. Sonunda Cael, "Bayan Hazlett'i uyandırın. Redwine onunla konuşmak istiyor. Saatin kaç olduğundan haberim var. Benim de uyumaya ihtiyacım var ama Redwine, Hazlett ile konuşmadan bu gerçekleşmeyecek. Şimdi dır dır etmeyi bırak ve Hazlett'i telefona ver," dedi ve durakladı. Dinliyordu. "Sanmıyorum. Galiba Bridget çoktan iletişime geçmiş." Yine duraklama. Gözlerini kıstı. "Evet, ısırdı. Lanet olası, ver artık Hazlett'i telefona!"

Sert bir şekilde telefonu Jenner'e uzattı. Hemen aldı ve istekle, "Syd?" dedi.

Telefonda önceden duyduğu o erkeğin sesini işitti: "Bir dakika bekle." Boğuk sesler duydu: Kapının çalınması, korkudan gevelemeler ve şaşkınlıktan karışan kelimeler... Bu Syd'in sesiydi. Sydney, Cael gibi çabuk uyanamıyordu. Jenner sesindeki korkuyu duymaktan nefret ediyordu. Fakat uyku sersemliği Syd gibiydi. Gülümsedi.

"Jenn," Sydney'in sesi panik doluydu. "İyi misin? Kötü giden bir şey oldu mu? Seni incittiler mi?"

"Yok, ben iyiyim," dedi ve ağlamaya başladı. Bunun sesine yansımaması için olağanca çaba sarf ediyordu. Çünkü eğer Syd bunu fark ederse daha fazla korkacaktı. Bunu hiç istemiyordu. "Sadece senin için endişelendim ve iyi olduğuna emin olmak istedim."

"Ben iyiyim. Sen de iyisin. Harika." Syd aniden hıçkırdı. O da ağladığını belli etmemeye çalışıyordu besbelli. "Her gün konuşacağız, değil mi?"

"Evet, konuşacağız." Cael'e anlamlı bir bakış attı. Biliyordu ki Kaliforniya'da bir yerde, Syd de onu tutsak eden kişiye aynı şekilde bakıyordu.

"Tamam, bu kadar yeter," dedi Cael ve telefonu ondan aldı. "Hepimizin uykuya ihtiyacı var." Telefonu kapattı, tekrar masanın üzerine koydu.

Adaleli kollarıyla aşağı uzandı. Battaniye ve yatak örtüsünü alarak yatağın üstüne koydu. "İşte burada." Hırladı yine. Hırlama onun bir alışkanlığı gibi duruyordu. Belki de önceki hayatlarından birinde bir ayıydı.

Sessizce sol eliyle örtüleri çekti. Tek eliyle onları kendi tarafına iyice örtmeye çalıştı. Hepsini üzerine yaydı.

Cael iç çekerek lambayı söndürdü ve Jenner'in yanma uzandı. Örtüyü onun çevresine iyice sıkıştırdı. "İşte, mutlu musun?"

"Ayaklarım hâlâ soğuk ama daha iyiyim," diye ekledi. "Syd ile konuşmama izin verdiğin için teşekkür ederim." Kendisini çok daha iyi hissediyordu. Syd'in hayatta olduğunu öğrenince endişeleri azalmıştı. Rahatlamış, gevşemişti. İpek çarşaflara ve örtüye iyice sokuldu. Eğer yine onun üzerine

nefes verirse şikâyet etmemeye karar verdi.

Çok yorgundu. Tepkileri gel git gibiydi. Uykuya daldı. Bir çift büyük, sıcak ayağın kendi soğuk ayaklarının arasında olduğunu fark etmedi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Jenner normalden daha erken uyandı. Yedi sene önce hiç keyfince bir uyku uyuyamazdı, yatakta tembellik yapamazdı. Çocukken de erken kalkıp okula gitmek gibi sorumlulukları vardı. Nadiren Jerry onu uyandırırdı. Çoğunlukla evde bile olmazdı. Kalkıp aceleyle hazırlanmak zorunda olmasa da bu alışkanlık onda yerleşmişti. Gerçi artık sabahlan balkonunda keyif yapıyor, gazetesini okurken ağır ağır kahvesini yudumluyordu.

O sabah uyandığında yataktan kalkması mümkün olmadı. Karanlık onu uyutuyor, geminin hareketlerini bile zor hissediyordu. Şekerleme yapmaya devam etti. Biraz sonra fark etti ki hava aydınlanmıştı. O karanlık, başına kadar çektiği örtüden dolayıydı. Baştan ayağa vücudu sıcaktı. Çok rahattı ve kelepçeli değildi!

Heyecanla örtüyü üstünden attı.

Ümit ettiği ilk şey süitinde yalnız olmasıydı. Belki yaşadıkları sadece Dallas vari bir rüyaydı ya da bir gecelik tutsaklığında istedikleri bilgiyi elde etmişler ve denizaltı veya onun gibi bir şeyle kaybolmuşlardı. Bu hayali çok geçmeden duvara tosladı. Çünkü Cael bir önceki gün onu kelepçelediği sandalyede oturuyordu.

Orada bir dinleme cihazı vardı. Jenner kalkınca ona baktı ve, "Yaklaşırsan bum!" diyerek bir kahkaha attı.

Jenner'in gururu kırılmıştı. Yatağa umutsuzca oturdu. "Beni uyandırmadan nasıl kelepçeleri çözebildin?"

"Ayın altında uyuyan bir Drakula gibiydin. Uyandırmak için soğuk su dökmeyi düşündüm ama huzur ve sessizliğin değerini anladım."

Tıraş olmuştu. Çenesindeki gölge yok olmuştu. Bu, banyo yapmak için onu yatak odasında yalnız bıraktığı anlamına geliyordu. İşbirliğini test etmek için belki de. Bu Bridget'in kapıda bekleyip onun kaçıp kaçmayacağını test etmesi gibi miydi? Ya da hiçbir deneme yoktu, o işlerini hallederken Bridget mi ona bakıcılık yapmıştı? Muhtemelen sonuncusuydu. Çünkü çok ciddiye aldıkları bir iş yapıyordu ve Cael işini şansa bırakamazdı. Onun yerinde olsaydı o da aynısını yapardı.

Aynı zamanda kıyafetlerini de değiştirmişti. Hâkî rengi bir pantolon, üzerine de koyu mavi ipek bir gömlek giymişti. Bu renk, gözlerini daha da ortaya çıkarmıştı, gözleri nefes kesiciydi. Kıyafetlerini Bridget, Tiffany ile paylaştıkları kamaradan getirmiş olmalıydı. Jenner bütün bunlar olurken nasıl derin bir uykuda olduğuna şaştı.

Ciğerlerinden aniden soluğunu çektiler sanki: Cael onun zayıf bedeninin üzerinden göğüslerini seyrediyordu.

Hemen utanan biri değildi ama yüzü ateş gibiydi, hissediyordu. Kahretsin, geçen gece sutyen giymeyi unutmuştu. Ama yine de uyumuştu. Daha da önemlisi onunla birlikte uyumuştu. Örtülerle kozadaki kelebek gibi sarmalansa da Cael neredeyse çıplaktı. Bu durumu kafasından atmaya çalışmış olsa bile kasları unutulacak gibi değildi.

Belki de bakmıyordu. Parmağını ona dikerek, "Sakin Stockholm sendromuna gireceğimi düşünme. Anladın mı?" dedi.

"Tanrım kurtar beni," dedi ve döndü. "Eğer bir adamın onlara bakmasını istemiyorsan adamın karşısında onları zıplatma. Gerçi seninkiler zıplamaz, küçükler; en fazla titrerler."

"Onların ne yapacağı seni ilgilendirmez. Sen sadece başka yere bak." Jenner bu konuşmayı daha fazla uzatamayacağını anladı ve konuyu değiştirdi. "Bir duş alacağım. Çabuk çıkarım," dedi.

"Uzun sürmesin." Saatine baktı. "Kırk dakikan var."

Sinir oldu. Çünkü banyosuna bir zaman biçmemişti. Omuzlan gerildi. Dolaba gidip giyeceği kıyafetleri hazırladı. Tuvalet takımlarının orada olmadığını fark etti. Düş kırıklığıyla tüm çekmeceleri aramaya başladı.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Şampuanım ve diğer banyo eşyalarımı arıyorum."

"Hepsi banyoda. Dün yüzünü yıkarken görmedin mi?"

Dün gece komada gibiydi. Bu yüzden hiç hatırlamıyordu. Dişlerini fırçalarken bile fırçasıyla macunun buraya nasıl geldiğini düşünmemişti. Eşyalarım alıp banyoya gitti, ardından kapıyı sertçe kapattı. İçeri girdiğinde gördü ki parfümünden saç spreyine kadar tüm eşyaları buradaydı. Şampuanı lavabonun altındaki rafta duruyordu.

Kırk dakika, ha? Kapıyı kilitlemeyi düşündü ama vazgeçti. Onu provoke etmek istemiyordu. Onu kapıyı her an açık kalması için zorlayabilirdi. Bunu istemiyordu. Banyoda olduğu zaman, muhtemelen yalnız olduğu tek zamandı. Belirlenen zaman limiti yüzünden keyfince küvette kalamayacaktı ama bir şekilde yıkanacaktı. Her zamanki şekilde küvete girecek ama sonra çıkınca olabildiğince hızlı hazırlanacaktı. Meydan okuyordu. Bunu yapacaktı.

Banyoda saç kurutma makinesi vardı. Saçları oldukça kısaydı. Bu yüzden kurutmak çok zamanını almayacaktı. Saç şekli savruktu, çok gösterişli değildi. Makyajı bütün gün alan kadınlardan da değildi. Sadece far, maskara ve ruj sürerdi. O nedenle çabucak halletti. Cael'in dediği zamanda banyodan çıkmıştı.

Cael tek kaşını kaldırmış, acele etmeden kahvesini yudumluyordu. Onun kaşını kaldırmasına sinir oluyordu, çünkü kendisi yapamıyordu.

Kahve. Kendisini bala odaklanmış ayı gibi hissetti. Başı ağrımaya başlamıştı. Bu, çok geçmeden kafein alması gerektiğine işaretti. "Daha kahve var mı?"

Kahve, aynı zamanda yemek de tabi ki. Dün akşam çok bir şey yememişti. Kahvaltı saati geçmişti bile. Saatine baktı.

öğlen yemeği vaktini de geçiriyorlardı.

"Bir bardak var sanırım," dedi ve kalktı. İzleme sistemine çalışıyor mu diye göz attı. Ardından ona oturma odasına kadar eşlik etti. Küçük yemek takımı sağda, kapının kuytu köşesindeydi. Masanın ortasındaki tepside bir cam sürahi, başka bir fincan, krema ve çeşitli şekerlemeler bulunuyordu. "Otur," dedi. Jenner oturur oturmaz onu çabucak masanın bacağına kelepçeledi.

Gözleri yuvalarından çıkacak gibi oldu. Etrafta yiyecek bir şey yoktu ama şu an için kahve öncelikliydi. Cael bu sefer onu sağ eli yerine sol elinden kelepçelemişti. Temiz fincanı alarak içine kahve doldurdu ve büyük bir hazla ilk yudumunu aldı.

Kapı çaldığında henüz birkaç yudum içmişti. Gelen Bridget'ti. Odaya girdi. Kapıyı kapattığında sesi yankılanıyordu. "Beş dakika içinde tatbikat için cankurtaran botunda olun!"

Bu yüzden Cael ona limit koymuştu. Onu masadan çözüşünü izlerken açıklayabilirdi diye düşünüyordu. "Yarım bardaktan az, kelepçelemeye değer miydi?" diye mırıldanıyordu.

"Seni kontrol altında tutmak için değerdi. Şimdi iyi rol yap," diye emretti. Gözleriyle işi anlatıyordu.

"Isır beni," diyerek kalktı.

Bridget öksürdü ama bu daha çok gülmeye benziyordu.

Cael gözlerini kıstı. "Senin yerinde olsam 'ısırma' kelimesini ağzıma almam," dedi kolundan çekerken.

Bridget yatak odasına gidip dolaptan turuncu renkli iki can yeleği getirdi. "Alarmı duyduğunuz zaman PFD'leri alın. Talimatlar kapının arkasında."

Jenner doğru düzgün kahve içememişti ve açtı. Toplanma yerine gitmek yerine oda servisini arayıp bir şeyler istemeyi tercih ederdi. "Boş veremez miyiz?"

"Hayır," diye cevapladı Bridget. "Filikalara binme tatbikatı ciddi bir iştir. Denize açıldıktan yirmi dört saat sonra yerlerini almak zorundalar. Kayıt aranacak. Kaçırılan kimse izlenecek ve en uygun toplanma merkezine bilgi verilecek."

"Biz de kimsenin dikkatini çekmemek için herkes gibi davranacağız, öyle mi?" diye sanki bir çocukla konuşur gibi sordu.

"Ya birisi burayı temizlemeye gelip sizin oyuncaklarınızı bulursa?"

"Bulamayacaklar," dedi Bridget. "Bu süit benim sorumluluğumda. Sen kendi işine bak ve bana işimi öğretmeye kalkışma." Cael ona baktı. Başıyla onayladı ve çıktı.

Jenner, "Ne şimdi bu?" diye sordu.

"Bilmen gerekmez."

"PFD'nin ne olduğunu bilmeye ihtiyacım yok mu?"

"Kişisel Yüzdürme Aygıtı. Delme başladığında hiçbir şey hakkında bir şey düşünme. San Diego'ya dönene kadar kurallar hâlâ geçerli. Sana ne söylersem onu yapacaksın."

'Tamam, tamam."

Alarm bu değiş tokuşa bir son verdi. Çınlıyordu. Cael, Bridget'in sandalye üzerine bıraktığı can yeleklerini, PFD'leri aldı, birini Jenner'e fırlattı. Kapının arkasındaki haritadan en uygun Toplanma Merkezi'nin yerine hızlıca göz attı.

"Gülümse tatlım," dedi. Jenner'in kolunu tutmuş, onu koridora çıkarmıştı. Hızlıca koridorda ilerlerken iki yaşlı kadınla karşılaştılar, sırıtıyorlardı. Cankurtaran botlarının alıştırması bazıları için çok eğlenceli, diye düşündü. Şahsen bir kahvaltı ya da öğle yemeği, hangisi olursa, çok daha iyi olurdu.

Bayanlar sıradan gemi kıyafetleri giymişlerdi. Üzerlerinde saman rengi şapka, yürüyüş şortları, güverte ayakkabıları ve turuncu

can yelekleri vardı. Boyunlarında ise mücevher dükkânı açacak kadar elmas vardı.

"Biz üç numaralı Toplanma Merkezi'ne gidiyoruz. Umarım siz de oraya gidiyorsunuzdur."

"Evet, biz de oraya gidiyoruz," dedi gülümseyerek. Jenner onu tekmelemek istiyordu. Çünkü bu gülüş çok sıcak ve içtendi.

"Adım Linda Vale," dedi uzun olan.

"Nyna Phillips," dedi diğer kadın da. Biraz utanmıştı. Ama gerçekten hoş bir yüzü vardı.

"Benim adım Cael Traylor. Bu bayan da benim arkadaşım Jenner Redwine."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Linda Vale. "Dün gece Fog Bank bardaydım. Sizin için epey sıkıntılı bir geceydi sanırım. Ama işlerin yoluna girmesine sevindim."

Nyna, Jenner'e göz kırptı. "Eğer yirmi yaş daha genç olsaydım seni çok pis tekmelerdim."

"Tekmeleyeceğim," dedi Jenner gülümseyerek.

Yaşlı kadınlar güldüler. Onun şaka yaptığını düşünüyorlardı. Cael onun kolunu sıktı. Doğru durması için uyardı.

Jenner, Cael'e gözleri ışıldayarak baktı. "Sadece şaka. O benim için çok değerli. Adeta bir mükâfat benim için. Artık ağıma düştü, kaçış yok."

Tüm bayanlar güldü. Cael eğilerek ona bunun karşılığını vereceğim der gibi baktı.

"Bir akşam beraber yemeliyiz," diye teklif yaptı Linda.

"Çok hoş olur," dedi Jenner. Bu sefer Cael onun kolunu tekrar sıktı. Bu, yeni arkadaşlıklar kurmak için burada olmadıkları anlamına geliyordu. O, Cael'e ve diğerlerine paravan olmak için buradaydı. Eğer süitte olsaydı onu ciddi biçimde uyandıracaktı.

"Bayanlar, bizim gitmemiz gerekiyor," diyerek kadınları hareketlendirmek istedi. Çünkü hiçbiri buradan ayrılacak gibi durmuyordu.

"Sola mı döneceğiz?" diye sordu Linda. İki taraflı koridoru görünce şaşırmıştı.

"Evet madam, sola döneceksiniz." Cael eliyle gidecekleri yeri gösteriyordu.

"Sizin dediğinizi yapalım," dedi ve koridor boyunca yürümeye başladı. "Genellikle yol bulmakta sıkıntı çekmem ama *bu gemide* yolumu şaşırıyorum. Gerçekten cankurtaran botuna *binmemiz* gerekirse, omuzlarımda bana gideceğim yeri tarif *edecek* meleklere ihtiyacım olacak. Diğer türlü kesinlikle *bulamam."*

Arkalarında başka bir kapı açıldı. Cael de Jenner de kafalarını çevirip ne olduğuna baktılar. Basit bir meraktı. Ellerinde can yelekleriyle iki adam çıktı. Arkalarından geliyorlardı. Muhtemelen onlar da Toplanma Merkezi'ne gidiyorlardı.

Arkalarındakilerden biri sezgisi kuvvetli duruyordu. Ortalama uzunluktaydı ama kuvvetli vücudu onu uzun gösteriyordu. Kırık beyaza çalan sarı saçları vardı ve epey kısa kesilmişti. Gözleri kıpır kıpır etrafta olan biteni izliyordu. Kiralık adam, diye düşündü; ama hoş bir kiralık adam.

Cael'in gözettiği adam diğeri olmalıydı. Gri saçları olan bu adam ellili yaşlarda gözüküyordu. Fakat gayet havalı ve formu yerindeydi. Çok ihtişamlı duruyordu. Jenner bundan fazlasını göremedi, çünkü Cael onu aceleyle önüne kattı.

"Çabuk," dedi. "Geç kalamayız." Linda ve Nyna da onlarla beraber hızlandılar. Tabi ki Cael'in sözleri onlara değildi.

Cael'in kendisini o adamla yakın tutmak istemiyordu, anlamıştı. Kim olduğu hakkında hâlâ bir fikri yoktu, sadece neye benzediğini biliyordu.

"Yani," diye fısıldadı. "Bu o mu?"

"Senin sorunun değil."

"Onu sen benim sorunum yapıyorsun, duygusuz deli."

Mavi gözleriyle ona baktı. "Sen her şeyi berbat etmeden bu işi Hawaii'ye varmadan halletmek bir mucize olacak."

Cankurtaran botu denemesi hiç de heyecan verici değildi. Jenner'.in öğrendiği tek şey batan bir gemiden kurtulmanın tek yolunun can yelekleri olduğuydu. Aslında acil durum anında nereye gideceğini bilmeye ihtiyacı vardı. Botun denize indirilişini tecrübe etmek hoştu. Ama onların, gemide oldukları yerden-ki bu en az iki kat demekti-botlara binip aşağı inmeleri çok zordu. Bu zorluğu düşününce canı sıkıldı. Botları kullanmalarına gerek kalmamasını umuyordu.

Toplandıkları alanda iki masa önlerinde o iki kapılı süitten çıkan adam oturuyordu. Jenner'in görüşünü kapatmak için sandalyesini ayarlamaya çalışıyordu. Fakat Nyna Phillips onu engelledi. Cael'in önünde durdu. "Bu adam geminin sahiplerinden biridir. Yardım için ev sahipliği yapıyor. Muhtemelen onu daha çok göreceğiz."

"Gerçekten mi?" diye sordu Jenner. Konunun açılmış olmasından çok memnundu. "Onun kim olduğu hakkında hiçbir bilgim yok. Adı ne?"

Nyna bir an düşündü. "Adını duymuştum, eminim ama hatırlayamıyorum. Hafıza ikinci sıradadır biliyorsun."

"Birincisi ne?" diye sordu Linda. Yüzünde muzip bir sırıtma vardı, müstehcen bir açıklama bekliyordu.

"Hatırlamıyorum," dedi ölü gibi. Sonra hepsi kahkahalarla güldüler.

Tatbikat bittikten sonra gri saçlı adam ve onun koruması gözden kayboldular. Jenner, Cael'in süite dönüp onu sandalye ya da masaya kelepçelemesinden önce davranıp ne kadar aç olduğunu söyledi ve Linda ile Nyna'yı öğle yemeğini beraber yemeğe davet etti. Lido güvertesindekı restoranların birinde yiyebilirlerdi. Bayanlar memnuniyetle bu teklifi kabul ettiler. Tabi Cael'in bunu kabul etmek dışında bir seçeneği kalmamıştı. Durumu hafife almadı. Jenner'i kenara çekti ve kadınlar görmeden onu uyardı. Giderlerken birine telefon açtı. Konuşmaları çok kısa sürdü ve kapattı.

Açık hava kafeler büfe tarzıydı. Bu yüzden öğlen yemeği çok sıradan geçti. Jenner kahvaltı da yapmadığı için iyi yedi. Fazladan

kahve içti. Süite geri dönüşü geciktirmek için elinden geleni yaptı. Bir süre sonra Linda ve Nyna katılacakları etkinlikler için onların yanından kalktılar. Jenner onların gidişlerini özlemle izledi. Daha fazla kalmalarını istiyordu. Onlarla olmak istemesi iyi kalpli olduklarından değildi. Yine Cael ile yalnız kalmıştı.

Öğle yemeğine başta isteksiz olmasına rağmen, şimdi süite gitmek için hiç de acele etmiyordu. Sandalyesine yayılmış tembellik yapıyordu. Çok zarif ama aynı zamanda çok tehlikeli gözüküyordu. Bu entelektüel görünüşün altında bir yırtıcılık, bir vahşilik vardı. O, kadınların anlayamadığı tipten bir erkekti. Aslında sadece kadınlar değildi. Etrafındakiler de ondan biraz ürküyorlardı. Göz ucuyla bakarak onun tam olarak nerede olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

Farkına vardı. O anlaşılmak istiyordu. Kendine özgü biçimde onun tarafından anlaşılmak istiyordu. Bir çift gibi fikirlerini birleştirmek istiyordu. Jenner onunla tam bir işbirliği içinde olacağına söz verdi.

"Haydi biraz yürüyelim," dedi. "Bu sabah bağlandığıma göre biraz yürüyebilirim sanırım."

Ona mavi gözleriyle baktı ve elini tutarak ayağa kalktı. "Tehlikeli sularda yüzüyorsun Redwine," dedi sadece onun duyabileceği bir sesle.

Gülümsedi. Ona doğru başım çevirdi ve sanki flört ediyorlarmış gibi, "Rahatla koca adam," dedi. Sesi onunki kadar kısıktı. "Bir koz dışında bütün kartlar senin elinde. Basit bir yürüyüş... Hem sen de bu fırsatı insanlara ne kadar harika bir çift olduğumuzu göstermek için kullanabilirsin."

Yürürken Cael elini Jenner'in beline doladı. Jenner yüzünü güneşe döndü ve rahatlamaya çalıştı. Bu iki haftalık seyahatlerinin ilk dolu dolu günüydü. Cael ile beraber, onun kontrolü altında on üç gün daha... Eğer stresini dağıtmak için bir yol bulamazsa sinirden çatlayacaktı. Syd ile her gün konuşacaktı. Böylece birbirlerinden haberleri olacaktı. Her an endişe içinde olmak iğrenç bir şeydi. Dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Kendini geminin çevresine bakmaya zorladı. Dün öğlenden beri fazlasıyla kendi çevresinde olanlarla meşguldü. Gemiye göz atmak istedi.

Bridget'in dediği gibi Lido güvertesi eğlencesi en bol yerdi. İnsanlar havuz başlarındaydılar. Her bir kare doluydu. Havuzların birinde bir oyun vardı. Ses sistemi çok kuvvetliydi, müzik her yeri sarmıştı. Cael irkildi. Jenner'i karşı yöne çekti. İlk defa onu takip etmekten memnundu.

Eğer Cael olmasaydı, Syd'in dediği gibi, gemide eğlenebilirdi. Gri-kahverengi Atlantik'e geçen yedi senede alışmıştı ama Pasifik'in canlı renkleri çok ayrıydı. Derinler koyu maviyken, yukarılara doğru ışıkla beraber su yeşili ve türkuaz göze çarpıyordu. Kara görünmüyordu. Böyleyken insan dünyada ne kadar yalnız olduğunu insan daha iyi hissediyordu, bine yakın insanla ama yalnız.

Geminin yeni oluşunu koklayabiliyordu. Döşemeler, kilimler, eşyalar, güvertedeki ahşap her şey... Her şey yeni ve tazeydi. Başka koşullarda bu seyahatten hoşlanabilirdi.

Cael'in kolu belindeydi. Bu ağırlık onu gerçeğe döndürdü. Herkes seyrediyordu tabi. Rol yapmaya devam etmeliydi. Uzaktan muhtemelen yeni âşıklar gibi gözüküyorlardı. Onu sarmalamasının bir gem olduğunu sadece Jenner biliyordu. Eğer kaçarsa lanet olası ne yapmayı düşünüyordu acaba? Gemideydiler. Yani bir arabaya binip kaçamazdı. Diğer yandan ona her fırsatta Syd'i hatırlatıyordu zaten.

İç geçirdiğini duymuş olmalıydı. Çünkü onu şakaklarından öpmek için yaklaşmıştı. Sonra kulağına eğilerek, "İyi görünmesini sağla," dedi.

Jenner başım döndü ve çenesini düşürdü. "Çok korkuyorum," dedi. Sesindeki yapaylığı saklamaya çalıştı. Evet, çok korkmuştu ama şimdi değil. Tuhaf.

Cael homurdandı. "Saçmalık. Korkmuyorsun. Bu yüzden ya şimdi bana âşıkmış gibi davranırsın ya da seni buradan süite götürürüm. Gemideki zamanını bir sandalyeye kelepçeli olarak mı geçirmek istiyorsun?"

Kesinlikle istemiyordu. Kolunu ona sardı ve gülümsedi. Cael, Jenner'in bakışlarında onu güdüleriyle ezmek istediğini gördü. Buradan çıkmak için bana ihtiyacı var, diye düşündü

Jenner. Belki gemideki bu etkinliklere neden katılmadığını o açıklayabilirdi. Belki de yola çıkışının bütün amacı yardım toplamak olan bu geminin resmî akşam yemeklerine ya da aktivitelerine katılmayışını kimse fark etmezdi. Belki insanlar Jenner'in budala olmadığını bilseler bile, Cael bu insanları kendisi için bunlardan vazgeçtiğine inandırırdı.

Gemideki yolcuların büyük çoğunluğu Jenner'i tanımıyorlardı ama yeteri kadar tanıyan vardı. Bu yüzden Cael hiçbir şey olmadan Jenner'in iki hafta ortalıkta gözükmemesini sağlayamazdı. Onu odadan dışarı çıkarmak, insanların onu görmesini sağlamak, insanlarla konuşmasına izin vermek zorundaydı. Jenner programlanmış etkinliklere katılmalıydı.

Bunu nasıl yapacağını bilemiyordu. Etrafında insanlar vardı. Eğer 'yardım edin' diye çığlık atarsa ne olacaktı? Sebepsiz yere bağırırsa herkes onun delirdiğini sanacaktı. Peki, Cael insanların içinde kuşku uyandıracak bir şey yapmadan onların ilgisini nasıl çekecekti? Linda ve Nyna'ya çok hoş davranmıştı. Onlarda çekim yaratmıştı. Hem onların yanında sanki aşkından sarhoş olmuş gibi davranmıştı.

Diğer taraftan eğer çığlık atarsa Syd'e ne olacaktı?

Bu durumdan kurtulmak için hiçbir çıkar yol bulamıyordu. Düşünceleri hep aynı noktaya kilitleniyordu: Neden biz? Cael bir başkasının odasını dikizleyip dinleyerek başını belaya sokmuştu. Bitişiklerindeki süitte kalan adamı tanımıyordu ama o gerçekten bu geminin sahiplerinden biriyse çok varlıklı olmalıydı. Çünkü böyle bir gemiyi inşa etmek ve bunu sağlayacak bir ekiple çalışmak insana milyonlarca, trilyonlarca maliyet getirirdi. Yani zengindi. Zengin olmak da nüfuz sahibi olmak demekti. O kimdi? Bunlar ondan ne öğrenmeye çalışıyorlardı? Belki onun alengirli bir hayatı vardı. Kirli işlere bulaşmıştı. Bunlar da onun fotoğraflarını çekip ona dolap mı

çevireceklerdi? Bu onun kendi senaryosuydu, onların planladıktan şey değil. Belki bu gemideki tüm yolcuların varlıklarına el koymaya çalışıyorlardı. Bunun için de Syd'i kaçırmışlardı.

Casusluk düşüncelerine geri döndü. Endüstriyel casusluk. Fakat alışılmadık bir bilgi ya da ürün hırsızlığı... Peki, neden zamanlarını bir adamı izleyerek harcıyorlardı?

Syd onu bağlıyordu, yapabileceklerini sınırlıyordu. Cael de ne onu gözetimden çıkaracak ne de serbest bırakacaktı. İstese yapabilirdi. Jenner de Syd yüzünden hiçbir maceraya atılmayacaktı. Syd'in hayatı Cael ya da onun adamlarından birinin telefon açmasına bağlıydı. Ne olursa olsun Syd için katlanacaktı.

Cael'i boş anında yakaladı. Kollarından sıyrılıp güvertenin parmaklıklarına yaslandı. Ayaklarını iyice dayayarak Cael'e baktı. Gözleri kısık ve azimliydi. "Bana, ne yapmaya çalıştığınızı söyle."

"Hayır." Cevabı kesin ve sertti.

"Bulamıyorum..."

"Hiçbir şeyi anlayacak pozisyonda değilsin. Benim dediklerimi yapacak ve çeneni kapalı tutacaksın." Kolunu tutuşu sanki okşama gibiydi. Çok kısa sürdü. Dirseğinden tutup çekti. "Bu kadar gezinti yeter."

"Gitmeye hazır değilim." Burada durup onunla yaptığı

kazıyı tartışmak istiyordu.

Jermer'e yaslandı. Cael çok yakındı, çok sıcaktı. Ağzı Jenner'in yanağına yapıştı. "Sana yemin ederim seni omzuma alıp süite götürürüm. Bak o zaman konuklara ne muhteşem bir gösteri olur. Odaya gittiğimizde de seni bir sandalyeye bağlar ve seyahat bitene kadar da çıkmana izin vermem. Bunu sensiz de yapabilirim, Redwine."

Kalbi güm güm atıyor, nefes alamıyordu. Olacakları görebiliyordu. "Hayır, yapamazsın. Eğer böyle bir şey yapmaya kalkışırsan artık beni bu işe karıştıramazsın."

"İzle de gör." Cael kolunu tekrar Jenner'in beline sardı. Onu parmaklıklardan çekti, kaldırmaya başladı.

"Bekle!" Rol yapmak önemli bir şey ama oyun çıkarmak başka bir şey. Cael bunu yapacaktı. Onu omzuna alıp taşıyacaktı. Onları görenler sakin bir yere gittiklerinde onun Jenner'e neler yapacağını düşünerek sırıtacaklardı.

Durdu. Bedeni Cael'e dayanmıştı ama ezilmiyordu. Onu izleyen birileri varsa bu hâllerini sevgililiklerine verecekti. Durum öyle değildi. Jenner ise onun soğuk mavi gözlerinde söylediklerinde ne kadar ciddi olduğunu görebiliyordu.

Kalp atışları giderek hızlanıyordu. Gözlerinde bir şey onu kendisine çekiyordu. Hislerine hâkim olmaya çalışıyor, adeta onlarla savaşıyordu. Kendisine sahip olmasına izin vermemeye çabalıyordu. Kahretsin! Onun dokunuşundan, kendisine yaslanmış uzun kaslı vücudundan etkilenmemeliydi. Ona fiziksel olarak iğrenç geliyor olmalıydı. Ama maalesef öyle değildi. Yine de Cael'e karşı koymalıydı. Duvarlarını daha.

daha yüksek inşa etmeliydi.

Cael, Jenner'in cevabını bekliyordu. Hemen düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Neydi, neydi...? Hah, tamam. Ona beklemesini söylemişti.

Derin bir nefes aldı. "Beni taşımana gerek yok," dedi. "Sorun çıkarmadan gidebilirim, Mareşal."

Dudağının bir yanı kıpırdadı. "İyi," dedi. Elini gevşetti ama serbest bırakmadı.

Rüzgâr saçlarını savuruyordu. Gözlerini ona dikti. "Belki bana bir iyilik yapmak istersin. Beni bağlama. Farkında olmasan da gemideyiz, hem de Pasifik'in tam ortasında. Denizden başka nereye gidebilirim ki? Deli değilim. Syd'e zarar verecek hiçbir şeyin olmasını istemem. O elinizde olduğu sürece dediklerinizi yapacağım. Belki bu seni, beni daha sıkı tutmaya itebilir ama bu gerekli değil. Eğer bu işin bir parçasıysam, bir tutsak gibi bana davranmazsan her şey daha iyi işler."

Düşünmek için biraz bekledi. "Makul gözüküyor," dedi ve ekledi, "fakat senin makul oluşun beni daha da şüphelendiriyor."

Parmaklarının ucuna kalktı ve dudaklarını onun kulağına yapıştırdı. Cael aniden gerildi. Elleriyle sıkıca onun belinden aşağı çekti. Sanki tekrar ısırmaya hazırlanır gibiydi. Onun kulak memesini dişleriyle sıkıca çekti, ardından serbest bıraktı. "Sen bir pisliksin," diye fısıldadı. Sesi sevgi doluydu. "Bir gün, bir şekilde sana bunların hesabını ödeteceğim."

Cael elini indirdi ve Jenner'in kalçasına hafifçe vurdu. "Bundan bir an bile kuşku duymuyorum."

ON ALTINCI BÖLÜM

Cael her zaman kendisini sakin bir adam sayardı. Her an soğukkanlılığını korurdu. Bu yüzden Jenner Redwine seyahat bitmeden onun tarafından boğazlanmazsa şanslı sayılırdı. Bu işe savaş tazminatını da eklemeleri gerekirdi. Vücudundaki izler savaşta olduğunu kanıtlayabilirdi.

Jenner hayatında tanıdığı en huysuz, en kızdırıcı, en zor, en komik... Kadındı. Onun eğlenceli biri olduğunu kabul etmek istemiyordu. Onu denizden aşağı atmak istiyordu. Çok sıskaydı, bir şey sıçratamazdı. Hop, Cumburlop! Ne komik. Onun suya çarptığı zaman çıkaracağı görüntüyü düşündü, çok eğlendi. Muhtemelen ona aşağıdan elini uzatmakla vaktini harcayacaktı. Onun gibi kadınlar alınlarında "baş belası" yazan damgalarla dolaşmalıydılar. Böylece insanlar baştan uyarılmış olacaklardı. Eğer şu an öğrendiklerini önceden bilseydi, Sydney Hazlett ile ilgileniyor olurdu. Redwine kaliforniya'dakileri deli ederken o burada ağlama zırlama olsa da Hazlett'in kendi lütuflarının değerini bitişiyle rahat olurdu.

Fakat çok geçti ve Jenner ile saplanmış kalmıştı. Elini yukarı kaldırmış ve ona mukayyet olmaya çalışıyordu. Tüm kartlar Jenner'in aleyhine olmasına karşılık o, var gücüyle savaşıyordu. Gücün ve

insanların onun arkasında olduğunu bilmesi ona avantaj sağlıyordu. Ne olursa olsun kaybedemezdi.

Eğer her şey daha da kötüye giderse yine de Jenner onun için yasal bir sorun olmayacaktı. Çünkü ne ona ne de Hazlett'e serbest bırakılıncaya dek zarar verilmeyecekti. Onlar için kimseden fidye talebinde de bulunmamışlardı. Yalnız o ve ekibi yasa dışı bir alıkoyma suçu işliyorlardı. Jenner akıllıydı, taşlan yavaş yavaş yerine oturtuyordu. İnsanları onların sevgili olduklarına ikna etmek Jenner için çok iğrenç bir şey olmalıydı. Çünkü o bir kadından olaylı şekilde ayrılmıştı. Jenner oyunun kurallarını bilmediğinden çabalarında başarısız olmuştu. Bu yüzden elinden geldiği kadar 'mış gibi' yapıyordu. Bir porsuk ile pit bull arasında kalmayı göze alabilse ondan tüm bu yaşananlar için özür dileyebilirdi.

Onunla süite kadar gelip onu Bridget'in gözetimine bıraktı. Kendisi de yaşadıkları açığa çıkmadan önce olanları Tiffany ile paylaşmak için kamarasına gitti.

Tiffany'in kaldığı her oda daha bir saat geçmeden sanki içeride bir bomba patlamış gibi gözükürdü. Bu oda da aynı hâldeydi. Bir iş için ihtiyaç duyup saçtığı mücevherler, yüksek ökçeli ayakkabılar... Kıyafetlerin hepsi yere atılmıştı. Valiz açılmış, neredeyse tüm çekmeceler dolmuştu. Sert ve seksiydi. Cehennem gibi öldürücüydü. Ama aynı zamanda dünya sınıfı bir çamurdu.

Yatakta oturmuş, ayaklarını da birbirine dolamıştı. Yüksek ökçeli sandaletini parmaklarında sallıyordu. Küçük, gürültücü bileziğim söktü, ince olanı da çıkardı. Oynadığı oyundan şüphelenmişçesine onu süzdü. Kafası başka bir şeyle meşgulmüş gibi boş baktı. "Redwine'nin bakıcılığı nasıl gidiyor?"

"İyi," diye cevapladı. Onlara hiçbir şey söylememeye karar verdi. Redwine çok sıkıntı verecekti ama onlar bu durumdan haberdar değillerdi. Böyle daha çok eğleniyorlardı. Diğer taraftan Redwine'yi yapmaya çalıştığı şeyden ötürü de suçlayamıyordu. Eğer o da onun yerinde olsaydı aynı şeyi yapardı.

Onun sabrı Tiffany'de yoktu. Aslında o da çok sabırlı değildi ama kendini çok iyi kontrol ediyordu. "Eğer kuralları çiğnemeye başlarsa onu uyuşturabiliriz. Böylece ayak bağı olmaz. Senin için her şey daha kolay olur."

Kesinlikle onun için her şey daha kolay olurdu ama Redwine haklıydı; gemideki sosyal aktivitelerde görünmemesi şüphe uyandırırdı. Böyle şeylerle uğraşmak istemiyordu. "Bu uzak bir ihtimal ama yine de aklımda bulunsun."

Tiffany kamera için ona yardım etmişti. Farklı yerlerde farklı işler için birçok ateşli silah bulabiliyordu. Nasılsa silahlar, hatta Glock marka tabancalar... Gemiye onu hiç düşünmeden almıştı. Gerçi bu işte silaha ihtiyaçları yoktu. Bu sadece bir izleme göreviydi. Yine de yanında 9mmlik tabancası olmadan kendini yarı çıplak hissediyordu.

Mücevherlerini arkaya itti. "Larkin'den bir ses yok mu?"

"Hayır," dedi. Adam son üç haftadır masumları oynuyordu. Diğer ekip de bir şey çıkaramamıştı. Denizin üstündeyken adamı izlemek gereksiz gibi duruyordu ama aksi bir durum söz konusu olabilirdi. North Koreans ile bir görüşme ayarlamak için Pasifik Okyanusu'ndan başka daha iyi bir yer var mıydı? "Bugün yarın Matt ya da Bridget'in Larkin'in süitine girmesini bekliyoruz, salona izleme gözlerini yerleştirmek için." Eğer Larkin, Bridget'i hizmetçisi olarak kabul ederse her şey kolaylaşırdı. Ama kendi hizmetçisini getirmişti. Paranoyak pislik!

Cael tüm detaylardan haberdar değildi. Larkin kuşkulanmıştı. North Koreans ile hainçe savunma yapan müteahhitlerin arasında kalmış olmaktan hoşnut değildi. Ne çeşit bir bilginin satıldığını bilmiyorlardı. Ama hükümet bunun soruna yol açan önemli bir bilgi olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden aralarındaki anlaşma bozulmalıydı. Sadece Larkin'i ele geçirmek istemiyorlardı. Tüm görüşmeleri öğrenerek işin içinde olan diğer adamları da almak istiyorlardı. Bu da Larkin'in görüştüğü herkesi fotoğraflamak anlamına geliyordu. Çok fazla insanla görünüyordu. Tabi tek bir

adamla sürekli görünmesi şüphe çekerdi. Zamanı ve pozisyonları değiştirmeleri gerekiyordu. Onu süitinde izlemeleri gerekiyordu.

Kapı hafifçe çaldı. Tiffany hemen tetiğe geçerek ayağa kalktı. Kapıya gitti, delikten baktı ve açtı.

Faith arkasında Ryan ile beraber içeri girdi. Kapı kapanana kadar kimse konuşmadı. Oda güvenliydi, Redwine'nin odası da öyle. Ama koridordan şüpheliydiler.

Ryan, Cael'e düğme kamerasını bir tokalaşmada vermişti. Ama Cael onlarla yüz yüze görüşmek istiyordu. Bridget ve Matt için problem olsa da aralarında güvenlik telsizi ile iletişim kurabiliyorlardı. Diğer yandan telefon yerine topluca görüşmek herkesi çözmeye yarıyordu. Bu birbirlerinin tepkilerini okuyabilme şekliydi. Bir kimya toplantısı gibiydi. Cael böylelikle yaşadıkları sorunları görebiliyor, halledebiliyordu. Sonrasında günlerce buluşmadan telefonda işlerini bitiyorlardı.

Bridget ve Matt dışında herkes birlikte olmaktan memnundu. Çünkü ikisi işleri nedeniyle yolcularla ilgileniyorlar, çay molası vermeye bile vakitleri kalmıyordu. Olumlu taraftan bakılırsa onlar hiçbir sıkıntı yaşamadan Redwine'nin süitine girebiliyorlardı. Çünkü Bridget onun hizmetçisi, Matt de oda servisi görevlisiydi. Aynı zamanda onlar Cael ile de dışarıda sanki gemi çalışanı gibi rahatlıkla konuşabiliyorlardı.

Yalnız, beraber Redwine'nin süitine gidemezlerdi. Bitişiklerinde kalan Larkin'in ya da korumasının dikkatini çekebilirlerdi. Bir gece önce Tiffany ile perdelenen oyunu herkes seyretmişti. Bunu gören hiç kimse de olanlardan sonra Tiffany'in onlarla arkadaş kalmasını beklemezdi. Ayrıca Larkin'in yer değişikliğinden önce Ryan ve Faith bitişikteki süite yer ayarlamış olan yolculardı. Ama Larkin onları yakınında görmek istemiyordu. Diğer yandan Tiffany'in kamarası bir alt kattaydı. Kimsenin dikkatini çekmeden istedikleri gibi gelip gidebiliyorlardı. Ortak kullanım alanlarında ise beraber gözükmüyorlardı. Gemi insanların fark edemediği kadar gizli yere sahipti. Ellerindeki planla her yere ulaşabiliyorlardı. Herhangi bir

kamaraya gitmek için farklı farklı yollar, kullanılacak değişik asansörler vardı. Bu da oluşacak trafiği engelliyordu. Mesela Cael, Tiffany'in odasına gelirken sadece bir kişiye denk gelmişti. Ardından asansöre binmiş, böylece hiç şüphe çekmeden buraya gelmişti.

Ryan ile Faith, Larkin'in karşısındaki süite yerleştirilmişlerdi ama yine aynı kattaydılar. Bu yüzden Tiffany'in odasında buluşmak çok daha akıllıcaydı.

"Şifre kırma programı bu mu?" diye Cael, Faith'e sordu. Faith ekibin bilgisayar uzmanıydı, bir 'hacker'dı ve bu işte çok iyiydi.

"Halledildi," dedi Faith gururla. "Larkin'in dizüstü bilgisayarında ne var ne yoksa toplayacağız. O internete girdiğinde bilgisayarıma bildiriliyor. On beş dakika arayla da bana rapor ediliyor."

"Biliyorsun," dedi. "Senin gibi hackerların oturma odalarından benim bilgilerime rahatlıkla ulaştıklarını fark etmeden önce bilgisayar kullanmaktan hoşlanıyordum." Cael onunla aynı ekipte olmaktan memnundu. Karşı tarafta olmasını hiç istemezdi.

Birçok yolcu dizüstü bilgisayarlarıyla gelmişlerdi. Faith'in de yanında bilgisayarı olması şüphe uyandırmıyordu. Pembe, Dell marka bir bilgisayardı. Onu taşlarla bezemişti. *Silver Mist* yüksek vericilerle donanmıştı. Böylece gemide her yerde internet vardı. Ama eğer bu iletişimi bozmak isterlerse yapabilirlerdi. Bu teçhizatına rağmen bilgisayar çok sıradan gözüküyordu. Fakat öyle değildi.

Bu gece için hızlıca plan yaptılar. Larkin odasında olmadığı zaman her neredeyse onlar da yakınında olmalıydılar. Ekibin tüm üyelerinin mini kameraları vardı. Böylelikle Larkin kiminle görüşüyorsa kaydedebiliyorlardı. Larkin'in süiti ayarlanmıştı ama yine de her şeye hazırlıklı olmaları gerekiyordu. Bridget veya Matt de süite girip oturma odasına bir izleme cihazı yerleştirirse iş tamamen sorunsuz ilerleyecekti.

Tiffany ekşi bir suratla, "Bu gece tüm kadınlık cazibemi kullanarak Larkin'i ayarlamaya çalışacağım. Tanrım! Umarım ısırmaz," dedi. Tiffany, Cael'le uğraşmak istiyordu ama Cael yemi

yutmadı. Tiffany'in dudaklarında çok hafif bir sırıtma belirtisi gördü. Faith tavana bakarak hiçbir şey duyamamış gibi davranıyordu. Ryan ise tamamen kopmuştu.

"Ha, ha, ha..." dedi Cael. Redwine ona bunu yapana kadar hiç böyle şey yaşamamıştı. Eğer ona sert davranmamak için uğraşmasaydı gam yemeyecekti. Ne acı ki bir centilmen gibi davranmaya çalışmıştı.

"Tüyler ürpertici biri," dedi Tiffany. Onunla vakit geçirecek olmak onu deli ediyordu. Ama bu, bilgi koparabilmenin diğer yoluydu. Uzun muydu? Diğer kadınlara ne kadar önemli biri olduğunu anlatmaya çalışmış mıydı? Sıvışmasına izin verir miydi? Mümkün değildi. Cael ekipteki kimseye istemedikleri bir kişiyle seks yapmak zorunda olmadıklarını söylemezdi. Diğer taraftan Larkin'in odasına girerse izleme düzeneğini de yerleştirebilirdi. Bu her şeyi yoluna koyardı.

"Dün gece seni gördükten sonra bence adam ona yaklaştığın anda senden kaçacak," dedi Ryan keyifle ve tekrar gülmeye başladı. "Biliyorum öyle olacak."

Tiffany 'Bahse girer misin?' gibisinden sırıttı. Bir sürü adam Tiffany gibi bir kadınla vakit geçirebilmek için neler vermezdi.

"Bluetooth?" diye sordu.

"Çalışıyor," diye cevapladı Faith. "İçimizden biri onun odasındaymışız gibi olacak."

Düzeneğin çeşitli yönlerini tekrar gözden geçirdiler. Eğer Larkin bir şekilde şüphelenirse Cael böcek aygıtların bataryalarını güçten kesecekti. Böcekler çalışmazsa dedektörler onları seçemezdi. Cael onları sağlam kablolarla içeri sokmuştu. Problem çıkarsa onları kolayca geri çekebilirdi. Aldığı her işte olduğu gibi bunda da b planı vardı.

Saatine baktı. Bridget bir saattir korumalık yapıyordu, yani bu kadar zamandır gemideki görevini bırakmıştı. "Bridget'i hafifletmeliyim," dedi ve kalktı. Bir yandan bir saat boyunca Redwine'nin ne naneler yediğini merak ediyordu. Bridget'in yanma gittiğinde Redwine'yi bağlı ve ağzı kapatılmış bulabilirdi. Onun

kaçabileceğini düşünmüyordu, çünkü Bridget onu tek eliyle haklayabilirdi. Ama bu, onun yaramazlık yapmadığı anlamına gelmiyordu. O çok meraklı biriydi. Onların ne yaptıklarını, neler olduğunu anlamlandıramıyor; bilmek istiyordu. Az şey bilmesi onun için daha iyiydi.

Cael odanın kapısını açıp içeri girerken nefesini tuttu. Odada Bridget'i önünde bilgisayar ile sakin bir şekilde otururken görünce rahatladı. Düzenek de her an kayıt yapmaya devam ediyordu.

Redwine? Redwine yoktu. Panikledi. "Redwine nerede?" diye sordu.

Bridget başını kaldırdı. "İçerde kestiriyor," dedi. Soruyu garipsemişti. Sanki bu, dünyanın en sıradan şeyiydi.

İnanılacak şey değildi. Gözlerini patlattı. Başını sıkıntıyla sallıyordu. "Ben buradayken bunu neden yapamıyor acaba?" dedi.

İşte. Jenner odanın kapısına gelmişti. Saçları karışmış, gözleri de şişmişti. Ona bakıyordu. "Oh, sensin!" dedi. Sesi iğrenmiş gibiydi. Sonra ona sarıldı ve tamamen yapmacık bir gülümsemeyle bir kaplanın hırıltısına benzer şekilde konuştu. "Dönmene sevindim aşkım."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Larkin, biraz sonra, gemide düzenlenen ilk yardım organizasyonuna katılmak için kumarhaneye gitmek zorundaydı. Gazinodan ve tabi ki gemideki tüm aktivitelerden sağlanan kazanç hayır işine aktarılacaktı. Gemide çok fazla yolcu vardı. Yolcuları içeriye aldıktan sonra organizatörler onları kaldıkları katları ve oda numaralarını esas alarak gruplara ayırmışlardı. Yüz kişi orada bir saat boyunca oynayacaktı. Bu süre içinde en çok kazanan kişi ödülü alacaktı. Frank ödülün ne olduğunu bilmiyordu, çok da umurunda değildi zaten. Pahalı bir şey olmalıydı. Bu kalabalık da başka türlüsünü kabul etmezdi.

Ona, bu gemi de Titanik gibi efsane olur gibi geliyordu. Yolcuların hareketleri, dinledikleri müzikler, takip ettikleri çalışılmıştı. Sanki böyle davranmaları gerekiyor gibi duruyorlardı. Hâlbuki hiç gereği yoktu.

Çok iştahı yoktu ama yediği zaman da yalnız olmayı tercih ederdi. Durum gereği daha az yemek yerdi, adabı buydu. Diğer yolcularla yemek yemek bir işkenceydi, insanların onun kaç lokma yediğini izlemesi hoşuna gitmiyordu. Bazen de onlar fark etmeden yiyecekleri ağzına tıkıştırıyordu. Doktoru dışında kimse onun hasta olduğunu bilmiyordu. Bu durumu da gizli tutmak istiyordu. Bir sandviç istedi. Bu gemide çabuk servis edilen tek şey oydu. Ayrıca

biraz meyve ve bir şişe de su istedi. Kumarhaneye gitmeden önce bunları midesine indirmek istiyordu.

Beynindeki tümör, hayatından birçok güzel şeyi alıp götürmüştü. Bitmeyen baş ağrıları onu asabi biri yapmıştı. Kimi günler ağrılar bir öncekinden çok daha acı veriyorlardı. Çok fazla ağrı kesici almaya da cesaret edemiyordu. Çünkü bu haplar kafasını fena bulutlandırıyordu. Yemek yeme zevkini, iştahını tamamen kaybetmişti. Aynı kayıp, seks için de geçerliydi. Sanki bedeni ona isyan ediyordu. Tüm zevklerinden mahrum kalmıştı ve bu onun çileden çıkarıyordu. Ölecek olması yeterli değil miydi? Bu lanet olası kanser onu her zevkine, eğlencesine gem mi vuracaktı? Bunun olmasına izin verirse kahrolacaktı.

Kişisel hizmetçisi Isaac, onun her şeyiyle yakından ilgileniyordu. Çok önemli görüşmeler dışında yakınında hiçbir yabancı istemiyordu. Isaac yıllardır onunla beraberdi. Bu süre boyunca ondan ne istendiyse, ne kadar küçük düşürücü olsa bile yerine getirmişti. Köpek gibiydi. Larkin ona bir kemik atıyor, o da memnun oluyordu. Bu bir zam, bir hediye ya da bir tatildi. Isaac son günlerini etrafı çevrili bu sıkışık yerde harcıyor olabilirdi. Burada ölebilirdi; sadakati de onunla beraber.

Isaac için üzüntü duymalıydı, diye düşündü. Sonra kibirli bir kahkaha attı. Eğer Isaac'ın aklı olsa kendisini çok önce bırakırdı. Bir aptal için neden üzülecekti ki?

Isaac her şeyin üstesinden gelemiyordu. Oda servisi mesela; Isaac mutfağa gidip yemeği getirene kadar ikici kez servis yapabilirdi. Isaac'ı rahatlatmak için bir süre oda servisine tahammül edecekti. Oda servisini çağırdığında süitindeydi. Bu yüzden orada değilken biri odasına girebilirdi.

Matt genç bir elemandı. Larkin onun görünüşünden nefret ediyordu. Tenisçi ya da sörfçü gibi bir hâli vardı. Kıvırcık san saçları ve masum gözleriyle tam bir şapşaldı. Çok sağlıklı] bir vücudu vardı. Onun bu sağlıklı hâlinden nefret ediyordu. I Kimse fark etmeden ölmek neye benziyordu? Herkes ölüyordu. | Fakat çoğu zamanını

bilmeden ölüyordu. Larkin'in böyle bir lüksü yoktu. Karşısında duran bu genç de onu sinir ediyordu. Onun güzel, şapşal suratına okkalı bir tokat atmak istiyordu. Belki rahatlardı.

"İyi akşamlar efendim," dedi salak güler yüzle. "Akşam yemeğinizi nerede yemek istersiniz?"

Kaldır kıçını buradan diye geçirdi içinden Larkin ama söyleyemedi. Bunun yerine eliyle balkona açılan kapının yanındaki küçük masayı işaret ederek, "Oraya bırak," dedi.

Çocuk, tepsidekileri masaya boşaltırken, "Sizin için başka yapabileceğim bir şey var mı efendim?" diye sordu.

"Hayır, sadece dışarı çık." Kafasını biri tırmalıyormuş gibi bir acı hissediyordu. İstemeden ellerini sıktı. Bazen oluyordu. Kronik bir baş ağrısı, keskin ve yakıcı biçimde kafasına çörekleniyordu. Ardından da iğrenç bir mide bulantısı onu kıvrandırıyordu.

Çocuk, Larkin'in bu kabalığına baktı. "Oh... Tabi efendim," dedi ve çıkmak için acele etmeye başladı. Düşecekmiş gibi hızla hareket ediyordu. Dizleri birbirine çarpıyordu sanki. Tepsi elinden kaydı. Kulakları tırmalayan bir sesle yerde yuvarlandı. Sonunda gürültülü bir şekilde kapıyla duvar arasında kalan yapay ağaca çarparak durdu.

"Çok özür dilerim," dedi. Dizleri üzerinde ilerliyordu. Yerinden kalktı ve tepsiyi aldı. Tökezlemeden ağacın yanındaki kabı aldı. Ağaca tutundu ama tepsiyi tekrar düşürdü.

"Özür dilerim!" Bağırıyordu.

"Tanrı aşkına!" Kulak tırmalayıcı bir sesle haykırıyordu. "Çık dışarı!"

"Peki efendim. Özür dilerim efendim. Çok özür dilerim." Genç, tepsiyi kaldırmaya çalıştı ve tekrar düşmeden kapıya ulaşmayı başardı. Son olarak, "Afiyet olsun efendim," dedi ve koridora fırladı.

Kapı kapandıktan sonra Larkin ayakta kalakaldı. Zor nefes alıyordu. Rahatlayabilmek için mide bulantısını bekler gibiydi. Geldiğinde yemeklere tiksintiyle baktı. "Beğendin mi? Umarım beğenmişsindir."

Matt koridorda ilerlerken ıslık çalmamak için kendini zor tutuyordu. Artık her şey daha kolaydı.

Akşam planlanmıştı. Yolcular bölümlere ayrılarak bir saatlik bir zamanda yarışmaları için büyük Hayırseverlik Kumarı'na alınmıştı. Kumarhanedeki zaman içerisinde tüm ekibin gözü Larkin'de olacaktı. Cael de durumu kabul edip yapabileceğinin en iyisini yapmaya yemin etti.

O ve Jenner, Larkin'in de içinde bulunduğu ilk gruptaydılar. Organizasyon baş organizatörün katılımıyla başladı. Etli butlu bir kadındı. Herkese mavi boncuk satıyor, tüm dişlerini göstere göstere sırıtıyor, geminin mihmandan olan Larkin'e böyle bir organizasyona ev sahipliği yaptığı için teşekkürlerini sunuyordu. Konuşuyor da konuşuyordu. Cael, Larkin tanıtıldığında Jenner'in dikkatinin nasıl odaklandığını fark etti. Gözleri parladı. Harika. Artık Jenner ismi biliyordu. Tüm bu politik oyunlara dikkat ederse onu tanıyabilirdi. Her halükârda onun ismini öğrenecekti. Bu önemli bir şey değildi.

Larkin blackjack masasına gitti. Eğleniyor gibi durmasa da iyi kazanıyordu. Jenner ona bir süre gözlerini dikti, sonra önündeki masanın başına geçti. Cael onu kolundan tutarak çekti. "Sen yoksun," diye fısıldadı ve onu kollu makinelere yöneltti.

"Fakat ben blackjack oynamak istiyorum."

"Tabi. Git ve Çifte Mücevher oyununu oyna ve eğleniyormuş gibi davran." Cael, onun Larkin ile aynı masada olmasına izin vermeyecekti. Jenner ona gözlerini kısarak baktı. İstemeyerek makinenin başına geçti. Düğmeye basıyor, manivelayı çekiyor, biraz kazanıp çokça kaybediyordu. Bir yandan da gizlice Larkin'i izliyordu.

Larkin ev sahipliği yapıyordu ama bir ev sahibine göre fazlaca pasifti. Hiçbir şeye karışmak istemiyor gibiydi. Takdim edildiği zaman yüzünde kocaman bir gülümsemeyle selam vermişti. Ardından

da birçok konukla tanışmıştı. Cael'e göre o konuklarından çok da hoşlanmıyor, onları gizli bir aşağılamayla kabul ediyordu.

Gemideki birçok konuk arkalarındaki maddi güç olan girişimcilerdi. Eğer Larkin bu oyundan iyice sıkıldıysa, onlarla kendilerini etkileyen Washington hakkında konuşabilir, sohbet edebilirdi. Ya da isterse bu kalabalıktan sıyrılıp dışarı çıkar ve biraz önce dâhil olduğu bu gruba bakabilirdi. Peki, Larkin *Silver Mist*'in ev sahipliğini yapmaktan keyif duymuyorsa neden bu görevi diğer hissedarlardan birine vermemişti?

Gidilecek yer, Hawaii, muhtemelen onun North Koreans ile görüşeceği yerdi. Ama bu yine de içinde olmaktan hoşlanmadığı iki haftalık bir gemi yolculuğuna çıkmasını açıklamıyordu. Kahretsin ki istese Hawaii'ye gitmek için bir jet ayarlayabilir, işi bittikten sonra da ertesi gün geri dönebilirdi. Gemiyle yolculuk yapmasının başka bir nedeni olmalıydı.

Silver Mist'teki bütün yolcuları araştırmışlardı. Görünürde endüstriyel ajan ya da North Koreans yetkilisi yoktu. Fakat görünüş onları aldatabilirdi; o ve ekibi bunun bir kanıtıydı. Larkin insanlarla etkileşim içinde olan biri gibi görünmüyordu. Sadece koruması Dean Mills vardı. Cael bir şeyler kaçırdığını düşünerek her şeyi tekrar tekrar kontrol etmişti. Belki yatırım başka yere aktarılıyordu ya da çektikleri fotoğraflardan kimileri onlar fakında olmadan alınıyordu. Ortada hiçbir şey yoktu. Düş kırıklığı onu yiyip bitiriyordu. Bir şeyler olmalıydı. Kesinlikle gözünden kaçan bir şeyler vardı.

Larkin bilgisayarım çok kullanmıyordu. Bu yüzden Faith'in programı henüz bir işe yaramamıştı. Yine de daha erkendi.

Bir saat sonra diğer gruba geçildi. O nedenle kumarhaneyi terk ettiler. Çok iyi kazananlar vardı mutlaka ama Jenner onlardan biri olamamıştı. Cael makinelerde kaybeden çok az insan görmüştü. Jenner de bunlardan birisiydi. Ryan ve Faith bir sonraki gruptaydılar. Bu da Larkin'in bir saat daha gözetim altında olması demekti. Ama üçüncü ve dördüncü gruplar esnasında bir boşluk olacaktı. Onlardan kimse yoktu. Gerçi dışarıda azımsanamayacak bir kalabalık çekişmeyi

takip ediyor, içeriyi seyrediyordu. Çok aktiflerdi. Bağırıyor, tezahürat ediyor, arkadaşlarını destekliyorlardı. Ne olduğunu duyamasa da Larkin'i konuştuğu kişilerle fotoğraflayabilirdi.

Faith ve Ryan iş başındaydı. Cael de Jenner'in beline sarılıp onu kumarhanenin bitişiğindeki bara götürdü. "Bir şeyler içmek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler," diye cevap verdi. Muhtemelen ona bir şey yapmak ister misin diye sormadığından sinirlenmişti. Sormasa da onun bir şeyler içmek isteyeceğinden kuşkusu yoktu.

"Dondurmaya ne dersin?" Burada yirmi dört saat açık bir dondurmacı vardı. Gemide çok rağbet görüyordu.

"Teşekkürler ama aç değilim."

"Kışkırtıcı şey," dedi. "Tamam. Ama eğer küçük bir ısırık istersen kıyafetin dikişlerini patlatabilirsin."

"Muhtemelen," diye katıldı. Problemi neydi bunun? Yaklaşık yirmi dört saattir birliktelerdi ve bu kadar zamandır hiç böyle davranmamıştı. Kafası karışmış gözüküyordu. Bu da Cael'i meraklandırdı. Düşündüğü şey neyse hiç de iyiye benzemiyordu.

Oturabilecekleri küçük bir masa buldu ve onu oturttu. Hemen ardından garson kız geldi. Cael sormadan onun için bir tahterevalli kokteyli, kendisi için de bir bira istedi. Kendisini daha fazla zorlayabilirdi ama kafasını berrak tutmaya çalışıyordu. Jenner'e tekrar baktığında onu kumarhanedekileri izlerken buldu. İçerideyken etrafıyla bu kadar ilgilendiğini görmemişti. Dikkatlice bakıp onun neyle ilgilendiğim bulmaya çalıştı.

Larkin'i izlediğini fark edince tüm vücudu ürperdi. Küçük cadı onların ne yaptığıyla ilgileniyordu. Merakını gidermek için onun her şeyi yapabileceğini biliyordu. Niçin baştaki gibi her şeyden korkan kız olmuyordu? Ondan sonra hep sorun yaratan olmuştu.

Sandalyesini Jenner'in görüşünü kapatacak şekilde çekti. Jenner'in ona hayvanat bahçesinde sergilenenler gibi baktığını fark etti.

Jenner ona içten gülümsedi. "Biliyorsun, beni Hawaii'de bırakabilirsin." Sesi barın baş ağrıtan müziğiyle kumarhaneden gelen makine sesleri arasında kayboldu. "Sizi ele vermeyeceğim. Bir otel ayarlayacağım. Denizin ve kumun tadını çıkaracağım. Size bulaşmayacağım. Syd'i de serbest bırakabilirsin. O da bana katılır ve mutlu oluruz. Mutlu son."

Hareketlerinin taklidini yapıyordu. Ona yaklaştı. Kahretsin, çok güzel kokuyordu. Kısa kesim gece elbisesi çok hoştu. Onu zarafetle taşıyordu. Farklı olarak yaptığı hiçbir şey yoktu. Peki, neden karnına sert bir ağrı giriyor, bağırsakları düğümlenir gibi oluyordu? Ondan uzaklaşmalıydı. Ondan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Fakat işi onu yanında tutuyordu. Zor yola sokuyordu. "Niçin seni serbest bırakayım?" Burnuyla onun kulağına dokundu. "Tek başına eğlenmek acı ve zarar verir."

Gözlerindeki yeşil parıltı adeta ona cezasını ödeteceğine yemin ediyordu. Ama tekrar onun yemini yutmadı.

Kendi iyilikleri için onu serbest bırakmaktan memnun olacaktı. Ama burada her şeyi gizlemek için ona ihtiyacı vardı. O olmazsa Larkin'in bitişiğindeki süitinde olmasının hiçbir açıklaması yoktu. Gemi kurallarına göre de hiçbir yolcu aralarında kamara değiş tokuşu yapamazlardı. Cael süite alınmama riskini göze alamazdı.

Jenner canını pek sıkmamalıydı.

Gece çökmüştü. Larkin her grubu selamlayıp blackjack masasına döndü. Orada kazanmaya devam ediyordu. Yüzündeki tüm heyecan sanki bir otun büyümesini izler gibiydi.

Tiffany'in grubu kumarhaneye girdiğinde hemen kendisine Larkin'in arkasında bir yer tuttu. Çabalarını sezdirmeden onun ilgisini çekmeye çalışıyordu. Frank Larkin'e daha önceleri adı duyulmuş birçok güzel kız eşlik etmişti. Fakat Tiffany gibi egzotik ve seksi bir kadın hatırlamıyordu. Buna rağmen Tiffany ne yaparsa yapsın gözleri her buluştuğunda kendisini sinirlendiren bir bakışla karşılaşıyordu. Belki geçen gece olanlardan Larkin rahatsız olmuştu. Çünkü onları

izlemişti, biliyordu. Belki de Larkin'in tipi değildi. Kızı ona yaklaştırmak işin ikramiyesiydi, fakat işe yaramıyordu.

Çok yakın olmak Larkin'i şüphelendirmiş olabilirdi. Paranoyak bir pislik ancak böyle olabilirdi-Böylece Tiffany, karısı barbut oynayan bir adamla flört etmeye başladı. İlgisini yaşlı ve evli olanlar çektiği için ona yönelmemişti tabi ki. Bulunduğu açıdan Larkin'i konuştuğu kişilerle çok net fotoğraflayabiliyordu.

Son grup da oynamayı bitirince Larkin kartlarını yeşil örtülü masaya attı ve herkes gibi kazandıklarını hayır işine kazanç olması için masada bıraktı. Kalkıp gitmeye yöneldi. Onlardan hiçbiri onu takip edemezdi. O yüzden Tiffany arkadaşını bırakıp sakin biçimde kalabalığın arasından geçerek onu izledi. Avını kovalama yürüyüşü, etraftaki kimi grupları cezp etti. Çevresine baktı, gemide çok hoş insanlar vardı. Ekibi gördü. Faith ve Ryan bir masanın yanında duruyorlardı, aynı şekilde Cael ve Jenner de.

Yumuşak bir ses kulaklıklarından hepsine Larkin'in gideceği yeri bildirdi: "Ghostwater Bar." Cael çok değil ama içiyordu. Bir önceki akşam kendisini ikiyle sınırlandırmıştı, bir de her yerde aynı olmayan Hayalet suyu kokteyli vardı. Viski içmeyi tercih ederdi. Düzenli bir plan tesis etmemişti. Daha ikinci geceleri olduğundan ne umduklarım bilmiyorlardı.

Bir iki dakika sonra Tiffany, "Gidiyor," dedi. "Hiç içki içmediği hâlde neden buraya geldiğini anlamadım. Kumarhaneye geri dönüyor, birisinin onu yakalaması lazım."

Hepsi alarma geçtiler. Larkin bir an görünüp kayboldu. Fakat Cael aralıklarla kalabalığı gözetliyordu. İlaç mı kullanıyordu? Azimle yürüdü.

"Haydi ama," dedi Cael. Jenner'i hızlandırmaya çalışıyordu. Larkin belki süitine dönüyor belki de dönmüyordu. Ama saatlerce kumarhanede kalmıştı. Çekilme vakti gelmişti. Ne olursa olsun Larkin'i gözünden kaçırmamalıydı. Eğer süitine gitmiyorsa Faith ve Ryan onu gölge gibi izlerlerdi.

Jenner'i dirseğinden yakaladı. Kendisinin ilgilendiği şeye dikkat etmesi ve rolünü iyi yapması için onu canlandırmaya çalışıyordu. Çok geçmeden Jenner, Larkin'i seçti. Bakışları avın üzerine saldırmaya hazır avcı gibiydi.

Cael onun dikkatini dağıtmak için, "Gülümse," dedi.

Jenner ona tamamen yapmacık bir gülümsemeyle baktı. Bu hâliyle bir köpek balığını anımsatıyordu.

İç geçirerek, "Takma kafanı Witchiepoo," dedi.

"Witchie ne?"

"Kafanı kaldır," dedi.

Larkin asansöre gitti. Vagon gelmeden ona ulaştılar. Cael hemen telefonunu çıkarıp Bridget'e mesaj attı. Larkin yukarı geliyordu. Nabzı onu tekmeliyordu sanki. Eğer Larkin süitine gitmiyorsa nereye gittiğini öğrenmeleri gerekiyordu. Bir an bile olsa gözden uzaklaştırmak istemiyordu.

Jenner ile beraber yanındaki asansörü bekliyordu. Vagon gelmeden mesaj uyarısı geldi. Çabucak baktı ve rahat bir nefes verdi. Larkin süitine girmişti. Her şey normaldi.

Onlarla birlikte birçok insan asansöre bindi. Bu yüzden konuşamadılar. Ama şunu söyleyebilirdi ki, Jenner kesinlikle sorularla dolup taşıyordu. Süite girer girmez ona döndü ve, "Neden Frank Larkin'in casusluğunu yapıyorsunuz?" dedi.

"Kapıdan uzak dur," dedi. Hemen kapıya gitti, açtı. Koridorda konuşulanları duyan birisi var mı diye kontrol etti. Şükür ki koridor boştu. Kafasını sallayarak kapıyı kapadı, kilitledi ve arkasından zinciri çekti.

Jenner ayakta, gözlerini dikmiş onun vereceği cevabı bekliyordu.

"Evet?" diyerek konuşturmaya çalıştı.

"Seni ilgilendirmez. Ben düzeneği kontrol ederken sen de yatmak için hazırlan."

Cael bundan fazlasını bilmek istiyordu. Cael, Larkin'in birisine telefon açıp açmadığını öğrenmek istiyordu. Bilgisayarını bile açmış

olabilirdi. Jenner ona hayal kırıklığına uğramışçasına baktı. Fakat pijamalarını aldı ve banyoya gitti. Bu Cael için sakin birkaç dakika demekti. İzleme cihazı sayesinde Larkin'in yatmaya hazırlandığını gördü. Işıklar söndüğü zaman kulaklığını da çıkardı. Hiçbir şey... daha hiçbir şey yoktu. Böyle bekleyeceklerdi.

Jenner hâlâ banyodaydı. O da bu sırada giysilerinden kurtuldu. Odaya temizlenmiş bir yüz ve yeni pijamalarıyla geldiğinde Cael elinde gece için kelepçeleri tutuyordu. Hiçbir şey söylemeden ona sandalyeyi gösterdi.

Oturduğunda Cael'e baktı. Onu sandalyeye bağlıyordu. Kızgınlıkla kelepçeli ellerini silkeledi. "Buna gerek yok. Hâlâ Syd'i tutuyorsunuz. Hiçbir şey yapmayacağım. Bunu sadece bana kimin patron olduğunu göstermek için yapıyorsun."

"Ya," dedi ve anahtarla beraber banyoya gitti.

Kısa bir sessizliğin ardından çığlığa benzer şekilde bağırdı. "Bunu kabul ettiğin anlamına mı geliyor?"

"Bundan çok keyif alıyorum," dedi. Memnun; dişlerini fırçaladı, kendisini seyretti. Onu öfkeli bulacağını bilerek odaya geldi. Gerçek gerçektir.

Ona uzandığı an Cael'i tekmeledi. Birden geri çekildi. Gülüyordu ama eğer Jenner amaçladığı yere tekmeyi indirseydi böyle gülemeyeceğinin farkındaydı.

"Gülmeye kalkışma!" dedi ve bir tekme daha indirdi. Birden Cael onun ayağını tuttu, sonra diğerini de. Sonra bacaklarından onu çekti ve sandalye yere yapıştı. Cael onu sıkı tuttuğundan Jenner yara almadı. Ama sarsıntı ona yetti.

"Pislik! Organı uyuşuk!"

Yere düştüğünde onu sandalyeden çözüp hemen kendi bileğine bağladı. Onu kaldırıp yatağa yan kayar yan oturur bir hâlde yerleştirdi. "Uzuvlarımı bu konunun dışında tut," dedi. Anahtarları çekmeceye koydu. Onun yanına yattı ve ışığı kapattı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jenner uyandı. Her yer karanlıktı. Bir an nerede olduğunu şaşırdı. Hareket edince kelepçelerin çıngırtısını duydu ve gerçek dünyaya döndü. Gerçek, yirmi dört saat öncesi kadar kokutucu değildi. Ama yine de bu bir piknik değildi. Maço Adam onun ondan kaçmaya çalışmayacağına, kaptana gidip yardım isteyerek Syd'i tehlikeye atmayacağına inanmış gibi gözükmüyordu. Syd'in nerede ne hâlde tutulduğunu bilemezdi. Oradaki adam bir çeşit ayı olabilirdi ve her an Syd'e zarar verebilirdi.

Maço Adam muhtemelen Jenner'in aklından geçenleri yapmayacağını biliyordu. Ama kendisinin de söylediği gibi patronluk taslamak hoşuna gidiyordu. Ya da Jenner ile alakalı hiçbir şeyi riske atmak istemiyordu. Çünkü yaptıkları iş çok önemliydi. Veya olasılık ne kadar küçük olursa olsun alacakları parayı tehlikeye atmak istemiyordu.

Saati görebilmek için epey çaba sarf etti. Kelepçeli ama deliksiz iki saat uyumuştu. Ama içtiği kokteyl yüzünden tuvaleti gelmişti.

Tuvaleti kafasından atmaya çalıştı. Hareketlenmelerine Cael uyanmamıştı ve onu uyandırmak da istemiyordu. Kendi çevresinde kıvrılarak biraz rahatlamaya çalışıyordu. Uyumaya çalıştı. Ama olmuyordu. Rahatlamak mümkün değildi. Yine üşümüştü ve tuvaleti

vardı. Örtüyü üzerine örtecek durumda değildi, mesanesi dolmuştu. Bunlardan kurtulmak için Cael'e ihtiyacı vardı, daha çok da anahtarlara. Uyandırıp tuvaleti olduğunu söylediğinde kesin çok eğlenecek ve banyoya gitmesi için yalvartacaktı.

Anahtarlar onun tarafındaki çekmecenin içindeydi. Anahtarları oraya koyduğunu gördüğünü ve onları gecenin bir köründe uyanıp gizlice alıp onu ateşe atabileceğini düşünmemiş miydi? Gerçekten o anahtarı çok istiyordu. Cael anahtarları koyarken hiç gizleme gereği duymamıştı. Acaba Jenner'de bir potansiyel mi görmemişti? Ya da anahtarları alması için meydan okuyordu, olamaz mıydı?

Diğer senaryo sinir ediciydi. Çaresiz olmaktan nefret ediyordu. Dahası çaresiz düşünülmekten nefret ediyordu. Onu anahtarı oraya herhangi bir olaya, probleme yol açıp açmayacağını test etmek için de koymuş olabilirdi.

Güzel lanet olasıcalar. Hiçbir sorun çıkarmayacaktı; en azından Syd'e zarar verecek bir soruna. Diğer taraftan ondan tuvalete gitmek için izin istemek istemiyordu. Peki, anahtarı alıp ne yapacaktı? Onu aldıktan sonra kelepçeyi çözerek banyoya gidip geri gelecek ve tekrar kilitlemeyip sabah ona bunca saat serbest olduğunu ama yardım çağrılarıyla koridoru inletmediğini mi gösterecekti? Bu olabilirdi, mantıklıydı. Yapacağı şey onun gerçekten aptalca hiçbir şey yapmayacağını kanıtlayacaktı. Böylece özgürlük dışında başka önem verdiği bir şeyin olduğunu ona anlatmış olacaktı. Bir sorun vardı; ya uzvu akıllı durmazsa?

Bir de şu vardı; onun burnuna gerçekten okkalı bir yumruk indirmek istiyordu. Böylece 'patronum' hâllerine bir son verebilirdi. Ona sorup banyoya gitmek çok mu zordu? Ama Jenner tuvaletteyken o içeride sesleri işitecekti. Ne iğrenç.

Anahtara ulaşılabilirdi. Ama ulaşabilmek için onu uyandırmaması gerekiyordu.

Yavaşça hareketlendi. Hafifçe ona doğru yöneldi. Bir yandan nefesinde bir değişim var mı diye onu kontrol ediyordu. Oda onun hareketlerini görebilmesi için çok karanlıktı ama yine de onu rahatsız

edecek bir hareketten kaçınıyordu. Bilinçaltı onun hareketlerine alışmış olabilirdi. Bir başkasıyla uyumaya alışkın olabilirdi. Aklına Tiffany geldi. Bu süite gelmeden onunla aynı kamarayı paylaşıyorlardı.

Nihayet dirseklerinin üzerine kalktı. Cael kıpırdamıyordu, homurdanmıyordu, horlamıyordu bile. Aslında horlamasını tercih ederdi. Böylece onun uyuduğuna emin olurdu. Dirseklerinin üzerinde durmaya devam etti. Onu rahatsız etmiş olma ihtimaline karşın derin uykusuna dalmasını bekledi.

Yavaşça ona dokunmadan elini uzatmaya çalıştı. Eli çıplak hâldeki sol göğsüne değdi. Çekmecenin kulbunu tutmak için kendini zorladı. Kahretsin! Yetişemiyordu.

Pozisyonunu değiştirdi. Dizlerinin üzerinde dengede durarak kendini daha yukarı kaldırdı. Çabalamaları esnasında kelepçeleri zorlamadı. Çünkü bu hareket onu kesinlikle uyandırırdı. Uyansa ne olurdu? Jenner hemen pozisyonunu değiştirir, o da bir şey söyleyemezdi.

Onun üzerinde havada öylece kaldıktan sonra bir kez daha uzandı. Neredeyse kulba uzanmıştı. Sabırsızlık onu bitiriyordu ama sakin olmaya çalıştı. Sakin ol ve banyoya giden anahtarları al. Başarılı biçimde ayaklarının üstünde durdu. Kelepçeli elindeki gerginliği sabit tuttu. Bir ayağını müthiş bir dengeyle onun uzanmış bacaklarının arasına koydu. O bu pozisyondayken uyanırsa harika bir tekme atabileceğini düşündü. Düşünmek bile onu mutlu etti. Mükemmel olurdu.

Böyle biraz bekledi. Yoga ve pilates dersleri için şükrediyordu. İçindeki gücü böyle beklenmedik zamanlarda kullanabiliyormuşsun.

Eğer şu an kayarsa, yarı çıplak hâldeki Cael'in üstüne düşecekti. Açıkçası bu adamın böyle uyandırıldığında ne tepki vereceğini görmek istemiyordu. Vasat biri değildi. Görüntüsü de bunu doğruluyordu. Birçok alet çalışan adam görmüştü ama onun kasları bunlar gibi değildi. Onlar daha uzun ve kaslıydılar. O sert ve yetenekliydi. Gücü yaptığı her harekette kendini gösteriyordu.

Şu anki pozisyonunda ona çok yakındı. Onun vücudunun sıcaklığını ve nefesini teninde hissedebiliyordu. Bir an korktu ve onun yanına yatmayı düşündü. Ama tuvalet? Evet, tuvaleti vardı. Onu uyandırmalı ve izin istemeliydi.

Hayır, yapmayacaktı. Çekmecenin kulbu çok yakındı, pes edemezdi. Yakındı, çok yakındı.

Mesele onun izin almadan banyoya gitmek istemesi değildi. Ona aldığı saçma sapan tedbirleri ezeceğini göstermek istiyordu. Diğer yandan onun yüzüne sürtünmek istiyordu. Patronmuş. Saçmalık.

Kulbu parmak uçlarıyla yakaladı. Nefesini tuttu. Yavaşça çekmeceyi açtı. Durum hiç de iç açıcı değildi. Kasları bu kadar uzun durmaya artık dayanamayıp titremeye başlamıştı. Çekmeceyi kendine doğru çekebilirse her şey çok daha kolay olacaktı. Ama kramp girmeye başlayan kaslarını da gevşetmesi gerekiyordu.

Burada! Çok uzak değil. Çekmeceyi çekişinden çıkan sesin Cael'i uyandırmadığına emin olmak istedi. Uyuyordu. Dikkatlice anahtarın kenarına uzandı. Henüz özgür değildi. Hâlâ o anahtarlarla kelepçeyi açması gerekiyordu. Onu uyandırmamalıydı. Fakat zafer sevinci yerle bir oldu. Aman Tanrım!

Cael o anlayamadan parladı. Kelepçeli eliyle onun kolunu tuttu. Sırtüstü onu döndürdü ve üstüne çullandı. Zıpladılar. Cıyaklamadan fazlasını çıkarabilirdi. Cael yumruğunun içine sıkıştırdığı anahtarı aldı. Neler oluyor? Nefesi hiç değişmemişti. Uyanık olduğunu Jenner hiç anlamamıştı. Bu olamazdı.

"Bir yere mi gidiyordun?" dedi.

Gerçek gözü dönmüşlük onu yakıyordu. Tanrım! Onu itip duruyordu. "Neredeyse üzerine işeyecektim!" dedi ve çılgınca ağlamaya başladı.

Cael bir an durdu. Sonra inanmamışçasına, "Sanmam. Ben bu oyunu daha önce de görmüştüm," dedi.

"Bu bir oyun değil!" dedi. Onu tekrar itti. "Kalkmama izin ver!"

Sonunda onun şaka yapmadığını anladı. Üstünden atlayarak yatağın yanına geçti. Tekrar zıpladılar. Jenner dişlerini sıkıyor,

kendini kontrol etmeye çalışıyordu. "Beni zıplatmayı bırak! Moron! Aç şu kelepçeleri!"

Cael aceleyle ışığı yaktı ve kelepçeleri çözdü. Jenner serbest kaldığında hemen banyoya koştu ve kapıyı kapattı. Ancak tuvaletini yapabilmişti. Oyun oynamadığının farkına vardığım biliyordu. Çünkü kesin onun arkasından kapıya gelmişti.

Birkaç dakika sonra, işi bitince kapıyı açtı ve dış an çıktı. Gözleri adeta yangın yeriydi. Beklediği gibi Cael kapıdaydı. Ona çarparak geçti. Çünkü arkasından onu belinden tutup yakalayabilirdi. Omuzları düştü. Kollarını ona doğru uzattı. Cael de biraz sakinledi.

"Tüm bu olanlar senin suçun!" dedi Jenner. Çok kızgındı. Zıplayıp duruyordu. "Bir şey içmek istemiyordum. Ama sen her şeyi iyi biliyorsun ya benim bir şeyler içmemin çok daha inandırıcı olacağını düşündün. Bu yüzden tuvaletim geldi! Kalkıp da banyoya gidemedim, çünkü sen beni kelepçelemiştin. Eğer bana bunu tekrar yaparsan sana yemin ederim uyandığım anda üzerine işerim. Hem dayanmaktan hem de gözyaşından kurtulurum."

Cael'in dudağında hafif bir gülümseme oluştu.

"Sakın güleyim deme!" diye uyardı onu. Çenesini sıkıp elini yumruk yaptı. "Gülmeye cesaret edemezsin."

Yumruğunu sallamadan Cael onu yakaladı. Yine bileğinde kelepçeler... Onun arkasında yatmasına izin verdi. Eğer gülmeye kalkışırsa onu kendi elleriyle boğacaktı.

"Yetişkin bir bayan banyoya gitmek için izin istemez," dedi ve arkasını döndü. Rahatlayamıyordu. Fokurdayan tencere gibiydi. Soğuması da sanki aylar alacaktı.

"Bu şartlar altında, şu an için, bu yetişkin bayan izin almak zorunda." Sesi öfkeliydi. "Gerçekten yatağı sallayarak tepemden geçip anahtarı yürütebileceğini düşündün mü? Kolumu sallamak senin için tehlikeli olabilir."

"Sana dokunmak istemedim, pislik."

"Haydi ama... Artık bana dokunmayı bırak. Yoksa planın işe yaramayacak."

Onun kendisini yatağa ittiği andaki durumlarını, ağır yan çıplak vücudunu harika bir seksüel pozisyonlarını aklına getirmemeye çalışıyordu. Bacakları yaygındı ve kalbini durduracak bir an onun kasıklarından çıkan sert uzvunu hissetmişti.

Bu, onun durumdan yararlanmadığını mı gösteriyordu? Gerçi bunun olmasından korkmuyordu. Onunla ilgili hiçbir şeyden korkmuyordu. Beraber geçirdikleri gün sonrasında artık ondan korkmaktan vazgeçmişti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Jenner kötü bir hâlde uyandı. Seyahatin ikinci günüydü. Tek başınaydı. Kelepçeler yoktu. Ama yine ona ihtiyacı vardı. Sanki ona kontrolün elinde olmadığını, çaresiz olduğunu tekrar tekrar anlatmak, göstermek istiyordu. Bir başkasına bağlı olmayalı uzun yıllar olmuştu. Bu nedenle, şu hâli hiç hoşuna gitmiyordu. Hoşuna gitsin veya gitmesin Cael ona bu seyahat bitip kahrolası gemiden inene kadar patronun kendisi olduğunu kabul ettirmeye zorluyordu.

Pislik herif muhtemelen salonda oturmuş kahvesini yudumluyor ve son kruvasanlarını yiyordu. Hiç Jenner'i uyandırıp onun bir şeyler yemesine izin vermek aklına gelmiyordu. Gerçi o burada olmasa bir başkası olacaktı. Yanında biri olmadan süitten burnunu dışarı çıkaramıyordu. Yine de onun gitmesini istiyordu. Faith ya da Bridget ile anlaşmak Cael'le anlaşmaktan daha kolay olmalıydı.

Kalktı, yıkandı. En sevdiği kıyafetlerden birini giydi: Pamuk ipek karışımı çay yaprağı renginde bir kapri ve beyaz üstüne aynı yaprakların küçükleriyle bezeli bluz. Altına da sandaletlerini geçirdi.

Bu sandaletler onun eskiden iki haftada kazandığı paraya eş değerdi. Takıları platinyumdu: Platinyum küpeler ve gerdanlık. Takılarını parmağındaki küçük elmas mücevher bir yüzük tamamlıyordu. Kıyafetleri ona güven veriyordu. Çünkü onların içinde çok iyi göründüğünü biliyordu. Cael bunu bilemezdi ama kıyafetleriyle adeta onu tokatlıyordu. Eğer vazgeçerse, solarsa, Bayan Uysal ve Yumuşak Baş olursa mahvolurdu. Herkesin içinde onunla mükemmel çift olmalıydı. Çünkü Syd vardı, kendisi vardı. Ama yalnız kaldıklarında durum tamamen farklıydı.

Yatak odasından çıktı. Cael'i yemek masasının başında oturuyordu. Masanın etrafında dört tane sandalye vardı. Masanın üstünde genişçe bir tepsi, tepsinin içinde de bir kahve servisi ve iki kapak vardı. Hemen hemen boşalmış olan tabak solunda, kahve dolu fincanı ise sağında duruyordu. Tam önünde bilgisayarı ve dinleme cihazı duruyordu.

Jenner'in girdiğini görünce bilgisayarın ekranını indirdi ve dinleme cihazını çıkardı. "Kahvaltı," dedi tepsiyi göstererek. "Hâlâ sıcak. Sen banyodayken geldi."

Kahvaltı yapmamak mı, yoksa onun kendisine sormadan söylediği bir kahvaltıyı yapmak mı daha kötüydü bilemiyordu. Önce kahve içmeyi yeğledi. Porselen fincanını dik çevirdi ve kahveyle doldurdu. Cael, Jenner'in kahvesini yudumlayışını seyrediyordu. Kapağı açıp yiyeceklere bakmamıştı bile.

Sipariş edilen menü biraz hayal kırıklığıydı: Buğday ekmeğinden tost, akıyla sarı karışmış bir yumurta, patates ve domuz pastırması. Mide bulandırıcı bir şeyler bekliyordu. Mesela soğuk yulaf ezmesi ve az pişmiş yumurta. Yulaf ezmesi sıcakken idare ederdi. Küçük bir aletle onu çatırdatıp içindekileri almak keyifli bile olsa, az pişmiş yumurtaların affı olamazdı. Cael onu şaşırtmıştı. Kahvaltı bir barış teklifi miydi?

"Otursana," diye masaya davet etti. Ayaklarını onun rahat oturabilmesi için sandalyesinin altına çekti. Otururken ona şüpheli gözlerle baktı. Kendisine kibar davranılmasına alışkındı ama bunu

ondan beklemiyordu. Diğer taraftan onda bir şeyler vardı; anlamlandıramıyordu ama kıyafetleri gibi farklı, Avrupai bir şeyler. Aslında hayatı hep pahalı, güzel kıyafet giyen insanlarla geçmişti. Ama bu öyle bir şey değildi. Giyimden fazla bir şey vardı. Hızlı ve yayarak konuşuyordu. İtalyan'dı belki? Aksam saf Amerikan'dı ama bölgesini tam tanımlayamıyordu. Sanki çok fazla yer gezmiş ve bu yüzden dili evrimleşmişti.

"Nerelisin?" diye sordu. Bir yandan tostunu yemeğe başlamıştı.

Cevap vermedi. Kendisinin sorgulanmaya çalıştığını düşünerek gülümsedi.

"Yaşadığın yer senin memleketin değil," diye açıklamaya çalıştı. "Aslen nerelisin?" Demek istediği şeyi tam olarak anlatmak için ekledi. "Hangi ülkedensin?"

Gülümsemesi kayboldu. Yerini mavi dik bakışı aldı. Bingo! İsabet almıştı;

"Ne demeye çalışıyorsun?" diye yumuşak bir ses tonuyla sordu.

Cael Traylor tehlikeli bir adam olabilirdi. Onun özel hayatına burnunu sokmak hiç de zekice bir davranış olmayabilirdi. Canavara saldırıyordu. Ona aptal bir rehine olmadığını, kaprisleriyle oraya buraya çekilemeyeceğini göstermeye çalışıyordu. Şu an tam anlamıyla rehine idi ama en azından aptal değildi.

Sakince tostundan bir ısırık daha aldı. "Aksanın... Onda garip bir şeyler var."

"Hayal gücünün seni koşturmasına izin verme,[1]"Viedi. Sandalyesine iyice yayıldı. "Ben Amerikalıyım."

Ha, ha, ha! Kesinlikle!

Konu kapanınca uzatmadı. Kahvaltısına döndü. Yiyeceklerin üstünde kapak olmasına rağmen yumurtalar soğumuştu. Domuz pastırması ve tost yenilebilir kıvamdaydı. Çünkü ikisi de soğukken bile güzellerdi. Fakat onun kendisini seyretmesi her aldığı lokmayı yavaşlatıyor, çiğnemesini zorlaştırıyordu. En sonunda dayanamadı. Tostunun kalan parçasını tabağa bıraktı. "Bana bakmayı kes! Hayvanat bahçesindeki maymun değilim."

Ağzı büküldü. "Ördek olmamı gerektirecek bir neden yok."

"Öyle söylemedim." Yine de içinden ona bir şeyler fırlatmak geliyordu. "Sadece beni seyretmeyi bırak. Senin yapacak başka işin yok mu?"

"Yok."

Belki de dün gece anahtar çalma girişimi hiç de iyi bir fikir değildi. Çünkü artık ondan bir an olsun gözünü ayırmıyordu. Bu şekilde yemek yemeğe devam etmesi mümkün değildi. Söylenmeye başladı. "Gösteri sona erdi," dedi ve ayağa kalktı. Fincanını yemden kahveyle doldurdu. Sonra onu eline alıp balkona yöneldi. Arkasına bakmadı ama kesinlikle Cael yine onu takip ediyordu.

Sandalyelerin birini çekip oturdu. Bir an olsun rahatlamak, düşüncelerini toplamak için yalnız olmak isterdi. Ama Cael onu soyunmak, banyo yapmak gibi ihtiyaçlar dışında yalnız bırakmamaya kararlıydı. Banyo zamanı çok değerliydi, fakat Jenner banyoda uzun süre kalmak istemiyordu. Diğer yandan banyoda çok kalıp onu şüphelendirmek istemiyordu. Çünkü maskara, şampuan ya da herhangi başka bir şeyle hince planlar yaptığını düşünebilir ve kontrol için banyoya dalabilirdi.

Cael ile ne yapacağını bilemiyordu. Bu da canını çok sıkıyordu. Normalde insanlarla iyi ilişkiler kuran bir insandı. Fakat konu Cael'e gelince hiçbir şey yapamıyordu. O ve diğerleri Larkin'in ajanlığını yapıyorlardı. Onu ilk gördüğünde umursamamıştı ama onların sebebine bayağı aşina olmuştu. En önemli soru şuydu: Kötü adam kim? Cael mi. Bay Larkin mi? Ya da ortada iyi adam yok muydu? Belki kötü ve daha

kötü vardı.

Dün gece olanlar kafasını iyice karıştırmıştı. Cael kudurtucu, sinir eden, buyurgan, güçlü, kibirli birisiydi. Syd'i kaçırmıştı. Aynı zamanda onu da kaçırmıştı. Fakat her sağduyulu kadın gibi ondan korkmuyordu. Başta korkmuştu evet. Ama iki günlük tanımanın ardından kendisinde ona dair bir korku uyanmıyordu. Ondan gerçekten korksaydı anahtarları almaya çalışmazdı. Onunla aynı

yatakta yatmaya kesinlikle razı olmazdı. Diğer taraftan kaygılanacak hiçbir şey yok da diyemezdi. Bazı zamanlar tüm duyular uyanır ve içgüdüler insanı doğru yere çeker. Önceden olmuştu, yine olabilirdi. Dylan'dan beri kimse onu etkilememişti. Bir de şimdi daha yaşlıydı ve endişeliydi. Aklını mı kaybetmişti? İçgüdüleri Cael'in 'iyi adam' olduğu ya da en azından 'en kötüsü' olmadığım mı söylüyordu?

Mavi denize bakarak iç geçirdi. Ne olduğunu anlamayı, Syd'in ürkmüş olmamasını, Cael'in denize uçmasını, ona parmaklıkların üzerinde yardım etmeyi umut ediyor, diliyordu. Umut ve dilekler... Eski bir şarkı gibiydiler.

Balkon sessizdi. Şartlar başka türlü olsaydı manzaradan ve temiz havadan zevk alabilirdi ama içinde bulunduğu şartlar tüm zevklerini soldurmuştu.

Gemiyle yaptığı ilk seyahatti ve son olacaktı. Hiçbir kuvvet ona bir daha gemiye ayak bastıramazdı. Kaçacak hiçbir yerin olmamasından nefret ediyordu.

Balkon kapısının sesini duyunca hiç şaşırmadı. Cael geliyordu. Başka bir sandalyeye de o oturdu. Ayaklarını uzatıp iyice yayıldı. Kahvesinden bir yudum alarak Jenner gibi okyanusu seyretmeye koyuldu. Onu tanımıyor olsa dinlendiğini düşünebilirdi. Hayır, dinlenmiyordu. Hâlâ tetikteydi. Peşine düşmeyeceği bir an olacak mı diye merak ediyordu. Etrafında sadece okyanus olan bu balkonda şimdi bile her an bir atak olur düşüncesiyle etrafı kolaçan ediyordu.

Birkaç dakika sonra Jenner, Cael'in çevreden değil kendisinden gelecek bir atağı beklediğini fark etti. Bunu fark edince çok eğlendi. Ondan ne yapmasını bekliyordu ki? Tek yapabileceği şey o parmaklıklar üzerindeyken sert bir tekme atmaktı. Judo dersleri almıştı ama Cael ile dövüşürken onun hareketleri hatırlamasını bekleyeceğini sanmıyordu. Uzman da değildi.

Onu parmaklıklardan atmak ne kadar keyifli olurdu. Büyük, güzel bir sıçratma olurdu.

"Kahveni bitir ve içeri gel," dedi. Sanki düşüncelerini okuyordu. Hislerini gizlemeye çalışmıyordu, beklenmedik neşesi, yüzünden okunuyordu.

Gerçek şu ki; onu balkonda tek başına bırakmak istemiyordu. Ne yapacağı, nereye gideceği tam bir muammaydı.

Cael ile aralarındaki güç çok dengesizdi. Eğer gösterse Jenner onun gücü altında ezilirdi. Jenner'i bir böcek gibi ezebilirdi. Onun yapacağı tek şey buna razı olmak olurdu. O ne yapmayı düşünürse düşünsün Jenner'in bunu durdurmak için hiç gücü yoktu. Ona zarar veremez, onun planını bozamazdı.

Jenner sadece onu iğneleyebilirdi. Gerçi bundan çok da zevk alıyordu. Larkin'in balkonunda tüm konuştuklarım dinleyip dinlemediğini bilmiyordu. Orada olup olmadığını bile bilmiyordu. Sesin etrafa nasıl yayıldığını da bilmiyordu. Hiçbir önemi yoktu. Asıl önemli şey bir başka günde yine tutsaktı.

Kahvesinden küçük bir yudum aldı. Onu diklemeye hiç niyeti yoktu. Kahve, öğle zamanının son kahvesi olabilirdi. Tatlı bir ses tonuyla sordu: "Bugünkü planların neler? Yapmak istediğin bir şeyler var mı?"

Fincanını yere bıraktı. Jenner'e uzaylıya dönüşüyormuş gibi baktı. Jenner bu bakıştan Larkin'in balkonunda olduğunu anladı. Çok memnun görünüyordu. Devam etti. "Hava çok güzel, insanı böylece kalmaya teşvik ediyor."

Yüzünde kadife yumuşaklığını hissetti. Cael ise gerilmişti. Derin bir ses tonuyla konuştu. "Her zaman hoşuma giden bir şeyler bulurum tatlım. Balkonda kalabiliriz, iyi gelir."

Sydney rahatlamaya çalışıyordu. Duyduğu endişe onu yiyip bitiriyordu. Ancak yemek yiyebiliyor, uyuyabiliyordu. Kalbi şu an bir

şey yapmaya hazır değildi. Ama kurtulmak için kendini toparlamalıydı.

Kalktı. Odanın camından dışarısını seyretmeye koyuldu. San Diego çok güzel bir şehirdi. Diğer yandan burayı bir daha görmek istemiyordu. Caro'yu görmeye buraya gelmek istemiyordu. Ziyaret için o güney Florida'ya gelebilirdi.

Onu esir alanlar henüz şiddet göstermemişlerdi. Sadece limuzinde gördüğü o tabanca vardı. Hizmetli ya da oda servisi gelmedikçe silahlar hep süitin içindeydi. Onu bir hizmetliyle de yalnız bırakmıyorlardı. Hizmetçi geldiği zaman ite kaka yatak odasına götürülüyor, ancak kaçıranlardan biri yemekle salona geldiğinde oradan çıkabiliyordu.

Diğer taraftan kaçıranlar kendisinin aklı hayaline gelmeyecek şeyler düşünmüşlerdi. Ne gerekiyorsa baştan ayarlanmıştı. Çok rahat davranıyorlardı. Onlar planı yapmışlardı. Hiçbir sorun çıkarmazsa Jenner'e zarar gelmeyecekti. Para istemiyorlardı. Bunlar ne istiyorlardı?

Bir gün önce babasıyla konuşmuş, ona söylenildiği gibi bir mide ağrısı nedeniyle seyahati kaçırdığını anlatmıştı. Ama endişelenecek bir şey olmadığını söyleyerek babasını hoş tutmaya çalışmıştı. Babası ona bir uçak ayarlayıp bir hafta sonra Jenner ile seyahatin ardından buluşması için Hawaii'ye gitmesini teklif etmişti. Syd de eğer rahatsızlığı biterse gitmek istediğini söylemişti. Babasını, tekrar, hastalığının çok ciddi olmadığına ikna etmeye çalışmıştı. Bir yandan babasını seyahate çıkamayacak kadar hasta olduğuna inandırmaya çalışıyor, diğer yandan onun San Diego'ya kadar gelip onu hastaneye götürmesine ya da birini yollamasına gerek olmadığını açıklıyordu. Babasıyla görüşmesi boyunca Kim başında kalmış ve onun yardım için herhangi bir imada bulunup bulunmadığını izlemişti.

Sanki Syd bu yöntemleri çok iyi bilirmiş gibi...

Bu konuda yapabilecekleri tamamen hayal kırıklığıydı. Çünkü o sadece nasıl bir düzenleme yapılır, nasıl giyinilir, sosyal organizasyonlar nasıl yapılır onları bilirdi. Araba kullanmak da ayrıydı. Hiçbir becerisi yoktu. Kaldı ki kullansa sinirlerine hâkim olamazdı.

Bir tek Jenner ile konuşmak onun sinirlerini yatıştırıyordu. Gerçi çok uzun konuşmuyorlardı ama ikisi de birbirinin hayatta olduklarından emin oluyorlardı. Jenner'in sesi ve onun yaşıyor oluşu ona umut veriyordu. Ayrıca ikisi de görüyorlardı ki bu işin sonunda ikisi de hayatta olacaklar ve her şey güzel olacaktı. Jenner'i tutanlar onu garp saatlerde aratıyorlardı. Bu da Jenner'in onları boğduğunu ve pes ettirdiğini gösteriyordu. Böyle düşünmek hoşuna gidiyordu. Çünkü onun bu işte kazanması küçük ama önemliydi.

Syd, Jenner'in onları nasıl ikna ettiğini gözünde canlandırıyordu. Jenner kolay kolay inanmazdı. Tabi ki ona Syd'in iyi olduğunu söylemişlerdi, fakat bu öyle olması anlamına gelmiyordu. O da elinden geleni yapmıştı. Zaten bir şeyi kazıyarak başarabilen biriydi. Bunda da işbirliğini tehlikeye atacağını söyleyerek onu her gün aramaya onları ikna etmiş görünüyordu.

Jenn'di bu; kuvvetli değil ama kesinlikle dikenli. Korkmuş olabilirdi, fakat savaşıyordu. Syd ise onun her şeyinin aksine hayatta hiçbir şey için savaşmamıştı.

Birden kendinden utandı. Hayatta ihtiyacı olan her şeye sahipti. Her şey ona sunulmuştu. Onu korkutan olmamıştı, aç kalmamıştı. Aç kaldığı tek zaman diyet zamanlarıydı. Bozulmuş bir nişan macerası vardı. Çünkü aşkın onun parasıyla ilişkili olduğunu öğrenmişti. Jenner'in hayatı bundan çok daha çetin geçmişti. Şartların onu sindirmesine izin vermemişti.

Salondan bir ses duydu: "Oda servisi!"

Kim hemen onu alıp yatak odasına götürdü ve kapıyı kapattı. Bulunduğu yerden sadece dışarı bakabiliyordu. Cüret edip yardım

istese diğerlerinin Jenner'e ne yapacağını bilemezdi. Bu cesaret göstermemek için iyi bir nedendi ama gerçek değildi.

Kim oda servisindeki çocuğun çıkışını duyunca, "Öğle yemeği geldi," dedi.

"Duydum," dedi. Sesi biraz kibirliydi. "Benim için ne istediniz?"

"Sandviç. Ama başka bir şey istersen ne bileyim pizza, Meksika yemekleri falan, ondan da isteyebiliriz."

Bu kibarlık değil de neydi? Bir tutsak yemeğini seçecekti. Sanki ellerine bir şey olmuş gibi kafasını eğip onlara baktı. Evet, kibarlıktı. Bütün dünyadaki esirler ne istiyorlarsa onu yemek isterlerdi elbette. Elde etmeleri ise bir hayaldi ancak. Peki, onu tutsak edenler neden bu kadar iyiydiler? Neden Jenner'i tutanlar onun kendisini her gün aramasına izin veriyorlardı?

Çünkü ona ihtiyaçları vardı. Gerçek bir tokat gibi yüzüne çarptı. Nasıl olurdu? Jenn'e ihtiyaçları vardı. Bu yüzden kendisini bir tehdit gibi kullanarak ona ne istiyorlarsa onu yaptırıyorlardı. Tabi Jenn bunu fark etmişti ve ona olan ihtiyaçlarını istekleri doğrultusunda kullanıyordu.

İşe yaramamış mıydı? Kendisi de birtakım ayrıcalıklar elde edene kadar Jenn ile konuşmayı reddederse? Onu memnun etmek için uğraşacaklar ve Jenn ile konuşmaya devam

edecekti.

Sorun şuydu ki; o ve Jenn ne kadar probleme yol açtıklarında vazgeçilecekler listesinde olurlardı?

Dikkatli olmalıydı. Öfke uyandıracak bir talepte bulunmamalıydı. Bu odadan istediği zaman çıkıp gidemeyeceğini biliyordu; fakat bu odaya bir salak gibi sinmeyecekti.

"Okumak için bir şeyler istiyorum." Gemide beraber yapacak bir sürü aktivite olacağım düşündüğünden sadece bir tane getirmişti. Onu da ilk gün bitirmişti.

"Tamam, olur," dedi Kim. "Bir şeyler getiririz."

"Artık bu odada da saklanmayacağım," diye devam etti. "Jenn benimle konuşmadan istediğiniz hiçbir şeyi yapmayacaktır. Ne zaman siz benim isteğimi yerine getireceksiniz, ben de o zaman Jenn ile konuşacağım."

Ardından yemekten önce ellerini yıkamak için banyoya gitti. Kim öylece durdu ve dediklerini gözden geçirdi. Sonra salona gidip Adam ve Dori'ye, "Kahretsin!" dedi çok kısık bir sesle. Syd'in duymasını istemiyordu. "Blöfümüzü yemedi."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Üçüncü geceydi. Kaptanın özel kokteylinde yine herkes buluşmuştu. Kaptan herkese kendisini tanıtmak istiyordu. Jenner etrafa bakınırken kendini Frank Larkin ile yüz yüze buldu.

Cael ve Faith ile beraber uzun bir süre oturmuştu. Böylece Faith ile aralarında çok güzel bir arkadaşlık başladığını etrafa gösteriyorlardı. Aynı şey Cael için de geçerliydi. Bu kez de insanlara ikisinin ne kadar güzel bir çift olduklarını gösteriyorlardı. Cael bir an olsun Jenner'in dirseğini sıkıca tutmayı bıraktı. Ona bir lütuf göstermiyordu. Sadece Faith ile tanıştığında tokalaşması için serbest bırakmıştı. Sonra Jenner kolunu tekrar ona yaklaştırmıştı. Böylece Cael öfkelenmemişti. Jenner hafifçe Cael'e yaslanmış, başını da kaldırır gibi yaparak ona eğmişti, kollarını da göğsüne dolandırmıştı. Yani tam aptal sarhoş numarası yapıyordu.

Kaptan Emilio Lamberti, İtalyan aksanıyla konuşmalar yaparak insanları eğlendiriyordu. Herkes yan dikkatle onu dinliyordu. Her kokteyl partisinde olduğu gibi o konuşmaya başladığında yemek sohbetlerine ara verilirdi.

Kalabalıkta her zaman olan karmaşalardan biriydi. Jenner ne oluyor diye gayri ihtiyari bakmak için döndü. Frank Larkin de

karmaşa nedeniyle neredeyse bütün akşam oturduğu yerden kalkmaya karar verdi. Neden Cael, Faith ve kendisi bu masaya oturmuşlardı, anladı. Faith de olduğu yerde f açısını değiştirince, Jenner, Larkin'i gördü. Larkin ilerlerken önüne kazara çıkan bir adamdan kaçmak için döndü, o anda Jenner de aynı yere dönmüştü. Kalakaldılar.

Cael de aynı anda yönelmişti. Jenner onun vücudundaki gerilimi hissetti. Dikkat çeken hiçbir şey yapmadı. Tereddüt etmeden bir kahkaha atarak ona elini uzattı. "Bay Larkin, ben de sizinle tanışmayı bekliyordum. Adım Jenner Redwine. Sizinle önceden de karşılaşmıştık, çünkü sizinle aynı kattayız. Yanınızdaki süitte kalıyorum. Ev sahipliğiniz için çok teşekkür ederim. Mihmandarlığınız harika ve bu hayırseverlik işine katkılarınız çok değerli. *Silver Mist* gurur duyulacak bir gemi. Gemiler ve gemicilik ilginizi hep çeken şeyler miydi?" Palm Beach'e taşınmak ona birçok şey öğretmişti. En önemlisi ise harika saçmalamaktı.

Larkin elini uzatıp onunla tokalaştı. Diğer eliyle onu omzundan tutup sanki bir yere oturtmaya çalışıyordu. Çalışmış gibi hemen centilmence gülümsedi. "Hayır, hiçbir zaman bir gemici olmadım. Bu gemi bir yatırım, güzel bir yatırım.'

Elleri nemliydi. Jenner fark etmişti. Sanki gözünde bir problem mi vardı? Yok, tekrar bakınca gözüne farklı görünen bir şey çarpmadı. Tepelerindeki kristal avizenin ışığından kaynaklanmış olmalıydı. Diğer taraftan duruşunda bir şeyler vardı, bundan hoşlanmadı.

Jenner kibarca elini çekti ve rolüne devam ederek etrafındakileri tanıştırmaya başladı. "Faith Naterra'yla karşılaşmış mıydınız?"

"Evet, karşılaşmıştık. Çok kısa sürmüştü," dedi Faith. Yüzünde sıcak, çekici bir gülümseme vardı. Elini uzattı. "Fakat tekrar karşılaşmamız çok hoş oldu."

"Ve bu da arkadaşım Cael Traylor," diye onu da takdim etti. Ayakta öylece dururken onu tanıştırmaması çok tuhaf kaçardı. İki adam da el sıkıştılar, ilk karşılaşma için uygun sözler sarf ettiler. Sonra Cael belini Jenner'in beline doladı.

"Artık gidelim mi tatlım?"

Ona bakan gözlerinde bir uyarı vardı. Gerçi buna gerek yoktu. Çünkü onun Cael'in yaptığı işi tehlikeye atmak gibi bir maksadı yoktu. "Evet, lütfen."

"Ben de birazdan gideceğim," dedi. Fakat kaptanın konuşmasını bitirmeden bir şey yapamıyordu. Kaptan eliyle Larkin'i işaret etti. Larkin de kaptanın bu komplimanına cevaben onu ve konukları gülümseyerek selamladı. Cael de bu fırsatı değerlendirerek Jenner'i kolundan ve belinden adeta itekleyerek salondan uzaklaştırdı.

Jenner çocuk gibi oradan oraya çekilmekten sıkılmıştı. İlk fırsatta açısını hiç kimse göremeyecek şekilde değiştirerek kolunu şiddetle çekti. Sanki yere düşen bir şeyini alıyormuş gibi yaptı. Cael onun kolunu bırakmak zorunda kaldı. Ama onu sıkıca çekip götürmek isteği duyuyordu. Ayağa kalktığında Cael'in elini aldı ve parmaklarını onunkilerin arasına geçirip sıkıca tuttu.

Ona uyaran gözlerle tekrar baktı. Arkalarından asansöre doğru gelen bir çift vardı. O nedenle hiçbir şey söylemedi. Onun yerine birleşen ellerini kaldırıp Jenner'in elini öptü ve hafifçe ısırdı.

Onun sıcak ağzı midesine ağrı soktu.

Omurgasında soğuk bir şeyler hissetti. Paniklemişti. Bu hissi iyi biliyordu, ne anlama geldiğinin farkındaydı. O aptallardan olmayacaktı. Tutsağın esir edene karşı duyduğu his tamamen moronca bir klişeydi. Ona âşık olduğunu düşünmüyordu ama şehvet başka bir şeydi ve bir kadını aptal yapabilirdi.

Onunla gemideki ilk geceden itibaren hep benzer bir ilişki içinde olmuştu. Onunla dövüşmüş, onu öpmüş, onun yanında yatmıştı. Bir defasında kadınların cinsellik hormonlarının hava yoluyla yayıldığını, erkeklerin cinsellik hormonlarının ise dokunma yoluyla yayıldığını okumuştu. Yani Cael yanında yarı çıplak yatarken onun tüm hormonları Jenner'e hâkim oluyordu.

"Güzel bir banyoya ihtiyacım var," diye kendi kendine mırıldandı.

"Yapmacık biri," dedi Cael asansöre girerken. Gelen çifte kapıyı tuttu ve gidecekleri katın düğmesine bastı.

Tanrı'ya şükürler olsun! Neler düşündüğü hakkında hiçbir fikri yok. Düşüncelerinden uzaklaştı. Garip. İlk defa insanların içinde Larkin hakkında konuşuyorlardı. Larkin'*e* ajanlık yapıyorlardı. Bu konuşma bunu değiştirmezdi. Diğer yandan konuşmalar her şeyi anlatıyordu. Cael, Larkin'in yapmacık biri olduğunu düşünüyordu.

Tuhaf ama o da Larkin'den hoşlanmamıştı. Onu sevmemesine rağmen Cael'de değişik bir şeyler vardı. Sanki bir çitin üzerindeydi ama Cael onu ne yere düşürüyordu ne de başka bir çare gösteriyordu. Belki de bu yüzden onunla arasına mesafe koyma ihtiyacı hissediyordu.

Kafasını karıştıran iki önemli ima vardı. Birincisi, en önemlisi, Cael, Larkin'in yapmacık birisi olduğunu düşünüyorsa bu senaryoda kendisini iyi adam olarak görüyordu. İkincisi ise iyi adamlar masum rehineleri öldürmezler.

Belki.

Odalarına kapanmalarının bir avantajı ikisinin bu akşam erken yataklarına çekilmeleriydi.

Dinleme cihazları yerindeydi. Cael monitörün başında izlemedeydi. Matt'in kapının bitişiğine yerleştirdiği kamerayla salon artık çok iyi gözüküyordu. Baktı, Larkin tek başına ayakta duruyordu. Cael, Jenner'i odaya götürdükten sonra partide çok fazla kalmamıştı. Faith ve Ryan onu Cael'in ardından izlemişlerdi. Jenner'in Larkin'e çarpmamasını ümit ederdi. Çünkü o pisliğin radarına girmek istemiyordu. Fakat tanışma şans eseri olmuştu ve kaçınılmazdı.

Jenner beklediğinden de iyi rol yapmıştı. Aslında ondan fırsatı değerlendirmesini beklerdi. Onu çok şaşırtmıştı, bir taraftan da dehşet şekilde korkutmuştu. Yine de içgüdüleri Jenner'in hareketlerine kuşkuyla yaklaşması gerektiğini söylüyordu.

İzleme ve dinlemeye devam ederken Jenner'e baktı, tekrar baktı. Kelepçelendiği sandalyede kıpır kıpırdı. Bir türlü rahat edemiyordu. Onun yatağına gitmesine izin vermeyi düşünüyordu. Böylece hem onu izleyebilir hem de işini yapabilirdi. Jenner serbest kalınca yerinde duramadı. Banyoda dolanıp durdu, salondan okumak için bir şeyler aldı. Cael de yaptığı işi bırakıp onu takip etmeye mecbur kaldı. Salondan aldığını beş dakika okudu okumadı, tekrar ayağa kalkıp dolanmaya başladı. Dolaba gidip kıyafetlerini yeniden düzenlemeye koyuldu. Cael'in dikkatini dağıtacak her şeyi yaptı. Sonunda Cael onu yakaladı ve küçük sıska poposunu sandalyeye oturttu. Onu tekrar kelepçeledi. Kafasının karışmasına izin veremezdi.

Jenner şu an için yeterince kafa karışıklığı yaratıyordu.

Bu akşam yemek için gayet iyi görünüyordu. Üzerinde parıltılı pembe elbisesiyle çok hoştu. Cael tek parmağıyla o askıları düşürebilirdi. Cael'in kendisini düşünmekten bir türlü alamadığı şey de buydu. Bir parmağıyla onları koparıp pijamasının altından görünerek ona azap çektiren o arsız göğüslerini ortaya çıkarmak ne kadar kolaydı.

Geçen gece bir hata olmuştu. Onu fırlatıp üstüne bindiğinde bunun bir hata olduğunu anlamıştı. İçgüdüleri akıl rotasından çıkmıştı. Bacakları ayrıldığında kalbi sanki duracakmış gibi olmuştu. Onun ılık kasığını hissettiği zaman kendini zor çekmişti. Eğer üzerinde pijamaları olmasaydı ikinci kez düşünmeden hatta daha da kötüsü bir kez bile düşünmeden onunla beraber olacaktı.

Kendini bunları düşünmekten zor alıkoyuyordu. Başlangıçtan beri onun kendisini fiziken çektiğinin farkındaydı. Kendini sanki önceleri bir şey yaşamamış gibi hissediyordu. Fakat aralarında büyük, derin bir çukur vardı ve kendisini onu aşmaya itemiyordu. Aralarındaki bu durum psikolojik olarak güçlünün bir zorbalığı gibi duruyordu. Bunu fark etmişti tabi. Yoksa Stockholm sendromundan bahsetmezdi. Ama yok, o ırz düşmanı değildi. Bundan kimsenin şüphesi olamazdı.

Ama onu altına almak istiyordu. Onu çıplak görmeyi, ilk gece olduğu gibi onu öpmesini istiyordu. Jenner o gece çok sıcak ve açtı, kendisini harekete geçirmişti. Yoğun duygular içinde ona bir mağara adamı gibi hissettirmesini arzuluyor, onu kalçasından sımsıkı tutarak gerilen vücuduyla onun içine girmek istiyordu.

Böyle bir şey olmayacaktı. Bunu yapamazdı, yapmamalıydı.

Bilgisayar ekranından Larkin'in telefonunu alıp balkona doğru gittiğini gördü. Cael düşüncelerini Jenner'den uzaklaştırıp Larkin'e odaklandı. Bir dua okuyordu. Eğer Larkin dışarı

çıksaydı onun her söylediğini yakalamak için epey şanslı olmaları gerekecekti. Rüzgâr ve sesle mikrofon arasındaki uzaklık alıcılara sesin yansımasını engelleyecekti. Şükür ki kapıya yöneldi ama çıkmadı. Düğmeleri tuşluyordu. Sonra kafasını kaldırdı ve cam bölmeden karanlığa baktı.

Telefona bir böcek yerleştirilse de iki tarafın da sesi duyulsa, diye düşündü Cael. Şu anki hâliyle konuşmalarının tam olarak ne anlama geldiğini bilemeyeceklerdi. Fakat Larkin'in telefonları diğerleri gibi gizliydi. Zamanı not etti.

"Kendi programıma göre ararım, sizinkine göre değil," dedi. Sesi soğuktu. "Ödeme yapmak için ihtiyacınız olan bilgi bende." Aklından uzunca bir numara okudu. Ya bir hesap numarası ya da rotanm kodlarıydı.

Adından bir süre sessiz kaldı. Telefonun diğer ucunda kim vardı? Sadece bir iş görüşmesi mi, yoksa peşine düştükleri bağlantı mıydı?

"Planlandığı gibi Hilo," dedi Larkin dikkatlice. Sanki telefonun dinlendiğine dair şüpheleri vardı ve detay vermekten çekiniyordu. "Acele etme. Her şey zamanında olacak." Bir süre daha bekledi. Ardından hoşça kal demeden telefonu kapattı. Bu adam kendisini karşı taraftan üstün mü görüyordu, yoksa ilk olarak karşı taraf mı bağlantıyı kesmişti?

Larkin telefonu kapatıp kenara koydu. Yatak odasına giderken bir yandan kravatını çıkarıyordu. İçeri girdiğinde ışıkları yaktı. Odanın

içinde Cael'in yerleştirdiği kamera ve alıcılar onu takıp ediyordu. Bu açıdan her şey iyi görünüyordu.

Şükürler olsun ki Larkin çıplak uyumuyordu.

Cael, Larkin'i izlerken onun nedeni anlaşılmaz şekilde sövmeden evvel parmaklarıyla şakaklarını ovaladığını gördü. Hasta mıydı? Stres mi olmuştu? Ülkeye ihanet etmek insana baş ağrısı verebilirdi. Cael'e göre Larkin sonradan yurttaşlığa kabul edilmişti. Vatanına çok kolay ihanet edebilir bir hâldeydi. Çünkü bu vatanda doğmamıştı. Buraya sonradan gelmişti.

Larkin banyoya gitti. Orada kamera yoktu, sadece alıcıdan Larkin'in tuvalete girip dişlerini fırçaladığım duydu. Odaya gelince gardırobuna yöneldi. Üzerini çıkararak gri pijamalarını giydi. Sonra yatağına yattı ve ışığı kapadı.

Bir süre daha bekledikten sonra Cael de kulaklıklarını çıkardı. Gece herhangi bir şey olmasına karşın alıcılar sesleri kaydediyorlardı. Fakat Larkin yatağına gidip sabaha kadar orada kalıyordu.

Cael, Jenner'e döndü. "Sen güzel bir uyku çekebilirsin. Benim yapmam gereken bazı telefon görüşmeleri var."

Ona yüzü asık bir şekilde baktı. "Sence bu sandalyede uyuyabilir miyim?"

"Çalışırken sana yatakta uyuman için bir şans verdim. Ama sen ne yaptın? Odanın içinde oradan oraya atlayıp durdun. Beş dakika durmadın. Şu an bu sandalyede bağlı kalman senin suçun."

Jenner kelepçeleri salladı. "Peki. Şimdi beni çöz. Hemen yatağıma gideceğim."

Hem rahatsız hem de yorgundu. Fakat Cael kendisini hiç de suçlu hissetmiyordu. Bu onun işiydi. Ne olması gerekiyorsa onu yapmalıydı. Bu tavırları onun neden Jenner için doğru insan olmadığım kanıtlıyordu. Jenner'in kendisine arkadaşça duygularla yaklaşmasını istemiyordu.

Diğer taraftan onu tamamen kendisinden uzaklaştırmak da istemiyordu. Ona çok fazla şey söyleyemezdi ama onu rahatlatabilirdi. "Bak, senin için mümkün olan en iyi şeyi yapmaya çalışıyorum. Ama

sen bana direniyorsun. Arkadaşın iyi biri. Her şey iyi gittiği sürece o da iyi olacak. Sen de San Diego'ya döndüğünde onunla yemeğe çıkacak, yeni mücevherler alacak, manikür yaptıracak, yani seni biraz üzen bu deneyimi unutmak için kendini iyi hissettirecek her şeyi yapacaksın," dedi olanları hafife alan bir jestle.

"Evet, biraz." Sesinde bir ima vardı. Jenner için bu iş parkta yürümek gibi bir şeydi sanki. Cam acıtılmamıştı, güzel yemekler yemişti, güzel bir yatakta yatmıştı. Bu koşulların nesi kötüydü bilmiyordu.

Jenner ona dik dik baktı. Bu bakışlarda Cael'in her zaman görmekten şaşırdığı bir istek vardı. Güzel gözleri vardı: Elâ yeşili, zeki ve keskin. Bu işe gemide tanıştığı herhangi başka bir kadınla girmiş olduğunu hayal etti. Olmazdı. Sıradan bir kadın bu durumdan çok korkar ve ağlayabilirdi. Çok fazla ağlayabilirdi. Birçok erkek gibi ağlama onu da deliye döndürürdü. Ama o ağlamamıştı. Korksa da çılgına dönse de ağlamamıştı. Bu gördüğü en rahat tepkiydi. Diğer yandan hiç sıkılmamıştı.

Belki Cael başka bir gün onun daha iyi bir pozisyonda kalmasına izin verebilirdi.

Jenner'i yatak odasında sarhoş ve elleri kelepçeli şekilde bıraktı. Salona geçip bir numara tuşladı. Karşıdaki açınca Cael konuştu: "Hilo."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Havuza karşı bir masada oturuyorlardı. Jenner süitten dışarı çıkmış olmaktan çok memnundu. Asansörden inip havuza doğru giderken Cael kolunu onun omzuna attığında bile her şey ona harika geliyordu. Jenner kendisine söylenildiği gibi ona yakın duruyor ve kimsenin dikkatini çekmemeye çalışıyordu. Jenner her fırsatta Cael'e zor anlar yaşatmaktan hoşlanmıyor değildi ama bu özeldi. Bir önceki gece Jenner'in, kimsenin vazgeçemeyeceği bir fikir aklına gelmişti. Syd'in bir tehlike içinde olup olmadığına dair kuşkular vardı. Fakat bilmiyordu. Bu yüzden her şey yolunda gidiyordu. Syd işin içinde değilse... Kim bilebilir? Belki öyledir, belki de değildir.

Kimin iyi kimin kötü adam olduğunu hâlâ bilmiyordu ama Cael'in verdiği "yapmacık biri" iması onu rahatsız ediyordu. Kötü adamlar iyi adamlara karşı böyle mağrur olur muydu? Daha sert, daha akıllı hissederlerdi.

Yine de katillerin, hırsızların, dolandırıcıların çocukların ırzına geçmeye çalışanlardan nefret ettiklerini duymuştu. Çocukların ırzına geçenlerin diğerlerinden çok daha alçak olduğu anlamına mı

geliyordu? Buradan katillerin daha üstün olduğu mu çıkıyordu? Belki diyebilir belki diyemezdi.

Frank Larkin için endişe duymuyordu, emindi. Bu bir içgüdüydü. Jerry radarı gibi söz konusu Larkin olduğunda alarm onu tekmeliyordu adeta. Onda tam olarak ne olduğunu bilemiyordu ama hayatının ilk kısmı ona radarının alarm verdiği zaman buna kulak vermesi gerektiğini öğretmişti. Belki sevgili yaşlı babasından kalan bir şeyler yakalamıştı, onun birilerini kazıklarkenki hâlinden. Ya da bunlarla ilgisi yoktu. Kendini bunlardan uzak tutmaya çalışsa da içinden bir ses onu Larkin hakkında uyarıyordu.

Bir süre masada oturup güneşlenenleri, havuzdaki sardalye misali yüzenleri, kendileri gibi bir şemsiyenin altında oturanları seyrettiler. Kıvırcık, sarı saçlı, genç, yakışıklı bir tayfa onlara buzlu çay ve havlu getirdi. Yakasında yazılana göre adı Matt'ti. Masanın üzerine çay bardaklarını koydu. Onunla Cael arasında anlayamadığı bir şeyler vardı. Jenner, Matt'in de onlardan biri olmasından şüphelendi.

Belki de Matt eşcinseldi. Havuzun etrafındaki insanları seyretmek hoşuna gidiyordu. Cael ona anlamlı bakıyordu. Yüzme kıyafetlerini giymişti. Zeytin tonundaki teni yanmıştı.

Ona gözlerini mi dikmişti? Bu bakış ikisi beraber yatağa girdiklerindekiyle aynıydı. Hâlâ kalbini dörtnala koşturtabiliyordu.

Matt gittikten sonra, Jenner buzlu çayından bir yudum aldı ve sordu: "O da mı seninle çalışıyor?"

"Kim?" diye sordu Cael. Gözlerini kısmaktan sıkılmış, tepesindeki güneş gözlüklerini gözlerine indirmişti.

"Matt," dedi. Onun kim olduğunu açıklamaya gerek duymadı. Eğer Cael Traylor bu detayı kaçırmışsa o da eşekti.

Yüzünde hafif bir sırıtma gördü. "Sen paranoyaksın, deM ğil mi?" Aralarında alçak ses tonuyla konuşuyorlardı ama ha/ vuzun gürültüsünden sanki konuşmaları normalmiş gibi görünüyordu. Müzik grubu Jimmy Buffett şarkıları çalıyor, etrafta insanlar gülüyor,

çığlıklar atıyor, çene çalıyorlardı. Cael sesten uzakta bir masa seçmişti ama yine de gürültülüydü.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi Jenner. Gözlerini başka tarafa çevirdi, çünkü Cael'in bakışları midesine kramplar sokuyordu. San Diego'ya gitmeleri için kaç gün kalmıştı? Daha Hawaii'ye varmamışlardı bile. Ona bu kadar yakın olmaya daha ne kadar dayanabilirdi bilmiyordu.

Ensesini ovaladı. O an tenindeki teri hissetti. Ya hava çok sıcaktı ya da Jenner. Kalktı yüzme kıyafetlerini üzerinden çıkardı. Cael uyuşuk hareketlerle onu bileğinden yakaladı. "Nereye gidiyorsun?"

"Yüzmeye," dedi. Pembe mayosunu ve havuzu gösterdi. "Mayo, havuz... Merhaba!" Onun havuza gitmesini engellememesini arzuluyordu. Kahretsin, bileği cinsel bölgesindeydi. Nabzının ne kadar hızlı attığım fark etmemesi için dua ediyordu. .

"Havuz çok kalabalık."

Dediği doğruydu ama amacı yüzmek değildi ki. Sadece biraz serinlemek istiyordu. Ne kadar konuşsa da onu yumuşatamayacağını düşündü. Ama Cael ayağa kalktı. Terliklerini çıkardı. Jenner'in elinden tuttu ve beraber havuzun kenarına yürüdüler. "Saçlarını suya sokacak mısın?" diye sordu.

"Saçlarını suya sokmayan bir kadına mı benziyorum?" Kulaklarını örtecek kadar uzun, dalgalı saçlarıyla havaya bir fiske attı. "Fırsat buldukça dalışa ve yelkene gidiyorum."

"Nefesini tut," dedi. Merdivenlerden aşağı indi. Elini hâlâ tutuyordu. Bu bir dalış havuzu değildi. O yüzden çok derin olamazdı. En derin yeri altı adım yüksekliğinde olmalıydı. Ama ilerledikçe su hâlâ boy hizalarındaydı. Jenner'in kolundan sıkıca tutup yüzeye çekti. Sonra bir kolunu da olduğu yerde kalması için etrafından doladı.

Soğuk su ve onun sert, kaslı vücudunu hissetmek harikaydı. Onu kafasından silmeye, ıslak vücudunun onda uyandırdığı tepkiyi gizlemeye çalışıyordu. Su ve kaslar kadınlar için çok güçlü uyancı olmalılardı. Ne o aklını mı yitirmişti? Neler düşünüyordu böyle?

Havuzda onunla yan yana olduklarını düşünmemeye çalışıyordu. Kendisini soğuk suda ne kadar iyi hissettiğine yöneltmeye çalışıyordu. Ona baktı. Islak siyah kirpikleri ışıltılı mavi gözlerinin üzerinde harika duruyorlardı. Karşısında ona göğsünü ve bacaklarını hissedecek kadar yakınken aklına okuduğu şey geldi. Evet, bedeninden çok etkileniyordu. Havuza girmek hiç de iyi bir fikir değildi. Bunu şimdi fark ediyordu. Diğer taraftan gemide kaldıkları bu süre içinde en keyif aldığı şeydi. Onu tutsak eden adama şehvet duyduğu için hem salak hem şapşaldı. Ama hiçbir kadın buna dayanamazdı. Hiçbir erkek de bu durumu hesaba katamazdı.

Su onu kaldırınca bacakları ona kaydı. Onun yanık omuzlarından destek alarak havuzun yanından kendini itmeye çalıştı. Ama sürekli birileri havuza atlıyordu. Bu yüzden havuzda devamlı bir girdap oluyordu. Yine de kendini onun zıt yönünde itmeye devam etti. Önü ve arkası dayanılmaz ölçüde sıkışıktı. Soyunmuş olmak dışında suda yapılacak hiçbir şey yok.

"Bu kötü bir fikirdi," dedi. Bir an bacaklarını onun beline dolanmış buldu.

Bakışları 'Ben sana demiştim,' diyordu. "Çıkalım mı?" diye sordu.

"Evet."

Cael kendini havuzun dışına çekti. Vücudundan sular akıyordu. Sonra eğilip Jenner'i de havuzun kenarına çıkardı. Bu durum midesine yeniden bir ağrı soktu. Zayıftı ama bir deri bir kemik de değildi. Yaptığı aktivitelerden kas yapmıştı ve hiç de göründüğü gibi sıska değildi. Ama onun için Jenner'i kaldırmak çok kolaydı. Ona bakamadı, göze alamadı. Eğer bakarsa gözlerini ondan ayıramayacaktı.

Masalarına dönüp kurulandılar. Jenner parmaklarıyla saçlarını düzeltiyordu. Esinti saçlarım çok çabuk kurutuyordu. Dağınık, karmakarışık saçlarla dolaşmak istemiyordu. Epey uğraştı. Ardından bardağına buzlu çay koydu ve sandalyesini okyanusa karşı döndürüp oturdu. Böylece artık onu görmeyecekti. Güneş doğal olarak gözlerini acıtıyordu. Florida'dan buna alışkındı. Aklına güneş gözlükleri geldi. Masanın üzerine koyduğu gözlüklerini aldı ve taktı. Gözlerini gizlemek mükemmel fikirdi.

Çok konuşmadan bir süre daha oturdular. Mayosu kurumaya başlamıştı. Saçları da ıslaklığını yitirmiş, rüzgârla beraber dalgalanıyordu. Geminin durağan hareketi onu iyice mayıştırmıştı. Şimdi şu minderli sandalyeye ayaklarını uzatıp şekerleme yapmak ne güzel olurdu.

"Haydi gidelim," dedi Cael. Sandalyesini çekti ve kalktı.

"Merhaba komşular!" Bunlar Linda ve Nyna idi. Karşı süitlerinde kalıyorlardı. Daha önce tanışmışlardı. Gülümseyerek onlara doğru geliyorlardı. Görüşmeyeli epey zaman olmuştu.

"Evet, biziz!" dedi Linda. "Haydi bir öğle yemeği yiyelim. Size anlatacak çok şeyimiz var."

Jenner, Cael'in bir bahane bulup gitmesine fırsat vermeden, "Memnun olurum," dedi. Onunla süitte yalnız kalmak şu an istediği son şeydi. Başka insanlarla konuşarak hormonlarını biraz düşürmek istiyordu.

Cael öğle yemeğini arkadaşı Ryan ile yemeği diliyordu ama tabi bu mümkün değildi. Çünkü Cael onu bu yaşlı kadınlarla tek başına bırakamazdı.

Jenner kıyafetlerini üzerine geçirdi. Nihayet Cael de üzerine gömleğini giydi ve düğmelerini iliklediı. *Şükürler olsun.*

Şimdi biraz daha iyiydi. Diğer taraftan bir yanı da üzerine bir şey giymesin istiyordu. Önemli olan onun kendisini ne kadar etkilediğini belli etmemekti.

Linda ve Nyna öğle yemeklerini Kulüp'te yiyorlardı. Bu, sıradan kapalı bir restorandı. Onlara odanın ortasında bir masa gösterildi. Bu

yaşlı iki kadın restorandaki hemen hemen herkesi tanıyor gözüküyorlardı. Herkese selam vermekten, çok yavaş ilerliyorlardı.

Oturduklarında Nyna katlı peçeteyi açarken, "Sizi tekrar görmek çok hoş. Tabi gemi çok büyük, yapılacak çok şey var. Siz bütün gemiyi baştan ayağa gezersiniz haberimiz bile olmaz," dedi ve güldü. Cael herkes onları başka eğlenceler içinde olduklarını sansın istiyordu. Ama neredeyse tüm vakitlerini süitlerinde, yatakta geçiyorlardı. Cael başka bir 'komşu'suna ajanlık yapmakla meşguldü.

"Hiç spaya gittiniz mi?" diye sordu Linda. Soruyu direkt Jenner'e sormuştu.

"Korkarım hayır. Aslında gitmeyi planlamıştım ama..." Omzunu silkti. Cümlesinin ne anlama geldiğini anlamayı onlara bıraktı. "Siz?"

"İki kez," dedi ve sırıttı. "Masör bir harika. Kesinlikle gitmelisin."

"Ben yoga derslerini tercih ederim," dedi Nyna. "Sabahları bana katıl. Güne başlamak için mükemmel bir yol."

"Memnun olurum," dedi Jenner. Kamarada onunla tek başına kalmayı engellemek için çabalıyordu. Cael'ıı Jeıner'in katılmaması için makul bir bahane bulmasından önce Cael'e döndü. "Sen de benimle gelmelisin," diye onu da davet etti. "Yoga sırtına iyi gelebilir."

Kafasını salladı. "Sanmıyorum..."

"Sırtın mı kötü?" diye sordu Nyna. "Jenner haklı. Yoga bu tarz şeylere iyi geliyor. Ne çeşit bir problemin var?"

"Sırtımın aşağısına doğru bir ağrı var," dedi Jenner'e bakarak. "Çok aşağıda ve bayağı acı veriyor."

Jenner kendini gülmemek için zor tutuyordu. Uzandı ve elini onun koluna koydu. "Haydi ama bir dene. Eğer çok acırsa bırakırsın. Kimse sana silah zoruyla bir şey yaptırmayacak." Spor, diye düşündü. Cael onun yoga derslerine gitmesini yasaklayabilirdi. Ama hiçbir açıklama yapmadan orada görünmemeleri çok tuhaf kaçacaktı. Bu, ilişkilerinden kuşku duyulmasına neden olabilirdi. Cael de böyle bir şeyi istemiyordu. Jenner ona istediği şeyi veriyordu işte: Aldatıcı

ilişkiler. Bu bir numaraydı. Fakat Cael'in her ilişkinin bir numara olup olmadığını bilmeye ihtiyacı vardı.

"Göreceğiz," dedi sonunda.

"Yarın," diye karşılık verdi Jenner. Sonra Nyna'ya gülümseyerek sordu. "Ders kaçta başlıyor?"

"Ben sabah altıda olanı tercih ediyorum. Güneşin doğuşunda harika oluyor."

Jenner her yoga dersine katıldığında aynı nedenden ötürü bu saati seçerdi. Hepsi Cael'i korkmuş görünce üçü de ona güldü.

Üniformalı bir garson siparişleri almak için geldi. Yaşlı iki kadın soslu ızgara tavuk salata istedi. Jenner sandviç ve kızartma seçti. Cael çizburger ve kızartma sipariş etmişti. Fakat Jenner elini Cael'in koluna dokunarak paniklemiş bir hâlde, "Ne?" dedi. "O bunu yemeyecek," dedi garsona. "Salata yiyecek. Sos, peynir vesaire de olmasın. Yanında da limon getirin lütfen." Garson Jenner'in siparişini sorgulamadı, Cael de iptal edemedi. Çünkü fena afallamıştı. Jenner gülümsedi. "Cael kolesterolün var, limon suyu yağlı soslardan çok daha iyi. Senin kırmızı et ve kızartma yememen lazım. Ne düşündüğünü anlamıyorum."

"Ben de," dedi. Ne anlama geldiğini Jenner çok iyi biliyordu.

Yemek sakin geçti. Cael, Jenner'in yemeğine bir an iç geçirerek baktı. Linda ve Nyna bu duruma hayran kaldılar. Cael'in bu kadar güçlü olmasına rağmen aşkı yüzünden Jenner'in emirlerini bir boksör gibi yağdırmasına izin veriyordu. Cael salatasını yedi. Jenner onu izliyordu, çok keyifliydi. Eğer tutsak eden kişi kendisi olsaydı ona her gün salata yedirirdi. Bu, gemide en keyif aldığı yemekti. Tıka basa olmasa da iyi yedi. Özellikle kızartmaları yemek ona zevk veriyordu.

Yemeğin bitmesine yakın sohbet etmeye başladılar. Havadan sudan konuşuyorlardı. Gemideki partiden, ne yapacaklarından vesaire... Cael çok görgülü davranıyordu ama Jenner ondaki gerilimi hissedebiliyordu. Jenner bir densizlik yapmadan önce buradan kaçmaya hazırdı.

Tam Jenner peçetesini masaya bırakmıştı ki içeri Frank Larkin girdi. Onu tam seçememişti. Ama Cael'in ilgisinin beklenmedik şekilde bir yöne odaklandığını fark etti. Ondan sonra gayri ihtiyari ne oluyor diye etrafına baktı.

Restorandaki hemen herkes Larkin'e bakıyordu. O yüzden hareketi garip durmuyordu. Sanki Larkin Spielberg'ti ve Hollywood'da yürüyordu. Larkin ünlü biri değildi ama varlıklı oluşu ona müthiş bir güç sağlamıştı. Hiçbir yere oturmadan aralarda dolaşarak kimi yolcularla sohbet etti. Jenner onun mekândaki en zengin adamlarla konuştuğunu söyleyebilirdi. Restorandaki kadınlar çok varlıklı gözükmüyorlardı. İnsanları küçük gördüğünü bir kez daha fark etti.

"İşte ev sahibimiz," dedi Jenner. Linda ve Nyna'ya dönerek sordu. "Onunla ilgili bir şeyler biliyor musunuz? Ne iş yapar? Demek istediğim hayır faaliyetlerine ev sahipliği yapmak dışında ne ile uğraşır?"

Cael ayaklarını çekti ve Jenner'in eline uzandı. Aldatıcı dış görünüşleri altında onun parmaklarını uyarmak için iyice sıktı.

"Ne yapmıyor ki?" diye sordu Linda. "Politika, finans... Aklına gelen her iş kolunda bir çalışması var. Bir sürü soru var kafamda ama besbelli o Washington'un sahne arkasındaki adamlarından biri. Şu cumhurbaşkanını atabilenlerden..."

İlginçti. Jenner derin derin düşünmeye başladı.

"Gelirken haplarımı almayı unutmuşum," dedi Cael. Tek amacı Jenner'i masadan uzaklaştırmaktı. "Kamaramıza dönmemiz gerek."

"O zaman yarın sabah beş-beş buçuk gibi görüşürüz,"

dedi.

Restorandan çıkınca Cael onun kolunu sertçe çekti ve parmaklıklara itti. Yakınlarında kimse yoktu. Söyledikleri işitilmezdi. Bu yüzden burayı seçmişti. Rüzgâr Jenner'in saçlarını havalandırıyor, Jenner de sürekli başını oynatmak zorunda kalıyordu.

Cael onu kollarıyla adeta kafese almış ve parmaklıklara sıkıca yaslamıştı. Cael gözleri aynı seviyeye gelene kadar eğildi. Onun masum gözleriyle karşılaştı.

"Sen bir şeytansın biliyor musun?" dedi. "Her sabah kalktığında bahse girerim ki şeytan titreyip 'Kahretsin, uyandı!' diyordur."

Jenner güldü. Aklından geçenleri yapmayacağına emindi. Ama daha ne kadar zaman bir öfkeyle ya da intikam almak için ona ya da Syd'e zarar vermeden duracağını bilemiyordu. Şu an Cael kontrol altındaydı ama sadece şimdilik. Kısa bir süre için ondan kontrolü almıştı. Belki bunun bedelini sonra ödeyecekti. Fakat istediğini yapmıştı, onu telaşlandırmıştı.

Linda'nın söylediklerinden çok daha fazlasını biliyordu. Politika ve finans mı? Ha, ha... Kendisine casusluk yapılacak derecede bir alana sahipti. Jenner her şeyi tam olarak çözmemişti ama yetişiyordu.

"Haydi ilaçlarını almaya gidelim tatlım," dedi. Cael'in göğsüne hafifçe vurdu ve kendisinden biraz uzaklaştırdı.

"Dünyada yeteri kadar ilaç yok..." dedi. Devam edecekti ki bir an durdu, gözlerini kapadı, kafasını salladı.

Başarmıştı. Onu susturmuştu. Bugün harika bir gündü.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Larkin süite girip biraz rahatlayabilmeyi umuyordu. Sessizlik istiyordu. Fakat birden kulakları sağır eden bir sesle zıpladı.

Özel hizmetlisi Isaac işine dalmıştı ve onun geldiğini işitmemişti. Zaten lanet olası elektrik süpürgesinin gümbürdemesinden ne duyabilirdi ki? Larkin kapıyı şiddetlice çarptı, Isaac bu kez duydu.

Başını kaldırdı ve makineyi kapattı. "Sizi bu kadar erken beklemiyordum Bay Larkin," dedi.

"Belli," dedi Larkin içeri girerken.

Isaac hemen hemen Larkin ile aynı yaştaydı ama ondan en az on yaş yaşlı duruyordu. Çok zayıftı. Saçları da gri değil tamamen beyazdı. Aynı zamanda gözaltlarında derin torbalar vardı. Yüzünde senelerce sürmüş adi bir çalışmanın izi vardı.

Omuzlan öne eğikti. Kambur gözüküyordu. Ellerinde pürüzler, parmaklarında da eklem ağrıları vardı. Larkin'in ise bir ağrısı vardı. O da onu öldürüyordu. Bundaki adalet neydi?

Eğer ölecekse tek başına olmayacağından emin olmalıydı. Bu gemideki herkes gibi Isaac da ölüme çok yakındı. Sadece bunu bilmiyordu. Bunu bilmek Larkin'in kendini daha iyi hissetmesini sağlıyordu. Baş ağrısı bile hafifliyordu.

"Bana aspirin ve su getir," diye emretti. Odadaki kanepeye geçip ihtiyatla oturdu. Her hareket, her ses canını acıtıyordu. Fakat duyduğu acıyı bu odanın dışında gösteremiyordu. "Başım ağrıyor," dedi sessizce. Isaac ona ilaç getirmek için odadan kaybolmuştu. Kapı açılınca Larkin yatağının düzenlendiğini ve diğer angaryaların yapıldığım gördü. Şükürler olsun.

Isaac her zamanki gibi iki aspirin ve bir şişe su getirdi.

"Bardak ya da buz ister misiniz Bay Larkin?"

"Hayır, bu işimi görür." İki aspirin onun acılarını dindirmeyecekti. Fakat fiziki durumu hakkında Isaac'ı şüphelendirmek istemiyordu. Gerçi Isaac çok zeki sayılmazdı. Yine de her ihtimale karşın Isaac'ın uyarılması hiç hoşuna gitmezdi.

Aspirinleri yuttuktan sonra ona döndü. "İşlerini bitirmek için sonra gel." Hiçbir gerekçe ya da özür sunmadı. Isaac her zaman olduğu gibi emirleri uyguladı. Elektrik süpürgesiyle beraber sessizce süiti terk etti.

Yalnız kaldığı zaman ilaç çantasına gitti. Bir avuç dolusu aspirin alıp hepsini yuttu. Ne olacak? Ülserden ölse ne fark ederdi ki? Bazen yeterince aspirin ağrıyı dindiriyordu. O da bunu istiyordu. Kısa bir süre acı çekmese ona yeterdi.

Kanser onu bir enkaza dönüştürmüştü.

Kapı vuruldu. Sanki kapıdaki ona bir bıçak fırlatmış gibi hissetti. Eğer Isaac onun gerçekten yalnız kalmak isteyip istemediğini sormaya gelmişse bombanın patladığını görecek kadar yaşamayacaktı.

Fakat kapıdaki Dean Mills'ti. Larkin, Dean'ı içeri aldı ve arkasından yavaşça kapıyı kapadı. Kapıyı çarpmak onu biraz rahatlatabilirdi ama çıkacak ses... Sese tahammül edemezdi.

Dean konuşmaya başladı. "Efendim, bazı adamlar ondan sonra nasıl kaçacaklarını merak ediyorlar."

"Bunu tartışmayacağız," dedi Larkin çok sert şekilde. "Her şeyi ayarladım."

"Fakat..."

"Sence işimi şansa bırakır mıyım?" diye sordu.

"Hayır efendim," diye cevapladı.

Larkin işini hiçbir zaman şansa bırakmazdı.

Planının yürümesi için yardımcılara ihtiyacı vardı. Hepsinden istediği şey ölümcüldü. Onlara varlıkları ve yaptıkları şey için bir şeyler uydurmak zorundaydı. Bir avuç güvenlik adamı ona gemiye bomba sokmak için yardım etmişti. San Diego'ya dönüş yolunda okyanusun üstünde bir soygun olacaktı. Böyle düşünmüştü. Adamları buradaki zenginleri soyacak ve kaçacaklardı. Nakit paralar ve mücevherler tek başına bir varlık oluşturmazdı ama bunları açık arttırmayla satınca elde edecekleri para milyon dolarları bulacaktı.

Milyonlar hemen olacak şey değildi ama birkaç moronu kandırmak için yeterliydi.

Larkin detaylarla ilgileneceğine onları inandırmıştı. Bir botla gemiden ayrılacaktı. Açıkta onları bekleyen daha büyük bir tekne olacak ve onları Güney Afrika'ya götürecekti. Hepsi kaçtıktan sonra bomba patlatılacak ve hiç kimse hırsızların hayatta kaldıklarını bilmeyecekti.

Planda birçok gedik vardı ama önemli değildi, çünkü bomba daha önce patlamış olacaktı, sonra değil. Kontrolü altında olmayacak, ona orun çıkaracak hiçbir şey yoktu. Her şey idaresi altındaydı. Bu geri zekâlılar kim oluyorlardı da ona soru sorabiliyorlardı? Yapılacak ödemenin çekiciliği onları mutlu etmeye yetiyordu.

Gemiye yerleştirilmiş dokuz bomba vardı. İçindeki yolcularla beraber tüm gemiyi okyanusa gönderecek güçteydi. Zamanı geldiğinde hırsızlar bombalan ateşleyeceklerdi. Dean ile beraber ikisi bombalan patlatacaklardı. Dean'ın bilmediği şey gerçek pimin Larkin'in elinde olacağıydı. Larkin ölüm zamanını kendisi seçecekti. Gemideki lanet olası mirasçılar ve piyangodan ikramiye kazanmış o Redwine sürtüğü gibiler de ölecekti. Aptallar. Hiçbiri onun gibi parasını kazanmamıştı. Bunların hiçbirini hak etmiyorlardı. Yaşamayı da hak etmiyorlardı.

Jenner'in öğle yemeğinde yarattığı problemlerden sonra Cael onu sandalyeye bağlamamayı düşünmedi bile. Jenner de yapmaması için ısrar etmedi. Daha iyi anlıyordu. Kendisinden gayet memnun gözüküyordu. Cael ekipmanlarının yanına gitti, dinlemeyi başlattı. Böylece o ve Jenner arkadaşlarıyla beraber güvertede iken Larkin'in neler yaptığım dijitalden yakalayabilecekti.

"Yoga çok da tın..." diye mırıldandı.

"Ne dedin?" dedi yumuşak bir biçimde. "Seni duyamadım."

Cevap vermedi, düzeneğinin başına oturdu. Larkin bir süre güvertedeydi, yani çok şey olmuş olamazdı. Cael, Larkin'in özel hizmetçisinin ortalığı toparlayıp etrafı süpürmesini seyretti. Sonra Larkin geldi.

Larkin ile hizmetçisi arasındaki konuşmalar kişiseldi. Aslında Larkin bok kafalı birinin tekiydi. Bir sürü aspirin yüklenen bok kafalı biri... Cael onun önceden de yalnızken kafasını salladığını fark etmişti. Hasta mıydı? Yoksa sadece baş ağrılarına dayanıksız biri miydi?

Sonra Dean Mills geldi. Çok ilginç bir şey duymuştu: Kaçmak. Kaçmak mı? Frank Larkin'in elinde ne vardı? Hilo ile görüştükten sonra ortalıktan kaybolmayı mı planlıyordu?

Cael kulaklıklarını çıkardı. Evrak çantasına kilitlediği kabloyu çıkardı ve telefona taktı. Hemen oda servisini arayarak sakin bir ses tonuyla ekstra şampuan istediğini söyledi.

"Neler oluyor?" diye Jenner sordu. Cael kabloyu çıkararak tekrar çantasına kilitledi.

"Hiçbir şey," diye cevapladı.

"Gerçekten bir şeyler için endişelenmiş gibi duruyorsun."

Onu görmezden gelerek salona gitti. O esnada Bridget'in kapıyı çalışını ve içeriye girdiğinde topuklarının çıkardığı sesleri duydu. Ellerinde çeşitli minyatür şampuanlar vardı.

"Larkin, Hilo ile görüşmeden önce bir şeyler yapmayı planlıyor," dedi çok alçak bir ses tonuyla. Jenner'in az şey bilmesi daha iyiydi.

"Ne gibi şeyler?" dedi Bridget ve yatak odasına girdi. Cael de onu takip ediyordu. Bridget sola döndü, banyoya girerek şampuanları bıraktı. Cael, Jenner'e baktı. Sandalyede epey kızgın, kendini dikleştirmiş hâlde oturuyordu. Çok meraklıydı. Bridget banyodan çıktı. Cael'e bu sessizliğin nedenini merak ederek baktı. Cael başıyla Jenner'i işaret ediyordu. Nihayet Bridget .anladı.

Jenner de bunu anladı. Durumdan hiç hoşlanmamıştı. Salona girerlerken arkalarından bağırdı. "Sizin kadar derine battım. Daha da derine! Ve başka şansım da yoktu!"

Bridget sırıttı. Kapıdan uzaklaştı, sesini daha da alçalttı. Ona güvenmek mi? Bu, yeni yetme bir delikanlıya ehliyetini aldıktan hemen sonra ülkeyi arabayla dolaşmasına izin vermek gibi bir şeydi. "Sanchez, Dean Mills ve diğer tayfanın düzenli olarak görüştükleri kişileri izliyor mu?"

"Ne duydun?" diye sordu Bridget.

"Larkin belki de sadece vatan haini değildir." Kaçış ile ilgili duyduklarını ve diğerlerini Bridget'e anlattı. Konuşması bitince güm diye korkunç bir ses duydu. Donakaldı. Kesinlikle olamazdı, yapamazdı. Kahretsin! Kimi kandırmaya çalışıyordu ki? Tabi ki yapabilirdi.

Başım çevirdiğinde onu gördü. Beceriksizce kalkmış, san dalyeyi de sürüklemişti. İki odanın aralığına kadar gelmişti.

"Yüzündeki tepkiyi gördüm," dedi. İstediği yere geldiğinde sandalyeye tekrar oturdu. "Siz buraya konuşmaya gelmişken, benim orada, karanlıkta kalmamı bekleme." Gözlerini ona bakarak kıstı. "Sizin dışınızda bir kimseden ya bir şeyden endişelenmem mi gerekiyor? Ne kadar kötü?" Bir ona bir ona bakıyordu. Sonra devam etti. "Hiçbirinizde silah görmedim. Sizin silahınız olsaydı benim de olurdu. Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Senin yardımına ihtiyacım yok," diye kestirip attı Cael. "Aynı zamanda silaha ihtiyacım da yok." Kahretsin. Şu an bir tane silahı olsa hiç de fena olmazdı.

Jenner kahkaha attı. Kendisine gözdağı vermeye çalışıyordu. "Bana söyler misiniz, eğer kaçarsam beni kâğıt makasıyla mı öldüreceksiniz?"

Bu mümkündü ama bunu bilmesine gerek görmedi. "İhtiyacım olduğunda ne mevcutsa onunla hallederim."

Bridget gülmemek için kendisini zor tutuyordu. Diğer yandan konuyu değiştirmeye uğraşıyordu. "Samson kalça kemiğinin kenarı ile bin adamı katletmişti."

"Ne tesadüf," dedi Jenner. Başıyla Cael'i göstererek, "Onunkini kullanabiliriz," dedi.

Bridget daha fazla dayanamayacak, gülecekti. "Güvenlikteki adamımıza söyleyeceğim," dedi. Jenner'in önünde en fazla bunu söyleyebilirdi. Ardından Jenner patlamadan önce aceleyle kapıdan çıkıp gitti.

Cael eliyle yüzünü ovalıyor, asıl hislerini saklamaya çalışıyordu. Ya gülecekti ya da onu öldürecekti. Onun endişeli olduğunu mu düşünmüştü? Larkin, North Koreans'a tasnif edilmiş malzeme satıyordu. Cael bunlarla uğraşırken bir de Jenner ile bunları paylaşmak zorundaydı. Niçin endişeliydi?

Ona bakıp bir şeylerin ters gittiğini anlaması Cael'in hiç hoşuna gitmemişti. Ortalıkta panik hâlinde koşuşturmuyordu. Düşünüyordu. Çoğu insan onun hislerini pek belli etmeyen biri olduğunu söyleyebilirdi. Maalesef, o çoğu insandan değildi.

"Sen bu işin bir parçası değilsin," dedi Cael. "Bu yüzden isteyip durma. Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım."

"Hayır. Sen bana bilmemde sakınca bulmadığın ve artık hiçbir önemi olmayan küçücük bir bilgi vereceksin."

Ondan artık korkmuyordu, Cael bunu anladı. Rahatsız edici bir şey varsa işte buydu. Arkadaşı için endişeleniyordu ama artık korkmuyordu. Bu bir problemdi. Çünkü korku onu kontrol altında tutmanın yegâne yoluydu. Cael ona fiziken zarar verecek bir şey yapabileceğini düşünmüyordu. Onu korkutmak için yapmak

istediğinden daha da ileri gitmek zorundaydı. Ama yine de iş birliğini devam ettirmek için anahtar ondaydı.

Gayet soğukça, "Bir kelime daha edersen, bugün Syd ile konuşamazsın," dedi.

Jenner onun blöf yapmağını görebiliyordu. Çenesini kapadı.

Evet, Cael endişeliydi.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jenner, burnu Cael'in göğsünde uyandı. Birbirlerine dönük hâlde yatıyorlardı. Cael'in bir bacağı onun bacaklarının arasına girmişti. Jenner ona kelepçeli hâlde uyumaya alışmıştı. Cael gece boyunca odayı soğuk tutmuştu. Bu yüzden Jenner uymak istediğinde mecburen ona sarılmak zorunda kalmıştı. Kelepçeli olmak Jenner'i çok az rahatsız etmişti. Her uyandığında kendini ondan mümkün olduğunca uzak tutmaya çalışmıştı ama uyandığında yine aynı pozisyondaydı. Tüm bacakları onun üzerindeydi.

Cael durumun pek farkında değilmiş gibi duruyordu. Yine hiç kıpırdamıyordu. Ama Jenner biliyordu ki eğer yine anahtarı almaya çalışır ya da onu yastıkla boğmaya yeltenirse o an fark edip uyanırdı.

Birkaç gün önce aralarında rahatsız edici bir anlaşma yapmışlardı. Meraktan çatlasa bile Cael'in sakladığı şeyleri öğrenmek için ısrar etmeyecekti. Bunun karşılığında Cael de ona Syd ile her zamanki gibi konuşmasına izin verecekti. Mesela dün normalden fazla konuşmalarına izin verilmişti. Syd'in gerçek sesini duyma şansı olmuş ve onun artık korkmadığını fark etmişti. Onu tutanların tehlikeli gördükleri şeyler muhakkak değişmemişti ama o da kendisi gibi bazı şeyleri elde etmeyi öğrenmişti.

Cael dünkü yoga dersine gitmişti. Ama bu son olacaktı. Jenner onun kendisini düğümlemek ve dengede durmak gibi önemli şeyleri yapamayacağını düşünerek onu hevesle izliyordu, ancak hayal kırıklığına uğradı. Kaslı vücuduna rağmen pozisyonların hiçbirinde en küçük bir dengesizlik yaşamamıştı. Jenner onun daha önceden yoga veya tai chi yaptığını düşündü. Bir sınıf dolusu kadın bile onun dikkatini dağıtmıyordu. Sınıf ve dikkatini dağıtan her şeyi kafasından atmıştı.

Dünya bir sürü erkekle doluydu ama kahretsin ona rastlamıştı.

Ondan tekrar uzaklaştı ve uyuklamaya devam etti. Çünkü hâlâ dışarısı karanlıktı. Ama saat yedi olduğunda programladıkları şekilde Hilo'ya ulaştılar. Kısa bir süre sonra uyandığında ışığın içeri girdiğini gördü. Yine Cael'e karşı kıvrılıp yatmıştı. Ona yakın olmak Jenner'i bir an paniklettirdi ama çok değil. Ne yazık ki bundan hoşlanmıştı. Ona bunu belli edemezdi ama onun yanında yatmaktan, onun sıcak tenine kıvrılmaktan, teninin kokusunu duymaktan çok hoşlanıyordu.

Bu kez ondan uzaklaşmadı, yapamadı. Kolunun tekini Jenner'in üstüne atmıştı. Jenner'in başı yine onun göğsündeydi ve ayakları yine onun bacaklarının arasındaydı. Sanki bedeni ona yakın olmak istiyordu ve her zaman uyumak için ona yakın olması gerekiyordu.

Kendisini kaçırmıştı, ona zorbalık etmişti, onu korkutmuştu. Onun ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ona olanları açıklamayı reddetmişti. Bu durum gayet açıktı. Jenner onu üzmemek için elinden geleni yapmıştı ama Cael ona güvenmiyordu. Bu adil değildi! Tutsak eden de güvenilmeyecek olan da kendisi değildi.

Artık ondan korkmuyordu. Her sağduyulu insan gibi o da endişeliydi. Bu onu iyi karakterli biri mi, yoksa kendisi adına her şeyin yapılmasına izin veren bir aptal mı yapıyordu?

Düşünüyordu. Cael'i nasıl kışkırttığım düşünüyordu. Tanrı biliyor ki onu delirtmek için elinden geleni yapmıştı. Ama Cael ona zarar vermemişti. Diğer taraftan ona sert bir şekilde cevap vermişti. Larkin hakkında yaptığı "yapmacık" ve "vatan haini" yorumlan kafasını kurcalıyordu. Aklına onun iyi adam olabileceği geliyordu. Bütünüyle ak değildi ama kapkara da değildi; griydi belki.

Cael'in uyandığını anladığı an onun kolundan sıyrılarak arkasını ona döndü. Kendisini dizginlemek epey zor olmuştu. Cael uyandı, kelepçeleri açtı. Her şey olağan seyrinde ilerlemekteydi.

Yaklaşık bir saat geçmişti. Diğerleri Filo'dayken Jenner balkonunun demirlerine yaslanmış harika günün tadını kahvesini yudumlayarak çıkarıyordu. Cael banyodayken, Bridget kapıda Jenner'i izliyordu. Buna rağmen Jenner tek başına olmanın mutluluğunu yaşıyordu. Jenner onlara bir sorun çıkarmayacağını anlatmaktan

yorulmuştu. Tabi eğer Syd güvende olmazsa onlara her türlü acıyı yaşatabilirdi.

Niyetleri ne olursa olsuıı, Larkin ne yapmayı planlıyor olursa olsun, onlar kendisini ve Syd'i kaçırmışlardı. Jenner bunu bir türlü kafasından atamıyordu. Sessizce her şeyin olup bitmesini seyretmek ona göre değildi. Yetkililerden yardım isteyemezdi ama bir şeyler yapmalıydı. Sadece ne yapacağını bulmalıydı.

Şimdi anın tadını çıkarıyordu. Koşullar başka türlü olsaydı kendini bu manzarada kaybedebilirdi: Su, yemyeşil ada, berrak gökyüzü ve kabarık bulutlar. Ama karar vermişti. *Silver Mist* onun ilk ve son gemi yolculuğu olacaktı. Hawaii'den dönüşünde bu manzarayı uçakla da seyredebilirdi.

Bütün manzara, duyduğu bir kapı sesiyle bozuldu. Arkasına baktı. Cael ona katılmak için kapıda duruyordu. Jenner hafifçe gülümsedi. Cael hâkî rengi bir pantolon giymiş, üzerine de bol, renkli bir Hawaii gömleği geçirmişti. Üzerindekiler her zaman giydiği harika ipek gömleklerden ya da çok güzel pantolonlardan değildi ama bunların içinde çok rahat görünüyordu. Onun çabası da diğer turistler gibi gözükmekti. Jenner'e göre onlardan biri gibi gözükmüyordu.

Jenner, o bu görünüşüne sahip olmasaydı yine aynı şeyler düşünür müydü diye merak ediyordu. Eğer kısa ve çirkin biri olsaydı yine onun iyi adam olduğunu düşünür müydü? Cael'in böyle davranmasının bir nedeni olmalıydı. Hormonlarının onun muhakemesini etkileyip sığ bir anlayışa sürüklemesini istemiyordu. Fakat hiçbir yiğit kadın, Cael Tray lor'a fantezilerini dizginleyerek bakamazdı.

"Hızlı bir duş al ve giyin," dedi. "Otuz dakikan var. Karaya çıkacağız."

"Ne kadar güzel konuşan bir iblissin sen. Ne davet ama."

"Bu bir davet değil, emir. Sen de bu kıyafetin bir parçasısın."

Oh, ne güzel... Onun çiçekli berbat gömleğiyle aynı seviyedeydi, öyle mi?

Jenner onun yanından geçerken, Cael onu bileğinden yakaladı. Onu durdurup kendisine bakmasını istiyordu.

Devam etti. Tavrı çok ciddiydi. "Ve bugün en iyi rolünü yapacaksın."

Larkin'i vardiyalı olarak izlediler: Jenner ve Cael, Ryan ve Faith ve bir de Matt. Matt bol bir şort ve tişört giymiş, başına siyah bir peruk takmıştı. Gözünde siyah güneş gözlükleri, sırtında da çantası vardı. Ekiplere ayrılmışlardı, biri gittiğinde diğer ekip izlemeye devam ediyordu. Bildikleri tek şey adada olacak ilk molalarında Larkin'in Hilo ile bir görüşme ayarladığıydı. Buluşmanın tam olarak nerede ve ne zaman olacağım bilmiyorlardı ama Larkin karaya çıkacak ilk yolculardan olacaktı. Belki de şansları yaver gider de görüşme biraz gecikirdi.

Takip ettikleri adam dışarıda onların bakışlarını yakaladığında farklı şeyler düşünmezdi. Ama eğer bu iş uzar da aynı insanları çevresinde tekrar tekrar görürse şüphelenebilir ve görüşmeyi iptal edebilirdi. Bu yüzden onun dikkatini çekmemek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Larkin'in yanında çok fazla dolandığı için dikkat çekmemek adına Tiffany gemide bırakıldı. Çünkü Larkin onu etrafında görünce kuşkulanabilirdi. Bridget ise her zamanki gibi gemide olan bitenden haberdar olmak için orada kalacaktı, Sanchez de aynı şekilde gemide kalanlardandı. Fakat Cael kiralık bir adama çok da güvenemiyordu. Ekibin geri kalanı Larkin'i izliyordu, sistemden onun haberleşmelerini takip ediyorlardı. Fakat bileşenler görünmeyecek derecede küçüktü.

Larkin, nereye gitse yanında korumasını götüren bir adamdı. Ama bu sabah diğer günlerden farklı olarak tek başınaydı. Hızlı hızlı yürüyor ve omzunun üstünden dönüp dönüp etrafa bakıyordu. Cael ve Jenner, Larkin'in bir iki metre arkasındaydılar. Matt'e onun nereye

gittiğini haber verdiler. Matt onun görüş sahasına girdiğini bildirene kadar Larkin'i izlediler, iki saat vardiyalı olarak her an Larkin'i izleyerek geçti. Sonunda Cael ve Jenner kol kola kendilerini kalabalık, rengârenk bir marketin içinde buldular.

Larkin kalabalığın içine daldı. Sonra bir yerde durdu.

Tezgâhtaki çiçeklere ve egzotik meyvelere baktı. Esnafla bir iki muhabbet etti. Fındık ve el yapımı reçel satan bir başka tezgâhın önünde yine durdu. Biraz pazarlık yaptıktan sonra bir şeyler satın aldı. Cael alışverişin bekledikleri şey olup olmadığını anlamak için çok dikkatli izliyordu. Ama gözüne batan hiçbir şey yoktu: Nakit para, karşılığında da bir kavanoz marmelat.

Şükürler olsun ki market insanlarla dolup taşıyordu. Cael, Larkin ile aralarına tampon görevi görecek müşterileri sokmakta hiç güçlük çekmiyordu. Sıradan kıyafetlerle dolu olan bir markette gri saçlı, koyu takım elbiseli bir adamı takip etmek çok kolaydı. Herkesin içinde dikkat çekecek bir kıyafeti giymek çok aptalca bir şeydi. Ama bu durum Larkin'in umurunda değildi. Herkesin içinde kendini çok daha zeki görüyordu muhtemelen. Kimsenin de onu takip ettiğini fark etmemişti.

Belki de Larkin taşıdığı silahı gizlemek için ceket giymişti. Cael ve adamları gemiye silah sokamamışlardı. İzleme yaparken silaha ihtiyaç duyacaklarını düşünmemişlerdi. Hepsi değil ama bazı güvenlik personelinin silahı vardı. Tabi ki buna Larkin ve koruması Dean Mills de dâhildi. Şu ana kadar yanlarında silah taşıdıklarını gösteren bir şey olmamıştı ama o an gelince kullanmaları çok muhtemel gözüküyordu. Kendi ellerinde silah olmamasına rağmen Cael herhangi bir ihtimale karşılık Larkin silahlıymış gibi hareket etmeyi tercih ediyordu.

Cael bu işi aynı zamanda Jenner olmadan halletmeyi tercih ederdi. Yine de eğer Larkin onların varlığını fark ederse yanında Jenner'in olması çok daha iyiydi. İlk günden beri ayrılmaz ikiliydiler. Herkes onları hep beraber görmüştü. Nerede olduklarını düşünecek olursa Jenner'in yanında olması iki kat daha önemliydi. Markete bir

kadınla gelmek harika bir fikirdi. Yalnız olsa Larkin gibi dikkat çekerdi.

Sonunda Larkin marketten ayrılıp dışarı çıktı. Cael bir süre marketin dışındaki brandasının altında durdu, Matt ile konuştu. Matt, Larkin'i göze batmadan yakından daha rahat izleyebilirdi, ikinciye kılık değiştirmişti. Bu sefer başına uzun sarı bir peruk takmış ve Cael'inkine yakın bir gömlek ve pantolon giymişti. Omzuna attığı sırt çantasında değiştirdiği kıyafetleri ve aralarında mesafe bile olsa Larkin'in konuşmalarını, duymalarını sağlayan dinleme cihazı vardı. Devreye bir V, vuruş ile tüm konuşmalar duyuluyor ve kaydediliyordu. Bu devreyi Matt kendisi yapmıştı.

Matt dışında Ryan ve Faith de turist rolü yapıyorlardı. Faith etraftaki insanları kendisine siper ederek elindeki kamerayla kayıt yapıyor, fotoğraf çekiyordu. Şüphe uyandıracak bir durumu yoktu. Meraklı turistler gibi olan biteni kaydediyordu, özellikle de Larkin'i. Larkin ağacın altında Asyalı biriyle konuşuyordu. North Koreans ile görüşmesini bekliyorlardı. Eğer Cael'in edindiği bilgi yanlışsa bu çok sinir bozucu olurdu.

North Koreans yetkilisi de takım elbise giymişti. O da mı silahlıydı? Bu ikisi birbirlerini vursaydılar ne büyük şans olurdu...

Cael, Jenner'i kolundan tutarak bir sürü kuşun ve çiçeğin sergilendiği uzun bir tezgâha getirdi. Jenner bugün tuhaf şekilde sessiz ve işbirliği hâlindeydi. Gerçi onu gemiden ayrılmadan uyarmıştı. Bugün çok önemliydi ve itaat zorunluydu. Eğer Cael ile uğraşmak istiyorsa akşamı beklemeliydi.

Elini kulağına götürdü. Kulağında ekibin diğer üyeleriyle iletişime geçtiği bir dinleme-izleme cihazı vardı. Matt duyduğu her şeyi tekrar ediyor, böylelikle diğerleri neler olup bittiğinden haberdar oluyorlardı.

"Kwan," dedi Matt.

Tamam. Artık ellerinde bir isim vardı.

Yolun karşı tarafında Faith resimlerin fotoğraflarını çekip gülüyordu. Dikkati markette gibi gözüküyordu ama bulunduğu yerden

North Koreans'm adamını çok net görebiliyordu. Kwan bir lakaba benziyordu ama şimdilik yeterliydi.

"Doğru işe," dedi Matt. Biraz kaçık taklidi yapacaktı. Sanki bu uzun saçlı adam kendi kendine şarkı söylüyordu. Bir yandan hayali bir müzikle sallanıyordu. Parktaki birçok insan ona yaklaşmamak için uzak duruyorlardı. "Kwan beklemede. Larkin adama küçük bir şey verdi ama buradan göremiyorum."

Eğer Faith olduğu yerden iyi bir çekim yaptıysa, sonra fotoğrafı inceleyebilir ve iki adam arasında ne alışverişi olduğunu anlayabilirlerdi. Belki küçük bir bellek kartı ya da mikroçip vermişti. Olabilirdi. Ama kesinlikle bir teknolojik aygıt olmalıydı. Neden bu yolla? Neden tasarımlar ya da bilgi her neyse elden elektronik yolla el değiştiriyordu? Ortada değiş tokuş edilen bir para yoktu. Kwan orada bir çanta dolusu parayla falan durmuyordu. Bu da ödemenin Larkin tarafından yapıldığı anlamına geliyordu; en azından elektronik olarak. Matt cevabı verdi. "Bilgilerin bu şekilde geçirilmesi Kwan'm hoşuna gitmemiş gibi görünüyor ama silahların tasarımcısı galiba eski toprakmış. Bu yüzden planlarının internet üzerinden gönderilmesini istemiyormuş. Güvensiz pislik. Ama bizim için şans. Belki Faith ile tanışır," diye takıldı.

Kwan, Larkin'in verdiğini ceketinin cebine soktu. Sonra hafifçe vurdu. Cebe yerleştiğinden emin olmak istedi.

"Kwan bunun tamamlanmış olup olmadığını bilmek istiyor," diye Matt devam etti. "Larkin bitmediğini söyledi. Üç ya da altı ay gecikmeyle prototipin hazır olacağını söyledi. Bu dizaynın verilmesinin iyi bir iş olduğunu, eğitimli hiçbir bilim adamının bunu tamamlayamayacağını söyledi. Hazreti İsa'nın bile..." Matt'in sesi düştü. "EMP? EMP mi dedi?"

İki dakikada her şey durdu. Faith'in gülüşü soldu. Ryan hareketsiz kaldı. Cael nefes alamadı. Sonra hepsi sanki söylenenleri duymamış gibi devam ettiler.

Oradan ilk olarak Kwan ayrıldı. Larkin arkasından gayet eğlenmiş şekilde bakıyordu. Sonra elindeki poşeti sallaya sallaya caddenin başına yürüdü.

Cael, "Ryan, siz ikiniz ben aksini söyleyene kadar Kwan'i takip edin," diye emir verdi. Sesi çok alçaktı. "Matt sen de Larkin'i bota girene kadar takip et. Sonra işin var. Ben geri dönene kadar dinleme kayıtlarının hazır olmasını istiyorum."

Onlar Larkin'i izlediğinden beri Cael ve diğerleri Larkin'in güvenlik şefi olan Dean Mills'i arıyorlardı. Tek başına çıkması olağan bir şey değildi. Hiçbir adamı onun vatan haini olduğunu bilmiyordu. North Koreans'm eline elektromanyetik atışlı bir silahı vermenin iyi bir fikir olacağını kim düşünebilirdi?

Peki, Larkin ve Mills gece ne konuşuyorlardı? Eğer Mills bu EMP planı içinde yer almıyorsa ikisi aralarında ne planlar yapmışlardı?

İşleri şimdilik bu kadardı. Cael, Jenner'e baktı. Onu, Larkin'i kendisi gibi izlerken görünce şaşırdı. Matt'in söylediklerini duymuş olamazdı ama Larkin'e farklı bakıyordu. Gözleri kısılmıştı. Cael'in ona baktığım fark etti ve sordu: "Lanet olası ne yapmayı planlıyor?"

Jenner aptal biri değildi. Bu otuz yılda inişleri çıkışları olmuştu ama aptal olmamıştı. Larkin kirli işler içindeydi. Sorularına cevap bulmadan Cael ve adamlarının iyi adamlar olduklarını kesin olarak söyleyemezdi. Onu ve Syd'i kaçırdıktan sonra çok iyi davrandıkları söylenemezdi. Onu kelepçelemiş, ona emirler yağdırmış ve itip kakmıştı.

Ama belini çok sıkması dışında ona zarar vermemişti. Ve Cael'i izliyordu. Onun tavırlarını, servis elemanının ona söylediği şeylerden sonra yıkılışını seyretmişti. Gözleri keskinleşmiş, korkutucu bir hâl

almıştı. Ve o an Larkin'in yerinde olmadığı için çok ama çok memnundu.

Hâlâ iyi ve kötü adamların ayrımını yapamamıştı ama artık kötü adam ve daha kötü adam diye ayırıyordu. Diğer taraftan Cael'i çok fazla eleştiriyordu. North Koreans ile gizli görüşmeleri yoktu. Bütün konuşmalardan çıkardığı sonuç, onlar sadece izliyorlardı.

"Burada neler olduğunu bana da söyleyecek misin?" Bütün bunları anlamaya çalışıyordu. Onun inadını yıpratmayı umut ediyordu.

"Hayır."

"Burada bir rezalet çıkarabilirim," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Bağırma, ağlama, koşma gibi..."

"Arkadaşını hatırla," dedi. Bu esnada Jenner istediğine yaklaştığını düşünüyordu ama dediğini duyunca demek istediği şeyi yapabileceğini fark etti.

Bu onun meydan okumasına, onu kışkırtmasına yetmedi. Başka türlü öğrenmek istediklerini nasıl elde edebilirdi? "Syd'e zarar verebileceğini düşünmüyorum. Gözdağı, evet. Korkutma, kesinlikle. Ama zarar vermek... Sanmıyorum."

"Test etmek ister misin?" Cael daha da yaklaştı. "Telefon hakkını kaybetmek ister misin?"

"Hayır." Eğer Jenner, Cael'i tanımışsa Cael de onu tanımıştı. Eğer görüşmelerine izin vermezse işlerine engel olmayacağını düşündü. Jenner 'Bana daha fazla ihtiyacı olmayacak,' diye düşündü. Böylece aralarındaki sözde ilişki yalnız birkaç insan tarafından hatırlanacaktı. Kendisini süite kapatabilirdi. Kimse de fazla bir şey öğrenemezdi.

Bunu kavraması onu daha iyi hissettirmedi. Cael telefon görüşmelerinin onun için önemini biliyordu. Bu yüzden bunu bir tehdit aracı olarak kullanıyordu. Sanki asi bir gençti. Kendisine öyle davranıyordu. Telefon hakkını unutma!

Elini kulağına götürdü. Dikkati başka yöne çevrilmişti. "Kopyasını çıkar," dedi. Ardından Jenner'e döndü. "Larkin gemiye dönmüş."

"Ada gezintimiz bitti mi? Yaşasın!"

"Önce bir telefon görüşmesi yapmam lazım." Jenner'i kolundan tuttu ve kalabalıktan çekti. Parka doğru hızlıca yürüdüler. Yürürlerken Cael cebinden telefonunu çıkardı ve bir numara tuşladı. Durdu. Jenner'e sakin durmasını söyledi. Jenner'in duymaması için ondan biraz uzaklaştı.

Ona bir böcek gibi yaklaşıp neler olup bittiğini duyabilirdi ama yapmadı. Onu kendi başına bıraktı ve kendisi de tek başına olmanın keyfini çıkardı.

Düşün, düşün... Hayatındaki tüm iniş çıkışlar gözünün önünde canlanıyordu. Hayatı şimdi inişe geçmişti. Larkin'in yanındaki süite yerleştirilmesi tamamen talihsizlikti. Yine de iyi tarafından bakmaya çalışıyordu. İlk olarak zarar görmemişti. İkincisi Larkin'in göründüğü gibi biri olmadığını kendisi görmüştü. Üçüncü olarak da Larkin Asyalı bir adamla çabuk biten, gizli bir görüşme yapmıştı ve bu adam hiç de Boy Scout'a benzemiyordu. Cael'den bir gün bu iki bilginin ayrıntısını öğrenecekti. Şeytan bilirsiniz...

Cael konuşmasını bitirdi ve Jenner'e baktı. Jenner onun bıraktığı yerde duruyordu. Onun son günlerdeki itaati Cael'i rahatlatıyordu. Tamam, her zaman tetikteydi. Kesinlikle gevşemezdi ama onun tavrının hakkını vermek zorundaydı.

"Peki," dedi Cael'e yaklaşarak. "Eğer benim süitime Linda Vale ve Nyna Phillips yerleştirilseydi ne yapacaktın?"

"Bir şeyler uydururdum."

"İşin için hep bir şeyler mi ayarlarsın?"

"Beklediğimden daha çok."

"Onlarla uyur muydun?"

Cael hafif sırıttı. "Onları sevdim ama kendimi bu kadar işime adamadım."

"Bana neler olduğunu söyle. Yardım etmeye çalışıyorum."

"Hayır."

En azından Jenner'e karşı dürüsttü. Cevaptan hoşlanmamıştı ama yine de saçmalamasından iyiydi.

Markete doğru yürüdüler. "Bu sabah San Diego'daki adamlarımla görüştüm. Sen banyodayken," dedi. Jenner yine kendisini tehdit edeceğini düşündü, gerildi. Bu tehditlerden sıkılmıştı artık. "Adam, Bayan Hazlett'in onları eğlence için Barbie bebekler gibi giydirdiğinden şikâyet etti."

Başka bir ad duymuş, bir parça daha eklenmişti. Heyecanlandı. Gerçi bu bilgiyi Syd de biliyordu. Yani çok da önemli bir şey sayılmazdı. Belki bu adamın gerçek adı bile değildi. Yine de bu bilgi paha biçilmezdi. "Bayan bekçiler olmasını ümit ederdim."

"Tanrım, ben de."

Syd'in en beğendiği kokteyl kıyafetlerini diğerleri için seçtiğini görebiliyordu. Ne zaman beraber alışverişe çıksalar Syd onun için en güzel kıyafetleri seçmek için heyecandan ölürdü. Şartlar çok farklı olsa da Syd'in yaptığı şey aynıydı. Bu Jenner'i çok mutlu etmişti. Mutluluktan akan gözyaşlarına hâkim olamadı. Syd yine aynı Syd'di. Başını çevirdi. Böylece Cael onun hislenişini fark etmedi. "Teşekkür ederim," dedi. Sakinleşmişti.

"Rica ederim."

Jenner'i tekrar kolundan tuttu. Ondan hiç hoşlanmıyordu ama kahretsin ona dokunması kendisini mutlu ediyordu.

Gemiye, süitine döndüğünde Larkin salondaki yemek masasına oturdu. Önünde sipariş ettiği taze fırınlanmış ekmek vardı. Koku onu hayatından arta kalan en güzel anılara, çocukluğuna götürdü. Bodur bir ananas kavanozu içine konmuş gümüş bir kaşık ve marketten aldığı kayısı marmelatı vardı.

Senelerce perhizine dikkat etmişti. Evet, içmiş ve keyif için hap kullanmıştı ama düzgün fiziğiyle her zaman övünmüştü. Jimnastik yapmış ve sert karbonhidrat diyeti uygulamıştı: Ekmek yok, reçel yok, tatlı yok. Her şey boşunaymış.

Çok sonraları kendini şımartmaya başlamıştı ama güzel olan birçok şeyi tatmamıştı bile. Bazı günler hiçbir şey yemek istemiyordu. Markette reçelleri görünce büyük bir iştahla onları istemişti. Gemide bir sürü reçel ve şekerleme vardı, ancak hepsi sıradandı. Ananas ve kayısı reçelleri ise farklıydılar; egzotik, taze ve gurme işiydiler.

Heyecanla kavanoza bıçakla dalacaktı. Bir an düşündü. Ya bunlar zehirliyse? Her an birileri onu izliyormuş gibi hissediyordu. Yaptığı kusursuz plan tıkır tıkır işlerken hiçbir sorun çıksın istemiyordu. Sonra çıkabilirdi, önemli değil. Kendi şartlarını kendi yaratmak istiyordu. Başkaları tarafından düzenlenmesini istemiyordu. Zehir de dâhil hiçbir acıdan kıvranarak ölmek istemiyordu. Bombaya yakın olduğunda acı çekmeye fırsatı bile olmayacaktı.

Markette bekleyen yaşlı bir kadın geldiğini görüp bu kavanozu onun dikkatini çekecek bir yere yerleştirmiş olabilirdi. Ya da kendisi ödeme yaparken çantasındaki zehirli reçeli onun poşetine koymuş olabilirdi. Bu insanların neler yapabileceklerini kim bilir? Hiç Hawaiili gibi durmuyordu, daha çok doğulu havası vardı. Ya yaşlı kadın o pislik Kwan tarafından ayarlanmışsa?

Ya da seri katildi ve adaya gelen turistler arasından rastgele birilerini seçip öldürüyordu? Belki bu önünde duran harikulade şeyler egzotik bir ada zehriydi?

Sandalyesinden zıpladı ve kapıyı gizlice izledi. Hilo'nun yanına gönderdiği adamı gelmişti. Her zaman güveneceği bir adama ihtiyacı vardı. Hiçbir olasılığı göze alamazdı.

"Tucker!" diye seslendi. "Buraya gel!" Dean da korumanın herhangi rahatsız edici bir hareketine karşılık koridorda bekliyordu. İkisi kendi hakkında konuşmuşlar mıydı? Onu zehirlemek dışında başka bir şey planlamışlar mıydı? "İkiniz, Mills."

Korumalar içeri girdiğinde Dean da ardından kapıyı kapatarak içeri girdi. Ona gülümsedi. "Bunu denemelisiniz," dedi. Sesi arkadaşçaydı. Özellikle Tucker'e söylemişti. Dean geride durup her zaman yaptığı gibi gözlerini kısarak seyretti. "Çok lezzetliler,

birileriyle paylaşmam lazım." Bir parça ekmek kopardı ve üzerine reçelden koyarak adama verdi.

"Teşekkür ederim Bay Larkin ama aç değilim," dedi Tucker. Bu beklenmedik tekliften kuşkulanmıştı. Larkin'in elinde sanki bir el bombası varmış gibi bakıyordu.

"Fakat bu çok güzel." Elini daha da yakına getirmişti. Dişlerinin arasından hince sırıtıyordu. "Dene."

"Yok, gerçekten..."

"Dene şunu!" diye bağırdı. Korkmuş adamın burnuna ekmeği dayadı.

Patronu Mills'e dönüp baktı. Dean da pek anlaşılmayan bir şekilde başını salladı. Ardından hemen Tucker ekmeğe uzandı ve büyükçe bir ısırık kopardı. Çiğnedi ve yuttu. Ne kadar güzel bir tadı olduğunu söylüyordu. Sonra büyük bir parça daha aldı. Patronunun emrettiğini biliyordu ama gerçekten lezzet alıyormuş gibi görünüyordu. Tüm ekmeği yerken Larkin de onda herhangi bir zehirlenme belirtisi görecek mi diye dikkatlice izliyordu.

Tucker hiçbir zehirlenme belirtisi göstermedi. Yediği şeyden sıkıntı yaşamadı. Larkin birkaç dakika havadan sudan konuştu. Tucker'in yere düşüp ağzından salyalar akmasını ya da acı içinde kıvranmasını bekliyordu. Hiçbir şey olmadı. Larkin yolcular, çevrede olanlar ile ilgili sorular soruyordu. Tucker'e onu izleyen birileri olup olmadığını sordu. Cevabı onu pek ilgilendirmiyordu, dinlemek için kendisini çok zorladı.

Tucker'in iyi olduğundan emin olunca Larkin ani bir tepki ile, "Çık dışarı!" dedi ve masasına tekrar oturdu. "Sen kal," dedi Dean'e. Ona her zaman itaat eden buldoğu da kaldı. Tucker kapıyı kapattıktan sonra bir parça ekmek kesip üzerine reçel sürdü. Artık zehirlenme endişesi taşımıyordu. Dilinde meyve tadım hissetmeyi bekliyordu ama olmadı, sadece şeker tadım aldı. Reçeller çok tatlıydı ama ekmek tatsız bir mayayla yapılmıştı. Bir ısırık daha aldı ama birincisi gibi tahammül edilemezdi.

Hayal kırıklığı ve kızgınlıkla ekmeği tabağa attı. Bir kokteyli tercih ederdi. Dün akşam içmeliydi. Çok içememişti, çünkü sarhoşlar çok konuşuyorlardı. İçilen içkiler ve Larkin'in insanları düşündüğünü anlatan aldatıcı görünümü onları konuşturuyor olmalıydı. Geri zekâlılar! Onlara ne planladığım anlatabilseydi...

Bu durum kalan günlerinin eğlenceli geçmesini sağlamıyordu. Tiffany Marsters, Traylor'dan ayrıldıktan sonra kendisiyle ilgilenmeye başlamıştı. Onunla flört etmeye çalışıyordu ama çok cırtlak ve sırnaşıktı. Tiffany ile yatacaksa onunla yakın olma fikrini iki kez düşünmeliydi. Kimin patron olduğunu bilen bir kadınla yatmayı tercih ederdi ve bu kadın Tiffany değildi.

"Bay Larkin her şey yolunda mı?"

Larkin başını kaldırdı, Mills'in odada olduğunu unut muştu.

"Bunu istiyor musun?" diye elindeki tabağı küçümseyerek sordu.

"Hayır efendim. Teşekkür ederim."

"Zehirli değil," dedi. Onu inandırmaya çalışıyordu.

Dean her zaman sakin ve telaşsız biriydi. Fakat kimi nedenlerden dolayı ürkmüş bir şekilde bakıyordu. "Umarım öyledir," dedi. Hayatının son dakikalarında bu sakinlikte olabilecek miydi? Larkin bunu merak ediyordu. Ya da Dean paniğe mi kapılacaktı?

Larkin'i memnun eden tek şey etrafında oluşacak cesetlerin hayaliydi. Ne kadar kötü ki onları görecek kadar hayatta kalamayacaktı. Fakat bunu hayal edebiliyordu ve hayal bazen o kadar gerçek olurdu ki sanki ona dokunuyormuşsun gibi hissettirirdi.

Bazı günler çok fazla canı yanardı. O günlerde son gününde nasıl dayanacağını düşünerek korkardı. Bütün bombalar yerleştirildikleri yerlerde patlayana kadar beklemek zorundaydı. Gemi batınca hayatta kalanlar da okyanusun ortasında patlamaların arasında kalacaklardı. Panikten ödleri kopacaktı. Karanlık gecede tek ışık, yanan geminin alevleri olacaktı. Yüzecek, batan gemiden arta kalan parçalara tutunacak ve hayal edemeyecekleri bir yaşam mücadelesi içinde çırpınacaklardı.

Hepsinin ölmesini istiyordu. Dünyanın Frank Larkin'i hatırlamasını istiyordu. Bu aptal koyunları okyanusun dibine nasıl yolladığını hafızalarına kazımak istiyordu.

Şansı yaver giderse hayatta kalanlar da çok uzun yaşamazlardı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Beni nereye götürüyorsun?" Jenner onu neredeyse sarstı. İkisi koridorda çok hızlı hareket ediyorlardı. Cael kolunu onun belinden çekti. Birisine yakalanırlarsa garip gözükmemek için elinden tuttu.

Jenner'in ona yetişmek için çırpındığını görünce adımlarını biraz kısalttı. "Öğlen işim var. Sen biraz Faith ile kalacaksın."

"Yani bana bakıcılık yapacak diyorsun." Bir bebek gibi bakıcıları vardı. Bu durumdan çok rahatsız oluyordu.

Faith'i tanımıyordu. Cael'in de olduğu gibi Faith'in de sadece aldatıcı görünümlerini biliyordu, ikisinin de hem genel hem de gizli hâlleri vardı. Herkesçe bilinen Faith; şık, sakin, sessiz ve her an düşünceli gibiydi. Peki, onun gizli yan-

lan neydi? Bunları öğrenmek üzereydi.

Cael kapıyı çaldı. Kapı açıldı ve içeri girdiler. Jenner'in ilk gördüğü şey Faith'in yalnız olmadığıydı. Tiffany de buradaydı. Mavi sofanın üzerine oturmuş, ayaklarım birbirine dolamış, hançer gibi yeşil gözleriyle bakıyordu. Jenner gibi onlar da sıradan giyinmişlerdi. Tüm elbiseler pahalı ve iyi kesimliydi, Tiffany'in rengârenk elbisesi bile.

Syd'in kendisini esir alanlara yaptığı müthiş oyun geldi aklına. Eğer bütün bu saçmalıklar olmasaydı kendisi ve Syd burada mı kalacaktı, diye düşündü. Gemide yüzlerce kamara vardı. Syd'in söylediğine göre de hepsi ayrı ayrı dekore edilmişti.

"İki saat," dedi Cael sessizce. Onu odada ikisiyle bırakıp çıktı. Kadınlar ona mikroskobun altındaki böcek gibi bakıyorlardı.

Bu durumda olmaktan hiç hoşlanmamıştı. "Ne, sen hiç hayatında şantaj yapılmış, tehdit edilmiş son derece işbirlikçi bir tutsak görmedin mi?"

Tiffany güldü. Gülüşü daha çok herkes içinde attığı yapmacık gülüşler gibiydi.

Faith soğukkanlılığını korudu. "Biz sadece işimizi yapıyoruz. Bir şeyler içmek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

"Otur ve rahatına bak."

Faith'in genel hâli de kişisel hâli de birbirine benziyordu. Jenner bu durumun ne zaman biteceğinden tedirgindi. Jenner de bir sandalye seçti ve sırtını duvara dayadı. "Kaçırdıklarınıza hep kibar mı davranırsınız?"

İki kadın birbirlerine manidar bir şekilde baktılar. O an Jenner kendisini fazlalık gibi hissetti. İstenmeyen bir kadın... Fakat *bu* kadınlar, bu takım çok yakındı. Jenner dış kapının mandalıydı sanki. Ama burada olmayı kendisi seçmemişti ki...

Konuşan Tiffany idi. "İlk defa birini kaçırıyoruz. Kaçırma her zaman yaptığımız bir şey değildir."

"Fakat istediğinizi elde etmek için her şeyi yapmaya razısınız."

"Evet," dedi Faith. Sesi sakin ama kararlıydı. "Sen de bunlar bitene kadar bunu aklından çıkarmamalısın. Çay istemez misin?"

Jenner bir ona bir diğerine bakıyordu. Bunlar da Cael gibi profesyonellerdi. Ne yapıyorlarsa kendilerini ona adamışlardı. Kendisinin yapılmasını istediği şeyleri tamamen engelleyebileceklerini düşündü. Sorun çıkaracak bir şeyler yapmaktan kaçındı. Telefon hakkını kaybetmek istemiyordu.

Biraz gerindi ve rahatladı. "Aslında sıcak bir çay fena olmaz," dedi.

Diğer ev sahibeleri gibi yüzünde hafif bir gülümseme oluştu. "Tiffany sen?"

"Neden olmasın? Belki yanında salatalıktı sandviçlerimizden de yeriz," dedi. Bakışları şeytancaydı.

Tiffany sekse düşkün o kadınlardandı. Çok hoş, düzgün fizikli ve egzotikti. Bilinçsizce duyguları okşayan bir tarafı vardı. Jenner burada oturup onu seyrediyordu ve kendini düşünmekten alamıyordu. Cael ve Tiffany hiç beraber... Hayır, oralara kaymak istemiyordu. Yanaklarında müthiş bir sıcaklık hissetti. Sanki Cael'in kiminle uyuduğu umurundaydı! Cael ile beraber uyumuşlardı ama Tiffany ile onu düşündüğünde bu tam anlamıyla uyku sayılmazdı.

Faith oda servisinden sıcak çay, meyve ve çeşitli kurabiyeler istemişti. Sonra misafiri için de salatalıktı sandviçi eklemişti. Bir de menü istiyordu.

Faith telefonu kapattığında, Tiffany, "Bir de sarışın, hoş bir teslimatçı çocuk isteseydin," dedi.

Konuşurken hiç de güler bir yanı yoktu. "Eğer Matt bu öğlen çalışıyorsa buraya dinleme cihazı getirseydi. Şu an sadece onun güvertede olduğunu biliyoruz."

"Zavallı çocuk. O ve Bridget gereksiz işlerle uğraşıyorlar." Tiffany uzun tırnaklarını inceledi. "Personel süitlere çok fazla yaklaşamıyor. Bir de kaldıkları yerde ilgilenmek zorunda oldukları oda arkadaşları var. Personel barında içilen yetmiş beş sentlik biralar da rahatsızlıkları bir ölçüde telafi ediyor. Fakat Matt tüm yüzden o her şeye burnunu sokan arkadaşlarının senin ya da benim süitime girmesini istemez. Bu yüzden her şeyi ayarlamak zorunda. Bence Bridget ile ikisi onların cep telefonlarıyla duş almalılar."

Faith, "Tiffany," diye uyardı. Jenner'i işaret etti.

"Hiç de bilmiyor gibi durmuyor," dedi ve Jenner'e baktı. "Eyalet polisi gibisiniz, Redwine," dedi.

Sanki başka bir şansı varmış gibi! Jenner ona sakince bir bakış attı. "Popomu öp."

İki kadın da kahkahalarla güldüler. Sakinleştiklerinde Tiffany ekledi: "Bu kadını sevdim."

Cael, Larkin ile Kwan görüşmesinin kayıtlarını dinliyordu. North Koreans'ın dudaklarından EMP kelimesini duyunca yüzü karıncalandı. Birkaç defa hükümet yetkilileriyle gizli hattan konuşmuştu. Ajanlar her an Kwan'i izleyemezlerdi, çünkü yolcu olarak Faith ve Ryan'ın gemiye dönmesi gerekmişti. Adadaki ajanlar onu izleyebilirlerdi. İzleme altında kalacaktı ve en kısa zamanda güvenilir adamlar gelince o gözetim altına alınacaktı.

Bir adamın yerini öğrenmişlerdi ama iş henüz bitmemişti. Anlaşmanın diğer tarafındaki kişiyi bulana kadar muhtemelen başka bir satış, başka bir bilgi aktarımı olacaktı. Faith'in çektiği fotoğraflardan iyice görünüyordu ki aralarındaki alışveriş bir kısa süreli bellekti. FBI bunun kaynağını bulabilirdi. Ama eğer bulamazlarsa ellerindeki tek şey Frank Larkin'di.

Larkin'in tam olarak ne yaptığını öğrendikten sonra ne kadar aşağılık olduğunu fark etti. Yanlış ellerdeki EMP silahı tüm dünya için bir kâbus olabilirdi. Elektromanyetik atışlar pek bildiği bir konu değildi ama onun çok büyük bir yıkıma neden olduğundan haberdardı. Modern dünya, bilgisayarlar tarafından işletiliyordu. Bu bilgisayarlar etkisiz hâle getirilebilirse dünya cehenneme dönüşmekten kurtulabilirdi. Bu silah sadece insanları değil tüm her şeyi yıkacaktı.

Cael hükümetten görüştüğü kişiye ulaşıp ona Larkin'in asıl yapmayı planladığı şeyi anlattı. Aslında ellerinde ciddi bir delil yoktu.

Sadece konuşmalar esnasında kulak misafiri olunan şeyler ve tamamen doğru olduğu söylenemeyecek şeyler vardı.

"Onu takip etmeye devam edin," dedi konuştuğu kişi. "Bu teknolojiyi kime sattığını öğrenene kadar ona ihtiyacımız var. Kesin bir şeyler öğrenirseniz bana söyleyin, ben de gerekli kişilere durumu bildiririm."

İki saatten az bir zaman sonra Jenner'i bıraktığı yerden almaya gitti. Kapıyı çaldı. O esnada içeriden kahkahaları duydu. Çok sinirlenmişti. Bu küçük cadı yine neler çeviriyordu?

Kapıyı Faith açtı. Cael içeri bir hışımla girdi ve Jenner'e odaklandı. Onun nerede ve ne yaptığını görünce biraz olsun rahatladı. Diğerleri de sofada oturmuş kahkahalarla gülüyorlardı. Hepsi Cael'e döndü. Jenner'in gülüşü soldu. Gözlerinde bir şeyler vardı.

İçgüdüleri onu uyarsa da görmezden geldi. "Ryan henüz gelmedi mi?"

"Hayır," dedi Faith. "Golften sonra kaptan Lamberti ile bir şeyler içeceklerdi. Daha sonra gelir."

Faith'e başıyla kanepedekileri işaret etti. "Bunlara neler oluyor böyle?"

Faith'in gülüşü hem keyifli hem de hoşnutsuzdu. "Galiba ortak çok şeyleri var."

Tanrım! Korkuyu aklından atamıyordu. Gemideki her erkek, testislerinden gelen dehşeti hissedebilirdi. O da hissediyordu.

Jenner acele etmeden ayağa kalktı ve Cael'e yöneldi. Uzvunda hissettiği şeyden hoşlandı. Onun kendine yaklaşmasından, tüm bedeninin uyarılmasından keyif aldı.

"Syd'i arama zamanı," dedi.

Saatine baktı. Gerçekten de her zaman aradığı saat geçmişti bile.

"Geç kalmak istemiyorum, endişelenebilir."

"Cennet yasaklamaları, rehineyi rahatsız etmiş olmalı."

Jenner burnunu çekti. Sadece bu yorumla onu elde edemezdi. "Akşam için plan ne? Yemek? Gösteri? Karaoke?"

"Karaoke yok," dedi hemen.

"İkincisini tercih ederim," dedi Tiffany. "Cael'in şarkı söylemesi hiç de iyi bir fikir değil. Güven bana."

Jenner'in omzundan ona sert ve soğuk bir bakış fırlattı. Tiff sadece ona elini salladı. "Gerçekten patron, ona iyi zaman nasıl geçirilirmiş göstermelisin. Bence bugün buna hazır."

"Başka seçeneği yok." Fakat vardı. Bu bir işbirliği idi. Şu ana kadar onun kendisinden istediği her şeyi yapmıştı. Bugün boğanın gözünü çıkarmalıydı.

"Yerel bir gitaristin performansı var bu akşam," dedi Faith. "Harikaymış. Ryan ile ben orada olacağız."

"Ben de," dedi Tiffany.

"Bizim gitmemiz için bir neden yok. Birisinin kalıp Larkin'i izlemesi lazım."

Jenner gülünç bir ses tonuyla, "Bir akşam daha o dizüstü bilgisayarının başına çalışırken kelepçeli olarak sandalyede oturmak istemiyorum. Gemi seyahatine katıldığında süitinde tıkılı kalmak hangi kadının arzusudur?"

Tiffany'in yüzünü gülümseme kapladı. "Bir fikrim var. Cael sen süitte kal ve işlerini hallet. Ben de Jenner ile beraber güvertede olayım."

"Mümkün değil," dedi Cael duraksamadan.

"Onu kontrol altında tutabilirim," diye Tiffany ısrar etti. Kabul etmeliydi ki bu doğruydu. Jenner'in kaçma şansı yoktu.

Yine de... "Senin ünün ve düzenlediğimiz senaryo düşünülürse ikinizin birdenbire arkadaş olmanızın ne kadar tuhaf kaçacağının farkında değilsin herhâlde?"

Tiffany saçlarını geriye doğru attı. "Birkaç gündür çok daha az içiyorum. Diğer yandan aşırıya kaçmayan bir özür, o rezil adam hakkında kız kıza yapılan bir teselli konuşmaları... Bingo! O anda arkadaşız."

Kulağa cehennemin tarifi gibi geliyordu.

Jenner'e baktı. Yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. Onu ve Tiffany'yi yalnız başına herkesin içine göndermeyeceğinden o

kadar emindi ki... Onu süite kilitleyebilirdi ama Cael bunu yapmayacaktı. İç çekti ve açıkladı. Bir tek şey dışında izin verdi.

"Karaoke yok."

Dean Mills, patronu Larkin'i uzaktan izliyordu. Larkin kalabalık bir bara oturmuştu. Şu Hayalet Suyu denen kokteylden içmek için biraz erkendi. Etrafı kolaçan ederken bir yandan da içkisini yudumluyordu. Larkin her zaman çarpık, tahmin edilemez biri olmuştu. Ama herkesin içinde kibar, entelektüel maskesini takar ve en zekileri bile kandırırdı. Şu an öyle yapmıyordu, fakat buna ihtiyacı vardı. Çünkü gün gün, saat saat çöküyor gibi gözüküyordu.

Dean o ve diğerlerinin birkaç günlük gemi yolculuğunda hırsızlık yapma fikrini kabul etmelerini anlıyordu ama Larkin bundan ne kazanacaktı? Kendisine bazı finansal problemleri olduğunu söylemişti. Yine de Larkin'in pozisyonunda birinin böyle bir sıkıntıyı biraz ödünç almayla, yatırım ve anlaşmaları ayarlamayla, bir ya da iki evi satmakla telafi edebileceği bir şeydi. Doğru, hor gördüğü bu insanların parasını almaktan zevk duyacaktı ama sanki bu plan ona kazançtan çok zarar getirecekti. Larkin kendisine şantaj yapan alacaklılardan bahsetmişti. Onlardan kaçmak istiyordu. Bu planla gemi battığında hepsi kendisini ölmüş sanacaktı. Fakat bir sürü cep telefonu, dizüstü bilgisayarlar, son teknoloji ürünü tüm ekipmanlar bu bilginin bombalar patlamadan önce dışarı sızmasına neden olabilirdi.

Belki Larkin'in planla ilgili paylaşmadığı bir ya da daha fazla ayrıntı vardı. Pislikçe bir iş olabilirdi.

Sabah Tucker ile yaşanan macera ve ekmek olayını hatırlayınca Dean dişlerini gıcırdattı. Larkin'in Tucker'in burnunun dibine ekmeği

sokuşunu, bakışlarını bir türlü aklından atamıyordu. Larkin yemeğin zehirli olmasından şüphelenmişti, gerisi önemli değildi.

Suç ortaklan makul insanlar olmalıydılar. Eğer yakıp bir gemiyi batırmak gibi bir niyet varsa saçmalayan bir deli işi halletmek ve temizce tüymek için şanslarım arttırmazdı.

Dean'in istediği tek şey vardı: para. Lanet olası Larkin'den emir almaktan sıkılmıştı artık. Bu işten kazanacağı parayla Güney Amerika'da kendine bir çiftlik hayatı kurmak istiyordu.

Larkin'in son tavrı onu yeterince rahatsız etmişti ama bu saatten sonra planı değiştirmek mümkün değildi. Bombalar yerlerinde, fitilleyiciler ellerindeydi. Bu iş bitip şu kapandan çıktığı zaman rahatlayacaktı.

Süite döndüklerinde Jenner, Lakin'in kapısında hâlâ bir nöbetçi olduğunu görünce şaşırdı. Harika. Genellikle koridor boş olurdu. Ama bu sefer birileri onların gidiş gelişlerinden haberdardı. Bundan hoşlanmamıştı.

Süite girdiklerinde Bridget'i içeride buldular. Cael'in gece kıyafetleri düzgün şekilde yatağa serilmişti: Cael'e smokin, Jenner için de straplez siyah bir elbise. Bu Faith ve Tiffany'nin gece planını ona çoktan söylediği anlamına geliyordu.

Saatler sonra güvertede hazırlardı. Akşam rüzgârı serin esiyordu. Cael, Jenner'i kolundan hafifçe tutuyordu. Sanki onu burada tutmak zorunda değilmiş gibiydi. Jenner çok rahattı.

Kendisini gitaristin çaldığı şarkıya bırakmıştı. Nameleri çok tanıdıktı ama adı aklına gelmiyordu. Şarkı şarkıyı takip etti. Teller üzerinde kayan karmakarışık parmaklar kulaklara değişik melodiler

fısıldıyordu. Palm Beach'te yaşadığı onca yıla rağmen klasik müzik hakkında çok şey bilmiyordu, çünkü senfonilere gitmekten kaçmıştı. Ona Bon Jovi testi yapılsın, hepsinde birinci olurdu. Ona Bach'ın, Beethoven'in ya da başka bir ölü bestecinin eserlerinden sorulsun maalesef başarısız olurdu.

Fakat bunu sevmişti. O dakikalar adeta sihirliydi. Müzik, rüzgâr, kolundaki adam... Bunu Cael'e hiçbir şekilde itiraf edemezdi ama bu anı güzelleştiren en önemli parça oydu.

Gitarist yükseltilmiş sandalyesine oturdu. Dinleyenler de sahnenin yanma yerleştirilmiş masalara oturdular. Kimileri de dolanıp durdu. Jenner ve Cael kalabalığın hemen arkasında durdular. Resmî bir geceydi: Smokinler, gece mücevherleri ve inanılmaz ayakkabılar. Cael harika görünüyordu. Jenner'in gözlemini onunla paylaşmasına imkân yoktu. Bu smokinli adamda özel bir şeyler vardı. O özel şeyi kafasından atmaya çalıştı ama bu o kadar da kolay değildi.

Müzisyen akustik gitarda çalınması pek mümkün olmayan hızlı bir şarkı çalarak sahneden indi. Şarkı bittiğinde kendisini nefesini tutmuş buldu. Diğerleri gibi o da müzisyeni çılgınca alkışladı. Cael'e baktı. O da kendisi gibi müziğe hayran kalmıştı. Belki buraya gelip ona eşlik etmekten gerçekten memnundu.

Aniden onun bedeninin donuklaştığını hissetti. Cael onun arkasındaki birine bakıyordu. Aksi takdirde onun omzuna nazik dokunuşuna şaşıracaktı. Gülümsemeye devam ederek tanıdık gelen kadına döndü.

"Chessie!" dedi. Sesini çok tatlı tutmaya çalışarak, "Seni burada görmek ne güzel," diye ekledi.

Chessie Fox ve kocası Mike onun yakın arkadaşları değildi. Jenner'den en az on yaş büyüklerdi. Çocuklarının aktiviteleri Syd ve Jenner'in yardım kampanyalarından çok daha karmaşıktı.

Chessie pembe bir elbise giymişti. Elbisesi adeta "Para insana zevk aşılayamaz," diye bağırıyordu. Fakat kulaklarındakiler ve boynundan göğüslerine inen mücevherler yeterince iyiydi. Sarı saçları basit bir spreyle şekillendirilmişti. Esinti hiçbir telini

hareketlendirmedi bile. Mike'm süiti çok pahalı gözüküyordu, belli özel yapımdı. İstedikleri gibi yaşayan ve başka hiçbir şey için endişelenmeyen iyi insanlardı.

Jenner, Cael'i Foxlara tanıştırdı. Cael her zamanki gibi cezbediyordu. Herkese karşı bir çekiciliği vardı, ona da. Gülümseyerek Mike ile tokalaştı. Ardından elini hafifçe Jenner'in beline koydu. Birkaç gün önce bu hareket onun midesine kramplar sokuyor, kalbini yerinden oynatıyordu. Rolünü oynamak için kendisini zorladı. Yine de bu gece daha doğal görünüyordu.

"İtiraf etmeliyim ki seni o kadar zamandan sonra görünce şaşırdım," dedi Chessie gülerek. "Kaç gündür kalkmamacasına yataktayım. Yeni kendime geliyorum. Bu gemi çok durağan ve iyi yapılmış deniliyor ama bunu bana kanıtlayamazsın."

"Umarım hâlâ deniz tutmuyordur," dedi Jenner. Kendisine de aynı şeyin olmasından endişelenmişti ama şu ana kadar bir sıkıntı yaşamamıştı. Diğer yandan Cael ve Mike spor, politika, yatırım gibi erkek konularından konuşuyorlardı. Jenner onları dinlemeyi bıraktı. Mike da ne Jenner'i ne de Chessie'yi dinliyordu. Ama Cael'in söylediği her şeyi kelimesi kelimesine dinlediğinden emindi.

"Yok, şimdi iyiyim. Bir dükkâna gidip ilaç ve zencefil stoğu yaptım. Bir de şu manyetik bileklikler işe yarıyor galiba." Bileğindeki küçük, basit bilekliği gösterdi. "Çok iyi."

"Sevindim. Tatilde hasta olmak iğrenç bir şey."

Chessie içten gülümsedi. "Burada tanıdığım birini görmek harika. Tanıdık yüzler gördüm, fakat neredeyse hiçbirini de tanımıyorum."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum." Chessie bunu söyleyince şaşırdı. Gerçekten tanıdığı çok az insan vardı.

"Sydney burada mı?" Chessie'nin gözleri boşlukta onu aradı.

"Hayır. Biz seyahate çıkmadan az evvel Syd midesinden bir rahatsızlık yaşadı. Kısa bir süre önce onunla konuştum. Kendisini iyi hissediyormuş ama hastalığı tamamen atlatmış değil."

"Eminim bu fırsatı kaçırdığı için çok üzülüyordur," diye Chessie arkadaşça devam etti. "Akşam yemeğinde bize katılmaya ne dersiniz?"

Jenner gülümsedi. "Teşekkür ederim ama bizim arkadaşlarla planımız var." Cael'e döndü. Tavrı hiç değişmemişti. "Gitme vaktimiz, değil mi?"

Saatine baktı. "Biraz geciktik bile."

Foxlara bir başka akşam için yemek sözü vererek hoşça kal deyip yanlarından ayrıldılar. Restorana girerken Cael ona döndü. "İyi toparladın," dedi.

"Makul olabiliyorum," dedi.

Cael'in cevabı garip ve kısaydı.

Odanın diğer tarafında Ryan ve Faith'i gördü. Ryan da smokin giymişti, elinde yine bastonu vardı. Faith ise vücudunun hatlarını ortaya çıkartan çok hoş bir bronz elbise giymişti. Güzel bir çifttiler. Eğer onları tanımasaydı kesinlikle görünüşlerine aldanırdı.

Gece pek eğlenceli sayılmazdı. Frank Larkin de buldoğu ile beraber yine oradaydı. Koruması pek yakın değildi. Larkin'in diğer yolculara bakışını beğenmemişti. Gülüşü, konuşmaları... Bir şeyler yerinde değildi.

Onda ters giden bir şeyler vardı, biliyordu. Peki, onunla konuşanlar neden bunu göremiyorlardı? Onda günbegün ilerleyen bir kötüleşme vardı sanki. Kıyafetleri çok pahalı ve kaliteli malzemeden yapılmış özel üretim olsalar da onun üzerine tam oturmuyorlardı. Kilo kaybetmiş gibi duruyordu. Onun için yenilerini almak ya da eskilerin dikişlerini düzelttirmek çok da zor değildi.

Gemideki herkes yanında birisiyle gelmişti: bir sevgili, bir eş, bir arkadaş... Fakat o tek başınaydı. Kendisi için çok büyük bir kamarası yoktu ve iki haftalık bir seyahati arkadaşsız

geçiriyordu. Diğerleriyle de mesafesini koruyordu.

İnsanlarla teker teker konuşup cana yakın ev sahibini oynuyordu. Ama yine tek başına ve onlardan ayrıydı.

Cael ve Jenner, Ryan ve Faith ile sohbet ediyorlardı. Kısa bir süre sonra onlara Tiffany de katıldı. Üzerine yapışan dar ve çok kısa

bir elbise giymişti. Giydiği yüksek topuklu ayakkabılarla Cael'in boyuna yetişiyordu. Jenner bunlarla nasıl yürüyebildiğine şaşırıyordu. İlk gece yaşananlara tanıklık etmemiş olanlar da en azından olanları duymuşlardı. Tiffany, Jenner'e döndüğünde herkesin gözü bu guruptaydı.

"Sana bir özür borçluyum," dedi. Sesi sakin ve normaldi. Etraftakiler söylenenlere kulak misafiri olmuş dinliyorlardı. Yalnız Tiffany bir şov yapıyormuş gibi de gözükmüyordu. Gülümseyişi harikaydı. "Seyahat boyunca alkol almayacağımı söylersem çok memnun olacaksın eminim. Eğer Hayalet Suyu kokteylinden de olmazsa bu sözüm uzun süre geçerli olur." Çok hafif güldü. "Sarhoş hâlimden hiç hoşlanmıyorum."

Cael'e de başıyla selam verdi. Çok hafife alan bir tavrı vardı. "Özür dilerim. Gerçi seyahatinizin benim yaptıklarıma rağmen güzel geçiyor olması beni çok mutlu etti."

Cael de bir şey söylemeden kibarca başını sallamakla yetindi ve Jenner'i biraz daha yakınma çekti. Cael'in bakışı güven ve kuşku doluydu. Bu oyunun bir parçası mıydı, yoksa gerçekten bu gelişme onu şaşırtmış mıydı?

Tiffany tüm dikkatini Jenner'e yöneltti. "Tekrar özür dilerim. Seni de kendi oyunumun içine sürükledim. Affedildim

mi?"

"Tabi ki."

Tiffany el sıkışmak için elini uzattı. Jenner de uzatılan eli tuttu ama avucunun içinde anlayamadığı bir şeyler hissetti. Bu küçük bir not muydu? Jenner bir iki dakika bekledi ve gizlice eline ne konduğuna baktı. Kalbi ağzından çıkacak gibiydi, ağzı kurumuştu.

Bu bir not değildi. Bu plastik bir prezervatifti.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Jenner elindeki prezervatifi sıkıyordu. Adeta nefes alamıyordu. Lanet olası, neydi bu şimdi? Plastik katlanınca ses çıkardı. Kimsenin duymamış olması için dua ediyordu. Tiffany'ye küçük bir bakış attı ve izin istedi. "Pardon, izninizle, benim bir lavaboya gitmem lazım."

Tiffany hemen, "Ben de seninle geliyorum," dedi.

Cael ona uzunca baktı. Kendisine onun kadar yalandan dikkat eden birini tanımamıştı. Sanki kendisinin aldığı her nefesi tanıyor, tüm dışa vuruşlarını anlıyordu. Korktu. Duyduğu paniğin fark edilmemesini umuyordu. Cael'in kendisini Tiffany ile göndermek istemediğini hissetti. Ne yapacaktı peki? Etraf çok kalabalıktı ve biliyordu ki herkes onları dinliyordu. Bu konuşmadan sonra da onun lavaboya gitmesini engelleyemezdi. Jenner'i serbest bıraktı. Hâlâ parmak uçlarıyla koluna dokunuyordu. Sanki ona 'çabuk dön' diyordu.

İkisi merdivenlerden aşağı indiler. Arkalarından Faith döndü. "Benim makyajımı tazelemem lazım. Ben de gideceğim sanırım." Ryan kadınların lavaboya gidişleri üzerine gereksiz bir yorum yaptı. Cael sessizliğini sürdürdü. Jenner arkasına bakmadı, çünkü orada ne ile karşılaşacağını biliyordu: Çok kuşkulu bir adam.

Fakat şu an onun mutluluğundan çok daha önemli şeyleri vardı. Tiffany ona neden lanet olası bir prezervatif veriyordu? Bunun ona

lazım olacağını mı ima etmek istiyordu, yoksa bu sadece aptalca bir şaka mıydı? Lavaboya girdiklerinde içeride beyaz saçlı bir kadın vardı. Dudaklarındaki ruju f tazeliyordu. Kadın onlara kibarca gülümsedi, selam verdi ve E çıktı. Kadın çıkar çıkmaz Tiffany yalnız olduklarından emin olmak için beş kabini de kontrol etti. Ardından Jenner sinirle elini uzatıp avucunun içindeki şeyi gösterdi. "Bu şey ne şimdi?"

Faith, Jenner'in elindeki şeyi gördü. "Faith!" dedi. Sesinden bunu hiç hoş karşılamadığı anlaşılıyordu.

Şükürler olsun birisi bu "hediye"nin kabul edilemez olduğunun farkında, diye düşündü Jenner.

Faith devam etti. "Bir tane mi? Ne anlama geliyor bu prezervatif?"

Jenner ona güvensizce baktı. Sonra elindeki küçük, köşeli, buruşuk paketi Tiffany'ye doğru salladı. "Neden bana anlatmıyorsun? Sana buna ihtiyacım olacağını ne düşündürdü?"

Tiffany iç geçirdi. "Kahretsin. Sen korktun, değil mi? Bu sadece... Bugün Cael'e nasıl baktığını gördüm. Yani eğer onun üzerine atlarsan hazırlıklı ol istedim." Faith'e baktı. "Eğer gerçekten birden fazlasına ihtiyacı olursa hediye dükkânından alabilir. Bu çok acil bir durum için."

Jenner'in ağzı açık kaldı. "Ve sen de bunu herkesin içinde tokalaşırken elime sıkıştırmaya mı karar verdin?"

Tiffany'in sırıtışı şeytaniydi. "Sadece biraz eğlenelim diye yaptım."

"Eğlenmek!"

"Yüzünün aldığı hâli görmeliydin."

"Çok komik. Ha, ha, ha... Sana Cael'in üstüne atlayacağımı düşündüren şey ne?" Belki bunun nedeni gerçekten içinde bulunduğu durumdu. Kendisine karşı koymaya çalışıyordu ama bu gerçekten zordu. Hele onun kollarının arasında hem de o yan çıplak hâldeyken uyandığı zaman... *Oraya gitme!* Şartlar bu şekilde olduğu sürece onun

üzerine atlamayacaktı. Öyle umuyordu. Aralarındaki çekim gücü hem çok kuvvetli hem de acı vericiydi.

Tiffany, "Yapma lütfen. Birbirinize nasıl baktığınızı gördüm," dedi.

"Burada bir cinayet işlenecek gibi," dedi Jenner.

"Gerçekten seksten insan ölür mü? Çünkü buradan şid*detle* bu olacakmış gibi görünüyor ve ikinizden biri ilk adımı *atmalısınız*. Ama bunu sen yapmalısın, çünkü Cael yapma*yacak."*

Jenner donmuştu. Aklı onu iyiden iyiye şaşırtıyordu. Bu duruma içerlemiş hâlde düşündü: *Neden yapmayacak?*

Kendi kendine sorduğu soru, yüzünden okunuyordu, çünkü Faith bir açıklama yapma gereği duydu. "O seni kaçırdı. Tamamen onun kontrolü altındasın ve o ne kadar isterse istesin bu girişimde bulunmayacak. Bu hiç adil olmaz. Cael'in bazı hataları oldu..."

"Söylediklerini duymasın," diye mırıldandı Tiffany. Boş vermişti.

"Fakat bu maceraya atılmayacak. Yapmayacak," diyerek Faith sözünü tamamladı. "Tiffany haklı. Eğer onunla beraber olmak istiyorsan ilk adımı sen atmalısın."

"Bunu istediğimi size düşündüren şey ne..." ikisi de ona aklını yitirmiş gibi bakıyordu, sözünün devamını getiremedi. Gerçi onlar işleri gereği itaat eden insanlardı. Böyle düşünmek istedi. Kollarını indirdi. Şu an şiddetle bir şeyleri yumruklamak istiyordu. "Bir adamla böyle bir duruma karışmış olmanın ne demek olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

Sakince Faith cevapladı. "Bilmediğimi nereden biliyorsun?"

Gözleri söylediklerinin bir şaka olmadığını anlatıyordu. Ryan ile bir şeyler olmuştu, Jenner'in hiç tahmin etmediği şeyler. Yaşadıkları aynı şey değildi. Zaten hangi durum tamamen aynı olabilirdi ki? Fakat ikisi bir marketin reyonunda karşılaşmış ya da arkadaşlarının tanıştırmasıyla birbirlerini tanımış değillerdi.

Bir nefes verdi ve Tiffany'ye döndü. "Peki, onunla ikiniz nesiniz?"

"Onunla?" Ne demek istediğini anladı. "Oh, hayır. Kesinlikle. O hiç benim tipim değil."

Cael nasıl bir kadının tipi olamaz ki?

Faith gülerek araya girdi. "Tiff daha çok... farklı adamları tercih eder."

"Gerzekleri seviyorum," dedi küstahça. "Beni yargılama."

Faith kahkaha attı. "Tiffany patronun sadece kendisi olduğu bir ilişki istiyor ve Cael Traylor böyle bir ilişki için uygun aday değil."

"Anladım," dedi Jenner. Sonra elindeki prezervatifi uzattı. "Ne yapacağım bunu? Yanımda çantamı getirmedim." Yanında cep telefonu, oda kartı bile yoktu. Ruju da Cael'in cebindeydi.

Tiffany omzunu silkti. "Senin bileceğin iş. Ya sutyenine sıkıştır ya da at gitsin."

Üç iyi giyimli bayan içeri girdi. Böylece konuşma sona erdi. "Çok açım," dedi Faith. Jenner kapının yanındaki çöp kutusuna baktı, duraksadı. Sonra prezervatifi sutyenine sıkıştırdı.

Gemi tüm gece yol almaya devam etti. Hilo'dan Honolulu'ya gidiyorlardı. O sabah Ryan, Faith ve Tiffany karaya çıkarken, Cael ile Jenner gemide kalmışlardı. Jenner'in ken*disine* sızlanıp saçmalayacağını bekliyordu ama Jenner sadece gemide kalmalarına üzüldüğünü söylemişti. Önceki gece Faith ve Tiffany ile tuvalete gitmelerinden beri tuhaf bir şekilde sessizdi. Cael iyiden iyiye ne konuştuklarını merak ediyordu. Yatarken kelepçeler için şikâyet bile etmemişti. Yatağa girdiklerinde vakur ve gönülsüzce elini yukarı kaldırıp uzatmıştı. Düşünceli Jenner Redwine'nin bu hareketleri Cael'i korkutuyordu. Ne yapmayı planlıyordu? Onun durumu hemen ve

uysalca kabul ettiğini düşünmüyordu, çünkü bu onun karakterinde yoktu.

Jenner hiçbir şey yapmadı. Bu Cael'i daha da endişelendiriyordu. Sanki bir volkanın patlamasını bekler gibiydi.

Honolulu'da bir gün kaldılar ve akşamı Büyük Ada Kona'ya geriye dönüş için hareket ettiler. Bu ada Hilo'nun karşısında yer alıyordu. Kona onların dönüş yoluydu. Hareketleri ne Larkin'i ne de diğerlerini yansıtamazdı. Her an hazırlıklı olmaları gerekiyordu. Ekipte her kişi dönüşümlü olarak Larkin'i gözlüyordu.

Cael'in asıl planı Jenner'i ya restorana ya da kahve dükkânına götürüp biraz vakit geçirmekti. Gerçi Kona'ya gidecek gruba da katılabilirlerdi. Bu iyi bir göz boyama olurdu. Diğer yandan bir işkence de olabilirdi. Linda Vale ve Nyna Phillips gemiden Penny ve Buttons adında iki kadınla daha tanışmışlardı ve çok iyi anlaşıyorlardı. Aslında onlar başka bir katta, daha küçük bir kamarada kalıyorlardı ama birkaç gün*dür* çoğu zamanlarını Linda ve Nyna'nın süitinde, tam Jenner'in karşısındaki süitte geçiriyorlardı. Biliyordu, çünkü Jenner ile birkaç defa onlarla koridorda karşılaşmışlardı. Ayrıca balkondan bile onların bağıra bağıra ettikleri sohbetler ve gülüşmeleri duyuluyordu.

Dün dördüyle iki defa karşılaşmışlardı: Biri koridorda, biri de güvertede. Her karşılaşmalarında bugünkü turdan bahsetmişlerdi. Öğle yemeğine ne dersiniz? Akşam yemeği için bize katılmaz mısınız? Tüm teklifler cana yakın, olağan ve samimiydi. Onlar Jenner'i sevmişlerdi, neden sevmesinlerdi? Cael, Jenner'den kabul etmesini beklerken o kibarca hepsini reddetti. Yine de dört kadın çok inatçıydılar.

Dördü de bu turda olacaktı. Bu yüzden Cael işkenceden kaçınıyordu.

Tur ya da kahve dükkânı yerine Jenner'i yerel birinin önerdiği küçük bir koya dalış için götürdü. Jenner dalışı sevdiğini söylemişti. O da biraz eğlenceyi hak ediyordu.

Gemiden çıktıktan uzun bir süre sonra gruptan ayrılıp Sanchez'in önerdiği dalış mağazasına gittiler. Orada adamının

kiraladığı kıyafetler ve bu koyun yön tarifi vardı. Adamın dediğine göre Kaelakekuka Koyu kadar da kalabalık değildi.

Sığ suda mavinin her tonu görülebiliyordu. İnanılmaz bir görüntüydü. Çevresindeki ağaçlar gür ve kalın gövdeliydiler. Su, ağaç ada gibi görünen bu koyu ortasından yararak geçiyordu sanki.

Jenner bir iki adım geride durdu. Deniz kıyafeti yapışmıştı ve içindeki siyah bikiniyi adeta üzerine bikini şekli çizilmiş gibi gösteriyordu. Cael onu bu kıyafetle görünce tahmin ettiği kadar sıska olmadığını anladı. İnceydi ama kemikleri biçimli kaslarla kaplıydı. Göğüsleri küçük sayılırdı ama sert ve kalkıktılar. Eğer Jenner'e vücudundan bahsederse kafasını koparacağını biliyordu.

Göğüsleri ağzını sulandırıyor, onlara dokunmak istiyordu. Göğüs uçları... Aklını bu fikirlerden uzaklaştırmaya çalıştı. İradesi onunla beraber uyuduklarından beri iyice incelmişti. Bazı sabahlar uyandığında onu kendisine bir sarmaşık gibi dolanmış buluyordu. Sabah ereksiyonları durumu daha da riskli hâle getiriyordu. Eğer sızlanıyorsa kelepçeleri bırakabilirdi. Ama o üstündeyken uyanma fırsatı olmazdı. Birinden birine karar vermeliydi. Tabi diğerinden de vazgeçmeliydi.

Tokyo terlikleri ve şapkası kumun üzerindeydi. Deniz kıyafetleri de düzgünce katlanmış bir şekilde şapka uçmasın diye üstüne konmuştu. Dalış kıyafetlerini elinden sarkıtmış suya bakıyordu. Ya bu güzelliğin kaybolacağını ya da onun kendisini derine gitmeden boğacağını düşünüyordu. Ona fırsat vermeyi düşünmüyordu.

"Merak etme," dedi ona yaklaşarak. "Biz beraberken senin birdenbire ortadan kaybolman çok şüphe uyandırır. Korkmana gerek yok, burada güvendesin."

Gözlerini devirdi. "Çok teşekkür ederim. Çok centilmensin," dedi.

Sesinde alaydan çok daha fazlası vardı. Artık ona zarar vermeyeceğinden emindi. Aynı zamanda Cael de onun her*hangi* bir sorun yaratmayacağını biliyordu. En azından bu iş bitene kadar.

Sonra... Sonra ise Cael Traylor ve Jenner Redwine aralarında hesaplaşırlardı.

Bu söz savaşın bir parçasıydı. Cael bunu dört gözle bekliyordu. Hayatı boyunca on altı yaşında ilk arabasını beklerken bile bu kadar sabırsızlanmamıştı. Maskesini taktı ve suda ilerledi. Bir yandan arkasından Jenner takip ediyor mu diye bakıyordu. Jenner de geliyordu. O da Cael gibi maskesini takmış derinlere ilerliyordu.

Cael'in gözleri onun vücut hatlarını takip ediyordu, çünkü tam olarak onu göremiyordu. Sanki onu önceden böylesine sıkı hatlı kıyafetle görmemişti. Bazı gece kıyafetleri hatlarını sarmıştı. Bir de havuza gittiklerinde giydiği deniz kıyafeti vardı. Ama bir erkek için bikini iç çamaşırı ile aynı şeydi. Bikini ile ortaya çıkan vücut ona acı veriyordu.

Yakında. Yakında bu da sona erecekti. İkisi de kendi kendilerine uzun bir iç konuşmaya başladılar.

Jenner endişelerini kafasından atıp dalıştan keyif almaya çalışıyordu ama Cael bu kadar yakınındayken mümkün olmuyordu. Onun güvenli bir şekilde yüzmesini nasıl beklerdi? Kendini sert biçimde telkin etmeye başladı. Hayır, o etrafında dolanıp durmuyordu, bugün değil. Onun güvenliği için ya*k*ınında duruyordu. Onun bu kadar yakınında olmasına alışmış olması gerekirdi. Bu yüzden yakında oluşu onu etkilememeliydi. Fakat öyle olmuyordu, kendisine hâkim olamıyordu.

Kabul etse de etmese de prezervatifi çamaşır çekmecesine saklamıştı. Öyle değil mi? Bu her şeyin mümkün olabileceğini gösteriyordu. Fazla gerçekti.

Yüzerken yanından balıkların geçtiğini görüyor, onları hissediyordu. Okyanus suyunun kollarına, gergin bacaklarına dokunuşu çok güzel hissettiriyordu. Suyu teninde hissetmek çok

hoşuna gitmişti. Bu tropikal balıklarla dolu bir su tankına girmek gibiydi. Birinin onu gözetlediğini fark etmeden okyanusun bir parçasında olmak gibiydi. Gerçekten de Cael'in varlığım unutmuştu. Tamamen onu kafasından atmış değildi ama onu uyurken kelepçeli tutuşunu, esir edişini, Syd'in hayatı için rol yapmaya zorlamasını unutmuştu. Bütün teninde duyduğu bu harika su, balıklar onu sakinleştirmişti. Eğer burada kalabiliyorsa...

Başını kaldırdı ve arkasına baktı. Kıyıdan epey uzaklaşmıştı. Ama hâlâ doğrulduğunda kumlara değebiliyordu. Cael ona çok yakındı. O doğrulunca o da doğruldu. Jenner maskesini çıkardı ve temiz havayı soludu.

Her şeyden uzaktaydılar. Sanki dünyada tek başınaydılar. Jenner sürekli tahmin etmekten, sürekli oyun oynamaktan sıkılmıştı. Ne onun ne de Syd'in hayatı bir oyun değildi. Dürüstlüğe ihtiyaçları vardı.

"Aptal değilim," dedi.

Cael de maskesini çıkardı. Başını sallayınca etrafa su damlaları fırladı. Ondan daha uzundu, ıslaktı. Hiç görmediği kadar düzgün bir fiziği vardı. Şu anki bakışını seviyordu. Cael yüzündeki damlaları sildi. "Kendi adıma bunu gayet iyi biliyorum."

"Bana güvenebilirsin," dedi. "Bana bir tutsakmışım gibi davranmayı bırak."

"Fakat hoşuna gitse de gitmese de öylesin."

"Kot kafalı olma," diye mırıldandı. Jestleriyle ateşkes çağrısı yapıyordu. "Sen iyi adamsın, tamam mı? Bunu görebiliyorum. Parçaları birleştirebiliyorum. Larkin yapmacık biri ve bazı kirli işlere bulaşmış durumda. Ondan bu işlerin detaylarını öğrenmeye uğraşıyorsun. Anladım."

Cael çok kontrollü bir adamdı. Bu nedenle yüzünden neler düşündüğünü okuyamıyordu. "Seni takdir ediyorum ama bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Hüsrana uğramıştı. İlla her şeyi zorlaştırmak zorundaydı. "Sen neden şuraya yüzmüyorsun?" dedi dişlerini gıcırdatarak.

"Burası daha iyi."

"İşleri senin için kolaylaştırabilirim, diğer taraftan zorlaştırabilirim de."

"Aynı şekilde."

Adamı delirtiyordu. Bağırdı: "Küçük şeyli!" Sonra maskesini yeniden taktı. Cael'e sırtını döndü ve suya daldı. Suyun altında olmasına rağmen onun gülüşünü duyabiliyordu. Çok eğlenmişti. Ardından su sıçramasını suydu. Anlaşılan o da kendisine katılıyordu.

Suyun üstünde öylece duruyordu. Cael'e güvenmek istiyordu, o kendisine güvensin istiyordu. Çok mu soru sormuştu? Rengârenk balıkları yakalamaya uğraşıyordu. Kendisini *akışa* bıraktı. Endişelenmeyi, düşünmeyi bıraktı. Problem *şuydu* ki eğer tedbiri elden bırakırsa her şey mahvolabilirdi.

Hatıralarının çok hızlı ve kolayca gelmesi onu şaşırttı. Yaşadığı ihanetleri bugüne kadar zihninde nasıl taşıdığını anlayamadı. Hep kendisine zarar verilmesini beklemişti. Syd ve Al dışında ne kadar çok insanlardan kaçmıştı. Yeni arkadaşlıklardan korkmuştu. Kimsenin ona yaklaşmasına izin vermemiş, kalbinin kırılmaması için hayatına birini sokmamıştı; ne sevgili ne de arkadaş.

Jenner, Dylan' in, hatta babasının bile yasını tutmuştu. Ama Michelle... O farklı bir hikâyeydi. Michelle'in neredeyse hiçbir şeyi yoktu. Aralarında yaşananlara ve zamana rağmen sanki daha dün arkadaşlıkları bitmiş gibiydi.

Stresli geçen bu hafta sonunda bir kini bu kadar uzun süreli yaşamanın ne kadar gereksiz olduğunu anlıyordu. Üzerinden ne kadar uzun zaman geçse de geriye dönemese de Michelle hayatının uzun bir döneminde çok önemli bir yere sahip olmuştu. Eskisi gibi yanında olsa hayatı daha zengin olurdu. Şansı olsaydı onunla bir gününü bile geriye almazdı.

Yıllar önce Michelle ile yollarını ayırmışlardı ve bir daha geri dönüp bakmamıştı. Peki, bu iş bittiğinde-Sürekli bunun biteceğini ve Syd ile ikisinin sapasağlam kurtulacaklarını hayal ediyordu-Cael' den eski hayatından koptuğu gibi kopabilecek miydi? Onu hayatından daha da önemlisi, kahret*sin* kalbinden silip atabilecek miydi?

Şansı var mıydı? Herhangi bir seçeneği? Muhtemelen bir gün kalktığında onun geldiği gibi yok olduğunu fark ede*cekti.*

Aklına yine Michelle geldi. Yaptıkları kutlamalar, konuşmalar, tartışmalar... Güldü. Kötülerden daha çok iyi günleri olmuştu. İnkâr etmişti ama unutamamıştı. Çok değişmiş olmasına rağmen eskiden çok iyi bir çifttiler. Dylan ve Jeny onu bugün olduğu yerden düşürmeye çok çalışmışlardı. Onların ikisini de tekrar görmek istemiyordu. Fakat onları affetmişti.

Jenner ayağa kalktığında, Cael yine yakınında bitivermişti. Koyda başka kimse yoktu.

Cael'e doğru ağır adımlarla ilerledi. Su göğsünü yara yara gidiyordu. Maskesini çıkardı, saçındaki suyu salladı.

"İlk gece güvertedeyken beni öpmüştün."

Cael de maskesini çıkartmış onun gözlerine bakıyordu. "İnsanlar seyrediyordu. Bu gerekliydi."

"Şimdi kimse seyretmiyor," dedi. Cael'e iyice yaklaştı, neredeyse ona dokunacaktı. Başını yana eğdi ve ona baktı. Tüm öfkesini, hayal kırıklığını, incinmesini kafasından atıp ona sadece bir erkek gibi bakmaya çalıştı. Ona yaklaşmaya başladığından beri, kendisiyle onun vereceği yanıtı düşünerek savaşıyordu.

Fakat hiçbir şey başlangıçtaki gibi değildi, bunu bili*yordu. Onu* kaybetmek istemiyordu. Karnındaki bu ağrı da *neyin nesiydi?*

"Beni yeniden öp," dedi. "Birisi seyrettiği ya da zorunda olduğun için değil. Bu gerekli sadece... Çünkü..."

Cael nefesini verdi. "Bu hiç de iyi bir fikir değil." Donuk sesi onu başka tarata itti. Kendisini zorlayarak cevap verdi.

"Katılıyorum," dedi. "Zaten yapma da."

Cael hareket etmedi. Jenner elini onun göğsüne koydu. Teninin sıcaklığını, kalbinin atışını hissetti.

"Öp beni," dedi tekrar. Kendi kalbi de yerinden çıkacakmış gibi atıyordu, nefes alamıyordu. "Rol yapacak kimse yok, sadece balıklar."

Ona yarım adım daha yaklaştı. Cael de elini onun beline koydu ve kendisine çekti. Ardından dudakları onunkileri gizledi.

Artık ne panik vardı ne de korku. Cael'e yaslandı. Onun dudaklarında tüm düşüncelerinden sıyrıldı. Islak bedenini hissetti. Bedenleri suyun tersine ıslak ama sıcaktı.

Cael'in dudaklarında adeta hayattan kopmuştu. Onunla öpüşmek baş döndüren bir haz veriyordu. Şu anda yarın için hiç endişe duymuyordu. Dışarıdaydı ama hiç olmadığı kadar içeride olmak istiyordu. Sadece bir öpücüktü.

Cael onu kalçalarından tuttu ve kaldırdı. Bacaklarını kendisine sarmaladı. Sertleşmişti. Onun içine girdi. Onu kendisine doğru ileri geri hareket ettiriyordu. Cael'in omzuna yapıştığında ince bir bağırışı oldu. "Sadece öpücük" birdenbire kendisinin başını döndüren bir süratle değişmişti. Bacaklarının arasındaki çarpışlar kısa sürede zevkten bir çılgınlığa dönüşmüştü. İkinci bağrışı gergin ve acılıydı.

Jenner'in bikinisini parmaklarını geçirerek aşağıya attı. *İçine* girdiğinde sarsıldı. Sanki sıkılmış ve doruğa ulaşmıştı. *Kaba saba* feryatları dalgaların sesine karışıyordu. Çılgınca çıkan feryatlarını durdurmaya, açıkça ondan uzaklaşmaya çalıştı. Onun ritmik sıkışlarından kurtulmaya uğraştı. Olmuyordu olmayacaktı. İstediği sadece bir öpücüktü. Kendisine hislerinde yalnız olmadığını göstermekti. İşlerin bu şekilde çığırından çıkacağını beklemiyordu.

Sonunda onu yavaşça bıraktı. Yeniden nefes alabildiğinde, düşünebildiğinde, bacakları onu taşıyabilecek duruma geldiğinde Cael onun dolanan bacaklarını açtı ve aşağı inmesine izin verdi. Ona bir süre yaslandı kaldı. Gözleri kapalıydı. Tatminle mahcubiyet arasında kalmıştı.

Cael bu ikilemi hemen fark etti. "Sanırım bir Stockholm sendromu yaşamadığını söylemiştin." Şok ve aşağılama Jenner'in beyninde gürlüyordu sanki. Cael'in nefesi onunki gibi sert çıkıyordu. Fakat bu kontrol ediş mücadelesi söylediklerinin yanında çok ufak bir detaydı.

"Burada gerçekten bunun olduğunu mu düşünüyorsun?" Jenner sakin olmaya uğraşıyordu. Aynı zamanda sesini de sakın tutmaya çalışıyordu. Şu an yapamadığı tek şey ona bakmaktı. Onun gözlerine

tekrardan bakabileceğini de hiç sanmıyordu. Şimdi hissettiği kadar kötü hissetmemişti. Aşağılanmış olmak çok ağrına gidiyordu. Boğazına bir şey düğümlenmiş de nefes alamıyormuş gibi oluyordu.

"Ne düşünmeliyim peki?"

"Bir öpücük ve ereksiyon seni çok kızdırmış olmamalı."

Bu onu mahvetse de sesini sakin tutmaya devam ediyordu.

"Sanırım birden fazla boşaldın."

"Tek doyuma ulaşan ben değildim."

Ona bakabiliyordu, anladı. Yeterince kızmak mucizeler yaratıyordu. "İşte," dedi, "senin problemin bu. İstediğimi aldım ama maalesef sen alamadın."

Cael onun elini tuttu ve kıyıya adeta sürükledi. "Şimdi gemiye dönüyoruz ve sen bugün Faith ve Ryan'm yanma taşınıyorsun."

"Hayır," dedi. "Taşınmıyorum."

Cael onu duymazdan geliyordu. "Nasıl açıklayacağımızı tam olarak bilmiyorum ama bir yolunu bulacağız."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Orası benim süitim. Eğer orada kalmak istemiyorsan lanet kıçını alıp istediğin yere gidebilirsin. *Sen* Ryan ve Faith'in yanında kalırsın."

Sudan çıktılar. Son bir dalga ayaklarına çarptı. Elini şiddetle silkeledi ve ondan kurtardı. Yüz yüze geldiler. Bu hâlleriyle silahlı soyguncular benziyorlardı.

Aniden Cael'in yüzünde bir gülümseme belirdi. "Doyuma ulaşınca asabileşmene neden şaşırıyorum ki?" dedi.

İnanılmaz.

O anda Cael'e küfretmek için ağzını tam açmıştı ki bir ailenin onlara doğru yaklaştığını gördü. Ellerinde dalış kıyafetleri vardı. Aralarındaki konuşma şimdilik sona ermişti.

Son bir söz... Son söz Jenner'e aitti. "İnsanlar geliyor. Belki havlunu beline sarmalısın koca adam."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Başarılı bir oyun ve uzun bir tatil beraber eşi görünmez bir hâl alıyordu. Geminin durumu mükemmel bir paravan oluyordu. Eğer her gün yanı başında, işlerinin etrafında, sokaklarda, evinin çevresinde, farklı restoranlarda bir avuç aynı insanı görürsen kuşkulanmaya başlarsın. Lüks bir otelde kaldığın zamansa her gün aynı insanları görmek seni şaşırtmaz.

Bu, dikkatli olmamaları, vardiyalı çalışmamaları ve kimliklerini gizli tutmamaları anlamına gelmiyordu.

Cael neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Zihnini meşgul eden bu kadını kafasından atmalı ve konsantre olmalıydı.

İstese de istemese de o Jenner ile beraber güvertede olacaklardı. Büyük Yirmiler adında bir kostüm partisi düzenlenmişti. Sadece fötr şapka takmalarına rağmen lanet olası kostümlerin her türlüsünden nefret ediyordu. Aynı akşam bir bekârlar mezadı olacaktı ve Câel biraz para kazanmak için buna katılmaya niyetlenmişti. Açık arttırma yine bir hayır organizasyonuydu. Yani Larkin de büyük olasılıkla orada olacaktı.

Cael kapının çalındığını duyunca şaşırdı. Ne zamanki kapıdakinin Matt olduğunu anladı, rahatladı. "Bayan Redwine, oda

servisi," dedi Matt. Cael hemen gidip kapıyı açtı. Bir şeyler olmuş olmalıydı, o kimseyi çağırmamıştı. Eğer Larkin süitindeyse kapıda bir koruması duruyor olmalıydı. Böyle bir durumda Faith ve Ryan'a özellikle uzak durmalarını söylemişti.

Artan güvenlik iyice kafasını karıştırıyordu. Neden şimdi artmıştı? Neden Hilo ile buluşup hafıza kartını verdikten / sonra? Ellerinde hiçbir kanıt olmamasına rağmen bir şeyler dönüyordu. Diğer taraftan Larkin'in bir satıcı olmak dışında l başka işlere karıştığını düşünmek imkânsızdı.

Matt elinde gümüş bir tepsi ile içeri geldi. Arkasından kapı kapandıktan sonra, "Sanchez ciddi büyük şeyler döndüğünü düşünüyor," dedi çok kısık bir sesle.

"Her şeyin göbeğinde yine Dean Mills var ama Sanchez diğer bazı korumalarında şüpheli tavırlar sergilediklerini fark etmiş."

"Larkin?"

"Sanchez'in gözlemlerine göre o buna bulaşmış değil."

Bu çok şaşırtıcıydı. Eğer Dean Mills bu işe bulaşmışsa nasıl olur da Larkin bu işte olmaz? İçeride daha fazla adama ihtiyacı vardı ama bu mümkün değildi. Aslında biraz daha vakti olsa güvenliğe de ihtiyacı kadar adam sokabilirdi. Çünkü bu

iş için alınacak elemanlar bir temizlikçi ya da personel servisçisi kadar kolay seçilmiyordu. Ama zaman yoktu. Bu iş birdenbire önüne çıkmıştı. Sanchez'i bulduğu için çok şanslıydı. Çok az insan onun gibi sağlam olabilirdi. Ona güveni tamdı.

Matt tepsiyi yemek masasının üzerine koydu. "Saygılar benden efendim."

Kapağı havalı bir şekilde kaldırdı.

Gümüş tepsinin içi farklı bir sürü prezervatifle doluydu.

Cael tepsiye baktı. "Bunlar ne böyle?"

Ruhsuz biri gibi cevapladı. "Bunlara prezervatif deniyor efendim. Bunlar gerekli durumlarda korunmak için..." Cael'in gözlerini görünce durdu. Sabırsızlıkla konuştu. "Bridget bunların lazım olabileceğini söyledi."

"Bridget ha?"

"Aslında şöyle dedi; eğer ki bunlardan birine seyahat boyunca ihtiyacınız olmazsaymış nefret ettiği üniformasını yermiş."

Cael elini kaldırdı. Matt adamın sessizliğinin ne anlama geldiğini anladı. Şimdi.

Ne kadar istese de Jenner ile seks yapamamıştı. Başka bir şey düşünemeyecek kadar bunu istiyordu. Onu kaçırmış, korkutmuş, kelepçelemiş, ne yapılması gerekiyorsa onu yaptırmak için kullanmıştı. Mantıklı baktığında onunla beraber olmanın bu şartlar altında iğrenç olduğunu biliyordu. Aklı kontrol altındaydı ama güdüleri değildi. İhtiyacı olan son şey kontrolünü kaybetmekti.

Duş sesi kesildi. Bu da Jenner'in bir iki dakika içinde salona gireceği anlamına geliyordu. Onu bu prezervatiflerle bulması hiç de iyi olmazdı. Matt'e baktı. "Bu kahrolası şeylerle ne yapacağım?"

"Sanırım onlar sizin devam etmenizi..."

Bu seferki bakışları çeliği delerdi.

Matt omzunu silkti. "Ya saklayın ya da atmam için bana verin. Siz bilirsiniz patron."

Cael'in mantığı bu prezervatifleri odadan atmanın en doğrusu olduğunu söylüyordu. Diğer yandan da güdüleriyle savaşıyordu. Bu sefer güdüleri kazandı.

Jenner hiç bu kadar büyük bir kostüm partisine katılmamıştı. Salgını andıran Cadılar Bayramı'ndan uzak durmuştu. Çünkü Cadılar Bayramı partileri tüyler ürpertici oluyordu. Bu ise tuhaf şekilde eğlenceliydi. Daha önce böyle giyinmemişti. Saçaklı kırmızı kanatlı elbisesi ve ona yakın şapkası oldukça sevimliydi. Cael de bir gangster

kıyafeti giymişti. Bu hâliyle çok çekiciydi. O kadar ki ne kadar onu görmezden gelmeye çalışsa da bunu başaramıyordu. Siyah süit, siyah gömlek ve beyaz kravat onda gayet iyi duruyordu. Bunu sevmişti.

Etraflarındakileri süzüyordu. Güvertedeki herkes allanıp pullanmıştı. O ve Cael şanslıydılar. Tüm süitler şok edici renklerle doluydu. İlk bakışta Gatspy Girl kıyafetlerinden biri ve Birinci Dünya Savaşı üniforması çarpmıştı. Kanatlı birkaç kız keskin bir sarı elbise giymişler etrafta dolanıyorlardı. Jenner bu rüzgârda bant yerine şapka taktığına çok memnun olmuştu. Birkaç tane de sigara satıcısı kostümünde kız vardı.

Bütün akşam sadece yirmilerden şarkılar çalınmadı. Ama olsun, başka türlü "Charleston" ve "Singin' in the Rain" nasıl dinlenebilirdi ki? Eski şarkılardı. Belki yirmi, belki otuz, belki de kırklara aitti. Charleston dersleri bitmişti. Bir avuç çift piste dans etmeye kalktılar. O ve Cael, Larkin'in olduğu yerde, parmaklıkların yanında duruyorlardı. Larkin de Cael'inkine benzeyen bir gangster kıyafeti giymişti ama süiti Cael'in canlılığının yanında döküntü kalmıştı.

Cael ne zaman Larkin'i izlese o da Cael'i izliyordu. Ona hâlâ deli oluyordu, fakat onu seyretmek içgüdüsel bir şeydi. Dalışta neler olduğunu hâlâ Faith ve Tiffany'ye anlatamamıştı, ancak onlar aptal değillerdi zaten. Bir şeyler olduğunun farkındalardı. Tiffany onunla göz göze geldi ve omzunu silkti. Hâli bir şeylere bozulmuş ya da onu aşağılar gibiydi. Jenner sabah olunca belki her şeyi daha farklı görebilecekti.

İlişkilerinin düzmece bir hâlden çıkıp gerçek olması için bir şeyler yapması gerekmiyor muydu? İşte yapmıştı. Sonunda nefes kesen bir doyuma ulaşmıştı ama sonra Cael normal hiçbir adamın yapmayacağı şekilde geri adım atmıştı. Nedeni ne olursa olsun böyle bir reddedilmeyi kabul edebileceğini sanmıyordu. Eğer Cael şerefli biri olsaydı böyle davranmazdı. Jenner de kendisine göz kulak olacak birine ihtiyaç duysaydı şerefli birini tercih ederdi. Yetişkindi artık ve verdiği kararlar doğru ya da yanlış olsun sonuçlarına katlanmak

zorundaydı. Diğer taraftan hâlâ onu arzuluyordu. Bu, bir reddedilmeye daha hazırlıklı olduğu anlamına gelmiyordu. Eğer onu istemeseydi...

Bedeni istediğini söylüyordu. Açıkçası bedeni onunla beraber olmak istediğini söylüyordu. Belki ondan hoşlanmıyordu. Gerçi neden hoşlanmasındı? Belki ne kadar istese de bunu onunla yapmak istemiyordu. Belki de evliydi. Eğer öyle olsaydı Tiffany kendisine prezervatifi vermezdi, değil mi? Belki. Tiffany'in kendine ait kabulleri vardı. Fakat Faith ondan farklı görünüyordu. Yine de o da çok onaylamayan bir tavır içerisinde değildi.

Sonuçta ne evlilik ne de başka bir şey yoktu. Belki de onu öldürmesinden korktuğu için ondan uzaklaşmıştı. Ki bu istediği son şeydi. Ya da gerçekten onu istemiyordu.

Kahretsin durumu nasıl anlatacaktı?

Endişelenmeyi bıraktı ve gruptakilere şöyle bir baktı. Tiffany her zamanki gibi gösterişli bir kıyafetle partiye gelmişti. Üzerinde siyah beyaz kanatlan olan bir elbise vardı ve oynarken başındaki tüyü pek umursuyormuş gibi durmuyordu. Bir sürü uzun kolye takmıştı. Bunları da yoluna girmiş her adama cilve yapmak için sallıyordu. Faith'in Gatspy stili elbisesi şarap rengindeydi ve başına onun takımı bir şapka takmıştı. Ryan askerî üniformasıyla bastonuna yaslanmıştı. Bu takımı görünce Jenner duraksadı. Ryan bu hâliyle Birinci Dünya Savaşı'ndan çıkmış bir asker gibi duruyordu. Bastonuna rağmen onda doğal bir asker duruşu vardı. Diğer taraftan çok nazik duruyordu. Bunu ilk defa fark etmişti.

Bir önceki gece gibi birbirlerine takılmadılar. Bu bir numuneydi ve Cael bundan hiç hoşlanmazdı. Gerçi salonda Cael'in hoşlanmadığı birçok şey vardı.

Larkin onların bulunduğu yere geliyordu. İyice yaklaştığında Jenner, Larkin'in gülümsediğini fark etti. Bu gülüş diğerleri gibi yapmacık bir gülüş değildi, gerçekti. Ya numara yapmakta fena hâlde iyiydi ya da onu eğlendiren başka şeyler vardı. Bir çifte selam vermek için yanlarında durdu. Larkin hâlâ gülümsüyordu. Sanki kendisinden çok memnun bir hâli vardı.

Onu memnun edebilecek şeyleri düşününce Jenner sırtında bir ürperti hissetti.

Linda Vale siyah kanatlı bir elbise giymişti. Elbise ona iki beden büyük duruyordu. Larkin ile Jenner'in arasından geçti.

"İşte buradasınız!" dedi. Elbisesine gizleyemediği bir pano tutuyordu. "Sizi arıyordum." Cael'e gülümsüyordu. "Çok yakışıklısın." Sonra Jenner'e döndü. "Sen de bir bebek gibisin."

"Nyna nerede?" diye soru Jenner. Hep ikisini birlikte görürdü.

"Buttons ve Penny ile beraber içki içiyor." Linda elindeki panoyu kaldırdı. "Ben bekâr erkeklerin mezadına yardım etmeye gönüllüyüm." Cael'e imalı imalı baktı. "Korkarım ki çok fazla bekârımız yok."

Cael kibarca kolunu Jenner'in omzuna attı ve, "Ben kapıldım," dedi.

Linda iç geçirdi. "Gemideki her erkek kapılmış. Bu yardım toplamak için zaten. Belki Jenner bir teklif verecek."

"Belki de vermeyecek. O zaman ben ne yaparım?" Cael takılıyordu. Çünkü aralarında olanlardan sonra Jenner'in kendisi için teklif falan vermeyeceğini biliyordu.

"O zaman Nyna verir," dedi ve bir kahkaha attı. Diğer taraftan bu doğruydu.

"Kazanan teklifçi ne alacak?" diye sordu Jenner. Cael'in kolu hafifçe sıkılaşmıştı.

"Onun olan bekâr, akşamın kalan kısmında ona kalacak. Ne yapacağınız sana kalmış."

"Burada hiçbir itaat cümlesi yok. Eğer tüm gece benim istediklerimi yapmak zorundaysa... Bu çok pahalı bir alış olur." Jenner, Cael'e baktı. "Her şey bittikten sonra seni satın alırım tatlım," dedi. "Ne kadara mâl olduğunu bilmek istemez misin?"

Linda araya girdi. "Ben de seni aşağıya indirebilirim," dedi.

"Hayır," dedi kesin bir şekilde.

Linda hayal kırıklığına uğramıştı ama Jenner pes etmedi. "Biraz eğlen. Bu sadece bir yardım etkinliği."

Cael etrafına bakındı. Sinirine engel olmaya çalışıyordu. Daha çok üzerine geliyorlardı. Bu hiç iyi değildi. Aynı zamanda Larkin meraklı bir hâlde onlara dönmüş, aralarındaki konuşmayı dinliyordu. Jenner bir ajan değildi ama Larkin ona bu kadar yakınken Cael'in onu sımsıkı tuttuğunu veya daha fazlasına niyetlendiğini fark etmesinin hoş olmayacağının farkındaydı.

"Git tatlım," dedi. Sonra parmaklarının ucuna kalkıp onu öptü. Başını döndürdü. "Ben burada iyiyim. Bir başkası seni satın alırsa söz kıskançlık yapmayacağım."

Oradaki herkes durmuş onları izliyordu. Cael eğildi ve Jenner'i yanağından öptü. Pürüzlü yanağını onunkine yapıştırdı ve kulağına fısıldadı. "Haydi, bana doğruyu söyle. Bunu planlamıştın, değil mi? Tek açıklaması bu."

Kahretsin. Kendini gülmekten alamıyordu. Gerçekten gülmek ve şu gerilimini rahatlatmak istiyordu.

"Bir seçimimin olması hoşuma gitti," diye mırıldandı. Ardından Linda'nm arkasından kalabalığın içine karıştı.

Cael'den sonra Tiffany'in onun yanma koşup gelmesi şüphe uyandırırdı. Fakat mümkün olduğunca sonra Jenner'in yanına, demirliklere geldi. "O meşgulken sana ben eşlik edeceğim," dedi.

"Ona kim bakarsa baksın ben burada tek başıma duracağım."

Tiffany omzunu silkti. "Erkekler/ıı..,

Tek söylediği buydu.

"Harika gözüküyorsun," dedi Jenner. Tiffany elbisesini göstermek için kendi etrafında döndü. Saçaklar oynayınca tüyleri komik gözüktü.

"Sen de." Tiffany parmaklıklara yaslandı ve denizi seyretmeye koyuldu. "Cael'in tökezlememesine şaşırdım."

İkisi de kalabalıktan kopup yüzlerini okyanusa çevirdiler. "Onun benimle ilgilendiğini sanmıyorum."

"Güven bana ilgileniyor."

"İlgilenmiyor. Evli ya da nişanlı mı?" Bu ihtimalleri çoktan kafasından atmış olmasına rağmen yine de kontrol etmeliydi. Ona çekim hissetse de yuva yıkan kadın olmak istemiyordu.

"Hayır," dedi Tiffany tereddüt etmeden. Söyledikleri gerçek gibi duruyordu. "O zaman bugün ne oldu? Konuştun mu?"

"Stockholm sendromu ile ilgili bir şeyler söyledi." Bu olanın küçücük bir parçasıydı ama Tiffany'in her şeyi bilmesine gerek yoktu.

"Saçma."

"Evet."

Arkalarında açık arttırmanın çoktan başladığını fark etti. Dönüp bir avuç adamın kalabalığın önünde nasıl sergilendiklerine baktılar. Birkaç tane gemi personelinden adam vardı. Onlar dışında gri saçlı iki kişi, tanımadığı sarışın bir erkek ve Cael... Cael harika gözüküyordu. Matt çalışıyor olmalıydı. Yoksa çok para getirirdi.

Tiffany başıyla Cael'i işaret etti. "Onun rüzgârda mankenler gibi dolanmasına razı mı olacaksın, yoksa onun kıçını kurtaracak mısın?"

"Endişelenmiyorum. Nasıl olsa bir şapşal ona parasını yatırır."

Tiffany kahkahayla güldü, arkasından da Jenner. Olasılıklar çok komikti. Şimdi Nyna eğer onu satın alırsa akşam onunla ne yapacaktı?

Linda Vale bu iki bayanın yanına geldi. Jenner, Tiffany

ile onu tanıştırdı. Yaşlı kadın onu her santimine kadar inceledi.

"Cael'i oraya çıkardığına inanamıyorum," dedi Tiffany, Linda'ya. "Bu onun tarzı değil."

"İyi bir neden için orada," diye cevapladı Linda. "Eminim katıldığına pişman olmayacak."

Eski tarz bir askerî üniforma giymiş bir adam yanlarından geçti. Linda'nın gözleri adama takıldı. Titredi. Gülüşü gitti, yüzü soldu.

Jenner yaşlı kadına odaklandı. Kolunu omzuna attı. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi. Jenner'in elini sıktı. "Keşke şu üniformalara bu gece izin verilmeseydi."

"Üniformalı adamları severim," dedi Tiffany. Jenner ona bir bakış attı. Anlamış olmasına rağmen biraz uğraşmak istemişti.

"Ben de severim," dedi Linda. Belli ki durumu kurtarmaya çalışıyordu. "Kocam Vietnam'da askerdi. Biz evleneli daha birkaç ay olmuştu ki Wayne'nin ölüm haberi geldi. Öldüğünde daha on dokuz yaşındaydı."

Jenner ürperdi, Tiffany'in gülüşü kayboldu.

Linda'nın gözlerinde geçmişin hayali ve acı bir aradaydı. "Wayne benimdi, tekti. Ondan sonra hiç evlenmedim. Daha birkaç ay olmuştu, sene bile değil. Sonraları çok kötü günler yaşadım. Sanki boğulacakmışım gibi hissediyordum. Hep düşünüyordum. Bu iş adaletli değildi."

Tiffany, Linda'nın omzuna içten yaslandı. "Özür dilerim. Gerçekten acıymış."

"Bu konuda hiç konuşmam." Gözyaşını sildi. "Sırası mı şimdi?"

"Olsun. Bazen rahatlamamıza yardım eder," dedi Jenner. "İstediğin zaman bizimle paylaşabilirsin."

"Olabilir." Gülmeye çalıştı. "Bu seyahat bitince gemideki kimse birbirini bir daha görmeyecek. Bunları anlatmak için bir yabacıdan başka daha iyi kim olabilir ki?"

"Artık yabancın değiliz."

"Bu doğru." Linda iç geçirdi. "Bunları konuşmak hiç de kolay değil. Onu sevmiştim ve o öldü. Öldüğünden beri kendimi bir çıkmazda hissediyorum. Sanki ona katılacağım günü bekliyorum."

"Hayır!" dedi Tiffany. Sesi adeta patlarcasına çıkmıştı.! "Böyle konuşma. Daha yaşayacak çok şeyin var. Her günün tadım çıkarmalısın."

"Çıkarıyorum. Çok güzel bir hayatım var."

"Üniformalar seni üzdü. Bu doğal bir şey," dedi Jenner.

"Her şey sanki ona daha yakın bugün. Dün gece rüyamda Wayne'yi gördüm," dedi. 'Tanrı biliyor, onu bu şekilde görmeyeli seneler olmuştu. Bazı insanların sevdiklerinin yüzlerini, seslerini unuttuklarını duymuşsunuzdur. Ben asla unutmadım.

Unutmayacağım." Biraz melankoliye kaydı. "Siz kızlar, yaşlı bir kadının konuşup durmasından hoşlanmayabilirsiniz."

Konuşmaları arkalarından gelen şiddetli bir sesle kesildi. Ne olduğunu anlamak için dönüp baktılar. Gri saçlı adamlardan birini satın alan kadın, onu almak için kürsüye çıkmaya çalışıyordu.

"Belki de kendine gece için bir adam almalısın," dedi. Linda güldü. Çok kısık bir sesle konuştu. "Hiç işe yaramıyor."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Cael kafası koparılacak suçlular gibi hissediyordu. Önde olup bu işkenceye bir son vermek istiyordu ama onu sona saklamaya karar verdiler. Önünde barmen ve çok sevilen bir hizmetçi vardı. Ardından popüler dul adamlar geliyordu. Onun yanında nişanlısıyla gelmiş utangaç bir adam vardı.

Cael takdim edildiğinde bazı ıslıklamalar oldu. Cael baktığında bunların hepsinin kıkırdayan, yaşlı zengin dullardan geldiğini gördü. Her şeye razı bir hâlde şapkasıyla kalabalığa selam verdi. Utanan çocuklu bir kadına bile göz kırptı. Jenner'e baktı ama o ve Tiffany onları en son gördüğü yerde değillerdi. Harika. Ya Tiffany'in süitinde ya da bir barda onun düştüğü duruma gülüp eğleniyorlardı.

Birileri bunun bedelini ödeyecekti.

Açık arttırma başlamıştı ve fiyatlar hızla yükseliyordu. Değeri birkaç dakika içinde binlerce dolan geçmişti. Hâlâ Jenner yoktu. Cael, Ryan ile göz göze geldi. Faith ile ikisi eğleniyorlardı ama az da olsa

endişeliydiler. Açık arttırmada ikisinin yapacağı hiçbir şey yoktu. Eğer Jenner ya da Tiffany gelip onun fiyatını arttırmazlarsa ya limon sarısı elbiseli şehvetli ninenin eline kalacak ya da lacivert-siyah saçlı, aşırı makyajlı korkutucu kadının ağma takılacaktı. Çünkü arttırmada sadece ikisi kalmıştı ve fiyatı sekiz bine çıkmıştı.

Gözleri kalabalıkta Jenner'i yakaladı. Jenner kalabalığın arasından kendisine yol açarak geliyordu, Tiffany de arkasından. Mezatçmm görmesi için elini kaldırdı.

"Elli bin," dedi.

Kalabalık mırıldanıyor, bazıları da alkışlıyordu. Ona talip iki nine de çok bozulmuşlardı, ikisi de daha fazla teklif veremediler.

"Zavallı bebek," dedi Jenner kürsüye vardığında. "Gerçekten seni paylaşabileceğimi mi sandın?" Jenner onu aldığında kalabalık kahkahalara gömüldü. Herkes delice alkışlıyordu. Jenner'in buz gibi bakışlarım ve hâlâ kızgın olduğunu görebilen sadece o vardı.

Larkin kostüm partisinden ayrılarak sakin süitine geldi. Eğer o lanet olası müziği dinlemeye devam ederse müzisyenleri gemiden atacaktı. Salonda oturup elektronik postasına bir mektup yazdı. Uygun zamana kadar mail yollayamazdı ama göndereceği şey hazır olmalıydı. Mektubu kime göndereceğine hâlâ karar vermemişti. New York Times mı, Washington Post mu? Yoksa başka bir yere mi? Gerçi gazeteler artık okunmayan masallara benziyorlardı. Artık onları kim okuyordu ki? Elektronik postasını televizyon camiasına da yollamalıydı.

Silver Mist'in ve içindeki tüm yolcuların yıkımının bütün sorumluluğu bana aittir. Eğer sizin gibilerin de kıçlarını benimle...

Eğer mektubu yayımlansın istiyorsa onların dilinden konuşmalıydı. Lanet olsun.

Eğer dünyadaki bütün değersiz asalakları benimle beraber götürebilmeydim bunu memnuniyetle yapardım.

Bir tabancayla kendi kendine ölebilirdi. Gerçekten bu hastalığı yaşayanlar gibi solmuyordu. Seri katiller, bu yıkıma neden olanlar Larkin bu dünyadan ayrıldığında onu hatırlayacaklardı. Kendisi de.

Silver Mist ilk seferini yaparken seferin onuncu gününde patlayıp paramparça olduğunda ben dünyaya bir iz bırakmış olacağım. Her şey bittiğinde para hiçbir şeydir. Güç, yaşam ve ölüm için çok küçük bir kontrol aletidir.

Doğru. Güçlü olmak bu kadarcık bir şeydi. însanlar kendi ölümleri gelene kadar bu yazdıklarını hatırlayacaklardı. Zamanı geldiğinde bilgisayarının başına oturdu. Alıcılara tam vaktinde, tahminen 09.55'te, yani patlamadan beş dakika önce atacaktı. Sonra hareketin başına geçecekti. Bazı bombalar lojistik nedenlerle zaman ayarlıydı ve diğerleri için Larkin'in elinde bir tetik vardı. Dean ve aptal takımı soygun için heveslenirken o burada gerçek şovun hazırlıklarını yapıyordu.

Başı zonkluyordu. Birkaç gündür bilgisayarın başında olmak gözlerini çok yormuştu. Ansızın emin olamadı. İnternete girmediğinden emin olmak istedi. Çünkü bazı zamanlar bir şeyi yapıp yapmadığını hatırlayamıyordu. Henüz mesajı göndermek istemiyordu. Bu yüzden çevrimiçi olmamıştı. Hiçbir sonuç maili yoktu. Şu an internete girmek için bir sebebi yoktu. Menkul kıymetlerdeki hareketlilik ya da ilginç bir haber onun ilgisini çekmiyordu, çünkü yaptığı şey dışında hiçbir şeyi umursamıyordu. Komik. Hayat biterken önemli bir şey kalmıyordu. Hepsinin değeri yitiyordu. Yazdıklarını taslak metne kaydetti ve bilgisayarı kapattı.

Larkin daha Jenner durumu ele aldığında terk etmişti. Cael kalabalığa gülümsedi. Fakat Jenner bu gülüşün gerisini görebiliyordu. Planlarının bir süreliğine altüst olması onu kızdırmıştı. Larkin süitindeyken kamarasına gitmek için panik halindeydi.

Bu akşam bunu söyleyen ilk kişi oydu. "Çok yorgunum. Gidelim mi?"

"Kesin. Sen her zaman yorgunsun." Hah! Sanki çok yardımsever biri de! Herkese gülümsedi. Jenner'in kolundan tuttu, sakince asansöre doğru yürüdüler.

İkisi de asansörde sessizdiler. Kılıçlarını çekmeye hazırlanıyorlardı sanki. Her an sözlü düello başlayabilirdi. Asansörden indiler. Süitlerine doğru ilerlediler. Yine bir koruma Larkin'in odasının önünde bekliyordu. Koruma onları görmezden geldi. Ne onlara baktı ne de selam verdi. Herkes gibi onlar da içeriye girmek için kilidi açarken kapıda biraz oyalandılar.

İçeri girer girmez Cael ceketini çıkardı, şapkasını kenara attı ve hızlıca yatak odasına gitti. Jenner ile ilgilenmedi. Onu ne bağladı ne de bir yere oturttu. Kaçıp kaçmadığını kontrol etmek için arkasına bakmadı bile. Jenner onun arkasından odaI ya girdi. Ayakkabılarım ve şapkasını çıkardı. Cael dizüstü bili gisayarının başına geçmiş, kaçırdığı bir şey var mı diye gözden geçiriyordu.

Sessizliği bozan Jenner oldu. Yalnız oturmaktan sıkılmıştı. "Gerçekten seni müzayedede öyle bıraktığım için kızdın mı?"

"Hayır," dedi sertçe. Aslında kendisini eğlendirecek başka cevaplar duymayı tercih ederdi ama Cael çok ciddiydi. Ona yakın olmak için yatağın kenarına oturdu. Birkaç dakika sonra başını kaldırdı. Kaşlarını çatmış ona bakıyordu. "Bana böyle bakma."

"Nasıl bakıyorum?" Sanki onu yiyecek gibi bakıyordu. Hissettiklerini belli etmemeye çalışmaktan yorulmuştu.

"Bu hiç de iyi bir fikir değil, biliyorsun," dedi ve kafasını çevirip o yokmuş gibi davranmaya çalıştı.

"Öyle bir şey bilmiyorum."

İç geçirdi, çünkü gerçekten onun çalışmasını istemiyordu. Cael donanımı kenara çekti ve ayağa kalkıp onun tepesinden baktı. Belki ona gözdağı vermeye çalışıyordu. "Bu durum... Gerçekten zor."

Jennerkıs kıs gülüyordu. "Kuvvet isteyen bir şey. Bunu söyleyemiyorsun, değil mi?"

Dişlerini gıcırdattı. Bu son zamanlarda sıklıkla yaptığı bir şeydi. "Jenner..."

"Biliyorum, biliyorum. Sen beni kaçırdın. Benim depresyonda ya da sinirsel çöküntü içinde olduğumu düşündüğünden korkuyorsun. Ya da seninle uyumaya zorlanmış hissedebilirim. Bu yüzden sen iş bittiğinde beni öldüremeyebilirsin."

"Seni öldürmeyeceğim."

"Biliyorum," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Fakat durum hiç de normal değil."

"Hayır, değil."

"Nasıl halledebileceğimi biliyorum."

Ellerini göğsünde kavuşturdu ve gözlerini kıstı. "Öyle mi? Nasıl olacakmış o?"

"Gitmeme izin ver."

Sessiz kaldı.

Jenner devam etti. "Hawaii Adaları etrafında gezerken ben bir bota binip buradan ayrılabilirim. Bir otel ayarlayıp seyahat bitene kadar orada kalabilirim. Sözüm sözdür. Sana ihanet etmem. Söz verdiğimde bana güvenebilirsin, yani beni salabilirsin."

"Ne istediğin anlaşıldı," dedi kısaca. Hâli gözlerine yansıyordu. "Benimle flört edince tüm sağduyumu kaybedeceğimi düşündün."

İç geçirdi. "Hayır. Eğer beni serbest bırakırsan özgürlüğüme kavuşurum ve her şey değişir diye düşünmüştüm."

Ayağa kalktı, çünkü otururken sanki itaat eden ve yalvaran bir tutsak gibi hissediyordu. Cael yine de ondan uzundu, ondan büyüktü, ondan güçlüydü ama fiziki şartlar dışında Jenner onunla eşitti ve bunu kabul etmesinin tam sırasıydı.

Cael ona bakarak durumu değerlendirmeye, hesaplamaya çalışıyordu. Jenner sadece Linda Vale ve onun hayatına giren tek adamı Wayne'yi düşünüyordu. Jenner bu kadar derin bir sevginin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordu. Cael ona sahipti. Onu sinirlendiriyor, güldürüyordu. Onu öptüğünde ise... Başka hiçbir erkekte hissetmediği şeyleri onda hissediyordu. Bu sevgi miydi? Yoksa bir anlık duyguların dışa vurumu muydu? Bunu öğrenmenin tek yolu vardı.

"Tamam," dedi. "Gitmekte özgürsün."

Jenner ellerini havaya kaldırdı. "Çok mu zordu?" Parmak uçlarına kalktı ve onu yumuşak bir şekilde öptü.

Onun etrafında dolanıp duruyordu. Pijamalarını topluyor, banyodan eşyalarını alıyordu.

"Sanırım burayı terk ediyorsun," dedi. Sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Hayır. Burası benim kamaram," dedi. "Ben buradan ayrılırsam muhtemelen seni de buradan çıkarırlar. Bu çok sevimsiz olur. Değişen şey şu; ben artık esir değilim ortağınım."

"Kahretsin ki öylesin."

Jenner ona gülümsedi. "Ve tatlım ben düşündüğün kadar kolay biri değilim. Bu lanet gemiden indiğimizde ilk buluşmamız için beni nereye götüreceksin?"

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jenner banyodan pijamalarıyla çıktı. Yüzü tazelenmiş gözüküyordu. Göğüsleri zayıf vücudundan bir çakıl taşı gibi çıkmıştı. Cael buna dayanamıyordu. Dünyadaki en büyük aptal olmalıydı. Jenner ağzım açtığı an bir sorun çıkaracaktı, biliyordu. Sadece ne kadar ya da ne çeşit bir sorun yaratacağını bilmiyordu.

Konuşmalarına hiç ara vermemiş gibi devam etti. "Peki," dedi düşünceli bir şekilde. "CIA? NSA? FBI?" Dudaklarını imalı imalı büktü. "Sahil Güvenlik? Seninle ortak olduğumuza göre benden saklamana gerek yok."

Bu işi bir düzene koyması lazımdı. Çok geçmeden, "Biz ortak değiliz," dedi.

Bu cevaptan hiç etkilenmedi. "Ben ortak olduğumuzu söyledim. Haydi detaylar lütfen. Beni neye bulaştırdın?"

Arkasını dönmeyi düşündü ama bu tehlikeli olabilirdi. Jenner Redwine'yi yok saymak fazlaca zordu. Denemedi bile. Belki gerçeği öğrenmişti bile.

"Sadece şunu söyleyeyim; bir hükümet için iş yapanlar vardır bir de işi yapanlar için hükümet vardır."

"Çamur kadar berraktır ancak."

"Ne iş ne emeklilik planı..."

"Sözleşmeli iş," dedi.

Çok şey bilmek onun için tehlikeliydi ama o çoktan tehlikeli bir duruma hazırdı. Çok şey biliyordu zaten. Cael bir sefer başını salladı ve dikkatini dinleme-izleme cihazlarına verdi. Onu kesmeden önce Larkin'in kayıtlarını gözden geçiriyordu. Larkin bu gece bilgisayarını açmıştı ama internete girip girmediğini söylemek zordu. Eğer girdiyse Faith hemen detayları bildirirdi. Hiçbir şey olmayabilirdi ama belki de Mills ile aralarında ne planladıklarını açık eden bir kanıta rastlarlardı.

Jenner'i sandalyeye bağlamadı. Neden canını sıksındı ki? Jenner istese şimdiye kadar planını mahvederdi ama yapmamıştı. Ona özgür olduğunu söylediğinde kapıdan çıkıp gitmeye kalksaydı onu durduracak mıydı? Belki, belki de değil. Önemli değildi. O hâlâ buradaydı.

Randevu?

Jenner yatağa girmiş, örtüyü de çenesine kadar çekmişti. İyi geceler diyerek gözlerim kapadı.

Hoşlansa da hoşlanmasa da onun kadar bu işe bulaşmıştı.

Jenner birkaç sefer uyanmıştı. Her uyanışında Cael'in yatakta değil de sandalye tepesinde yan odayı izler, dinler bir hâlde bulmuştu. Onunla yatakta yatmasından çok daha önemli ne olabilirdi?

İç geçirdi. Bazı detayları biliyordu ve bu yüzden yapmakta olduğu şeyin çok önemli olduğunun farkındaydı. Yeterince duymuş ve izlemişti.

En sonunda Cael yatağa geldiğinde sarsıntıdan uyandı. Cael dirseğiyle başını desteklemiş onu izliyordu. "Ne oldu?" diye sordu. Sonra onun çıplak olduğunu fark etti. Tamamen.

"Benim dönüşüm," dedi ve onu altına aldı.

Birden kendine geldi. Kalbi panik hâlinde çarpıyordu. Ağırlığı altında eziliyordu. "Ne? Dur!"

"Çok beklersin," dedi. Onu kuvvetlice sardı ve başından yukarı çekti. Aniden yakalanmıştı. Korunmasızlık onun başını döndürdü. O an aptalca bir şeyler yapabilirdi. Elleriyle göğsünü örtmeye çalıştı ama Cael onu bileklerinden yakalayıp yastığın üzerine indirdi. Bir an ona baktı. Lambanın ışığında kaslarının nasıl sıkılı olduğunu görebiliyordu. Göğüs uçları çimdiklenmiş gibi dikleştiler. Bu sefer soğuktan değildi. Basit bir etkileşimden de değildi. Bu kez Cael'e, güce ve koyu sekse bedeninin verdiği karşılıktı.

Cael biraz daha aşağı kaydı. Hâlâ onun bileklerinden tutuyordu. Dikleşmiş göğüs uçlarım ağzıyla mengene gibi sıktı. Müthiş haz duyuyordu. Muhtemelen bu onun göğsüne acı veriyor olmalıydı. Dili onun göğüs ucuna bir bıçak gibi saplandığında Jenner ince bir feryada benzer bir ses çıkardı. Göğsünü sertçe emmeden önce diliyle bir daire çizdi. Jenner elinde olmadan bir çifte attı. Onun ağırlığı altında gergin bir şekilde kaldı. Ağzından vahşi sesler geliyordu.

Cael anlamsız sesler çıkarıyordu. Bir elini serbest bıraktı. Böylece onun pijama altına uzanıp çekebilirdi. Cael onun bacaklarını salladı ama sanki yastık ve kılıfını sallıyor gibiydi. Pijamasını çıkartabilmek için onu tamamen döndürdü. Jenner yatağın diğer tarafına yuvarlandı. Sonra onu çekerek aynı pozisyona getirdi ve eliyle dizlerinden kendi etrafına dolayarak ona sarıldı.

Gürültülü geçen birkaç dakika ön sevişme sayılırdı. Aşağı kaydı. "Kahretsin!" dedi. Yanlarındaki sehpaya uzandı. Şaşırmış şekilde başını döndürdü. Dağınık birkaç paket sehpanın üzerinde duruyordu.

"Lanet olsun!" dedi.

Paketi açıp içinden aceleyle bir prezervatif çıkardı ve taktı. Sonra kendim ona itti. Bu acı, hızlı ve azimliydi.

O anda derin bir nefes çekti. Gözleri yarı kapalıydı. Onu alacak kadar ıslaktı. O da kalın ve uzundu. Ağzından çaresiz, hararetli sesler çıktı. Jenner kendini ona bağlarken onun omzunu adeta kazıdı. Fakat Cael daha çok onun sunduğu şeyle ilgileniyordu. Dediği gibi bu onun

dönüşüydü. Jenner de kollarını onun omzuna doladı ve kendini ona verdi.

Kendini sert ve derine itti. Bu bir ustalık işi değildi. Sadece doruğa ulaşmak için ham bir dürtüydü. Ondaki güç ve kuvvet Jenner'i kenara itti. Jenner, Cael'e iyice sarıldı. İkisinin de dilinden beddua tarzı şeyler çıkıyordu. Doruğa yaklaşırken hayvani ritmi yerini daha yavaş ve derin bir harekete bırakıyordu.

Yatak odasındaki sessizlik sanki maratondaymışlar gibi çıkardıkları solumalarla bozuluyordu. Cael kendisini ondan çekti ve onun yanına yığıldı. Bedeni terden parıldıyordu. Jenner'in vücudu kalp atışlarından sanki zonkluyordu. Bu önceden yaşadığı bir şey değildi. Bu şaşırtıcı, harika ya da başka sıfatlarla açıklanacak bir şey değildi. Çok güçlü bir şeydi. İnsanı en basit hâle getiren bir şeydi. Ne kibarlık ne teknik... Kesinlikle onlara sahipti, biliyordu. Beraber olmuşlardı.

Son ana kadar geri adım atabilirdi ama şimdi... Artık mümkün değildi. Çok geçti. Bir adam bu şekilde bir kadınla hiç zarar vermeden sevişemezdi.

Hala sık sık nefes alıyordu. Jenner kafasını kaldırdı ve ona baktı. Kısık göz kapaklarının ardındaki mavi gözleri sert ve kendisinden hoşnut bir hâlde bakıyorlardı. Sonra başını çevirdi ve sehpanın üzerindeki prezervatiflere baktı. Ona tekrar döndü ve, "Başın büyük belada kovboy," dedi.

"Öyle mi sanıyorsun?" dedi. Temiz bir tanesine uzandı. "Kendini hazır tut, acımasız bir gecedesin. Sabaha darbeleri sayacağız."

Larkin uyuyamadı. Yatağından kalktı ve süiti arşınlamaya başladı. Beyninde karıncalar dolanıyor gibi hissediyordu. Bir şeyler tersti. Fakat onun ne olduğunu bir türlü bulamıyordu. Sonunda ne olduğunu buldu. Süitin girişine gitti, kapıyı açtı ve koridora göz gezdirdi. Koruması Johnson görevinin başındaydı. Larkin'i görünce hemen doğruldu. "Ters bir şey mi var Bay Larkin?"

Ona ters ters baktı. "Sen gidebilirsin," dedi.

Johnson şaşırmıştı. "Fakat Bay Larkin, ben düşünmüştüm ki..."

"Düşünme," dedi. "Kendine zarar verebilirsin."

Anlaşılan kendisi için pek düşünmüyordu. Süit adamları tarafından izlenirken kendini daha güvende hissediyordu. Böyle zamanlarda onu izleyen kimse olduğu endişesi azalıyordu. Diğer taraftan bombaların zaman ayarlamalarım yapmak için ihtiyaç duyduğu mahremiyeti bulmak da zorlaşıyordu. Bu ayılar bombaların hepsinin manuel tetiklerle patlatılacaklarını sanıyorlardı. Tabi böyle olmayacaktı. Geminin altındaki bombalar onun elindeki tetikle çalıştırılmışlardı. Onlara şüphe uyandırmadan erişemezdi. Herkesin bulunduğu katlara yerleştirilen bombalar yangına sebep olacak olanlardı ve hayatının son gününün sabahında onu kendisi çalıştıracaktı.

Bu moronlar ise ellerindeki tetiklerin bir işe yaradığın sanıyorlardı ama onlar sadece oyuncaklardı. Tek çalışan tetik ise Larkin'deydi ve onu doğru zamanda kullanacaktı, beklediklerinden daha önce. Eğer kapıda sürekli bir koruma olursa nasıl diğerlerinin zaman ayarlamalarını yapacaktı? Mills'e onları kaça kurdurduğunu tam olarak hatırlamıyordu. Tümör yüzündendi. Bu lanet olası kanser onun hatırlama kabiliyetini elinden almıştı.

Johnson orayı terk edince, Larkin kapıyı kapattı. İnsanlarla eğlenmek onun bir yaşam biçimi olmuştu. Kimseye güvenmiyordu. Kimseye ihtiyacı yoktu. Bu iyi bir şeydi, çünkü zaten kimsesi yoktu.

Ertesi sabah Cael gözlerini açtığında Jenner'in giyinmiş olduğunu gördü. Gece aralarında geçenler bile onu rahatlatamamıştı. Etrafında oluşundan dolayı gerçekten ciddi bir stres hissediyordu. Hiç de rahatlayacak gibi gözükmüyordu. Olağan şeyler yaptılar: banyo, kahvaltı... Hâlâ onunla beraber olmayı düşünüyordu. Dün geceki beraberliklerinden sonra ancak belki saatler belki de günler sonra yeniden seks yapmak için hazır olabilirdi. Jenner onu öldürüyordu; yavaşça, acı vererek. Vurulmayı tercih ederdi. Bu daha az acı verirdi.

"Ne giyiyorsun sen?"

Jenner ona baktı. "Sadece sırtı açık bir elbise."

Onlar daha çok "sadece göğüsler" diyordu sanki. Mavi elbisesi onu sanki ikinci bir ten gibi sarmıştı. Eteği hemen hemen dizinin boyundaydı ve o güzel bacakları görünüyordu. Ayaklarında da çok seksi gözüken o aptal sandaletlerinden vardı.

Kesin onu öldürmek istiyordu.

Bugün yeniden karaya çıkacaklardı. Çıkacakları ada Kauai idi. Tiffany onlara katılacaktı. Tiff ve Jenner yeni iki arkadaştılar. Grubun kalanı Larkin'i izliyordu. Kayda takılanları inceliyorlardı. Hilo buluşması gibi bir şey olmasına karşılık Faith ve Ryan onun kuyruğu gibi geziyorlardı.

Bugünden sonra sadece bir gün daha dağılarak Larkin'i izleyeceklerdi. Yarın akşam denize geri döneceklerdi. Cael bu senaryodan çok memnundu. Tekrar denizde olunca Larkin hiçbir yere gidemeyecekti.

Cael kısa gezintileri için bir tur ayarlamaya karar verdi. Şu an kalabalığın içinde kalmak ve Jenner ile yeniden beraber olmadan önce onu bikinileriyle bırakmak istiyordu. Bu çekim onunla mı ilgiliydi? Aslında çok kavisli bir vücudu yoktu ama güzel bir ağzı vardı. O şeytaniydi. Mantık olarak ona bu derece bir tepkisi olmamalıydı.

Maalesef dürtülerinin ne mantığı vardı ne de görev aşkı.

Dean, Tucker ve Johnson'a hiç rahatsız edilmeyecekleri bir yerde özel olarak görüşmek istediğini söyledi. İki yanından sıkıştırılmış dar bir koridorda buluştular. Burada kimse onları rahatsız edemeyecekti.

Asker ve Zadian da soygunun içindeydi ama Dean, Tucker ve Johnson'ı yıllardan beri tanıyordu. Ne söylerlerse ona inanırdı. Onlara iki ya da üç tane tetik vermekte bir sakınca görmüyordu. O da diğerine sahipti.

Bu konuda onlara güvenebilirdi.

"Bence Larkin yeniliyor," dedi ağır bir tonda.

"Kahretsin, olamaz," dedi Tucker.

Son günlerde Larkin bu konuda iyice ısrar ediyordu. Birkaç sefer bir şeyi iptal edip aynı şeyi tekrar istemişti. Sonra yine iptal etmişti. Aynı zamanda geçen gün yaşanan şu ekmek meselesinden sonra Larkin'in gerçekten bir üşütük olduğunu anlamıştı. Gittikçe artan düzensiz davranışları vardı.

"Onu sadece üçümüz düzenli aralıklarla izleriz. Belki gözlerimizi açık tutarsak onun neler çevirdiğini anlayabiliriz."

Hepsinden daha yaşlı ve zayıf olan Johnson, Tucker'den çok daha endişeliydi. "Sence ikili bir oyun mu planlıyor?"

"Birbirini etkileyen planlar var."

Tucker gergin parmaklarım saçında gezdirdi. "Fakat elimizde bomba ve silahlar var. Bizsiz hiçbir şey yapamaz. Yapacağı tek plan kaçmak olabilir."

Kaçmak Dean'a çok uzak bir ihtimal gibi gözüktü. Yalnız bunu dillendirmedi. Beyninin bir tarafı *bu işe yaramayacak* diyor, diğer tarafı ise yüksek sesle *milyonlar* diyordu.

Hiç konuşmadan emirler almaktan, parasıyla işler yapmaktan çok yorulmuştu.

"Önce biz gemiden ayrılalım. Sonra bombalar ne yapacaksa yapsınlar. Aynı zamanda Bay Larkin'i de almamız gerekiyor." Aklına bir hile geldi.

Hiçbirinin buna bir itirazı yoktu. Bir kişinin daha azalması paylaşılacak paranın yükselmesi anlamına geliyordu.

"Bundan sonra Larkin'e göz kulak olacağız," dedi Dean.

"Kendini ondan gizlemeni tavsiye ederim."

Jenner dürüstçe çok güzel bir gün geçirdiğini söyleyebilirdi. Tiffany çok eğlenceli ve dürüsttü. Linda, Nyna, Penny ve Buttons hayata sıkı sıkıya sarılan insanlardı ve bu egzotik adada yeni arkadaşlar edinmek çok güzeldi. Ne Linda ne de Jenner ya da Tiffany dün geceki itirafların adını bile anmıyorlardı. Çok özel bir andı. Anlattıkları da Jenner'e itiraf edemeyeceği kadar tesir etmişti.

Gün geçerken Cael biraz rahatlamış olmalıydı ama rahatlamamıştı. Bakışları ona bakire bir kızın nikâhtan bir gün sonra hissettiği telaşı yaşattı. Bir adamın çıplak hâlini gördüğünüzde, o çıplak hâlde size sahip olduysa işler değişir. Çok fazla düşünemiyordu fakat şimdi daha fazlasını anlıyordu. Koluna dokunmasına daha bir alışmıştı.

Tiffany neler olduğunu çabucak öğrenmişti. Onlara gülmekten kendini alamıyordu. Herkes onunla beraber olduğunu düşünürken bile bu kadar gergin olmamıştı. Şimdi gerçekten beraber olmuşlardı ama... Gruptakiler muhtemelen bu durumdan rahatsızlardı. Bir yanda Cael'in eski sevgilisi bir yanda yenisi vardı ve çok samimiydiler. Ama Jenner gerçekten onun ne düşündüğünü biliyordu: Onunla sonra, tekrar beraber olmak.

Günün sonunda gemiye döndüler. Odalarına geldiklerinde Cael onunla yatmak yerine Ryan ile konuşmaya gitti. Onu kızdıran, onlar burada değilken neler olduğunu kendisine anlatmamasıydı. Akşam yemeğini hazırlarken ağzından bir şeyler almaya çalıştı. "Bu geceki plan nedir?"

"Larkin'e bağlı." Kol düğmelerini iliklediı. "Faith ve Ryan onu birkaç sefer dışarıda yakalayabilir. Eğer odasındaysa onu izlememem gerekiyor."

"Yani senin ve benim izlememiz gerekiyor demek istedin."

Cael sert bir bakış attı. "Hayır, sen izlemeyeceksin. Sen hiçbir şey yapmayacaksın. Sadece burada durup böyle harika bakmaya devam edeceksin."

"Eğer bana küçük kafamı bunlar için hiç yormamamı söyleyeceksen..." Sesi kızgınlığa kayıyordu. Ne zaman kafasına onun da bu işin bir parçası olduğunu sokacaktı? Artık basit bir rehine değildi.

Cael burnundan soluyordu. "İkimizin de görevleri var. Senin görevin sessizce iş birliği yapmak ve uysal bir hâlde tatlı tatlı bakman."

"İş birliği ile itaat aynı şey değil mi?"

"Yeterince iyi anlattım umarım."

Jenner ona arkasını döndü ve giysi dolabına gitti. "Ne giysem acaba?"

Tam ne dendiği anlaşılmasa da Cael bir şeyler mırıldanıyordu. Kulağa "balıkçı yaka" gibi geliyordu.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Syd salonda kendisine bakan iki çift gözle oturuyordu. Adam ve Kim ona bakıyordu. Adam telefonundan Jenner ile konuştuğu adamdı. Sık sık ve her zaman çok kısa süren telefon konuşmaları son günlerde değişmişti. Hiçbiri artık endişeli değildi. Jenner'in sesindeki güven Syd'i müthiş rahatlatıyordu. Jenner iyiyse o da iyi olabiliyordu. Bir haftadan daha fazla süren bu tutsaklığı her an başına bir şey gelme tehdidiyle geçmişti. Artık bir nihayete ermeliydi. Kimsenin ölmediği güzel bir nihayete...

Silver Mist bu gece Maui'ye varacak, planlara göre de San Diego'ya da beş gün içinde ulaşacaktı. Böylece seyahat sona erecekti.

Jenner'in nasıl olduğu sorusunu, "İyiyim," diye cevaplamıştı. "Dışarı çıkıp biraz temiz hava alsam, yürüsem, alışverişe gitsem ya da bir restorana gitsem, film izlesem daha iyi olabilirdim ama yine de iyiyim. Hiç geç saate kadar uyuyup uyumaktan yorulacağımı, oda servisinden bir şeyler isteyeceğimi düşünmemiştim." Jenner kahkahayla güldü. Bu iyi bir şeydi.

"Gemi sevimli mi?" diye sordu Syd. Aynı zamanda *Silver Mist*'i hareket hâlindeyken görmek istiyordu.

"Gayet güzel," diye cevapladı. "Güzel bir şey ama yaşadığım sürece bir daha binmeyeceğim."

Syd özür dilemek istedi. Hepsinden öte gemi fikri ondan çıkmıştı. Bu gemiyi babası ayarlamıştı. Telefonda özür çok yetersiz kalacaktı. O yüzden denemedi bile. Ne zaman bu çılgınlık sona erecek, ne zaman Jenner'in boynuna sarılacak, o zaman ondan özür dileyecekti.

"Yemekler güzel," dedi Jenner.

Syd iç geçirdi. "Kıskandım şimdi. Burada çizburger ve kızarmış patatesten ölebilirim. Oda servisinin karides ızgara ve salataları çok güzel ama çizburgerleri ve patatesleri tam bir felaket. Izgara karides ve salata yiyebilirim ama bu streste katı bir şeyler de yemek istiyorum."

"Gitmek zorundayım," dedi Jenner birdenbire. "Yarın yine konuşuruz. Oraya geldiğim zaman da midemize harika çizburgerler indireceğiz!" Konuşma sona erdi.

Syd bir süre telefona baktı. Şaşkınlıktan çocuklar gibi dilini dışarı çıkardı. Konuşmalarının bir aptal yüzünden birdenbire kesilmesine alışmıştı ama bunu sevmek zorunda değildi. Bu dil Jenner için değildi, o kimse onun içindi. Onun sesini birkaç sefer arkadan duymuştu. Sesi ayı gibiydi.

Fakat Jenner'in sesi her zamanki gibiydi. Demek ki o kadar da kötü değildi ama Syd'in onu gebertme isteği hâlâ vardı. Bu iş için kiralık adam tutabilirdi. Kimse ondan korkmazdı ama o dehşet verici birini ayarlayabilirdi. Bu iş bittiğinde birini bulacaktı.

Belki kendisini kaçıranlar ona yardım edebilirlerdi. Kendisini tutsak edenler bir hafta öncesine göre çok iyiydiler. Bir insanla ya da insanlarla vakit geçirmek bunu sağlıyor sanırım. Dori korkutucu görünümlü biriydi. Korkutan bakışları ve sert tavırları vardı ama dikkatlice bakıldığı zaman çok güzel bir gülümsemesi vardı. Televizyondaki en aptalca şeylere bile gülerdi. Gece vardiyalarını

aldığında 'Üç Hafiye' adlı oyunu bulmak için heyecanlanırdı. Onun için üzülmüyordu. Sadece ilk günkü kadar ondan korkmuyordu.

Güçlü, genellikle de sessiz olan Adam, Kim'e karşı çok kibardı. Olanları kaçırmamasına rağmen Kim'in ona karşı bir şeyler hissettiğine dair bir ipucuna rastlamamıştı. Syd için Kim aslında normal hayatında sahip olduğu arkadaşları gibiydi. Bazen onun rolünü unutuyordu. Güzelce giyinip bıçaklarını bir kenara atınca sıradan sevimli bir kadın olabilirdi.

Sıkıldığı zamanlar kaçmayı çok sıklıkla düşünmüştü. Fakat bunlar düşündüğünden de öte canilerdi. Kaçacak hiçbir yeri olmadığını biliyordu. Belki onu öldürmeyebilirlerdi-belki-ama kesinlikle onu durdururlardı. Öylece koşup kaçmaya çalışırsa onu yakalarlardı. Eğer servis elemanlarından birinin ya da hizmetçinin üzerine kilitleseydi sadece işini yapmaya çalışan masum insanları tehlikeye atardı. Çalışkan korumalardan hiçbiri Syd'in üçünden uzaklaşmasına izin vermezdi. Fantezileri arasında Dori'yi düşündü. Dori, Kim gibi bıçak kullanmada yetenekli ve Adam kadar da güçlüydü. Yine fantezilerinde onları sinsice bir yere sokup Karate darbeleriyle etkisiz hâle getirip kilitlemeyi düşündü. Böylece özgür olabilirdi.

Fakat bunların hepsi hayaldi. Ne karate ne de filmlerde gördüğü dövüşler hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Eğer çok hızlı koşup bodrum katına ulaşmayı başarırsa şanslı sayılırdı.

Kimi kandırıyordu? Birilerinin kıçını tekmeleyecek bir insan değildi.

Televizyonda bir film yakaladı. Bunu önceden seyretmişti ama fena sayılmazdı. Amerika'da bugün yaşananların bir parçasıydı. Sonra vazgeçip biraz kestirmek için yatağına döndü. Uyandığında saat altıya yaklaşıyordu. Ön kapının kapandığını duydu. Muhtemelen oda servisiydi. Yine. Biraz daha tavuk daha iyi olabilirdi. Yüzünü yıkadı, saçlarını taradı ve salona geldi. Bir şeyler yemek istiyordu. Adam yemek masasının başında durmuş, elinde iki büyük beyaz kâğıt tutu-

yordu. "Çizburger ve kızartma," dedi sıradan bir şekilde. "Kapıcıya sordum, bu burgerler kasabanın en iyileriymiş."

Syd'in konuşmasını dinlemişti ve ona çizburger söylemişti.

Dori divanda oturmuş televizyon seyrediyordu. Zıpladı. "Dolaptan birkaç tane gazoz alacağım. Diyet mi istersin normal mi?" diye Syd'e sordu."Diyet lütfen," dedi. O anda bu adamlardan daha az nefret ediyordu.

Silver Mist Maui'den ayrılınca Cael epey rahatladı. Onlar denizdeyken altı adamı-Jenner ile yedi yapıyordu ama şükür ki daha bu işe nasıl dâhil olacağını bulamamıştı-çalışmaya devam ediyordu. Artık karaya yanaşmayacaklardı. Bu da Larkin'in kumsala mı yanardağa mı gittiğini anlamak için koşturmak zorunda kalmayacakları anlamına geliyordu. Gerçi oralara hiç gitmemişti ama Larkin'in ne yapacağı belli olmazdı.

Jenner yataktaydı ama uyumuyordu. Belki Cael yatağa gittiğinde onu uyandırmayacaktı. Evet, doğru. Nefes almayı da bırakacaktı.

Gece uyanmıştı, çünkü Larkin yerinde duramayan, gergin bir adamdı. North Koreans'a EMP teknolojisi satan bir adam nasıl sakin olabilirdi ki? Mümkün değildi.

Larkin'in aspirinlerini düşünüyordu. İlk defa değildi ama tam olarak ne olduğunu anlamamıştı. Bu kadar çok ve sıklıkla alınan aspirinler neydi? Kronik bir baş ağrısı mı vardı? Görünen o ki hiç de iyi değildi. Hastalığı neydi?

Sabahın daha ikisiydi ve Larkin sandalyesinden zıpladı.

Kapıya gitti. Yalnızdı. Ne korumalar ne de Mills vardı. Belki buydu, bekledikleri buluşma buydu. Diğer anlaşma tarafı gemide olabilir miydi? Ya da başka bir alıcı, başka bir hafıza kartı mı vardı?

Cael zıpladı. Ekipten birisini aramak için vakti yoktu. İşin başında şu an sadece kendisi vardı. Ryan ya da Matt'i uyandırmak, gitmek için çok geç olabilirdi. Jenner tabi ki uyanmıştı. Ellerini

havaya kaldırıp, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu uykulu bir hâlde. Cael kapıya çoktan varmıştı.

"Burada kal," dedi.

"Fakat sen nereye..."

"Kal!" Adeta tısladı. Hemen koridora çıktı. Larkin ortalıkta yoktu. Asansörün sesini duydu. Yukarı mı çıkıyor, aşağı mı iniyordu?

Asansöre koştu ve ibrenin nereyi gösterdiğine baktı.

Yukarı.

Cael merdivenlere koştu. İkişer üçer atlayarak çıkıyordu. Bu saatte ortalıkta kimsenin olmamasına şükrediyordu. Asansör boşluğuna geldiğinde ayak seslerini duydu. Lido güvertesine gidiyordu. Birden dinlemek için durdu. Duyduğu sesin yankı olup olmadığım kontrol etti ve sonra yürümeye devam etti.

Jenner örtüyü üzerinden attı ve yataktan fırladı. Kalmak mı? Şaka mı yapıyordu? Cael'in köpeği değildi. Burada kalmayacaktı. Yokmuş gibi davranmayacaktı.

Diğer taraftan Cael'i onun düşündüğünden daha iyi tanıyordu. Odadan çıkarkenki yüzündeki ifade çok sertti. Bir şeyler oluyordu ve eğer o bu durumdan hoşlanmamışsa Jenner de hoşlanmıyordu.

Altına kapri, üstüne bir tişört, ayağına da tenis ayakkabılarını giymek iki dakikasını almadı. Sutyen giymekle vaktini harcamak istemedi. Biriyle karşılaşmayacağına emin olsaydı Cael'in arkasından pijamalarla koşabilirdi.

Kahretsin! Bridget ve Cael süiti her şeyden arındırmasaydılar silah kullanabilirdi. Belki Cael kötü adanılan kâğıt açacağıyla öldürecekti. Eğer tehlikeli adımlar atmaya karar verdiyse daha dayanıklı olmak zorundaydı. Bu Frank Larkin'in gemisiydi. O yüzden Cael çok endişeliydi. Yanında koruma olmadan dışarı çıkmaktan hiç hoşlanmıyordu. Dolaptaki bir rafta ayakkabılar duruyordu. Çoğu sıradan sandalet ya da tokyo terliklerdi, fakat birkaç çift de gece ayakkabısı vardı. Birkaçı dar ve çok yüksek topukluydu. Birine uzandı ve ayakkabıyı çekip kapıya koştu.

Larkin spor katında asansörden indi. Bu saatte etrafta kimsecikler yoktu. Yine de emin olamıyordu. Gemide uyku sorunu çeken kişiler vardı. Şansına onlar da geminin barlarında vakit geçiriyorlardı.

Bu saatte masaj ve golf aktiviteleri olmamasına rağmen spor katı bütünüyle aydınlıktı. *Silver Mist* parlak bir şehir gibiydi. Yetişkinler için eğlence parkları vardı. Uzun gölgeler, karanlık duvar aralıkları vardı ama gün gibi aydınlıktı. Bir an arkasından ayak sesleri duyar gibi oldu. Etrafında dönüp durdu ama kimseyi göremedi. Kanser şimdi de kulaklarıyla mı oynuyordu?

Yeşilliklerin içinden ilgisizce yürüyordu. Şu an onu biri izliyorsa sakin gecenin tadını çıkarıyor sanırdı. Öyle değildi tabi ki. Huzur ve sessizlik, Larkin'in umurunda değildi. O zihninde önündeki kırk sekiz saatin hayalini geçiriyordu. ı Yangına sebep olacak bombalar küçül bir odaya yerleştirilmişti. Geminin kıç tarafında en sonda erkeklerin buhar odasındaydı. Patladığında manzara şahane olacaktı. Seyredebilecekti. Bu yüzden çok mutluydu. Alevler havada püskürerek, tırmanarak adeta patlayacaktı. O an o katta olacak olan talihsizleri yakıp kül edecek ve gecenin karanlığında havaya tükürecekti. Çeşitli tipteki bombalar mürettebat alanından geminin omurgasını yararak büyük bir etkiyle patlayacaklardı. Diğer bombalar da alevleri körükleyecekti ve yıkımı hızlandıracaktı. Etraf gümbürdeyecekti. Ne büyük bir sergi ama...

Daha fazla beklemek istemiyordu. Fakat Hawaii'den uzaklaştıklarında yanlarında donanma gemisi varken bu kızın patlaması çok daha mükemmel olacaktı. Kurtarmanın çok kolay olmaması için uğraşmıştı. Kurtuluşları için beklemek zorunda kalacaklardı. Onları acı içinde, yardımın zamanında yetişmesini dileyerek, çığlıklar içinde bırakacaktı. Onlardan nefret ediyordu. Onlardan ve onlarla harcadığı zamandan tiksiniyordu. Senelerce onlara katlanmıştı ve sonunda bitiyordu. Her şey sona eriyordu.

Daha birkaç ay önce patlayıcılar hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Ama parası ve gücü ona istediği her şeyi sağlamış ve patlayıcılarla alakalı ihtiyacı olan her şeyi öğrenmişti. Larkin ile yıllar boyunca iş yapan, ona silah sağlayan bir adam bu bombalan yapmıştı. Aynı zamanda bu bombaların nasıl ateşlendiğini Larkin'e öğretmişti. Zamanı geldiğinde bazı aygıtların zaman ayarlamalarının yapılması gerekiyordu. Birbirine yakın olan bombalar aynı tetikle harekete geçirilebilirdi. Neden tüm yumurtalarını tek sepete koyacaktı ki? Eğer partinin daha erken başlamasını isterse bunu ayarlayabilirdi. Program öne alınabilirdi. Ona bir şey olursa anahtarlar ateşlemeyi yapabilecek konumdaydı. Her halükârda *Silver Mist* zarar göremeden bu işten kurtulamazdı.

Larkin bölünmüştü. Bir yandan hemen ölmek istiyordu. Diğer yandan fikrini değiştirip *Silver Mis fin* ve içindeki tüm yolcuların yanışını görmek istiyordu.

Güvertede çok kalmayacaktı. İyiden iyiye sabırsızlanıyordu. Dışarıya çıkmak acısını hafifletmeyecek, zamanın çabucak geçmesini sağlamayacaktı. Odasına dönecekti. Dönerken geminin kıç tarafındaki asansöre gitmeyip yakınındaki merdivenleri kullanmaya karar verdi. Kendi süiti sadece iki kat aşağıdaydı. Sağlığı pek iyi olmamasına rağmen o kadar da yürüyebilirdi. En azından bombalarına yakın olmak ona mutluluk verecekti.

Cael karanlıkta durup uzaktan Larkin'i seyretti. Hiçbir şey yoktu; ne konuşma ne de buluşma. Kahretsin. Sadece hava almaya çıkmıştı.

Larkin'in merdivenlere ilerlediğini gördü. O anda ensesinde metal bir soğukluk hissetti. Derinden bir ses, "Aptalca bir şey yapma ahbap. Bay Larkin'i mi takip ediyorsun?" dedi.

Hiç şüphe yoktu ki ensesindeki metalin soğukluğu bir silahtı. Sakince döndü. "Kimseyi izlemiyorum," dedi. Sesi biraz sarhoş gibiydi. Silahı görünce irkildi. Koruma, silahı ateşleyecek gibi gözükmüyordu. Susturucu yoktu ve bu da müthiş bir gürültü çıkarırdı. "Vay! İnsanları sarhoş dolaşıyor diye vuruyor musun?"

Koruma bunu yemedi. "Ya... Biraz önce hiç de sarhoş gibi yürümüyordun?"

Adam onu bir süredir izliyordu demek. Muhtemelen asansörle bir kat çıkmış ve yürümüştü. Uzun süredir de buradaydı.

"Bence Bay Larkin seninle konuşmak isteyecektir. Takip edilmekten hoşlanmaz."

Olamaz. Larkin kesinlikle yanındaki kamarada kalan bir adamın gecenin bir yansı spor katında olup da onu izlemediğine inanmazdı. O ve Jenner ve seyahat boyunca konuştukları herkes vurulup bir kenara atılabilirdi.

Cael adamı süzüyordu. Zayıf ama güçlüydü ve silahlıydı. Aciz görünmeye çalışıyordu. Adam, Larkin'in çalışanlarından biriydi. Pek de önemli biri gibi durmuyordu.

Koruma, Larkin gidene kadar hareket etmedi. Bu, Larkin'e bir ajan götürüp onun gözünde parlamak mıydı, yoksa sadece patronunun dışarıda biri tarafından izlenmesine mi sinirlenmişti?

Asansör katlarını es geçti. Koruma bunu pek umursamadı. Silah hâlâ Cael'e doğrultulmuş hâldeydi. Adım attı ve Cael'e döndü. İlk defa onun yüzünü tam olarak görüyordu. O esnada birisi asansörle geliyordu.

Cael onun omzunun üstünden kimin geldiğini görmeye çalışıyordu. Ya başka bir koruma daha geliyordu ya da her şeyden habersiz bir yolcu kaybolmuştu ve yanlış zamanda yanlış yerdeydi.

Ama lanet olası bir ayakkabıyla silahlanmış olan Jenner'i beklemiyordu.

Jenner'in bir şansı vardı, yukarı ya da aşağı. Cael'in olduğu yeri bulması için yarı yarıya şansı vardı. İçinden bir ses yukarı çıkması gerektiğini söylüyordu. Çünkü tüm aktiviteler yukarıda oluyordu. Eğer orada değilse Lido güvertesine gidecekti. Asansörün içinde çok huzursuzdu. Belki de odada kalmalıydı ama belli ki bir şeyler ters gidiyordu ve artık bir kenara atılmaktan sıkılmıştı. Merakı onu dürtükleyip duruyordu. Değersiz ve çaresiz olmak istemiyordu.

Asansör sesi duyulup kapı açılınca çok şaşırdı. Panikledi. Eğer başka şansı olsaydı diye düşünüyordu. Keşke... Keşke merdivenleri kullansaydı.

Asansörden inince ikisini karşısında buldu. Cael ve o koruma orada duruyorlardı. Aman Tanrım bir silah! Üniformalı adamın elinde Cael'e doğrultulmuş bir tabanca vardı. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi, dizleri korkudan titriyordu. Fakat düşünmek için sakin olmaya çalışıyordu. Panik ne ona ne de Cael'e yardımcı olmayacaktı. Gizlenme şansını kaybetmişti. Bir şeyler yapıp görünmemeye çalışma gibi bir gayreti olmadığını göstermeliydi.

"Onun yolunu kesmişsin. Güzel." Eline ayakkabısını alıp arsızca Cael'in üzerine yürüdü. "Üç tane yol var. Küstahlığa bak. Senin diğerlerinden farklı olduğunu düşünmüştüm. Beni sevdiğini sanmıştım." Burnundan soluyordu. Sonra elindeki ayakkabıyla silahlı adama döndü. Göğsündeki etikete bakılırsa Johnson adında bir güvenlik görevlisiydi. Bu gemide hiçbir şey göründüğü gibi değildi. Eğer güvenlik masum olsaydı Cael bir şeyler söyler, ona bir şey yapmaması için imada bulunurdu. Yapmadı.

Johnson silahı indirmemişti, hâlâ Cael'in göğsüne dayalıydı. Jenner'in dizleri yine titremeye başlamıştı. Zayıflığı uzun sürmedi. Cael'e yardım etmek istiyordu, engel olmak değil. "Çok aceleci olabilirim," dedi. Ayakkabısını biraz aşağıya indirmişti. "Birçok insan iki denemenin yeterli olduğunu söyler. Sen ne düşünüyorsun koca adam?"

Johnson sorudan biraz sarsılmış gözüküyordu. Sonunda tabancasını biraz aşağı indirdi. Johnson gözlerini kıstı ve Jenner'e baktı. "Hey, sizi tanıdım. Siz Bay Larkin'in bitişiğindekilersiniz."

Cael bir yılan gibi hareket etti ve onun kolunu tutup silahı ileri itti. Sonra adamın çenesine okkalı bir yumruk indirdi. Jenner sendeledi. Mücadelenin ortasında kalmamak için yoldan çekilmeye çalıştı. Johnson da sendeleyip parmaklıklara çarpmıştı. Kendine gelmeye çalıştı. Cael geride kalan tabancaya ulaşmak için hızlandı. Ama Johnson onun gitmesine izin vermiyordu. Cael'in yakaladığı silah tutan elini hızlıca silkeledi ve tabancayla Cael'in kafasına patlattı.

Cael'in adeta kafası koptu. Şakağında kandan bir çiçek açmış gibiydi. Jenner şoktaydı. Boğazına bir şey tıkanmıştı sanki. İçgüdüsel olarak Cael'e koştu. Dizlerinin üzerine düşmeye başladı. Olacağını düşündüğü şey bu değildi. Johnson namluyu Jenner'e doğrulttu. Gülüyordu.

Cael'in durumu değişiyordu. Düşmedi. Sendeleyerek ayağa kalktı. Silahlı adamın çenesine kafasıyla indirdi. Johnson yalpalayarak geriye gitti, parmaklıklara çarptı ve yere düştü. Cael yardım etti. Bir ayağını kaldırıp onu itti.

Johnson gitmişti ama hayatı için savaşıyordu. Düşerken parmaklığı tek eliyle yakalamıştı. Orada asılı kalmıştı. Hâliyle çok zordu. Bu kadar ağırlığı nasıl kaldırabilirdi? İki eliyle tutunmak onun şansını arttırabilirdi ama Jenner parmaklıklardan aşağıya baktığında onun hâlâ silahını bırakmadığını gördü. Cael, Jenner'e doğru bir hamle yaptı. Johnson'a baktı ona uzanmaya çalıştı. Ağzından kelimeler yırtılırcasına çıkıyordu. "İyi misin?"

İyi ya da değil. Seni vuracak işte. Jenner cevap verecek gücü bulamadı. Nefes alamıyordu. Başını sallamak için kendini zorladı. Sonra bastırılmış bir feryat boğazından koparcasına çıktı. Eğer ona yardım edilseydi düşmeyecekti ama ona yardım etmeye çalışsalar onu ya da Cael'i ya da ikisini birden vuracaktı. Jenner içgüdüsel olarak ayakkabısını aşağı yukarı salladı ve onun parmaklıklara yapışmış elinin üzerine şiddetle indirdi.

Johnson bağırdı. Parmaklıklara tutunamamıştı. O, tabancası, ayakkabı... Hepsi düştü.

OTUZUNCU BÖLÜM

Korktuğu şey başına gelmişti. Bir süre Jenner'e baktı. Ne güvenlikçi ne de bütün olanlar onların hayatına değmezdi.

"O adamı öldürdüm," dedi ve yüzünü Cael'in göğsüne gömdü.

"Sen öldürmedin, ben öldürdüm," dedi. Onu iyice yakınma aldı. Jenner'in vücudu titriyordu, çok soğuktu ama panikten hiçbir şey hissetmiyordu. "Onu parmaklıklara ben attım, sen değil."

"Fakat ben... Ben onun işini bitirdim." Sesi çok yumuşaktı. Mantıklı düşündüğünde kendi hayatlarını kurtardığının farkındaydı ama şartlar ne olursa olsun bir adamı öldürmek kolay hazmedilir bir şey değildi.

Kahretsin! Johnson düşmeden önce keşke elindeki silahı alabilseydi. Bunu söylemek hiç hoşuna gitmiyordu ama ona ihtiyacı olacaktı.

"Haydi, odaya geri dönelim."

Jenner, Cael'in kendisini yönlendirmesine izin verdi. Kollarını omzuna dolamıştı. Asansöre bindiler. Şu an onları birileri görse

âşıkların gece yürüyüşüne çıktıklarını düşünürlerdi. Başındaki kesik çok kötü değildi. Eğer biri bunu fark eder de sorarsa düştüğünü ve kafasını demire çarptığını söyleyecekti. Jenner çok titrek bir hâlde olmasa da ona yürümeyi teklif etmemişti. Şu an ikisinin de bununla ilgilenecek hâli yoktu.

Şanslarına asansörde kimseyle karşılaşmadılar. Kori. dorda onu tutarak sessizce ilerlediler.

"Sana söylemiştim..." diye başladı.

"Yapma," dedi. Başını onun göğsüne bastırdı. "Şimdi değil."

Neler olduğunu diğerlerine anlatmalıydı ama maalesef sabahı bekleyecekti. Kimseyi uyandırmanın âlemi yoktu. Şu an onların yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Jenner'in titremesi biraz hafiflemişti. Cael onu serbest bırakmaya çalıştı ama Jenner iki eliyle tişörtüne sımsıkı sarıldı.

"Bunu yapmak zorundaydım," dedi. Başı hâlâ onun göğsündeydi.

"Bunu düşünme artık."

"Seni vuracaktı."

Belki evet, belki hayır. "Biliyorum."

"Bu yüzden yapmak zorundaydım." Başını geri çekti ve ona baktı. "Başın kanıyor."

"Çok kötü değil." Bayılmıyor ya da göremeyecek kadar kan akmıyorsa iyidir demekti. Kafasındaki yara onu durduracak kadar şiddetli değildi.

"İlk yardım çantam olacaktı..."

Cael onu öptü. Düşünmeden, yorum yapmadan, hiçbir şey söylemeden... Uzun nefes kesici dakikalarda onu kaybettiğini sanmıştı. Düşünebildiği tek şey onun gitmesine izin veremeyeceğiydi. Şimdi ve muhtemelen çok ama çok uzun süre daha...

Ertesi gün oldu. Tiffany barmene gülümseyip sipariş ettiği *Kanlı Mary* adındaki içkisini aldı. Onun yeni içkisiydi. Aslında domates suyuydu. Bardağın içinde bir de yatay kesilmiş bir kereviz, pipet gibi duruyordu. O arada barmenle flört etmeye uğraşıyordu. Barmen hoş çocuktu.

Cael onu bu işe alırken 'sadece izleme' demişti. Evet, tabi. Güvenlik görevlisi artık balıklara yem olmuştu. Gerçi yolculara silah dayayan ve başlarına vuran bir güvenlik görevlisi çok kötüydü. Fakat söz ağızdan çıktığında bedelini ödemek zordu.

Öğleni geçmişti ama henüz ne yolcularda ne de mürettebatta bir kıpırtı yoktu. Frank Larkin barın yanındaki açık kafede öğle yemeğini seçiyordu. Orada genellikle meşhur girişimciler ve bankacılar yemek yiyorlardı. Onların olduğu tarafa döndü. Kolyesiyle oynayıp orada gizlediği küçük kamera ile fotoğraflarım çekti. Sonra Larkin'in fazla dikkatini çekmeden oradan ayrıldı. Çünkü dün gece yapılan aptalca hareket hepsini riske sokmuştu. Artık hepsi daha dikkatli olmalıydı.

Kısa bir dönüş yaptı ve Larkin'i uzaktan izleyen bir güvenlik görevlisini fark etti. Gözleri Larkin'i inceliyordu. Sonra parmaklıklarda Buttonslan gördü. Manzaranın tadını çıkarıyorlardı. Onların yanına gitmeye karar verdi.

Sadece izleme. Yedik biz de. İçgüdüleri bundan çok daha fazlası olduğunu söylüyordu. Garip bir biçimde onlara söylenilerden daha öte bir şeyler oluyordu.

Jenner'i bu işe bulaştırmak hiç de iyi bir fikir değildi. Cael bunun farkındaydı ama bir an olsun pişmanlık duymuyordu. Onunla ilgili umuttan da öte bir şeyler besliyordu. Onu önemsediği kadar çalıştığı hiçbir insanı önemsememişti. Fakat bu çok tehlikeli bir durumdu. Faith ve Ryan bunu başarmışlardı ama kendisinin nasıl yapacağını bilemiyordu.

Sandalyeye oturdu ve ayaklarını balkon demirliklerine uzattı. Aklı günler sonrasındaydı. Kafasında bir sürü soru

vardı. Eğer Larkin'in adamları sadece silahlı değilse? Birisi gelip de kayıp haberini verince ne olacaktı?

Jenner balkona geldi. Yine o seksi kıyafetlerinden birini üstlüksüz giymişti. Hava sanki ciğerlerine yapışmış kalmıştı. Bu akıl almaz bir şeydi.

Onun kucağına oturdu ve küçük bir öpücük kondurdu. Cael kolunu onun beline doladı. Çok güzel kokuyordu, teni çok tatlıydı. Neredeyse neden burada olduğunu unutacaktı.

"Hawaii'de kalmalısın," dedi.

"Mümkün değil. Seyahat eğlenceli hâle geliyor. Bütün eğlenceyi kaçırmak istemiyorum." Gülüşü belirsizdi. Onlar kendi eğlencelerini kendileri yapmıştı. Bu doğruydu. Fakat Jenner dün geceki macerayı hayatı boyunca unutamayacaktı.

"Bu seyahat eğlenmek için değil."

"İçeri geçersek olabilir," dedi. Cael'in vücudu gerildi.

Gözlerini kısıp Jenner'e baktı. "Neler planlıyorsun?"

"Dört beş adım uzaklıkta bir şeyler. Neden?"

"Çok zekisin."

Jenner güldü. "Biliyorum. Şanslısın. Yoksa çok sıkılacaktın. Anlatmaktan bunalacaktın. Bilmem iç çamaşırı giymediğimi söylesem ilgilenir miydin acaba? Şansım yaver gider diye yanımda şunu da getirdiğimi bilsen?" Elbisesinin cebine elini soktu ve prezervatifi çıkardı.

Cael sert bir nefes aldı. Onu daha yakına çekip eteğini yukarı çekti. Gerçekten çamaşır giymediğini anlamak için elini yavaşça onun bacaklarının arasına götürdü. Kötü bir fikirdi ya da değildi, gün ışığını da göremeyebilirdi ama çok derindeydi. Ayrılmak istemiyordu.

Sanki Cael ona ihtiyaçlarını getirmiş ve o da bunları çok önce saklamış da unutmuşlar gibiydiler. Jenner ona kendini açmak için, devam etmek için hiçbir sınav yapmamıştı.

Hisleri bu kadar yoğunken bunu aşk ile karıştırması çok kolaydı. Cael'in altındaydı, onu öpüyordu. O da Jenner'e sıkıca sarılmıştı. Onun gitmesini istemiyordu ama bu tamamen fiziksel bir yanıttı. Gemiden indiklerinde nasıl bir hayatları olacağını tahmin edebiliyordu. Reel hayatta gerçek buluşmaları, sıradan günleri olmayacağından şüpheleniyordu.

. "Çok kolay bir adamsın," dedi.

"Ben mi kolayım?" Bir yandan eliyle onun bacaklarının arasını okşuyordu. Cael'den bir bakışla her şeye hazırdı. "Erkekler kolay anlaşılır sanılır. Bu bizim DNA'mızda var."

Jenner acele etmeden onun fermuarını açtı.

"Kolay ve sabırsız," diye ekledi Cael.

"Çok konuşuyorsun." Konuşmasını kesmek için onu öptü. Onu öpmeyi seviyordu. Bu öpüş onu canlandırdı. Artık Cael'in o plastik şeye ihtiyacı vardı. Jenner onlardan nefret etmeye başlamıştı. Eğer karaya çıktıklarında, bu iş sona erdiğinde hâlâ beraber olurlarsa doğum kontrol hapı kullanmaya başlayacaktı. Onunla aralarında başka hiçbir şey olmasın istiyordu. İçeri girişi yalın, sert ve sıcaktı. İniltiler başladı.

Beraberken Jenner her şeyi unutuyordu. Zevk ve sıcaklık dışında hiçbir şey düşünmüyordu. Bir süre için her şey uçup gidiyordu. Beraber olmaktan çok mutlu oluyorlardı. Ama bundan fazlası vardı. O Cael'di. Bir bakışı, bir sözü ile onu harika hissettiriyordu. Çılgındı, buyurgandı... Onundu. Şimdilik.

Denizin esintisi tenlerine değiyordu. Öğlen güneşi onlara dönmüştü. Onunla birdi.

Kalan zamanlarını burada geçirseler çok da mutlu olurdu.

Tiffany, Larkin'i geçerek Faith ile Ryan'm yanma geldi. İzledikleri bu adam sanki her an takip ediliyormuş gibi etrafına bakmıyordu. Her an nerede, yakınında kim var diye tetikteydi. Bu da işlerini zorlaştırıyordu. Vardiyası bitmesine rağmen havuz başında Penny ve Buttons ile oturmaya devam etti. Süitine gitmesi için acelesi yoktu.

Silver Mist'te oluşları dışında Penny ve Buttons ile ortak hiçbir şeyleri yoktu ama onları ve diğer bayanları seviyordu. Linda ve Nyna da buradaydı ama Pilates dersi için onları havuz başında bırakıp gitmişlerdi.

Buttons beraber vakit geçirdiği bayanlardan en az on yaş genç duruyordu. Ama onlara uyum sağlamıştı. Hepsi de zengin dullardı zaten. Penny sürekli bir adam ayarlama peşindeydi ama Buttons kendi keyfinde bir kadındı.

Tiffany'in Buttons'un doğuştan arabulucu bir kadın olduğunu anlaması çok sürmedi. Herkesi birleştirmek istiyordu. Tüm yolcuları el ele tutuşturup bir kamp şarkısı söyletse delicesine mutlu olurdu. Tiffany, Buttons gibi bir kadından hoşlanacağını hiç düşünmezdi ama öyleydi. Bayanların adlarıyla dalga geçmemişti. Kendisiyle gurur duyuyordu.

Buttons'un karşısında oturan Penny uyukluyordu. Güneşten sakınması için açık tenli kadını uyandırmak istiyordu. Teni güneşten feci yanacaktı. Şimdi değil ama yarın sabah müthiş bir acıyla uyanacaktı. Niçin başka kadınların güneş yanığını önemsemiyordu? İyice tuhaf bir karaktere dönüşüyordu!

"Jenner ile aranızın iyi olmasına çok memnun oldum," dedi Buttons. "Aranızda talihsiz şeyler geçse de siz iyi toparladınız."

Benim erkeğimi çaldı. Bu sıkı bir arkadaşlık için iyi bir başlangıçtı.

"Evet, ben de. Ne diyebilirim? Sarhoş değilken her şeyi daha iyi görebiliyorsunuz. Onu insan olarak sevdim." Bu doğruydu. Ayrıca Tiffany'in dikkatinden kaçmayan bir şey vardı. Şartlar insanları

zorladığında sevdiklerinden vazgeçebilirlerdi. Mesela Jenner, Hazlett'ten vazgeçebilirdi ama yapmadı.

Sadece Jenner'in Cael'i elinde tutmasını umdu.

"Bizim çifte kumrular nerede?" diye sordu Buttons.

"İkisini de biliyorsunuz," dedi. Müstehcen yorumlara açıktı. Ellerini göstermek için havaya kaldırdı. Sonra ne demek istediğini anlayınca Buttons kibarca onun ellerini indirdi ve güldü.

"Eski filmler gibi," dedi. "Biliyorsun işte. Romantik bir gemi seyahati, birbirlerini kalabalığın içinde bulan iki güzel insan..."

"Bu filmlerin sonunda her zaman biri ölmez mi?" dedi Tiffany araya girerek.

Buttons güldü. "Sanırım haklısın." Penny biraz kımıldandı, sonra uykusuna devam etti.

Tiffany iç geçirdi. Bu belaya nasıl bulaşmıştı? "Güneş Penny'i kızartmadan onu uyandırmalıyız."

Dean haberi duyduğunda neredeyse kendini kaybetmişti. Larkin'in kapısını çalarken doğru karar verip vermediğinden emin değildi.

"İçeri gel," dedi Larkin. Dean giriş kartını kullanarak süite girdi. Larkin de onu bekliyordu. Diğer türlü ne giriş kartı ne de anahtar verirdi.

Johnson ortalıkta görünmeyeli neredeyse yirmi dört saat olmuştu. Bu paranoyak adama göz kulak olurken başına bir şey gelmiş olabilirdi. Mauri'den ayrılmadan önce bu kot kafa gemiden atlamış olabilir miydi? Ya da Larkin peşine bir güvenlikçi takıp onu bota mı

atmıştı? İlk bakışta bunu anlayamazdınız. Larkin Johnson'ı dövüşe çekmiş olabilirdi ama Johnson bir direniş beklemezdi.

Dean yanına gelince dizüstü bilgisayarın kapağını indirdi. Her zamankinden daha sinirli görünüyordu.

"Efendim, bazı kötü haberlerim var," dedi.

"Sadece ihtiyacım olanı söyle. Yine ne var?"

Eğer Johnson'ı Larkin öldürmüşse Larkin'e Johnson'ın geride kaldığını söylemek aptallık olurdu. Bunun yalan olduğunu biliyor olacaktı. Fakat onun suçuna alet olan çalışanlarından birinin kaybolduğunu söylerse panik olurdu. Bu, durumu idare etmek için iyi bir yöntemdi.

"Johnson kayıp," dedi basitçe.

Larkin oturduğu sandalyeden hışımla kalktı. Yüzü tuhaf, kırmızı bir renge dönüşüyordu. "Kayıp derken ne demek isti/ yorsun?"

"Maui'den ayrıldığımızdan beri onu gören kimse yok. I Onun bir plan yapıp orada kalmayı başarmış olmasından endişeleniyorum."

"Bu nasıl olabilir?" Larkin rahatsızdı. Olanlardan haberi varmış gibi gözükmüyordu.

"O güvenlikteydi. Bir yol bulup kalmayı başarmış olabilir. Asıl mesele şu: Bir kişi eksikken bu işin üstesinden gelebilir miyiz?"

Larkin'in yüzü normal rengine döndü ve oturdu. "Tabi ki halledebiliriz." Dean'e baktı. Gözleri birkaç dakika öncesine göre epey sakinlemişti. "Zor olacak ama Johnson'ın bu işi mahvetmesine izin vermeyeceğiz. Bu aksilikleri de düşünmüştüm."

"Çok şey biliyor," dedi Dean. Gerçekten Johnson'ın gemiden atladığını düşünmeye başlamıştı.

"Bu iş bittikten sonra onun yerde izini çıkartıp boğazını kesmek isteyebilirsin."

"Evet efendim. Güzel fikir." "Şimdi çık dışarı. Yapacak işlerim var." Dean başıyla selam verip odadan çıktı. Derin bir nefes verdi. Olan olmuştu. Daha kötüsü olamazdı ya...

Mektup tamamen doğru sayılmazdı. Programlanması gereken beş tane daha bomba vardı. Ayarlanması çok vakit almazdı ama vazife önümüzdeki yirmi dört saat içinde yerine getirilmiş olmalıydı. Yine de kimi riskler vardı ve bu iş için kimseye güvenemezdi.

Geri kalan sürede zaman ayarlamalarım halletmeliydi. Birini bu akşam tiyatroya, diğerini de Lido güvertesindeki barın altına yerleştirmeliydi. Kalanları da gün içinde tamamlardı. Eğer işini aşama aşama, dikkatlice yaparsa kimsenin aklına bir şey gelmezdi. Bir o güverteye bir bu güverteye koşup onları yerleştirmiş gibi olmazdı. Böylece kimsenin de şüphesini çekmezdi.

Lanet olası Johnson! Bombalan biliyordu. Onun patlamada burada olması gerekiyordu. Larkin daha başlamamıştı ama şimdiden kurtulan biri vardı.

Taslak metinleri açtı ve tüm yazdıklarını okudu. Sonra hepsini silip tekrar yazmaya başladı.

Kuş beyinliler, umarım sizi de cehennemin dibine gönderirim.

Belki bu basit şey gerçekleşecekti.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Cael, Larkin'in Dean Mills ile Johnson hakkında yaptığı konuşmayı tam olarak öğrenemedi. O sırada akşamki sanat müzayedesi için giyiniyordu. Johnson'ın ortalıktan kayboluşu bir hareketliliğe neden olmamıştı. Ama bir şeyler oluyordu.

Haberdar olduğu tek şey bir hırsızlık olayının olacağı ve hırsızların San Diego limanına çıkmadan botla gemiden ayrılacaklarıydı. Gemideki onca korumayı düşününce yolcuların güvende olduğunu düşünüyorsun ama eğer onlar aralarında kendi hesaplarına bir anlaşma yapmışlarsa her şeyin olması mümkün gözüküyor.

Cael kendi adamlarını bu gece, yarın gece ya da yakında bir zamanda bir şeyler olması ihtimaline karşı uyarmıştı.

Matt ekip için bir yerlerden silah bulabilir mi diye Sanchez ile konuşacaktı. Gemi güvenliği birkaç tane silah ayarlayabilirdi ama gemide sanki cephanelik mi vardı? Bu yüzden silahlara ulaşmak çok

uzun işti. Mills ve onun adamı hâlâ silahlıydı. Onların yerine geçecek bir adamı olsaydı çok daha iyi hissedecekti.

Johnson'ın silahını her şeyden çok istiyordu. Silahın onunla beraber denize uçması ne büyük israftı.

Eğer hırsızlık ki bu gerçekten bir hırsızlık olacaksa, şiddet olmadan devam edecekse o ve ekibinin geri çekilmesi için iyi bir hamle olurdu. Ellerindeki malzeme değiştirilebilirdi. Silah alabilirlerdi. Korsanlar-Deniz hırsızlan demek daha keskindi ve kulağa hiç romantik gelmiyordu-ve adamları arasındaki silahlı bir çatışma masum insanların zarar görmesine ve hatta ölümlerine neden olabilirdi. Eğer basitçe herkesin ganimetlerini alıp kaçsalar Cael kılını bile kıpırdatmazdı. Gitmelerine izin verirdi, çünkü böylesi herkes için çok daha güvenli bir yoldu.

Belki kelepçeyi Tiffany için kullanabilirdi. Geri çekilmek konusunda hiç iyi değildi.

Bu gece bir sanat müzayedesi olacaktı. Orada epey pahalı yağlı boya tablolar sergilenecekti. Hırsızlık için doğru bir zamandı. Gerçi resimler hiçbir yere gitmiyorlardı.

Eğer kendisi hırsızlık yapmak için niyetlense vuruş için resmî davetlerden birini tercih ederdi; yani mücevherlerin tablolar gibi sergilendiği bir yeri. Sanat eserleri çerçevelerinden kesilip su geçirmez tüplere depolanabilirdi. Peki, nakit para?

Gecede çok fazla nakit bulacaklarını sanmıyordu. Herkes tüm masraflarını peşin ödemişti. Yanında parası olan da odasına saklamış olmalıydı. Diğer yandan bu zengin zümre yanında nakit olmadan dolaşmazdı. Gemide bilmediği bir şeyler mi vardı? Bazı değerli şeyler ya da Tanrı saklasın birileri mi bu riski almaya itiyordu?

Bu bir kaçıştı. Cael şaşırdı. Yakınlarda başka bir gemi ya da ona benzer bir şey olmalıydı. Hırsızlar bot ya da helikopterle onları bekleyen gemiye gidebilirlerdi. Her şey daha açıktı. Karaya yaklaşmalarını beklemeleri bu yüzdendi. Çünkü acil durum çağrısı yapıldığı anda çevredeki diğer gemiler hemen cevap verirlerdi. Sahil

Güvenlik, Donanma... Bu durumda ise etrafta yardım isteyecekleri biri olmayacaktı.

Cael güvenliğin yolcuları bir organizasyondan diğerine takip ettiğini biliyordu. Peki, ya mürettebat? Mürettebat bu işin neresindeydi? Bu büyük bir gemiydi ve her yerde çalışan vardı. İşin içinde bir de güvenlik vardı. Bu, küçük bir şehri soymak gibiydi. Yalnız bu senaryoda bir sürü gedik vardı.

Toptan kaçırma olayı mı? Yüzlerce varlıklı aileden ve şirketten fidye koparmak için bir ihtiyaç mıydı? Düşünceler Cael'in içini ürpertti.

Bu gece Kaptan Lamberti ile konuşmanın bir yolunu bulmalıydı. Ona endişelerini dile getirecekti. Eğer durumun vahametini kavrarsa birtakım önlemler alabilirdi. Belki de alacağı önlemlerle hırsızlığı ya da adam kaçırmayı engelleyebilirdi. Sanchez anlaşma içindeki korumalarla ilgili iyi bir fikir ortaya atmıştı. Cael hemen kaptanı aramayı düşündü ama adamın gözlerinin içine bakmadan kendisini ciddiye alıp almadığını nasıl anlayacaktı? Ryan kaptanla iyi bir ilişki kurmuştu, Sanchez de onlardandı. Belki bu şekilde onun dikkatini çekmeyi başarabilirlerdi.

Kimlik bilgilerini sağlayan D.C.'dekilerden birini aramayla ve takip ayağının birazının görüntülenmesi ile kaptanın inanmama gibi bir seçeneği kalmayacaktı.

Jenner banyodan çıkınca Cael'in onu süzdüğünü fark etti. Gece elbisesi vücudunu sarmıştı. Küçük ama biçimli göğüslerini ortaya çıkarmıştı. Dekoltesi onu rahatsız ediyordu.

Sürekli onu şaşırtıyordu. İlk gecelerinden sonra hiç Cael'e sırtını dönmemişti, onu utandırmamıştı. Şu an Cael'e sanki içini okur gibi cesurca bakıyordu.

"Bana böyle bakmaya devam edersen bu akşam odadan çıkmayı unut," diye takıldı. Aslında bu mümkün değildi.

Güldü. "İşime gelir," dedi.

Kuşkulandığı şeyleri Jenner'e anlatmadı. O sadece endişeleniyordu. Bir silah istemişti. Gerçi bir ayakkabı da işini görürdü.

Cael bunu beklemiyordu; Cael, Jenner'i beklemiyordu.

Yine de onun yanından ayrılmasına izin verecek gibi gözükmüyordu.

Frank nihayet yazacağı şeye karar vermişti. Gerçi yanında götürdüğü bu insanlara duyduğu aşağılık hissini ifade edecek yeterli kelime yoktu ama geride bırakacağı tek şey buydu. Bu yüzden başka çaresi yoktu.

Silver Mist benim için cesedimin yakılmasına yarayan bir odun yığınıdır, benim cenaze törenimdir. Bence bu en yaraşanıdır. Yolcular için zerre kadar pişmanlığım yok. Onlar geri zekâlı aptal koyunlar sadece ve güdüldüklerinin farkında değiller. Ben de onların çobanı olmaktan yoruldum.

Silver Mist'in yıkımının tüm sorumluluğunu üzerime alıyorum. Saldırıyı kendim planladım ve bombaları kendim yerleştirdim. Siktirin gidin!

Eğer bu son bölümü beğenmezlerse yayımlamadan önce keserler. Orası Larkin için önemliydi, çünkü hepsi için tamamen bunu hissediyordu. Mail üç önemli gazeteye, tüm haber ağlarına ve üç önemli ağa daha gönderilecekti.

Günah çıkarmak için bir tane daha mektup yazmaya karar verdi.

EMP silahlarını yapan mühendis çok ihtiyatlı davranmıştı. Paranoyak gibiydi. Kyle Quilin hiçbir zaman hassas görüşmeleri internet üzerinden yapmazdı. Daima birinin ona ajanlık yaptığını düşünürdü. Larkin EMP satışı ile hiç görmediği büyük kazanç sağlamıştı, tabi Quilin de. Değeri anlaşılmadığında ve hakkından az ödendiğinde şikâyet etmeyen bir adamdı. Pek tabi ona Larkin kadar kazanç sağlamamıştı.

Larkin hastalığını küçük görmüştü. Larkin her şeyi, herkesi küçük görürdü zaten. Fakat bu Quilin kendini beğenmiş bir pislikti. EMP teknolojisi artık dışarıdaydı, North Koreans'in elindeydi ve neredeyse tamamlanmıştı. Eğer mail izlenmiş olsa çocuk yakalanmıştı. Ona ihtiyacı yoktu, çünkü teknoloji tamamlanmak üzereydi. Quilin'in her an başına gelecek diye korktuğu yıkım, silahının elinden olursa çok komik olurdu.

Frank gönderilecekler listesinin sonuna Quilin'i de ekledi.

E-mail programını tüm mailler zamanında ulaşacak şekilde ayarladı. Bu da bilgileri internete girip gitmek, bilgisayarını da içindeki suçlayıcı mesajlarla burada bırakmak anlamına geliyordu. Larkin'in umurunda değildi. Cebinde alt güvertenin patlayıcısının pimi ve bir de tabancası vardı. Tabancasını kullanacağını düşünmüyordu ama her ihtimale karşı taşıyordu. Yukarı katlarda yangını çıkaracak olan bombalar ise çoktan yerleştirilmiş ve aktive edilmişti. Mutluydu.

Saatine baktı. Bir saat yedi dakika.

Gülümsedi. Başındaki ağrı onu soldurmadan çok kısa da olsa güldü.

Ryan smokininin içinde her zamanki gibi muhteşem gözüküyordu. Faith zümrüt yeşili küpelerini takarken onu görünce gülümsedi. Küpeleri Sevgililer Günü hediyesiydi. Kabul etmeliydi, kocası bu işleri iyi biliyordu.

Şampanya rengi gece elbisesi vücudunu zarafetle örtüyordu. Çok rahat ve aynı zamanda çok pahalı bir elbiseydi. Böyle rahat bir elbiseyi uzun süredir istiyordu. Elbisesiyle onu delirtmek de primiydi.

Bilgisayarından gelen yumuşak bir ses ona mesajı olduğunu hatırlatıyordu. Belki Larkin nihayet internete girmişti. Mesajın kız kardeşinden gelmiş olması daha yakın bir olasılıktı. Bir sene önce beraber gittikleri seyahatten bahsettiği birçok mesaj atmıştı.

Faith bilgisayarına bakmak için acele etmedi. Ayakkabılarını giydi, zümrüt yeşili kolyesini taktı. Bu kolye doğum günü hediyesiydi. Küpeleri de kolyesine çok uyumluydu. Sonra salona, gelen mesaja bakmaya gitti. Akşam için çıkmadan önce bilgisayarındaki programı iPhone'una da kurmuştu. Odada değilken neler olduğundan haberdar olmak istiyordu. Oturmadı. Daha çıkmadan elbisesinin kırışmasını istemiyordu. Sadece masaya eğildi ve bilgisayarın kapağını açtı.

Büyük ikramiye.

Gülümsedi. Hemen programı açtı. Larkin'in bilgisayarına neler yazdığını görecekti. Bu program olduğu için çok şanslıydı. Annesine bir nottu sanki. Larkin gibi bir adamın annesi mi vardı?

Mesajı okudu. Gülümseyişi kayboldu.

"Ryan!" diye bağırdı. Sesi boğazından çatallanarak çıkmıştı.

Ryan, Faith'in sesindeki aciliyeti fark edip hemen salona koştu.

"Ne zaman?" diye sordu. Telefonuna uzanmıştı bile.

"Bilmiyorum. Bu gece, yani ben öyle zannediyorum. Belirli bir zaman saat vermemiş ama mailler bir saat içinde alıcılara gönderilmek üzere ayarlanmış sanırım. Bilmiyorum... Belki ondan kısa bir süre sonra. Kimsenin uyarılmasını istemiyor."

"Sen Cael'i ara, ben diğerlerine haber vereceğim." "Sonra ne olacak?" Telefonu tuşlamıştı bile. "Bu lanet gemiden kaçacağız."

Larkin akşam erken saatlerde Isaac'ı çağırıp ona bu gece izinli olduğunu söylemişti. Çok şaşırmış ama bir o kadar da sevinmişti. Ona

mürettebatın takıldığı bara gitmesini önermişti. Ayrıca ona işini layıkıyla yaptığını ve biraz dinlenmeyi hak ettiğini söylemişti.

Gerçek tabi ki bu değildi. Larkin dizüstünü odada açık bıraktığı için Isaac'in ortalıkta dolanmasını istemiyordu. Larkin'in endişelendiği bir kişi daha vardı: Mills. Onunla karşılıklı oturana kadar bunu düşünmemişti. Ama odasının davetsiz misafiri o olabilirdi.

Fog Bank'ta küçük bir masada oturuyorlardı, yalnızdılar. Dean tedirgindi. Patronuna ve patronunun yaptığı kaçış planına pek inanmıyordu. Aç gözlülük onu boynundan bir tasma gibi çekiyordu.

"Rahatla," dedi Frank. Muhtemelen son viskisini yudumluyordu. "İki saat içinde eğlence başlayacak." İki saat içinde bu gemiler için eğlence sona erecekti. Ama Dean bunu bilmiyordu.

Frank her şeye hazırlıklıydı. Yanında 40 kalibre PM40 vardı. Silahını cebine saklamıştı. Küçük bir silahtı ama ağır ve şişkindi. Süitinin altından bir kabarıklık gözüküyordu. Kimin umurunda? Diğer taraftan kemerindeki tabancanın belini sıkmasından nefret ederdi. Bir de ateş alırda belden aşağısını parçalar diye çok korkardı. Dean gibi tabancasını omuz askılıklı kayışta taşımıyordu. Burada yangın çıkaracak bombalrın üzerinde otururken yolcuları düşündü. Cebindeki çıkıntının bir saat içinde hiçbir önemi kalmayacaktı.

Tabancasına ihtiyacı olursa…

"Sanchez için endişeleniyorum," dedi Dean çok kısık bir sesle.

"O kimdi?" Frank gerçekten kim olduğunu çıkaramadı. Ölüme bu kadar yaklaşmış olmak onun aklını başından almış, dehşete düşürmüştü.

"Güvenlik görevlisi. Yemin ediyorum her arkamı döndüğümde onunla karşılaşıyorum. Sanırım beni takip ediyor."

"Paranoyak olma Dean." Frank ağır ağır viskisini içiyordu. "Eğer bu gece yoluna çıkarsa vur onu."

Etrafa bakındı. Tıffany'i gördü. Sürtük Marsters barda oturmuş su içip barmene gülüyordu. Ayyaşlar gibi eğleniyordu. Kısa, dar mavi elbisesini sanki giymemiş de üzerine elbise çizimi yapılmış gibi duruyordu. Bu ayakkabılarla da nasıl yürüyebiliyordu? Dean ona

değer bilir gözlerle bir bakış fırlattı. Bu geceki plan için endişeliydi ve aklında kalanları yapmak istiyordu. Tiffany küçük altın sarısı el çantasına uzandı, açtı ve içinden telefon numarasını çıkardı. Dean telefonun çaldığını duymamıştı ama aralarında epey mesafe vardı. Bununla birlikte nezaketen telefonunu sessize alan birine benzemiyordu.

Dean ona yine aynı şekilde baktı.

Frank ona doğru eğildi. "Bu geceden sonra sürüsüyle senin peşinden koşacak," diye fısıldadı. "Para iyi bir afrodizyaktır."

"Neredesin?" Telefondaki Ryan'ın sesi çok sertti.

"Pardon," dedi ve barmene gülümseyerek oturduğu yerden kalktı. Biraz uzaklaşıp konuşmak için rahat bir yer kolladı. Ryan kendisinin Larkin'i izlediğini biliyordu. Burada rahat konuşamazdı. "Fog Bank," diye cevap verdi. Sanki buluşacağı arkadaşına yer tarif ediyordu.

"O orada mı?"

"Evet. Ne oldu?" diye sordu. Tavrı çok rahattı. Zira barmen uzaklaşsa da hâlâ kendisini gözlüyordu.

"Ona bakma, tepki de verme," dedi Ryan.

Tiffany gerilmişti. Belli ki bir şeyler fena hâlde kötüye gidiyordu.

"Larkin geminin birçok yerine bomba yerleştirmiş." Ryan'ın konuşması hızlıydı. Tiffany konuşmasını bölmedi. Merak ettiklerini illa telefonda sorması gerekmiyordu. "Kaç tane olduklarım ve ne zaman patlayacaklarını bilmiyoruz. Muhtemelen bu akşam patlatacak. Yaklaşık kırk beş dakika sonra birçok alıcıya gönderilmek üzere bir mail yazmış. En azından bu zaman zarfında bir şeyler yapabiliriz."

"Kahretsin!" Larkin'e, o lanet olası canavara bakmamak için kendini zor tutuyordu. Onu halledebilirim, diye düşünüyordu.

Ryan, Tiffany'i iyi tanıyordu. "Aptalca hiçbir şey yapma. Cael kaptanı arıyor. Sanchez ile de bize silah bulması için konuştu. Şimdi Larkin'i izlemeye devam et. Seninle irtibata geçeceğim."

Konuşma bitti. Tiffany telefonunu çantasına geri koydu. Odasına koşup elleriyle Larkin'i boğmak istiyordu. Ama yapmadı. Bara geri döndü, oturdu. Kalbi yerinden çıkacakmış gibiydi. Müthiş gergindi, fakat hiçbir şey olmamış gibi barmene gülümsedi. Beklemeye koyuldu. Korunma içgüdüsü *'Bomba! Bomba!'* diye bağırıyordu. Yine de bunu kimseye söyleyemezdi. Okyanusun ortasındaydı ve kaçacak hiçbir yeri yoktu.

Cael olanları bütünüyle Jenner'e anlatmadı ama Jenner onun konuşmasının sonunu duymuştu. Gerektiğinden fazla şey biliyordu.

Bombalar. Psikopat Larkin, *Silver Mist*'i havaya uçuracaktı. Jenner gemide tanıdığı herkesi düşündü: Yolcular, burada edindiği arkadaşlar, mürettebattan tanışmadıkları... Sadece arkadaşlarını değil herkesi düşünüyordu.

Eğer Cael ve adamları Larkin'i izlemeseydiler, onu ve Syd'i kaçırmasaydılar ve onu izlemeye almasaydılar Larkin bu gemiyi patlatıp ortadan kaybolacaktı. Larkin henüz istediğini almış değildi.

Cael'in kaptanla konuşması çok değerliydi. Kaybedecekleri zaman yoktu.

"Kaptan Lamberti, ben Cael Traylor. Gemide birden fazla bomba var ve bu gece patlayacaklar. Hemen tahliye işlemlerine başlamalısınız." Cael dişlerini sıktı ve kaptanın cevabını dinledi. "Hayır, bu bir gözdağı değil. Bu bir alarm!" Jenner'e baktı. "Güzel, beni yakalatın ve kilitleyin. Fakat bundan evvel yolcuları bu kapandan uzaklaştırın." Bir süre daha dinledi. Sabrı taşıyordu. Ardından çok önemli iki kelime çıktı ağzından: "Frank Larkin."

Cael telefonu kapattı. İki dakika sonra alarm zili çaldı. Kaptan interkomdan yüksek sesle konuşuyordu. *"Bu bir tatbikat değildir. Lütfen Toplanma Merkezi'ne gelin. Tekrar ediyorum, bu bir tatbikat değildir. "* Cael yatak odasına gitti ve hemen iki tane can yeleğini aldı. Ardından Jenner'i kolundan tuttuğu gibi kapıya koştu. "Hızlan hayatım, bu gemiden çıkıyorsun, şimdi."

"Biz demek istiyorsun, değil mi?" dedi. Koridora çıkmışlardı bile. Kalbi çok hızlı çarpıyordu. Yukarı çıkmamış olan güzel giyimli yolcular odalarını terk ediyorlardı. Kimilerinin ellerinde can yelekleri vardı. Bazılarının eli boştu. Herkes çok şaşkındı. "Bizi kastediyorsun."

Kolunu ondan kurtardı ve Linda ile Nyna'nın kapısını çaldı. Onların hızlı hareket etmelerini sağlamak istiyordu.

İçeriden ses gelmiyordu. Cael'in de beklemeye niyeti yoktu. Bunun Jenner için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Jenner kapıyı çalarken o ayağını geri çekip kapıya sertçe bir tekme indirdi. Kapı çatladı ve eğilmiş şekilde açıldı.

Jenner içeri seslendi. Cevap veren yoktu. Linda ve Nyna burada değildi, oda boştu. Cael onu bileğinden yakaladı ve merdivenlere çekti. Kaçan diğer insanlara katılmışlardı. Yaşlı arkadaşlarının çoktan güverteye gidip bekliyor olmalarını umuyordu.

Siren çalmaya devam ediyordu. Merdivendekilerden bazıları ağlıyordu. Bir adam içlerinden birini kenara itti.

"Panik yok," dedi. Sesi sakin ama kararlıydı. O kenara iten adama baktı ve eğer sakinleşmezse burada öylece kalacağını söyledi. "Sakin olun, herkes gemiden çıkacak. Yeterince zamanımız var." Hepsi için değil, sadece bazıları için geçerliydi.

"Ne için zamanımız var?" diye sordu aynı sabırsız adam. "Bizim bilmediğimiz ne biliyorsun?"

"Eğer birilerini ittirmeye devam edersen birisi zarar görecek, bunu biliyorum," dedi Cael. O anda Jenner adamın kıçına sağlam bir tekme atmak istedi ama Cael haklıydı: panik kimsenin işine yaramayacaktı.

Alamı dışında kulakları sağır edici bir rüzgâr sesi işitiliyordu. Bot sallandı, sertçe bir yana yalpaladı. Jenner düşmemek için merdiven boşluğundaki parmaklıklara tutundu.

Aşağı eğilip ayakkabılarına asılıp çıkarırken havayı toz ve talaş parçacıkları kapladı. Süitten çıkmadan bu topuklardan kurtulmalıydı ama ayağındakileri yürüyüş ayakkabılarıyla değiştirmek aklına gelmemişti. Nitekim önündeki Bayan, Ginger Winningham sendeledi ve neredeyse düşüyordu. Kocası Albert hemen onu yakaladı. Cael de düşmesin diye hemen elini uzattı.

Sonra masmavi gözleriyle döndü ve Jenner'e baktı. Bu adama fena halde âşık olmuştu. O gözlerde ne kendini ne de bu insanları gördü. Orada sadece endişe vardı.

Bu gemiden hepsi sağ çıkamayacaktı.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Frank mutluydu, memnundu, heyecanlıydı... Sonra alarmı duydu. Dean yerinden zıpladı. "Neler oluyor?"

"Seni salak," dedi. Sesi sakindi. "Kesin biri bombalardan birini buldu." Aşağı kattaki bombanın bulunduğunu düşündü. Bizzat kendisi yerleştirmemişti, gerektiği gibi gizlenmemişti. Moronlara böyle önemli görevleri bıraktığında işte böyle olurdu.

Bardaki müşterilerin çoğu kaçmaya başlamıştı. Çok azı ise kalmayı tercih etmişti. Yaşlı bir adam da içkisi bitmeden gitmemekte ısrarlıydı. Diğer taraftaki birkaç kişi ise bunun yine bir tatbikat olduğunu düşünüyordu. Marsters ise isterik bir hâldeydi. Gidip filikalardan birine bineceğine burada oturmuş birilerine telefonla ulaşmaya çalışıyordu.

"Haydi gidelim," dedi Dean sakince. "Tek şansımız hiçbir şeyden haberimiz yokmuş gibi davranmak. Şimdi seni bir filikaya götürmem lazım."

' "Hayır," dedi Frank. Oturmaya devam ediyordu. Saatine baktı. Neredeyse yarım saatten az kalmıştı. Yarım saat! Aniden müthiş bir öfke sardı. Botla ayrılıp geminin yanışını uzaktan izlemek istemiyordu. Gemiyle beraber yanacaktı. Ama planı paramparça oluyordu. İnsanlar kurtulmak için filikalara koşuyorlardı. Lanet olsun, tek başına ölmeyecekti.

Frank ayağa kalktı. Cebinden tabancasını ve bombanın pimini çıkardı. Aslında iyi bir nişancı değildi ama Dean ona çok yakındı. Bir atış her şeyi halletti. Dean olduğu yere yığıldı. Boşta kalan eliyle cebindeki uzaktan kumandayı çıkardı ve ona bir süre baktı. Eğer bu tatbikat bu şekilde devam ederse bomba infilak etmeden herkes gemiden çıkmış olacaktı. Bu olmayacaktı. Pislikler! Birileri onun planının içine etmişti. Kendisini hazırladı. Güvenlik pimini döndürdü ve başparmağıyla düğmeye bastı.

Kaptan Lamberti mürettebattan birkaç kişiyi bombalan bulmaları için görevlendirdi. Bir ihtimal onları etkisiz hâle getirmenin yolunu bulabilirlerdi. Belki de gerçekten bombaların varlığına inanmıyordu. Bir tanesini bulup kanıtlamak istiyordu. Bridget suyla tedavi odasından çıkıp ambara gitti. Eğer bu işi kendi yapıyor olsaydı bombalan nereye koyardım diye kafa patlatıyordu. Çok geniş bir alana sahiplerdi ve bu yüzden birçok olasılık vardı. En büyük zararı vermek için bomba nereye konmuş olabilirdi? Elektrik sisteminin olduğu yer, makine dairesi, kontrol odası... Gemi omurgasına yakın her yere konmuş olabilirdi.

Mürettebat gruplara ayrılmıştı. Bazıları tahliye işlerine yardım etmek ve kendilerini kurtarmak için filikalara doğru gitmişlerdi. Kimileri işlerini yapmaya devam ediyor ve kaderlerine razı oluyorlardı. Alarm boşunaydı. Herhalde ilk önce tahliye edilenler mürettebat olmazdı.

Diğerleri burnunun diplerinde patlamaya hazır bombalar olduğunu bilmiyorlardı ama Bridget biliyordu.

Faith'e göre biraz zamanları vardı. Larkin mailleri ulaşmadan önce gemiyi havaya uçurmazdı. Diğer türlü niçin yazmak için o kadar uğraşsındı? En azından yarım saatleri vardı. Eğer bombaları bulup etkisiz hâle getirirlerse gemiyi terk etmek zorunda da kalmazlardı.

Larkin'in ne kadar bomba koyduğunu ya da nereye yerleştirdiğini bilmiyorlardı. O ve Matt alt katlan kontrol ediyorlardı. O, bombanın nasıl etkisiz hâle getirileceğini bilmiyordu ama Matt biliyordu. Matt bir kat yukarıda, mürettebatın çoğunluğunun kaldığı katta arama yapıyordu. Kat terk edilmişti.

Eğer aygıtı bulursa maalesef Matt'e telefonla ulaşamazdı, çünkü telefon sinyali tam yanındayken onu patlatabilirdi. Eski yöntemleri denemek zorundaydı. Koşacak ve yardım isteyecekti. Bu şartlarda ancak bu şekilde yapabilirdi.

Başarı... Ya da kaybediş... Baktığın yere göre değişir. Hiçbir şey aramamayı tercih ederdi. Uzun bir kola yığınının ve aynı uzunluktaki kraker yığınının arasına sıkışmış aygıtı gördü. Boş bir karton kutuya konmuştu. Dikkatlice kutuyu kenara aldı.

Patlayıcılarda Bridget'in hiçbir uzmanlığı yoktu ama Semtex bloklarını tanıdı. Basit bir patlatıcı bombaya bağlıydı ve bombanın üzerinde yanıp sönen kırmızı bir ışık vardı.

Birden aşağı...

Hiçbir uyan olmadan bombadan bir klik sesi geldi ve yanıp sönen kırmızı ışık sabitleşti. Bridget içgüdüsel olarak geri çekildi ama çok geç olduğunun farkındaydı.

"Babamız..."

Linda Vale hızlı adımlarla koridorda ilerliyordu. Öğleden sonra Nyna ile aerobik derslerine katılmak için geç kaldıklarının farkındaydı. Biraz kestirmek yerine akşam için süslenmeyi tercih etti

ve aşağıya Penny ve Buttons'un odalarına yöneldi. Penny ona saçını yapması için yardım edeceğini söylemişti. Gerçi Linda'ya göre bu, körün köre yardımı gibiydi. Dersin ardından Nyna duşunu alacak, giyinip hemen aşağıya onların yanına inecekti. Sonra sanat müzayedesine beraber gideceklerdi.

Güzel plandı. Bozulması kötü olmuştu. Alarmı asansördeyken duydu. Asansör an bulundukları katta durdu. İçeridekilerle beraber çok gerilmişlerdi. Güvenlik sistemi nedeniyle asansörler durmuş olmalıydı. Merdivenlerle inmek zorunda kalacaktı. Aşağı bir kat mı inecekti, iki mi?

Geminin etrafında dönmek kolaydı ama herkes etrafta koştururken kendi yolunu bulup aşağı inmek neredeyse imkânsızdı. İnsanlar birbirlerini iterek kaçmaya çalışıyorlar, onun da geçmesine engel oluyorlardı. Bu yüzden ileri iki adım gidebiliyorsa bir adım da geri kaçıyordu. Penny ve Buttons'u arıyordu ama bu kalabalıkta onları göremiyordu. Onları çoktan kaybetmiş miydi? Yoksa hâlâ onu bekliyor olabilirler miydi? Zavallı Nyna... Muhtemelen panik içindeydi. En üst katta tek başına olmalıydı. Kendisi daha fazla panik olmuştu. Tek başına kalmıştı!

Sakin olmaya çalıştı. Kaçan kimi yolcuların arkasına takıldı. Çoğu kendileriyle gelmesinin iyi olacağına ikna etmeye çalışıyordu. Fakat onları reddetti ve devam etti. Eğer arkadaşlarını bulabilirse Toplanma Yeri'ne memnuniyetle gidecekti. Üç numaralı Toplanma Yeri, hatırlıyordu. Bir de nerede olduğunu hatırlasa...

Delirmiş bir çift tarafından sıkıştırıldı. Hole kaydı. Derin bir nefes aldı. İzdihamdan uzaklaştığı için çok mutluydu. Bu Penny ve Buttons'un katı değil miydi? Herkes sıvışmıştı. Katta sadece bir çift kalmıştı. Linda koridor boyunca koştu. Sonra durdu, yanlış yöndeydi. Genellikle asansöre tam ters taraftan biniyordu.

Bedeni soğumaya başladığında koridorun tam ortasındaydı. Boynu sanki biri soğuk hava üflemiş gibi ürpermişti Bir adam onun adını fısıldıyordu. Etrafında fıldır fıldır dönü' yor ama kimseyi göremiyordu. Bu mümkün değildi ama Wayne'yi görüyordu. Orada

öylece duruyordu. Adını söyledi. Ayaklarında hissettiği rüzgârın sesi kulaklarını sağır ediyordu. Rüzgâr onu salladı ve sonra ciğerlerindeki tüm havayı içine çekti. Haklı olduğunu fark etti.

"Wayne..."

Hiç beklenmedik bir şey oldu. Larkin aniden Mills'i vurdu. Tiffany elinde olmadan ona baktı. Psikopat bu sefer de cebinden başka bir şey çıkarıyordu. Uzaktan kumandalı pim! Kahretsin! Aygıta bastı. Birkaç saniye sonra gemi güçlü biçimde sallandı. Aşağıdan müthiş bir gümbürdeme duyuldu. Sirenler bir süre çaldı ve sonra sustular. Barın ışıkları titredi ve ardından söndü. Çok kısa bir süre sonra acil durum aydınlatması devreye girdi.

Larkin bu sefer namluyu Tiffany'ye doğrulttu. Silahı ateşlediği anda içgüdüsel olarak başını eğdi ve yere yuvarlandı. Kendisini kapatıp ona bakmaya çalıştı. Onu vurmuş muydu? Ateşleyiciye bastığını ve Mills'i öldürdüğünü gördüğü için mi onu vuruyordu?

Sonra onun kendisini değil barda kalan herkesi vurmaya .alıştığını fark etti. Barmen, bota binmeyi redden adam, bardan insaları çıkarmaya çalışan mürettebattan çocuklar ve şoka giren bir çift…

Siyah saçlı, tıknaz bir kadın Larkin'in yakınında tökezleyip düştü. Ağlıyordu. Uzun gece elbisesi yırtılmıştı. Demek epey sert düşmüştü. "Kocamı arıyorum," dedi. Larkin ona döndü ve tekrar ateş etti. Alnında düzgün, siyah bir delik açıldı. Kafası geriye düştü. Larkin sakince bedenini ileri itti ve yürüyüp gitti.

Etraftaki herkes şoktaydı. Herkes bağırıp duruyordu. Bayılacak gibi bir hâlleri vardı. Tiffany ise sakin olmaya çalıştı. Telefonunu

sutyeninin arasına koyup koşmaya başladı. Mills'in yanına vardı. Eğildi üstünü aradı. Mutlaka silahı olmalıydı.

Henüz ölmemişti ama çok yakındı. "Bekle," dedi. Sesi zor çıkıyordu.

"Tatlım, senin için yapabileceğim bir şey yok." Tiffany ona hiç acımıyordu. O kötü biriydi ve layığını bulmuştu.

"Biliyorum ama... Gemide daha çok var." Sesi neredeyse kayboluyordu.

"Daha çok insan? Daha çok bomba? Ne?"

"İkisi de."

Telefonunu aldı ve Cael'e ulaşmaya çalıştı ama başaramadı. Baz istasyonunun zarar gördüğünü sanmıyordu ama aşağıdaki patlama büyük hasara yok açmış olmalıydı. Güç kaynağı yok olmuştu. Yedek güç kaynağı çalışıyordu. En azından tamamen karanlıkta değillerdi.

Sutyenine sakladığı telefonuna geri döndü. Güç yetersizdi. Cael ve diğerleriyle karşılaşması mümkün müydü? Bu olasılık zayıftı ama kesinlikle yok değildi. O zamana kadar ne yapıyorsa onu yapacaktı.

Larkin'i takip etti. Lido güvertesine çıkarken mırıldanıyordu. "Bu psikopat benim." Belki Larkin felaket bir atıcıydı ama o değildi.

Aşağıdan gelen patlama Matt'i geri itti. Sırtını fena çarptı. Başını da duvara vurmuştu. Patlamayla kopan metal rafı koluyla iyi tutmuştu. Acı bütün vücudunu kaplamıştı. Kulakları çınlıyordu. Kafasında bir şeyler vızıldıyordu sanki.

Fakat bilincini kaybetmemişti. Kendini oturmaya zorladı. Sonra sendeleyerek yürümeye çalıştı. İlk etapta fazla bir şeyi olmadığını düşünüyordu. Çok kanaması yoktu. Güç kaynağı kesilmiş, kısa bir süre sonra yedek sistem devreye girmişti. Yetersiz kalan ışık geminin

bazı bölümlerini aydınlatabiliyordu. Çok iyi göremiyordu ama fazla yara aldığını sanmıyordu.

Hâlâ sersem gibiydi. Kafasındaki bu çınlamadan önceki hâlini geri kazanmak biraz zaman almıştı. Düşünmeye çalışıyordu. Bombayı bulmamıştı ama bombaların hepsi bir kat aşağıya yerleştirilmiş olmalıydı.

Yani Bridgett'in tarama yapacağı alan. Lanet olsun. Bridgett!

Matt yerinden zıpladı, ancak kolu hareketlerine itiraz ediyordu. Aşağı baktı. Ucuz atlatmıştı. Kolu açıkça kırılmıştı.

Bu da tuzağı kazamayacağı anlamına geliyordu. Kolunu eliyle sabit tuttu. Askıya benzer bir şeyler bulana kadar bununla idare edecekti. Koridora ulaştı ve kattaki merdivenlere yöneldi. Patlamanın etkisiyle her yer duman olmuştu. Siyah duman basamaklara yığılmıştı adeta. Bağırdı ama kulaklarında tuhaf bir ses yankılandı. Eğer duyma yeteneğinin büyük bölümünü kaybettiyse aşağıdakiler muhtemelen sağır olmuşlardı.

Hayatta kalan birileri olmalıydı. Bridget de bunlardan biriydi muhtemelen. O yukarıda arama yaparken aşağıda çok fazla çalışan vardı. Dumanın arasında bir hareket görür gibi oldu, bekledi. Birinin çıkmasını bekliyordu.

Dört kişi. Sadece dört kişi mi çıkabilmişti? Kesinlikle daha fazlası olmalıydı. Bu ilk gruptu, değil mi? İnanamayarak onlara baktı. Hepsi bir şekilde yara almıştı. Kesikler. Kiminde derin, kiminde ise yüzeysel kesikler vardı. İki kişinin de kulaklarından kan damlıyordu.

"Bridget!" diye bağırdı Matt. "Onu gördünüz mü?" İki kadın ve bir adam ona afallamış bir hâlde bakıyorlardı. Sağır gibiydiler. Sadece geminin üst bölümüne çıkmayı düşünüyorlardı. Durmadan devam ettiler. Aynı katta çalıştığı çalışma arkadaşı Jane'yi gördü. Göz göze gelince Jane merdiven başında durdu.

"Bridgett?" diye bağırdı yine. Jane'in yüzünden kan bir dere gibi akıyordu, fakat ciddi bir yara almış gibi gözükmüyordu.

Jane kulaklarını gösterdi ve sonra omuz silkti. Yaşlar gözlerinden fışkınyordu.

Matt dudağını işaret etti. Dudaklarım okumasını umut ediyordu. "Hizmetçi olan arkadaşım," dedi ağır ağır. "Bridget."

Jane yüzünü buruşturdu. "Onu önceden görmüştüm." Bağırarak konuşuyordu. Bir yandan da avucunun içiyle başına bastırıyordu. Galiba kafasının içindeki çınlamayı geçirmeye çalışıyordu. "Bridget ambara girmişti. Sanırım patlamaya çok yakındı. En azından o yöne gitmişti. Daha sonra da çıktığını görmedim." Gözyaşları yanaklarına dökülüyordu. "Ne oldu? Ters giden ne? Matt her tarafta ölmüş insanlar var."

"Devam et!" diye bağırdı. Merdivenleri işaret ediyordu. "Kendine bir filika bul."

"Geliyor musun?" Çığlık atıyordu sanki.

"Hayır," dedi. Aşağı doğru indi ve yoğun dumanın içine girdi.

Ryan'ın tek isteği karısını Silver Mist'ten çıkartmaktı.

İnsanları gece kıyafetleriyle filika bulmak için koşturmalarını izlemek çok acayip bir şeydi. Bu, zengin zümre bay ve bayanlarını kurslarından ya da kart oyunlarından alıkoyan bir tatbikat değildi. Bu gece düzen de yoktu. Herkes panikle bir yerlere gitmeye çalışıyordu. Patlama gemiyi fena salladı ve her şey değişti.

Henüz denize indirilmemiş birçok filikaya yolcular çoktan yerleşmişlerdi. Gece kıyafetleri ve smokinlerinin üzerinde turuncu can yelekleri vardı. Zaman iyi kullanılırsa kırk elli kişi taşıyabilen bu botlarla epey insan gemiden ayrılabilirdi. Patlamanın ardından kadınlar çığlık çığlığaydılar. Erkekler kayışları destekliyor ve yollarına çıkanları itiyorlardı. Aşağıdaki patlamalardan sonra güç

kaynağı kesilmiş, kısa süreliğine her yer karanlığa gömülmüştü. Hemen ardından acil durum ünitesi devreye girmişti ama geminin parlak ışıklarının yerini sönük aydınlatmalar almıştı. Kriz kaosa dönüşüyordu.

Faith'i filikalardan birine binmesi için mürettebattan birinin yanına yönlendirdi. "Ben Cael'i bulacağım."

"Seninle geleceğim." Faith'i öptü. Bu son öpüşü olabilirdi. "Sen savaşçı değilsin, Faith."

"Fakat..."

"Yanımda olursan dikkatimi toplayamam."

Dudakları sıkılaştı. Kalbi onunla dolu olarak gözlerine baktı. Bundan hiç hoşlanmıyordu ama o haklıydı. "Seni seviyorum," dedi. "Dikkatli ol." Gözlerinden yaşlar akıyordu. Görevlinin filikaya götürmek için elini almasına izin verdi. Filikanın aşağı inip gemiden ayrılışını seyretti. İlk grup gitmişti.

Patlamayı merdivenlerde duydular. Cael, Jenner'in elini sıkıca tutup Lido güvertesine çekti. Arkalarındaki insanlar birbirlerini çekiyor, itiyor, çığlıklar atıyor, ağlıyorlardı. Gruptan kendini çekmiş ve mümkün olduğunca vücuduyla Jenner'i izdihamdan uzak tutmaya çalışıyordu.

Patlamalar ciddi hasar vermişti ama gemi çok iyi yapılmıştı. Gemi batmayacaktı. En azından şimdilik, kısa bir süre daha... Ama lanet olsun biraz yana yatmıştı.

"Filikaya bineceksin." Emir gibiydi.

"Sensiz gitmeyeceğim," dedi Jenner. Sesi çok keskindi.

Jenner'in gözlerine baktı. İnatçı, kararlı ve sabit fikirliydi. Onu ikna etmek için zamanı yoktu. "Benim için," dedi. Onu yumuşak karnından vurmaya çalışıyordu.

Jenner küçümseyen gözlerle baktı. "Hayatta olmaz."

Çaresizdi. "Adamlarımdan emin olmadan gemiden ayrılamam. Ayrıca Larkin'in başkalarını havaya uçulmayacağından emin olmam lazım. Kahretsin Jenner! Ben burada yapmam gerekeni yaparken senin buradan uzakta güvende olduğunu bilmek istiyorum."

Diğer taraftan söylediklerinde sakatlık vardı. Ekibine ne olduğunu bilmiyordu. Arkalarındaki biri bağırdı: "Vurulmuş!" Cael titredi. Jenner durumun ciddiyetinin farkındaydı ama ayrılmak istemiyordu.

"Senin düşündüğünden çok daha iyiyim," dedi. "Tamam, sen adeta bir kahramansın. Ama eğer senin yanında olursam, eğer filikaya sensiz binip binmediğimden kuşkulanmak zorunda kalmazsan kendini daha iyi korursun."

Haksız sayılmazdı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yolcular arasındaki paniği, telaşı görünce çok eğlendi. Birkaç dakika onların arasında kalıp yarattığı bu muhteşem manzarayı seyretti. Sonra Kulüp'e girdi. Restoranın içerisi zayıf ışıklarla aydınlatılıyordu. Boş masaların yanından geçerek mutfağa doğru yürüdü. Masalar kısa zaman önce burada olan yolcuların izlerini taşıyordu. Mutfaktaki küçük ambar dolabında saklanmış bir bomba vardı. Zamanı ayarlanmıştı. Saatine baktı, yirmi üç dakika vardı.

Yolcuların çığlıkları duvarı delip geçiyordu. Hepsi korkudan bağırıyordu, maalesef acıdan değil.

Tarama ve Düzenleme : Only

Henüz.

Terk edilmiş mutfağı gezdi. Yemeklerin hazırlandığı yeri geçti. Yolcular alarmı duymadan önce yemeklerini bekliyor

ya da yiyorlardı. Çalışanlar da burayı terk edince mutfak boş kalmıştı. Izgaranın altı kapanmıştı ama kimse eti kenara almamıştı. Yemeklerini yiyenler de bitirmek için kalmamışlardı.

Dolabın içine hiç de hoş durmayan bir boyama yapılmıştı ama artık bir önemi yoktu. Diğer taraftan burası sessizdi. İçeride ve dışarıda hiç trafik yoktu. Burada huzur içinde ölebilirdi.

Bir süreliğine kesilen baş ağrısı intikamını almak için geri dönmüştü. Sanki çiviler kafatasına tak tak diye iniyordu. Neyse ki sirenler sustu.

Tüm acil durum prosedürünü biliyordu. İşlerin yolunda gitmediğini görünce kaptan hiç kuşku yok ki Sahil Güvenlik yoluyla yardım istemiş olmalıydı. Yardım ekibi ne kadar zamanda gemiye ulaşırdı? Yirmi üç dakika içinde burada olmazlardı herhâlde. Saatine baktı, yirmi iki dakika. Pasifik Okyanusu kilometrelerce genişlikte bir alandı. Acı içindeki Silver Mist'e ulaşmaları bu kadar çabuk olamazdı.

Planladığının dışında gemiden çok az yolcu kurtulacaktı. Şu anda herkes botlarla buradan çıkamayacaktı. Geri zekâlı insanlar panik içinde kendilerine bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorlardı. Şu an en çok aşağıda neler olduğunu merak ediyordu. Isaac patlamanın yakınında mıydı? Ölmüş müydü, yaralanmış mıydı? Cahil, bunlardan patronunun sorumlu olduğunu biliyor muydu? Buraya hırsızlık hayalleriyle gelen aptalları düşünüyordu. Hiçbir zaman plana dâhil değillerdi.

Larkin yıllar boyu her girdiği maceradan başarıyla çıkmıştı. Anlaşmalar yapmış, politika ve finans alanında nüfuz sahibi olmuş, tüm dünyayı etkileyen silah anlaşmaları yapmıştı. Hayatının planı olan bu suikastta neden aksamalar olmuştu?

Saatine tekrar baktı. Yirmi bir dakika.

Jenner, Cael'e yakın duruyordu ama onun işine karışmamaya özen gösteriyordu. Ryan onları bulana kadar ağzından tek kelime çıkmadı. Faith'i filikalardan birine bindirmişti. Cael'in onu iğneleme şansı yoktu. Çünkü Faith bota isteyerek binmişti. Jenner ise binmeyecekti.

Belki sonra.

Kaptan Lamberti kalabalıkta iki adamı gördü. Yüzü kararlıydı. "Sahil Güvenlik bilgilendirildi," dedi. "Çevredeki tüm gemiler mümkün olduğunca çabuk bizi kurtarmaya gelecekler." Yakındaki gemilerin ne olduğunu söylemedi. Bunlar balıkçı teknesi mi yük gemisi mi yolcu gemisi miydi bilmiyorlardı. Lamberti oyalanmamıştı. Belki patlamanın planlandığı gibi gemiyi batırmayacağı doğruydu, fakat insanlar ölmüştü ve bu aletin neye sebep olacağını bilmiyordu. Kimse bilmiyordu.

Kaptan gittikten sonra hareketlendiler. "Sanchez'i bulmamız lazım," dedi Cael.

"Patlama anında aşağıda kaldıysa..." Ryan sözünü bitirmedi. Omzunu silkti. Onun nerede olduğunu bilmelerine imkân yoktu. Güvenlik personeli patlama anında her yerde olabilirlerdi. Bu bir alın yazısıydı. Larkin'in ve onu takip eden Tiffany'in nerede olduklarından da haberleri yoktu. Matt ve Bridget ikisi de patlama anında aşağıdaydılar ve şu an gidip onları kontrol etme şansları yoktu.

Cael, Jenner'e döndü. Jenner onun gözlerindeki yalvarmayı görebiliyordu.

"Sen burayı terk etmeden ben de etmeyeceğim," dedi.

Can yeleklerini gece kıyafetlerinin üzerine geçirmiş bir çift gördü. Onları daha önceden tanıyordu. Jenner'e çok yakın geçtiler. Onun yüzüne bakıyorlardı ama akıllan filikadaydı. Jenner'i tanımamışlardı.

"Sanchez!" Ryan birden bağırdı. Sanchez hemen önündeki İspanyol adamı geçti. Kendine yol açmaya çalışıyordu. Geniş

omuzlarıyla kalabalığı yararak geçti. Panik hâlindeki kimi yolcuları kibarca kenara çekti ve bazılarını da filikalara yönlendirdi.

Sanchez, Cael'e ulaştığında ceketinden tabancayı çıkardı. Kaçamak bir şekilde Cael'e uzattı. Yanlarından geçen yolcular bir de tabancayı görürlerse iyice panikleyebilirlerdi. "Kalabalıkta iyi duruyorsunuz," dedi. Gerçekten de doğruydu. Güvertede filikalara koşmayan bir tek onlardı.

"Tucker öldü," dedi Sanchez. Sesi üzgündü. Etraflarındaki kimse ne konuştuklarıyla ilgilenmiyordu. Hepsi gemiden bir an önce çıkmanın peşindeydi. "Patlamada öldü, bu da onun silahı. Aşağıdaydım ama Tucker patlamaya yakındı."

"Diğerleri?" diye sordu Cael.

"Asker ve Zadian başıboştular. Tek söyleyebileceğim bu."

"Bu kadar mı?" diye sordu Ryan. "Bu iki adam nerede? Larkin'in yanında kimse yok mu?"

"Bildiğim bu kadar."

Cael, Sanchez'i başıyla onayladı. "Yardımların için teşekkürler. Filikaya binebilirsin."

"Hayır, teşekkür ederim efendim," dedi. "Bittikten sonrasını görmek istiyorum; eğer yaşarsam."

Cael başım salladı. O anda arkalarından öfkeli bir ses duydular. Hepsi başını oraya çevirdi. "İşte buradasın." Gelen Tiffany idi. Elinde bir silah vardı ama kalabalığın umurunda değildi. Gözleri öfkeyle yanıp sönüyordu. "Larkin bu güvertede bir yerde. Yani onu en son burada gördüm ve Mills'in dediğine göre gemide daha çok bomba ve adam varmış."

"Adamları biliyoruz," diye cevapladı Cael. "Fakat daha çok bomba olduğunu bilmiyorduk. Mills nerede?"

"Mills öldü. Bize yardım edemeyecek." Tiffany, Jenner'e baktı. "Sen neden filikaya binmedin?"

Tereddüt etmeden, "Önce sen," dedi.

Cael, Ryan, Tiffany, Sanchez ve kendisi. Hepsi bu kaosun ortasında bir şeyler yapmak için bir arada bulunuyorlardı. Küçük bir

ordu gibilerdi. Kendisinin aslında bu gruptan biri olmadığım görünce sinirlendi. Hiçbir zaman onların bir parçası olmamıştı ama pratikte vardı. Yine de onlardan biri olmak istiyordu. Buradan tek parça olarak çıkarlarsa belki olabilirdi. Ama şimdi...

"Faith'in düşüncesinin doğru olduğunu var sayarsak yirmi dakikadan az zamanımız kaldı demektir," dedi Cael. "On beş dakika olarak düşünebiliriz. Ayrılacağız. Larkin'i ne kadar elime geçirmek istesem de öncelikli hedefimiz bombaları bulmak. Larkin ve muhtemelen Asker ile Zadian da onların nerede olduklarını biliyorlar. Neye benzediklerini biliyor muyuz?"

Jenner dışında herkes başını salladı. Şu ana kadar hiçbir toplantılarında bulunmamıştı. Daha önce Asker ve Zadian adlarını hiç duymamıştı.

"Jenner!" Kimin seslendiğini anlamaya çalıştı, Nyna'ydı.

"Nyna neden filikaya binmedin?"

"Linda'yı bulamıyorum," dedi. Diğerleri gibi üzerinde gece elbisesi yoktu, herhangi bir dışarı kıyafeti vardı. Gözyaşları yanaklarından akıyordu. "Penny ve Buttons'un süitinde buluşacağımızı sanıyordum, fakat girişi kapatmışlar, kimsenin aşağı inmesine izin vermiyorlar."

Jenner kadımn elini tuttu ve güven dolu gözlerle baktı. Aslında kendini hiç güvende hissetmiyordu. "Linda çoktan tahliye edilmiştir."

Nyna başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Yön konusunda hiçbir bilgisi yoktur."

Jenner, Cael'e baktı. Bu durumdan hiç hoşlanmamıştı. Cael'üı yapacak şeyleri vardı ve ona yardım edemiyordu. Şunu kabul etmeliydi ki eğer kalırsa onun en son ihtiyacı olan şeyi yapacaktı. Onun dikkatini dağıtacaktı. Bu krizde işe yarar bir şeyler yapmak istiyordu ama şu an sadece Cael'e ayak bağı oluyordu.

Nyna'nın bota binmesi için ne yapmalıydı? Yirmi dakikadan az zamanı vardı. Belki Linda'yı bulabilir ve Penny ile Buttons'un filikalardan birine binip binmediğini öğrenebilirdi.

Gözleri buluştu. Cael onun ne düşündüğünü anladı. Nyna'nın kontrolünü eline alacak ve Cael'i yapması gerektiği işle rahat bırakacaktı. Açıklamasına gerek yoktu. Parmak uçlarına kalktı ve onu öptü. Sonra kulağına eğildi. "On beş dakika sonra üç numaralı Toplanma Yeri'nde. Kendini kollamazsan seni mahvederim."

Silahı saklayacak bir yer bulamıyordu.

Arkasında Sanchez vardı. Cael'in talimatıyla spor katına çıkmışlardı. Etraf terk edilmiş gibiydi. Alarm verileli epey zaman olmuştu ve aşağı yukarı koşuşan insanlardan eser kalmamıştı.

Larkin ya Lido güvertesindeydi ya da spor katındaydı. Olduğu yerde kalmış olmalıydı. Bir yandan panik içindeki insanlar, diğer yandan onları yukarı çıkarmaya çalışan mürettebatın telaşıyla uğraşamazdı.

Olanlardan korkmuyordu ama samimi olmak gerekirse bu onun üzerine imza attığı anlaşma değildi. "Bu bir seyahat." dedi yumuşak ama yüksek bir sesle. Sonra Cael'in çıkarmayacağı bir ses tonuyla onun taklidini yaptı. "Eğlenceli olacak."

Tiffany açık bir kapıdan içeri girdi. Hemen arkasından Sanchez geliyordu. İçgüdüsel olarak ayrıldılar. Tiffany fitness merkezine yöneldi, Sanchez de yeşilliklerin tarafına gitti.

Katta çok fazla boş alan vardı. Lido güvertesinde arama yapmaktan çok daha kolay olacaktı. Birinin saklanması için pek elverişli değildi. Larkin'i enselemeye kararlıydı. Tabi Asker ve Zadian'ı da. Cael'e göre onlar da Larkin'in planının içindeydiler ve bombaların yerleştirilmesinden haberleri vardı.

Daha ne kadar vardı? Nereye yerleştirilmişti?

Kat yeterince aydınlık değildi. Tiffany tetikteydi. Kenarda bir hareket fark etti, hemen döndü. Silahı tuttuğu eliyle kaldırdı. Sonra diğer eliyle tutuşunu sağlamlaştırdı. İki gölge gördü, bu yüzden ateş

etmedi. Filikalara gideceklerine yollarım kaybedip buraya gelmiş yolcular olabilirlerdi. Tetiği çekmeden önce emin olmalıydı.

Bir adam bağırdı. Larkin değildi. "Silahı var!" Ateşledi.

Tiffany hemen asansörün yanındaki beton kirişin arkasına saklandı. İki adam loş ışık altında kadının kaçtığı yöne doğru ilerlemeye başladılar. Tiffany onları tanıdı. Bunlar Asker ve Zadian'dı. Faith'in bilgisayardan gösterdiği fotoğraflardan hatırlamıştı. Fatih onların fotoğraflarını gösterdikten sonra Sanchez adlarını vermiş ve Mills ile bağlantılı olduklarını söylemişti.

Ateş Sanchez'i hareketlendirdi. Silahını çekti, ateş etti. Tiffany fırsattan yararlanarak Sanclıez'e ateş eden siyah saçlı dedi yumuşak ama yüksek bir sesle. Sonra Cael'in çıkarmayacağı bir ses tonuyla onun taklidini yaptı. "Eğlenceli olacak."

Tiffany açık bir kapıdan içeri girdi. Hemen arkasından Sanchez geliyordu. İçgüdüsel olarak ayrıldılar. Tiffany fitness merkezine yöneldi, Sanchez de yeşilliklerin tarafına gitti.

Katta çok fazla boş alan vardı. Lido güvertesinde arama yapmaktan çok daha kolay olacaktı. Birinin saklanması için pek elverişli değildi. Larkin'i enselemeye kararlıydı. Tabi Asker ve Zadian'ı da. Cael'e göre onlar da Larkin'in planının içindeydiler ve bombaların yerleştirilmesinden haberleri vardı.

Daha ne kadar vardı? Nereye yerleştirilmişti?

Kat yeterince aydınlık değildi. Tiffany tetikteydi. Kenarda bir hareket fark etti, hemen döndü. Silahı tuttuğu eliyle kaldırdı. Sonra diğer eliyle tutuşunu sağlamlaştırdı. İki gölge gördü, bu yüzden ateş etmedi. Filikalara gideceklerine yollanın kaybedip buraya gelmiş yolcular olabilirlerdi. Tetiği çekmeden önce emin olmalıydı.

Bir adam bağırdı. Larkin değildi. "Silahı var!" Ateşledi.

Tiffany hemen asansörün yanındaki beton kirişin arkasına saklandı. İki adam loş ışık altında kadının kaçtığı yöne doğru ilerlemeye başladılar. Tiffany onları tanıdı. Bunlar Asker ve Zadian'dı. Faith'in bilgisayardan gösterdiği fotoğraflardan hatırlamıştı. Fatih

onların fotoğraflarını gösterdikten sonra Sanchez adlarını vermiş ve Mills ile bağlantılı olduklarını söylemişti.

Ateş Sanchez'i hareketlendirdi. Silahını çekti, ateş etti. Tiffany fırsattan yararlanarak Sanchez'e ateş eden siyah saçlı adama nişan aldı. Atışı Asker'e isabet etti ve adam yere yığıldı. Sanchez de Zadian indirdi.

İkisi de yerdeydi. Tiffany saklandığı yerden çıkıp Sanchez'in yanına geldi. Asker ölmüştü. İki kaşının ortasında bir mermi duruyordu. Zadian ise henüz ölmemişti. Sanchez silahları toplarken Tiffany de onun başına dikilmişti. "O nerede?"

"Kim?"

Sanki bilmiyordu. "Larkin."

Adam başını döndürdü ve tükürdü. "Larkin bize yalan söyledi. Bombaları patlatmadan önce kaçmamıza niyetli değildi. Niçin o..." Durdu. Çok ağır nefes alıyordu. Yakında bir hastane olsaydı kurtulması için bir şansı olabilirdi ama ne yazık ki yoktu.

Tiffany sormaya devam etti. "Burada Larkin'i mi arıyordunuz?"

"Evet." Can çekişiyordu. "Burada değil. Belki de bizi bırakıp kaçtı..."

"Larkin hiçbir yere gitmedi." Birçok insan onu arıyordu. Kaptan ve Cael bununla bizzat ilgileniyorlardı. Bunun yanında göndermek için hazırladığı maile göre o da bu akşam yanında bütün yolcuları da götürerek ölmeyi planlıyordu. Kaçmak gibi bir niyeti yoktu.

"Bombalar nerede?"

Zadian sık sık nefes almaya başlamıştı. "Bir tanesi kontrol odasında, diğeri de ambardaydı. Ben yerleştirmiştim. Yukarı güvertedeki bombanın ise nereye yerleştirildiğini bilmiyorum."

"Onları kim yerleştirmişti?"

"Mills ve Johnson."

İkisi de ölüydü. Ne harika. Onları etkisiz hâle getirmek için tek şansları Larkin'di.

"Larkin Lido'da olmalı." dedi ve merdivenlere yöneldi. "Bunları da götürelim. Ryan ve ..."

"Öldür beni," dedi Zadian. "Lütfen beni öldür." Tiffany ona baktı ve sonra bir kahkaha attı. Bu lanet herif için hiçbir iyilik yapmayacaktı.

Cael iyiden iyiye kızgındı. Lido güvertesindeki bütün barları kafeleri arıyor ama bir şey bulamıyordu.

Tahliye işlemleri daha sakin ilerliyordu. Ama mürettebat patlaması yakın bombalardan habersizdi. Maksimum kapasiteyle çalışırken onlara bu haberi vermek hiç de iyi bir fikir değildi. Öyle bir durumda muhtemelen herkes paniğe kapılacak, her şey de acı bir hâl alacaktı.

Uzaklardan bir tabancanın ateş aldığını duydu. Larkin mi güvenlik görevlileri mi? İçinden bir ses Larkin'in çok yakında olduğunu söylüyordu.

Kahretsin! O ve ekibi böyle işler için çalışmıyorlardı ki. Onlar sadece birilerini gözaltında tutuyorlardı. *Gözaltı!* Bu çok tanıdık gelmişti. Ekibi bu iş için anlaşmamıştı. Bunun için imza atmamışlardı. Kendisi de öyle. Ama lanet olsun şartlar bunu gerektiriyordu. Arama için dağılmadan önce yaptıktan plana göre birkaç dakika içinde gemiden ayrılacaklardı. Ama o zamana kadar bombaları bulup etkisiz hâle getirmek çok zor görünüyordu. Bıraksınlar da Larkin kendini havaya uçursundu.

Gemide bomba saklamak için çok fazla olasılık vardı. Bunların hiçbiri askerî bomba olmazdı hepsi sivil olmalıydı. IED ya da onun tarzında bir şey olmalıydı. Tam olarak ne aradığını kendi de bilmiyordu.

Bunu sadece Larkin biliyordu ve artık onlar için zaman iyice daralıyordu.

Mutfak kapısını tekmeledi, açtı. Silahını hemen havaya kaldırdı. İşte, pislik oradaydı. Kilerin kapısının yanında yerde oturuyordu. Mutfakta çok loş bir ışık vardı ama Larkin'in suratını görebiliyordu.

Silahını doğrulttu ve Larkin'e nişan aldı. "Ayağa kalk!"

"Hayır," dedi. Sesi çok sakindi.

Kendine ne kadar da güveniyor, diye düşündü Cael. Fazla zamanlan kalmadığını biliyor olmalıydı. "Bombalar nerede?" diye sordu. "Kaç tane var? Ne zaman patlayacaklar?"

Larkin saatine baktı. Kadranı görebilmek için kolunu biraz ışığa döndürdü. "Sana söylemeyeceğim," dedi. Sesi hırçın çocuklar gibiydi. Loş ışığın altında gözleri parlıyordu. "Çok fazla bomba var. Onları bulmayı başarsanız bile etkisiz hâle getirmek için yeterli zamanınız olmayacak. Beş dakikadan az bir süreniz var. Ver ya da al."

Cael çabucak kafasında bir hesap yaptı. Jenner'i en son gördüğünde filikaların olduğu yerdeydi. Panik hâlindeki mürettebatla beraber yolcuların filikalara yerleştirilmesine yardımcı oluyordu. Şimdi gemiden ayrılıyor olmasını umuyordu. Ayrılması için dua ediyordu.

"Bütün her şeyi mahveden adam sensin, değil mi?" diye sordu. "Kimsin sen?" Cevabını beklemeden silahını çıkardı.

Cael refleks olarak tetiği çekti, onu vurdu. Iskalamadı. Larkin'i kolundan vurmuştu. O şiddetle elindeki silahı yere düşürdü. Tekrar vurdu. Bu kez dizini nişan almıştı. Bu pisliğin son anda filikaya gitmeye karar vereceği ihtimali aklına geldi. Larkin çığlık atarak yüzükoyun yığıldı. Acı içinde kıvranıyordu.

Geber Larkin! Zaman gelmişti. Jenner'i de yanına alıp tüm ekiple bir filikaya binip bu gemiden kaçmaları gerekiyordu. Hemen!

Jenner çıldırmıştı. Nyna'yı gemiden ayrılan bir filikaya bindirdi. Ortalıkta ne Linda Vale ne Penny ne de Buttons'dan bir iz vardı. Jenner buraya varmadan önce diğer birçok yolcu gibi filikalara binmiş olmalıydılar. Diğer taraftan o Cael ile güverteye çok çabuk çıkmışlardı. Tuhaftı. Onları kalabalıkta görmüş olmalıydı. Ama muhtemelen dikkat etmemişti.

Endişe edilecek bir sürü gerçek sorun vardı. Herhangi birine yoğunlaştığı zaman kendini dizginleyebiliyordu.

Diana çok genç bir gemi çalışanıydı. Korkmasına ve umutsuzca gemiden kaçmak istemesine rağmen görev yerinden ayrılmıyordu. Son dehşet verici olaydan sonra çok yıpranmış olduğu her hâlinden belliydi. Bu eziyet ne kadardır sürüyordu? Yarım saat? Bir saat? Zaman kavramını yitirmişti. Cankurtaran botları dolduruluyor, gemiden biraz ileride sallanarak suya indiriliyordu. Hemen ardından otomatik olarak aynı işlem tekrarlanıyordu. İşlem el birliğiyle hızlıca ama hatasız bir şekilde devam ettiriliyordu. Gemide çok az insan kalmıştı. Diana etrafına bakınca şaşırdı.

Bir sürü insanla dolu filikalar denize açılmıştı. *Silver Mist'te*n uzaklaşıyorlardı. Yarma kadar yardım gelecek gibi gözükmüyordu. Bu uzun, korkutucu bir gece olacaktı.

"Daha fazla yolcu olmalıydı. Mürettebattan daha fazla insan vardı," dedi. Dile getirmediği sorularla ona yardımcı olan adama bakıyordu. Katta başka merkezler ve başka çalışanlar da vardı. Geminin kıç tarafında Kaptan Lamberti duruyordu. O da aynı soruyu soruyordu. Diğerleri nerede?

Jenner ilk patlamaların herkesin tahmin ettiğinden daha fazla can aldığını fark etti. "Acil durumlarda yol bulmak zordur," dedi. Sakin konuşuyordu ama kalbi korku ve dehşetle acı içinde kıvranıyordu. Çığlık atmak istiyordu. Cael neredeydi? Buluşmalarına çok az kalmıştı. Ne olursa olsun onsuz bu gemiden ayrılmayacaktı.

"Filikaya bin," dedi Diana'ya. Bu merkezde sıra bekleyen hiçbir yolcu yoktu.

"Fakat..."

"Hemen arkandan geleceğim," diye ona söz verdi. Ancak Cael geldikten sonra filikaya binecekti. Ama bunu söylemedi. Ona başka bombalar olduğunu ve patlamaya çok az zaman kaldığını söyleyemezdi.

Arkasındaki ayak seslerini duydu ve döndü. Tiffany koşarak geliyordu. Ayaklarında hâlâ o yüksek topuklu ayakkabıları ve elinde de silahı vardı. Sanchez hemen arkasındaydı. Onların ardından Ryan diğer taraftan göründü. Cael neredeydi?

"Bin," dedi Tiffany, filikaya ulaşmıştı. Ses tonu çok kabaydı.

"Cael gelmeden olmaz."

"Sanchez," dedi Tiffany emrivaki bir şekilde. "Bayan Redwine'ye filikaya binmesi için yardım et."

Jenner elini kaldırdı. "Gerekmez." Nausea o filikaya binerken onu tuttu. Adeta filikaya düşmüştü. Çok zayıf hissediyordu. *Nerede kaldı?* Tiffany ve diğerleri onun karşısına oturdular. Diana filikayı indirmeye hazırdı.

"Bekle!" dedi Jenner. Diana filikayı indirmeye başlamıştı. "Gelecek biri daha var."

Cael geliyordu, değil mi? Larkin onu ele geçirmemişti, onu vurmamıştı, onu arkasından yakalayıp kafasına indirme

Tiffany onun elini yakaladı ve sıktı. "Burada olacak," diye fısıldadı.

"Biliyorum." Fakat bilmiyordu. Emin olamıyordu. Ona kötü bir şey olsa hisseder miydi? Hissetmez miydi? Zor nefes alıyordu. Onu şimdi kaybedemezdi. Onu daha bir hafta önce bulmuştu. O kadar zaman da sürekli kavga etmişlerdi.

Koşmaya yakın ayak sesleri duydu. Derin bir nefes aldı. Ama üniformalı sarışın çocuğu gördüğü zaman neredeyse ağlayacaktı.

"Tanrım, şükürler olsun!" Matt filikaya uzandığında Tiffany hemen ayağa kalktı ona elini uzattı.

"Yok, sakın bana dokunma." Sık nefes alıyordu. Kolunu biri bir masa örtüsü ile boynundan asmıştı. Kötü yaralanmıştı. Kanaması

vardı. Aynı zamanda vücudunda çürükler vardı ve üzerindekiler parçalanmıştı.

"Bridget?" diye sordu Ryan. Matt başını iki yana salladı.

"Başaramadı." Ses tonu çok yüksekti. Ryan'ın dibinde olmasına rağmen bağırıyordu. "Elimden geldiğince aradım..."

"Gitmemiz gerek," dedi Diana. Haklıydı. Zaman gelmişti.

"Onsuz gitmeyeceğimi söylemiştim," dedi ve filikanın kenarını tutarak çıkmaya çalıştı.

Tiffany onu sıkıca tuttu ve geri çekti. "Otur şuraya," dedi sertçe. "Bunlarla uğraşacak zamanımız yok."

Spor katından gelen patlamayla herkes olduğu yere sindi. Diana çığlık atıyordu. Bir ateş topu havaya fırladı. Ardından kıç tarafından bir patlama geldi. Patlamanın sıcaklığını dalgalar hâlinde hissettiler. Hepsi şok hâlinde, oldukları yerde kalmışlardı. Sonra Diana filikayı aşağı indirmeye başladı.

"Hayır!" dedi Jenner. "Bekle!" Diana ona baktı, bir an tereddüt ettikten sonra botu indirmeye devam etti. Jenner aniden fırladı ama Ryan onu elinden yakalayıp yerine oturttu. Elini sıkıca tutuyordu.

Filika yavaş ama ani hareketlerle aşağı iniyordu. Parmaklıklardan aşağı inerken onu gördü. Delicesine koşuyordu. "İşte geldi!" Diana bir kez daha duraksadı. Filika durdu.

Cael tereddüt etmedi. Abartısız, bir güvercin gibi parmaklıklardan bota atladı. James Bond gibiydi. Üzerinde smokini ter içindeydi. Jenner onu yakaladı ve sıkıca tuttu. Ardından yeni patlamalara yakalanmadan olabildiğince hızlı şekilde gemiden ayrıldılar.

Larkin biraz olsun içine nefes çekmeye çalışıyordu ama yeterli oksijen yoktu. Kolundaki yanma felaketti. Diğer taraftan dizi... Dizi çok acıyordu. Bu acıya daha fazla dayanamayacaktı. Dolaptan destek alarak oturdu. İkinci patlamayı duyduğunda ilkinden çok daha mutlu olmuştu. Bombaları zaman aralıklı kurmuştu. Böylelikle her patlama arasında bir ya da iki dakika olacaktı. Fakat çok beklemeyecekti.

Diğer patlamanın sesini duydu. Güvertenin karşı tarafında alevlerin yükselişini hayal etti. Kimyasallarla beslenmiş alevler önüne kattığı herkesi, her şeyi yiyordu. Gözlerini kapattı. Üçüncü ve dördüncü patlamaları dinledi. Sonuncusu uzaktan, aşağıdaki tiyatro salonundan geliyordu. Oturduğu mutfak kilerinden onun gümbürtüsünü duyuyordu. Alevlerin sıcaklığını hissedebiliyordu. Yanan geminin çıtırdayışını ve patlayışını işitebiliyordu. Uzaklardan bir çığlık duyuldu. Henüz üzerine oturduğu bomba patlamamıştı.

Bekledi. Bir dakika. İki. Sonra sinirle içine bombayı sakladığı kutuları altından hareket ettirdi. Vakit çoktan geçmişti ve bomba tepkimeye girmemişti. Baktı. Zaman ölçer patlamaya daha bir saat olduğunu gösteriyordu. Bir saat! Gözlerine inanamıyordu. Onu yanlış kurmuş olamazdı. Birileri onu görüp zamanı değiştirmiş olmalıydı. Böyle bir hata yapmazdı.

Eğer Fog Bank'ta kalsaydı şimdi çoktan ölmüş olacaktı. Planladığı gibi hemen ölecekti. Bu acı içinde kalmayacaktı, paramparça olacaktı. Şimdi ise burada sıkışmış kalmıştı. Çektiği ızdıraptan neredeyse kusacaktı. Altındaki bombanın kablolarını var gücüyle çekti. Patlamasını ümit ediyordu. Zaman ölçerin yanıp sönen ışığı kesildi ama hiçbir şey olmadı.

Mutfağı saran sıcaklık boğucu bir hâl almıştı. Sık sık nefes alıp veriyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı ama kırık dizi altına kıvrıldı. Acı içinde kıvranıyor, yerlerde yuvarlanıyordu. Sonunda lanetler ederek kendisini öylece bıraktı. Silahını buldu ve cebine tıktı. Ayağındaki acıyı hissetti. Dehşet içinde etrafına baktı. Ayakkabısı yanıyordu. Çığlıklar atıyordu. Ayakkabısına vurdu. Sonunda onu fırlatmayı

başardı. Elleri yanmıştı, ayağı yanmıştı. Bacağı ve kolu yanmamıştı ama yanıkların acısı içinde kıvranıyordu.

Öfkeyle kendini mutfaktan güverteye sürükledi. Alevler gökyüzüne sıçrıyorlardı. Parmaklıklara uzanmayı başardı ve aşağı baktı. Bir sürü insanla dolu filikalar mürekkep renkli okyanusta yüzüyorlardı. Tüm yolcular kaçmayı başaramamışlardı. Bundan çok memnundu. Bu planladığı zor ama harikulade bir plandı.

Alevler kıç taraftan ona doğru geliyordu. Döndü, bu korkunç manzarayla aniden karşılaşınca dehşete düştü. Fakat alevler tam onun üzerine geliyordu.

Pislikler. Lanet olası pislikler. Yaşayacaklar! Her ayrıntısını planladığı bu geceden sağ olarak kurtulacaklardı hem de kendisi burada yanarken. Onlardan nefret ediyordu, hepsinden nefret ediyordu. Parmaklıklara dayandı. Tabancasını çıkardı ve kör atışla filikalara doğru ateş etmeye başladı. Suya, her yere ve her şeye ateş ediyordu. Alevler tekrar ona ulaştı. Haykırdı.

Can yaktı. Hayal edemeyeceği kadar kötüydü. Uzun süre... Izdırap çekti.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gece *Silver Mist'ten* yükselen alevlerle aydınlandı. Gemiden herkes sağ olarak kurtulamamıştı. Bu apaçık belliydi. Çabuk davranıp filikalara binme şansına tüm yolcular sahip olamamıştı.

Cael karanlık suyun üzerindeki kırmızı akislere bakıyordu. Sessizdi, öfkeliydi... Ve derinlerde kendisi ve kurtulan herkes için minnettardı. Jenner onun yanında oturuyordu. Başını onun omzuna yaslamıştı. Kolunu beline dolamıştı. Bot hafifçe sallanıyordu. Birbirlerine tutunmuşlardı. Gözlerinden Bridget ve diğerleri için yaşlar dökülüyordu. Matt onu nasıl aradığını, patlama sonrası cesetlerin arasından geçerken nasıl tökezlediğini anlatmıştı.

Tarama ve Düzenleme : Only

Ryan gözleriyle filikalarda Faith'i arıyordu. Filikalar birbirine belli bir uzaklıkta duruyordu ve her filikada bir lamba vardı. O da Ryan gibi ayakta etrafına bakmıyordu. Kocasının el salladığını gördü. Ona bir öpücük yolladı ve tekrar yerine oturdu. Bu mesafeden Cael, Faith'i görebiliyordu. Başını ellerinin arasına almıştı. Ferahlamayı ve acıyı beraber yaşıyordu.

Tiffany ve Sanchez silahlarını karşılaştırıyorlardı. Ama Cael bunun bir koruma mekanizması olduğunun farkındaydı, ikisi de güçlüydü. Çok şey görmüşlerdi ve hislerini açığa vurmak istemiyorlardı. Bridget'e olanları açıkladıktan sonra genellikle güler yüzlü bir çocuk olan Matt yalnız başına oturdu. Başını eğdi ve sustu.

Birkaç gemi çalışanı çoktan filikalarda uyuyakalmışlardı. Yorgunluktan tükenmişlerdi.

Jenner hepsini seyrediyordu. Tanıdığı bu insanlara baktı. Böyle olmasaydı çok daha büyük bir kıyım olacaktı. Larkin'in neler yaptığını öğrenmişlerdi. Tahliyeyi erken başlatmış ve daha kötü bir sonu engellemişlerdi.

Altı yıl. Altı yılını Palm Beach'te, oradaki insanlarla kaynaşmaya çalışarak geçirmişti. Ama olmuyordu. Onların yaptığı şeyler yüzünden değil, kendi içindeki bir şey yüzünden olmuyordu. Yerleşmek için uzun süre bir yer aramıştı. Palm Beach yaşamak istediği yer değildi. Saç rengini neden bu kadar sık değiştiriyordu? Bilinçaltında belki de şöyle düşünüyordu; eğer kendini yeterince değiştirirse doğru Jenner'i bulacağına inanıyordu.

İşte bu. Geri dönmeyecekti. Nereye ait olduğunu artık

biliyordu.

Başını kaldırdı ve Cael'e baktı. "Senin yaptığın şeyi yapmak istiyorum."

Cael Traylor için anlaşılması zor bir şeydi, fakat Jenner bunda başarılı olmuştu. Kirpikleri havaya kalktı, kaşlarını çattı ve Jermer'e baktı. "Ne? Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim." Ayağa kalktı. Kurumlu yüzüne kararlı şekilde baktı. "Önceden judo dersleri almıştım. Çok iyi değilim ama

antrenman için her zaman hazırım. Havaya atılan nesneleri vurmada gerçekten çok iyiyimdir. Bu yüzden birçok silahın kullanımını öğrenmek o kadar da zor olmaz. Ne öğrenmem gerekiyorsa... Öğrenmeyi çok isterim."

"Hayatım sen..." İç geçirdi. "Ben ajanlık yapıyorum, gözetliyorum, hepsi bu."

Silver Mist'ten kalanları işaret etti. "Gözetleme ha?"

Cael'in bakışları uzun süre yanan gemide kaldı. Bridget'in bedeni ve daha birçok yolcunun, mürettebatınki de oralarda bir yerdeydi.

"Eğer burada olmasaydın," dedi. "Beni ve Syd'i kaçırıp Larkin'e ajanlık yapmasaydın bütün bu insanlar ölmüş olacaklardı. Syd ve ben de ölmüş olacaktık ve.Larkin tamamen istediğini almış olacaktı."

Cael, Jenner'in içinde olmadığı bir dünya düşünemiyordu. Emindi. İleride o kendisi için elzemdi.

"Bana öğret," diye fısıldadı.

"Göreceğiz."

Jenner iç geçirdi ve ona biraz daha sokuldu. "Şimdilik bu kadar." Sessizleşti. Düşünceliydi. Sonra sordu. "Teknen var mı?"

"Hayır."

"Güzel." Bir daha iç geçirdi ama bu sefer daha çok rahatlama gibiydi.

Kısa bir süre sonra garip bir ses duydu. Bu bir helikopter sesiydi. Sahil Güvenlik'in helikopteri olmalıydı. Onlara doğru geliyordu.

Kafasından atması gereken bir şey daha vardı. "Ben gerçekten zenginim, biliyorsun." Sesini iyice alçalttı. "Küçük bir ülke satın alabilecek kadar."

Cael bunu tuhaf buldu. "Biliyorum. Yani? Ben o ülkedeki bir market değilim."

"Bazı erkekler bunu garip karşılar."

"Senin paranla ilgilenmiyorum," dedi dürüstçe. "Bunun yanında benim de ikimize yetecek kadar var. Bağışla, yak, çocuklar için sakla..."

Muhtemelen hayatında hiç böyle bir şey söylememişti. Fakat Jenner'in gülümsediğini gördüğünde bunun hiç de uzak bir ihtimal olmadığını anladı.

Jenner bir başkasının pantolonunu giyiyordu. Çok bol gelmişti. Bir kayışla belinden sıkıştırdı. Üstüne de yine bol gelen bir tişört geçirmişti. Hepsi Sahil Güvenlik'e ait eşyalardı. Ayaklarındaki tokyolar çok sadeydi. Neredeyse otuz altı saattir uyumamıştı. Makyajı iğrenç bir hâl almıştı. Kendini bok gibi hissediyordu. Bok gibi gözüküyordu. Fakat Cael'in umurunda değil gibi duruyordu. Syd'in de umursamayacağına emindi.

Syd ciyak ciyak bağırarak Jenner'e koşuyordu. Arkasında bıraktığı üç korumasına bakmadan kaldırımdan aşağı endişeli adımlarla Jenner'e geliyordu. Jenner, Cael'in San Diego'da onunla izole bir hayat yaşamayı tercih edip etmeyeceğini merak ediyordu. Diğer taraftan o ve Syd her şey bittikten sonra olanların bedelini ödeteceklerine yemin etmişlerdi ama o misilleme konusunda hiçbir şey yapmayacaktı. Syd de öyle. Olanaksızdı.

Kollarını açmışlardı. Kaldırımın ortasındaydılar. Doyasıya kucaklaştılar. Uzun, çok uzun bir süre kucaklaştılar.

Hâlâ sıkıca onu tutuyordu. "Oh, Jenner... Senin için o kadar endişelendim ki... Geminin başına gelenleri haber alınca mahvoldum. Senin kurtulup kurtulmadığından haberim yoktu. Kendimi kaybettim. Adam'a bir tokat attım. Aslında öyle bir niyetim yoktu. Sadece bir yerlere, birilerine vurmam lazımdı. Yakınımda da o olunca... Bana geri vurmadı. Senin için hep iyi şeyler düşündüm. Sonra koşmaya

çalıştım ama o izin vermedi. Kaçınlışımı hatırlattılar. Bu doğru değil." Derin bir nefes aldı. Gözlerini sildi. Nihayet sordu. "Sen gerçekten iyi misin?"

Jenner, Syd'i sıkıca tuttu. "İyiyim. Belki tamamen iyi değilim ama olacağım." Hisleri karmakarışıktı. Cael'i bulmuştu ama bir arkadaşını kaybetmişti. Linda Vale yoktu. Nyna'yı onun bindiğine ikna etmeye çalışmıştı ama o bota binememişti. Bridget de öyle. Diğerlerinin hayatını kurtarmaya çalışırken ölmüştü. Penny ve Buttons da Nyna ile buluşmuşlardı. Yardım çağrılarına cevap veren bir yük gemisiyle gelmişlerdi. Bir eksikle yeniden bir aradaydılar. Fakat çoğu kaybolmuştu.

Ölü sayısı henüz kesin olarak bilinmiyordu ama yaklaşık üç yüzden fazla insan Frank Larkin yüzünden mahvolmuş görünüyordu. Planlanmış bir trajediydi.

Syd, Jenner'in gitmesine izin verdi, fakat iğneleyici bakışlarla Cael'e dik dik bakıyordu. Adını bilmiyordu, ancak kim olduğunun farkındaydı. Bu işin arkasındakilerden biriydi. Syd gözlerini kıstı. "Bizi kaçırdınız, bizi tehdit ettiniz ve..." Duraksadı. Kendini rahatlatacak daha iyi bir şeyler söylemek istiyordu. Dudakları titremeye başlamıştı, kendini kontrol etti. "Sadece bekleyin. Layığınızı bulacaksınız," dedi kısık bir sesle.

Jenner, Syd'in kolundan tuttu ve Cael'in yanına getirdi. "Syd, bu Cael Traylor. Cael, Sydney Hazlett." Jenner hayatta en çok sevdiği iki insanın iyi anlaşmasını yürekten istiyordu. Bu belki biraz zaman alacaktı.

Cael çok çekingen duruyordu. Belki ona Syd'in insan yemediğini söylemesi gerekiyordu.

Hah! Bırak da endişelensin.

"Bizimle beraberken yaptığınız tüm masrafların karşılığını size ödeyeceğim," dedi. Sesi sağduyulu ve kibardı.

Syd, Jenner'e baktı. Jenner'in gözleri irileşmişti. "Sanırım benim kötü bir tatil geçirdiğimi ve bunun karşılığı olarak para istediğimi sanıyor."

"Biliyorum. Bazen beni de kızdırıyor," dedi Jenner. Sonra Syd'e eğildi ve kulağına fısıldadı. "Fakat endişe etme, o iyi adamlardan biri." Cael'e göz kırptı. "O benim adamım."

Beş Hafta Sonra

Kapı çaldığından Kyle Quilin'in neredeyse ödü patlayacaktı. Frank Larkin kendini havaya uçurduğundan beri birilerinin gelmesini bekliyordu. Larkin ölmeden önce her şeyi itiraf mı etmişti? EMP silahlarının tasarımcısının adını birine söylemiş miydi?

Mail adresini değiştirmişti. Kendisine ödenen paranın yerini üç defa değiştirmişti. Ödeme yapmayan müteahhitlerle ilişiğini kesmişti. Silah ile ilişiğini keseli haftalar olmuştu. Haftalar! Kimse onunla iletişime geçmemişti. Hâlâ bir şeylerden, bir şekilde ona ulaşılmasından endişeleniyordu.

Kyle gizlice kapı deliğinden baktı. Kapıdaki kızıl saçlı hoş kadını görünce rahatladı. Ne polis ne siyah takım elbiseli ve siyah güneş gözlüklü adamlar... Kapıyı açtı. Kızıl, dik dik saçları olan bir kadındı. Üzerinde kısa bir badi, altında da şort vardı. Hafifçe yukarı aşağı oynuyordu.

"Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm," dedi. "Ben ve kocam karşı taraftaki daireye taşınan kızımıza yardım etmeye

geldik ama malum su henüz akmıyor ve benim de çok tuvaletim geldi."

"Şurada bir benzin istasyonu..."

"O kadar bekleyemem. Benzin istasyonuna dönebilecek durumda değilim. Lütfeeen..."

Kyle sokağın karşı tarafına baktı. Gerçekten de iki adam bir karavanı boşaltıyorlardı. Yanlarında da arkasını arabaya yaslamış göz

kamaştırıcı siyah saçlı bir kadın duruyordu. Parmağını bile oynatmadan taşımayı izliyordu.

"Bu sizin kızınız ve karşı daireye mi taşınıyor?" Vay... Bu onun şanslı günüydü. Çoğu komşusu ya emekliydi ya da sinir bozucu çocukları olan evli çiftlerdi.

"Evet, adı Tiffany." Kızıl saçlı kadın elini uzattı. "Benim adım da Jenner. Jenner Traylor." Soran gözlerle adama baktı.

"Kyle Quilin." Tokalaştılar.

"Tanıştığımıza memnun oldum Kyle," dedi Jenner. "Muhtemelen Tiff yerleşene kadar birkaç gün kocamla beni buralarda göreceksin." Gözlerini devirdi. "Ama artık kendi suyunu bağlatmalı." Tekrar bir aşağı bir yukarı hareketlenmeye başladı. "Banyo var mı?"

"Tabi," dedi ve Bayan Traylor'ın içeri girmesi için geri çekildi. Kadına işaret etti. "Koridordan ilerlerken sağdaki ilk kapı." Gözleri kızında kaldı, ta ki Jenner sendeleyince çığlık atıp kitaplık rafına tutunana kadar.

"Çok aptalım." Hâline kahkahayla güldü ve koridorda kayboldu.